

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Et stormigt Liv

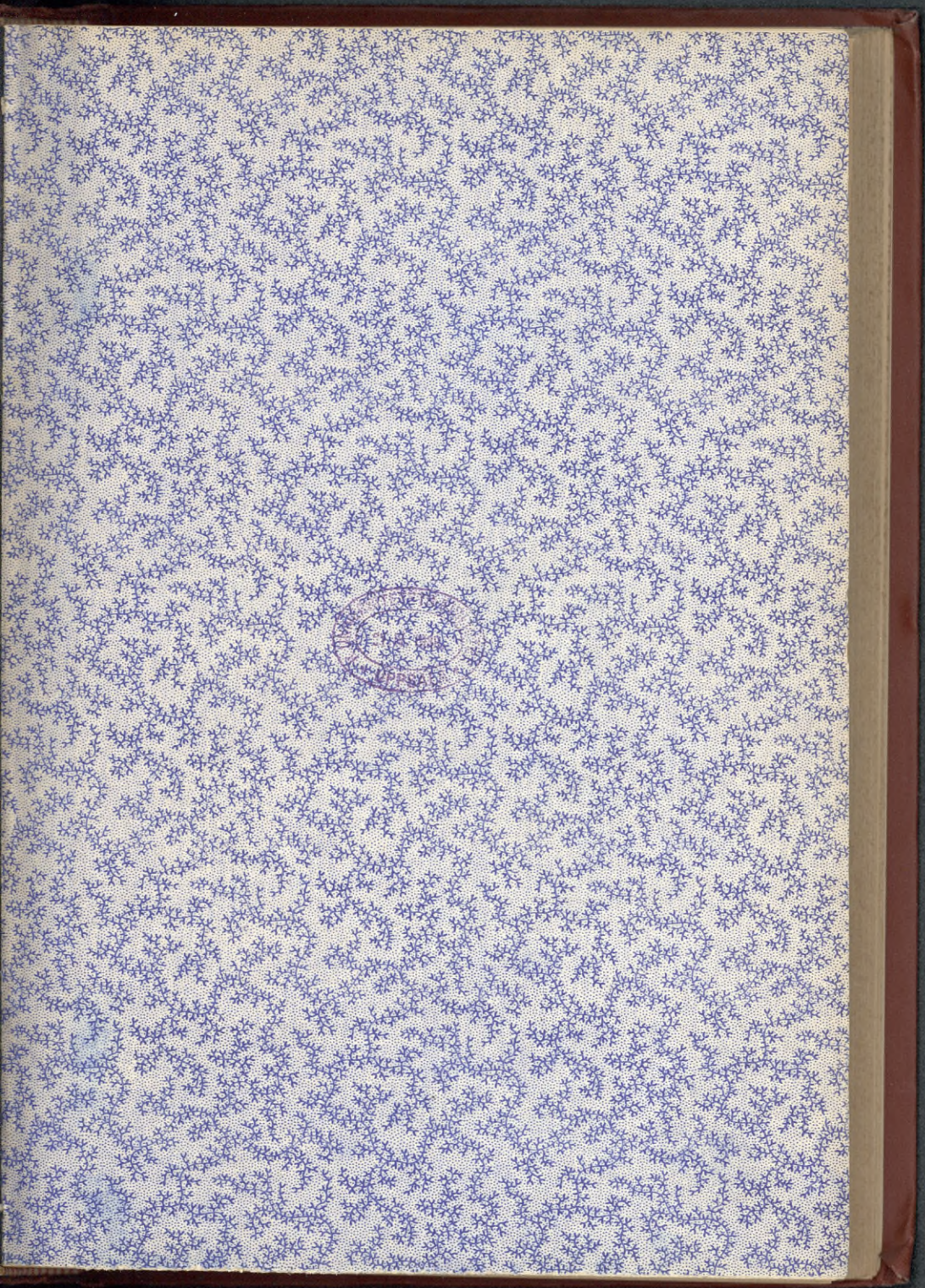
af
Rune Hjelm.

Uppsala Universitets Bibliotek

Sv. avd.

*Sv. lit.
Rom.*

H₅₀

7-2

A

2.52

Ett Stormigt Lif.

Verklighetsskildringar

ur

Stockholmslifvet.

Af

Runo Hjelm.

Författare till "Grefvedottern" m. fl.

STOCKHOLM,
O. L. HANSENS Förlag.

STOCKHOLM,
Victor Pettersons Boktryckeri.
1896.

FÖRSTA KAPITLET.

”I Spelhålan”.

Med gnistrande blickar följde hon spelets gång och utveckling.

Grefvinnan Mirtza var i dag ej att leka med, ty hon hade haft otur, och leendet, som lekte kring de fylliga läp parne, påminde mera om försöket att dölja inre sorg än uttrycket af glädje.

Gång på gång ilade hennes oroliga blickar bort till den förgyllda väggklockan, som med hård klang förkunnade tidens hastiga framfart.

I dag hade hvarje timma medfört något nytt obehag för Mirtza — som eljest tog dagen temligen gladt.

— Luckorna äro väl ordentligt tillskrufvade? sade hon till betjentgossen som passerade förbi.

— Som vanligt fru grefvinna, svarade han med en lätt bugning, hvori låg något både af vårdslöshet och jemlikhet.

— Mirtza! — hvar dväljas i afton edra tankar? Ni ser orolig och missnöjd ut — är det något, hvarmed jag kan stå er till tjänst? frågade baron von Melcher och kastade sig ned i soffan bredvid grefvinnan, under det han bad om tillåtelse att tända sin cigarr.

Hans bleka vackra ansigte bar prægeln af undertryckt passion.

Mirtza! — hvar dväljes i afton Edra tankar?

Hon lekte nervöst med tofsen på bordduken men förblef tyst. Hvarföre svarar ni mig ej, Mirtza, fortfar han

hetsigt. Har ni en gång dragit mig in på denna bana, måste ni fullfölja ert verk. — Ni måste vara barmhertigt och icke stöta mig bort från er!

— Jag är trött! Ser ni då ej att jag är trött? utropade hon häftigt, och gaf honom en mörk blick.

— Just derföre, Mirtza, närmade jag mig eder; hvem om ej jag, skulle ega rättighet att då vara hos er.

Betjenten närmade sig i det samma med ett bref i handen.

— »På silfverbricka», har jag ju sagt dig, sade hon, och stampade med hänsynslös häftighet mot mattan, som förtog hvarje ljud af denna för Mirtza ej alls ovanliga rörelse.

Ett högst opassande leende lekte på Rouls läppar, när han efter en stund återkom och under en nästan löjligt djup bugning framräckte brefvet på en glänsande silfverbricka.

— Åh, han är infam, dender varelsen! sade Mirtza, och sträckte ut handen, för att från divanbordet taga pappersknifven med hvilken brefvet skulle öppnas.

— Ni kan ej vänta bättre af honom.

— Huru så?

— Man gifver ej förgäfvnes ena stunden fria tömningar åt en yster sprakfåle! Det går ej så lätt, må ni tro, att den andra hålla in det skenande djuret.

— Hvad menar ni därmed? Ni skulle väl ej händelsevis vara svartsjuk på — min betjent?

Mirtza kastade sig tillbaka mot soffstödet med ett hårdt tvunget skratt.

Den unge ädlingens panna lade sig i djupa veck, och han blickade dystert framför sig.

— Ni är min sångmö — Ni är solen i mitt lif — i denna sol får ej finnas fläckar! Jag kan ej lida att menniskor, att dessa glopar — denne betjentslyngel behandlar

er på detta sätt — — och jag svarar ej för, att jag en vacker dag ger honom en handgriplig tillrättavisning!

Mirtza öppnade sitt bref, men ryckte hftäigt till och närmade sig lampskenet.

— Ej heller i dag; sade hon bittert, halfhögt.

— Vågar jag fråga från hvem ni fick bref?

— Visst vågar ni fråga, fast på samma gång förklarar jag, att detta bref är *mitt*, de ord det innehåller äro ställda till mig, har ni förstått?

Baron von Melchers blick hvilade med ett sorgset, frågande uttryck på hennes upprörda drag.

I det samma kom en ung militär med raska steg fram till dem. Han satte sig under tystnad och vred ifrigt sina små mustacher.

— Har ni haft otur löjtnant Kraft?

Mirtzas ton lät kall och gäckande.

— När har man annat i detta fördömda näste . . .

— Nå, nå, löjtnant Kraft, man talar ej så till sin värdinna.

— Värdinna! säger ni — åh, vi alla betala dyrt nog vår entré — eller hur baron?

— Jag tillåter ej, att man begagnar denna ton emot grefvinnan Mirtza, och jag ämnar ej besvara er fråga.

Baron von Melcher reste sig i sin fulla längd. De båda männen betraktade en stund stillatigande hvarandra. Därpå närmade sig löjtnant Kraft den unge baronen och sade:

— Ni är ung och oerfaren. — Ni är ny här på platsen — lyd mitt råd och drag er i tid tillbaka, innan ni blir utplundrad som vi andra . . .

Mirtza som varit fördjupad i läsningen af sitt bref, såg hastigt upp och närmade sig oroligt, med kattlikt mjuka steg.

— Säg mig, hvad sade dender stygge, stygge gossen? — hennes stämma var smekande ljuf, när hon vid

dessa ord lade sin hand på den finske baronens axel. Han var stygg, mycket stygg, icke sant? fortfor hon.

Löjtnant Kraft svängde helt om på klacken liksom ur stånd att lyssna till hennes barnsliga joller. Men strax därpå vände han häftigt om och sade i barsk ton:

— Röda salongen är ju ledig kl. 11, ty då samlas »rödtupparna» som vanligt.

— Säg till Raul, svarade Mirtza i obesvärad ton, liksom om ett vänligt eller sårande ord aldrig blifvit vexlat mellan dem.

Nu är det jag, som vill gifva eder ett råd, fortfor hon, vänd till von Melcher: tro aldrig hvad dendär mannen säger. Ni känner måhända till ert köns sätt att hämnas en försmädd kärlek. De öfverhopa det förut så högt dyrkade föremålet med låga beskyllningar. Åh, man kan ej bli nog svart i deras ögon! Och alla andra måste dela deras tro . . . Nu mera ler jag åt dem — jag ler åt dem alla, — jag är dödstrött, förstår ni, Toivo. — Jag vet ej hvad som skall rädda mig från detta lif.

— Mirtza, — skulle det vara möjligt, kan Ni ett ögonblick misstaga er om uppriktigheten af mina känslor?

— Men ni tröttnar — ni, lika väl som alla de andra . .

De hade under det de talade närmast sig ett litet kabinett, hållet i äkta rococostil, där skenet från en mörkröd ampel utgjorde enda belysningen. Mirtza, iklädd en svart perldräkt med mörkröda kamelior i håret och vid barmen, var bedårande vacker, då hon i halfhvilande ställning lutade sig emot soffans mjuka dynor.

— Tag plats här, så få vi i lugn språkas vid en stund, innan detdär »röda bandet» kommer. Hon utsträckte sin stora, hvita hand och drog fram en låg stol tätt intill soffan.

Dörrdraperiet lyftes i det samma åt sidan, och en äldre mans skalliga hufvud syntes i dörröppningen. En

kattlik blick lyste ur de grågröna ögonen, då han med pekfingeret på sin, snipiga tunna näsa gjorde en gest som bjöd tystnad.

— En ny gäst, en splitter ny uppenbarelse, fru grefvinna. En person, som jag för min del antar vara en spion . . . var på er vakt!

Mirtza reste sig häftigt, och aflägsnade sig, under det den unge finske baronen följde henne med en undrande blick, hvari äfven låg något af sorg och oro.

— Jag tror ni är förhexad af henne, äfven ni, — men, — unge man, öfvergif detta fält eller, tro mig, ni kommer vid min ära att bittert ångra eder. Håll ni er till spelets förströelser.

— Jag har ej begärt ert råd, herre, och anser er vara en dålig gäst i grefvinnans hus, då ni, det första hon vänder eder ryggen, söker nedsätta henne i en främlings ögon.

— För att vara en kyckling med svedda vingar uttrycker ni er parole d'honneur ej så illa!

Han kastade sig ned och skrattade hänfullt. Nå nå — om någon tid torde ni ej uttala eder fullt så strängt, då ni talar till Gösta Valler. Det är eder brist på kännedom om förhållandena här i huset som räddar eder att falla i onåd hos grefvinnan och — mig.

Ådrorna svälde i pannan och bildade sig till små knutar vid tinningarna, då Toivo hastigt reste sig och häftigt utbrast:

— Med hvad rätt begagnar ni denna ton, min herre?

— Tja — se det där var just den kinkigaste fråga ni kunde ställa till mig. Han skrattade tyst inom sig själf under svagt försök att dölja sin munterhet.

Mirtza närmade sig med snabba oroliga steg och uppfattade med en blick att allt ej var såsom det borde vara. Hon närmade sig omärkligt Gösta Vallers stol och hviskade

under det hon låtsade böja sig ned för att taga upp en tidning, som fallit under bordet: — Ligger det ej i ditt eget intresse att behålla honom kvar?

— Diplomati! — dj—! svarade han och mötte hennes blick, som med ett triumferande uttryck gled öfver hans motbjudande, lissmande person.

Toivo stirrade misstänksamt på dem och gjorde min af att gå.

— Icke ännu, bad Mirtza bevekande och fattade hans hand.

Men han drog den kallt tillbaka och bugade sig stelt. Glömsk af den gloria af värdighet, hon i Toivos närhet omgaf sig med, ilade hon med snabba steg efter honom genom den fil af eleganta rum, som låg mellan det lilla kabinettet, der Mirtza för det mesta mottog sina mera förtroliga vänner, och tamburen, utgörande den del af våningen som Mirtza benämnde »klubbrummen».

— Toivo! Ni är väl ej så grym, att ni ej mera besöker mig? I morgon vid niotiden är jag säkert hemma, och ensam — vill Ni då förutna mig lyckan af ett besök?

— Mirtza, tror ni jag skulle ega styrka att motstå Eder? Han fattade hennes hand som han lidelsefullt kysste.

— Spelar han? frågade Gösta Valler utan att se upp från den tidning, i hvilken han läste.

— Nej.

— Så mycket bättre. Vi kunna då sköta hans kassa så mycket säkrare. Kom och sätt dig här, Mirtza, sade han och ville draga henne ned bredvid sig.

Men hon stod stilla med blicken stelt fästad framför sig.

— Du vill ej? Sää, — och för dendär dufungens skull kanske?

— Jag undrar just, om vi behöfva hans penningar — jag förstår ej, men det är mig motbjudande, att draga honom i elände.

— Se så, inga sentimentala utbrott; Du vet vårt anseende fordrar, att vi på dagen honorera den sista stora spel-skulden. Det skulle ej vara mig särdeles emot, att på något sätt — undvika det.

— Du vill väl ej händelsevis äfven drifva mig att mörda?

Rösten lät bitter, och blicken såg mörkt framför sig.

— Hvad skall detdär dumma pratet tjena till, Mirtza? Är det ej af eget fritt val du blifvit min . . .

— Tyst! befalde hon. Ej ett ord vidare.

— Hur långt vill du drifva ditt spel med Leo Bar-dack?

— Så långt jag behagar! — Hör på, Gösta, jag börjar tröttna på ditt despotiska vålde rättnu.

— Såå — hvem skall efter mig glädja sig åt dina fa-veurer?

— Kanske ingen — åtminstone ingen såsom du, Gösta men likväl måste det bli ett slut.

— Som du vill, du vet följderna. Skulle just tro att du förresten får svårt att sammanhålla denhär spelhålan; bättre namn kan jag ej ge ditt hem, dyra vän, om jag blir din fiende — ty det blir jag i och med det samma, du förskjuter mig. Han räckte ännu en gång ut sin hand och drog henne nästan med våld ned till sig, hvarpå han tryckte en kyss på hennes läppar.

— Jag har i dag haft bref från Yronne. Flickan oroar mig. Hon har blott denna termin kvar i pensionen. Hvar skall jag sedan göra af henne?

— Låt henne komma hit. Det kan ju vara bra för «affären».

— Hit! Nej vid Gud jag tillåter det! Hit till detta näste! — Jag förstår dig ej.

— Tag icke så illa vid dig. Snart kan du ej utöfva samma dragningskraft som förr vid dina 38 år — åh ja —

sanningen måste dock någon gång komma fram. — För mig är du ju ständigt samma bedårande kvinna.

Hon log bittert.

— Tackar så mycket! sade hon tonlöst och reste sig med hvita läppar.

Han hade just träffat den sårbaraste punkten i hennes inre.

— Gå ej, Mirtza, bad han.

— Det är ju sammanträde i röda salongen; skall du ej vara med där? frågade hon tankspriddt.

— Hvad är det om?

— En förskingring som skall döljas. Det är frågan huruvida den »oförsigtige» mannen genom ett envist nekande skall kunna undkomma rättvisan.

— Säg »den brottslige» — oförsigtige låter i mina öron för matt.

— Hvad går åt dig, Mirtza? jag tror du börjar kunna räknas bland affällingar!

Emellertid skola vi i afton improvisera en jury för att hårda och pröfva den olyckliges styrka och förställningsförmåga.

Mirtza bet ihop sina läppar och var tyst. Gösta Val-ler missförstod denna tystnad.

— Jag tror ämnet ej särdeles intresserar dig — man kan just ej begära sådant af . . .

— Tvärt om, du misstager dig! Det intresserar mig på det högsta, men ej på det sätt du föreställer dig.

— Mirtza — du tänker väl ej förråda honom?

Han sprang upp med en häftig rörelse och grep ett hårdt tag om hennes handled.

— Var lugn — jag eger ej så pass energi kvar.

Hon lösgjorde med motvilja sin hand och gick.

Väl utkommen i röda salongen, dit hon vunnit inträde

efter att hafva knackat några bestämda slag, stannade hon vid dörren.

Tyst! — Ej ett ord vidare.

Man såg att det var Mirtza, fast ingen gjorde min af att visa henne någon uppmärksamhet. Hon förblef därför stå-

ende kvar på samma plats och följde med tyst uppmärksamhet och dunkelt flammande blickar hela domstolsscenen.

Endast den »oförsigtige» började oroligt skruftva på sig, och kastade frågande, missnöjda blickar bortåt dörren, där Mirtza stod.

— Se så, tappa ej konsepterna, Lyttkens. Ni måtte väl se, att det är en af bandets medlemmar. — Mirtza är ju en af våra!

Förhandlingarna fortgingo redan utan afbrott, och slutade inemot midnatt med att Lyttkens ansågs vara en liflig pojke, men att det varit ett drygt arbete att få honom att se obesvärad ut, då han nekade. Dessutom var det en komisk tillfällighet, att han hvarje gång, han såg ned, kom att fästa blicken på sin urkedja, hvarpå han ofelbart kom af sig.

Det var bandets »juridiska ombud», som omtalade detta för Mirtza.

— Vet ni hvad jag då hittade på —? Jo jag fixerade mannen strängt. — och när jag var öfvertygad om att hvad man kallar själen hade med dendär kedjan att beställa, så bad jag helt lugnt att få se på hans ur.

— Nåå? frågade Mirtza intresserad.

— Naturligtvis upptäckte jag en amulett och några andra små tingestar. Men hvad jag trodde vara värsta stötestenen, var nog sannolikt ett litet bernstenshjerta!

— Ah, hvad säger ni! Än sedan?

— Jag tyckte mig se något liknande en tår i den unge mannens ögon, när jag lade beslag på härligheten, men kanske var det inbillning! Emellertid gick det dubbelt så bra sedan.

Det skall bli eget att se, huru det kommer att gå med honom, sade Mirtza likgiltigt och vände, utan vidare ceremonier, likgiltigt ryggen till och gick.

Ett ögonblick hoppades hon att kunna ostörd och obe-

märkt draga sig tillbaka, men det blef dock endast för ett ögonblick, ty strax efter hörde hon steg bakom sig.

Det var Gösta Valler, som åter stod i hennes väg.

— Hör på, Mirtza, några ord.

— Låt mig gå, bad hon otåligt.

— Nej följ mig till lilla blå salongen. Sedan skall du slippa mig för en stund.

Motvilligt följde hon honom, och kastade sig under synbart dåligt lynne ned i en svällande divan.

— Nåå, hvad är det nu om igen?

Hon fästade en trött, likgiltig blick på honom.

— Jo, jag har något att säga, som sannolikt kommer att såra dig. Han flyttade sin stol närmare.

Hon nickade likgiltigt och bad honom fortfara.

— Man klagat öfver att du är ojemn. Du utöfvar ej längre samma dragningskraft som förr — man börjar tröttna, och jag vet att flera af »de våra» söka andra sällskaper. Du måste hålla dig uppe, de böra förstå, att du är en verdensdam, dock med fria grundsatser. Du sköter ej affären efter vårt första mönster. Du skall bättre vårda ditt utseende, lägga beslag på de unga männens sinnen och — kassor samt icke, som nu, sjelf falla i de snaror du lägger ut för andra! Bah! En kvinna, sådan som du, bör ej ega känslor — hvad är det för nonsens. Har du ej nog af min kärlek? Dessutom ger jag dig tillåtelse att sådär oemmärkt njuta af andras hyllning — men du bör vara kall. Mirtza, du bör draga, och afkyla, berusa och tjusa — jag hoppas du tillräckligt väl känner våra affärer, för att ej välja opassande föremål — opassande, det vill säga fatiga.

— Är det något mera du vill säga?

— Läger du hvad jag redan sagt dig på minnet, kan det ju vara bra som det är! Dock en sak till. Känner du ej några unga flickor, som du kunde bjuda hit? Det

skulle allt vara utmärkt, och bestämdt göra god effekt, om du till exempel stälde till en danstillställning, så lysande som dina nuvarande tillgångar tillåta. Något böra vi göra för att uppehålla ditt sjunkande anseende. Klubben får ej degraderas till en vanlig — —

— Du behöfver ej utsäga ordet, jag vet hvad du menar. För resten, hvem skulle jag kunna bjuda hit? Ingen af mina pensionskamrater skulle vilja komma. Man misstänker mig för något, jag vet ej hvad. Kanske just *du* är för mig det största bandet, det som drager mig *ned!*

— Det måtte vara rätt länge sedan det började att gå nedåt för dig; icke ens jag ehuru en »gammal bekant» kan någonsin påminna mig Mirtzas upphöjelsetid, ty jag var sorgligt nog ej vid din sida när »grefven, (din man)» lefde! ehuru jag var der när han dog! — — — — —

Mirtza bleknade ända ut till läpparna, och Valler fortfor: Tag ej illa upp mina ord, bästa vän, jag har ännu något att säga, som påkallar ditt öfverseende.

Jo ser du, Mirtza, fortfor han och drog i sina tunna, ljusa mustacher, under det hans gröngula ögon med en lurande blick betraktade henne. Jag har upptäckt några grå hårstrån bland de svarta lockarna. Skulle du händelsevis taga illa upp, om jag skänkte dig en flaska af nya hårrenovatorn?

— Är det ännu något mera af samma behagliga slag, du har att tillägga? sade hon, och slungade en hatfull blick ned mot honom, där han satt nedböjd, ej olik en stor katt som är sysselsatt med att leka med en råtta.

— Blott ett råd. Du påstår ju, att du sjungit i dina unga dar. Du kan ju för att vinna några fruntimmersbekantskaper, söka inträde i något musiksällskap.

— Och du tror det skulle lyckas? Men ifall jag skulle bli utvisad?

— Så hoppas jag du är beredd på en sådan möjlig-

het? Åter kom detta vidriga skratt, tyst och inbundet som hela hans person i öfrigt.

Hon nickade tyst, reste sig upp och lemnade rummet. Med ett förbindligt leende kring de hvita läpparna passerade hon igenom rummen, där åtskilliga spelbord voro placerade, vid hvilka personer ur olika samhällsklasser gåfvo fritt rum åt sina lössläppta passioner, hvilka afspeglade sig i deras ömsom upprörda och ömsom iskalla ansigten.

När frasen af Mirtzas långa sidensläp afbröt den dofva tystnaden, förut endast störd af virabud eller »preference», pass, klöfver eller spader, var det en och annan som såg upp med en tankspridd blick, och hon påskyndade därför sina steg för att passera billardrummet. Hon stannade obemärkt vid ingången. Baron von Melcher hade återkommit, och fick tydligen sin första lektion i billardspel. De mörka ögonen lyste och flammade och han for nervöst med handen öfver den af ångestsvett fuktiga pannan.

Markören uppfångade i ett ögonblick Mirtzas närvaro, och ett ondskefullt leende lekte på de tjocka läpparna.

I Mirtzas inre utkämpades för ett ögonblick en svår strid: — Skulle hon rädda honom?

Men nej — hvarför? hvem hade gjort något för att hejda henne, när hon först beträdde det sluttande planet?

Hon vände sig därför tyst om och smög en bakväg in i sina enskilda rum. Väl inkommen tillsköt hon rigeln, och kastade sig därefter ned i en låg hvilstol. Hennes ögon stirrade med glanslös tom, blick upp mot taket, där en matt låga flämtade innanför det röda mattslipade glasets i ampeln. Tom kände hon sig äfven i sitt inre — allt vek undan, där hon ville hänga sig fast.

Hvilade möjligen en förbannelse öfver hennes lif?

Liksom i en dröm såg hon sitt förflutna lif, i hemmet under de första barnaåren.

Var det därför att hon var en bastard, föliden af en otillåten kärlek, som hela hennes lif tagit denna sorgliga, tomma riktning?

Sannolikt var det så. Hon var ju så godt som upp-
ammad i synd, skam och elände.

Hvad hjälpte det väl att hennes far, den där stränge, fine mannen, hvars rätta namn hon ej ännu visste, ofta kom och hälsade på, och tog henne i sitt knä, under det han smekande kallade henne »sin lilla flicka» — hon var dock stämplad, förkastad — det kände och förstod hon mera än en gång af de blickar och haltkväfda ord, hon dagligen hört af sin mors kunder. I pensionen, dit modern låtit henne gå, var hon att börja med ganska väl hållen, ty nätt och fint klädd, som hon alltid var, ansågs hon af kamraterna som en deras jemlike. Då kände hon sig så glad och lycklig, ända tills den dagen kom då en af kamraterna under en lofstund sade: »hör du, Mirtza du, lefver din pappa? Jag hörde min pappa säga till mamma, att du aldrig haft någon pappa, och med sådana flickor borde man ej sällskapa.» Hon mindes alla dessa undrande, sårande blickar och utrop, — hon riktigt kände huru leden glesnade omkring henne.

Sedan följde en tid af ständiga förödmjukelser, ty de unga kamraterna drogo sig i barnsligt öfvermod hviskande ifrån henne, och otaliga voro de små nålstygn hon dagligen fick vidkännas. Ah, hvad hon hatade dem alla!

En enda af flickorna stod dock modigt kvar vid hennes sida. Det var Eva Johansson. Hvarför? jo emedan hennes far var skräddare, ett brott i de förnäma kamraternas ögon.

Mirtza förstod mycket väl, att Evas vänlighet endast berodde däraf, att hon var lika tarflig och föraktad som hon*sjelf.

Emellertid var ej Eva något godt sällskap för Mirtza,

ty de hämndplaner, de uppgjorde emot kamraterna, voro lyckligtvis af den art att de ej kunde utföras.

Så kom konfirmationstiden. Då var Mirtzas hjerta redan så hårdnadt, att religionsundervisningen mera föreföll henne som en löjlig ceremoni och ett tvång, än en beredsetid att öfverlemnna sitt hjärta åt den högste.

Då var det som hon beslöt sig för att lemna sitt barn-domshem, om hon så kunde kalla de små mörka, af sömnad och främmande menniskor upptagna rum, som voro modrens syatelier.

Hon var glad i sitt inre den dag, hon med kappsäcken packad stod nere vid centralstationen och med förströdd min sade farväl till modren, som gråtit så, att hennes kinder fått små röda fläckar nedanför ögonen.

Mirtza blott längtade att omplanteras i annan jordmån.

Säkerligen skulle man behandla henne på ett annat sätt, blott hon ej var under modrens skydd — denna moder, som hon omedvetet föraktade, och hvars enda lycka, och bittraste sorg hon sjelf var.

Så ångade tåget ändtligen i väg, och hennes spanande blickar sågo snart sjöar och ångar, bekransade af gulnade björkar, samt saftiga mörka granar och tallar i brokig panorama skymta förbi de små tredje klass fönstren.

Det var som hushållsbiträde i ett rikt adligt hem, på ett stort gods, hon genom skolföreståndarinnans bemedling fått plats. Hon påminde sig ännu i denna stund huru fraperad hon blef, när hon vid första inträdet i sitt nya hem redan på trappan stötte tillsammans med en ung man som med lifligt intresse fixerade henne.

Det var han, som på ett sådant ödesdigert sätt skulle komma att inverka på hennes lif.

Att han var en af sönerna förstod hon genast, ty endast en grefve kunde bära denna prägel af högborenhet i hvarje linie af sina drag, hvarje rörelse af den hvita

smala handen . . . Huru litet kunde hon ana hvilken mängd af bittra sorger, han skulle komma att hopa öfver hennes lif! En glädjeblixt sköt fram ur Mirtzas svarta ögon. Här var den rätta hämnden emot kamrater och alla, som med isande, förakt förkrossat henne den oskyldiga. Den unge grefven skulle bli målet för alla hennes sträfvanden. Han skulle bli den plankan, på hvilken hon skulle klättra upp till livvets höjder. Hon behöfde ej särdeles bemöda sig att vinna hans hjerta ty i samma ögonblick han första gången såg in i hennes svarta, gnistrande ögon, älskade han henne.

Men — hon kunde ej blifva hans hustru — huru skulle bastarden kunna nå denna höjd? Hans föräldrar, det högborna grefveparet, log åt denna synbara hastigt uppflammande passion, men att söka hindra utvecklingen däraf, eller akta den unga flickan för det farliga ruset — därpå tänkte de ej, ty — gossen borde ju ha förströelse, och hos flickan »låg det i blodet». De kände redan hennes härkomst.

När grefve Herbert en gång talade med sina föräldrar om Mirtza och möjligheten af att deras drömmar skulle blifva förverkligade, möttes han af det kallaste hån och frågan om Mirtzas stamträd växte i jernhöjd med deras.

Då redan var det, som hon första gången träffade Gösta Valler, hvilken var informator för Herberts yngre bror.

Informatorn, ehuru tyst och inbunden, greps af samma lidelsefulla passion för Mirtza, som den unge grefven, och sin natur likmätig blef han den som först utspionerade, sedan för de gamla angaf de ungas möten.

När det ville synas, som om deras kärlek tog allt för bestämd form, blef Grefve Herbert inkallad till gamle

grefven och fick den strängaste tillsägelse, att ej gifva flickan något bindande löfte för framtiden.

Samtidigt inkallades Mirtza till grefvinnan, för att mottaga sitt afsked.

Skulle hon rädda honom?

När hon kommit så långt i sin tankegång suckade Mirtza tungt och djupt.

En tid derefter var det som hennes gosse såg dagen.

När hennes tanke kretsade kring denna punkt, bildade sig ett djupt veck mellan ögonbrynen. Hon påminde sig allt för väl alla de pinsamma detaljerna vid denna hän-

delse, och skälfning af oro och djup grämelse afspeglade sig i hennes rörliga drag. O, om ej denna handling, denna svarta, låga handling besudlat hennes lif, kanske hon ännu skulle egt kraft att höja sig — men — det var för sent — för sent!

Var det underligt, att hon kände denna djupa veder- vilja för Gösta Valler, då han just vid denna tid åter kom i hennes väg, och blifvit ett ofrivilligt vittne till hennes dubbla skam och brott — o nej, hon hatade honom, och hennes enda dröm i lifvet var att kunna undfly hans för- hatliga närhet.

Brokiga taflor upprullade sig.

Ingen enda hand hade utsträckts för att rädda henne — och när hon vid tjugu års ålder kom i tillfälle att be- stämma öfver sitt öde, var det utan minsta tvekan hon blef hustru åt grefve von Pollach, dervid han på intet sätt kunde uppväcka hennes sympati . . .

Kort tid därefter skådade Yronne ljuset, en anledning till ännu större disharmoni emellan makarne, som aldrig från början af sitt äktenskap känt annat än misstro och leda för hvarandra.

Yronne! När hennes tankegång tog denna riktning ljusnade hennes drag, ty *där* var hennes enda fäste i lifvet. —

När Mirtza var enka och flickan tre år samt började visa sig ega ett ovanligt klart förstånd, beslutade Mirtza sig för den bästa handlingen i sitt lif: hon ville skilja sig ifrån barnet.

Ledningen af de första barnåren öfverlemnades åt ett ungt handtverkarefolk i Köpenhamn, där Mirtza under någon tid uppehöll sig. Sedan vid sju års ålder sändes barnet till en större pension, för att där erhålla sin upp- fostran. Under de år som på detta sätt förgingo, lefde Mirtza ett tomt, själsmördande lif, under det att hennes dotter uppfostrades i de strängaste grundsatsen.

Yronne, var Mirtzas sårbaraste punkt. Till hvarje pris ville hon rädda flickan från den slippriga bana hon sjelf beträdt, och från hvilken det *nu* vore för sent att återvända. Dessutom hägrade det i fjerran under bättre stunder som en tjusning för henne, att på äldre dagar få lefva ett lif i kärlek och glömska tillsammans med sin flicka. Hennes ångestfulla inre oro kretsade ständigt kring barnet och förhoppningen att inför henne dölja sitt eget skamliga lifs fläckar . . .

Därför kände hon sig i kväll så hopplöst stämd, när Gösta Valler föreslagit, att hon skulle komma hem — hem! flickan o nej — — —.

Men, ehuru varmt fästad vid barnet, var hon ännu mera intresserad af sitt eget »jag».

Äfven i denna punkt hade han sårat henne — »Gammal» — grå hår! sade hon halfhögt.

Nej —! hon ville ej tro honom. Hon reste sig häftigt, skakade af sig drömmarne, och tände ljusen vid trymån. Hon fattade ytterligare ett ljus, och höll det intill sitt ansigte alldeles nära intill glaset. Ah! Verkligen! Några hvita hårstrån — —. Omildt ryckte hon bort dem, och granskade om där funnos flera. — Ack ja, när hon lyfte undan en lock, såg hon en hvit länk lysa fram bland de ramsvarta hårmassorna.

Och där vid näsvingarne kunde hon ej, med alla de konstens hjälpmedel, som stodo henne till buds, dölja de pormaskar, som osmakliga och tydliga framträdde bakom ett lätt puder.

Hon satte häftigt ned ljuset.

Något måste hon göra, för att på nytt befästa sin plats i den verld, där hon nu en gång var inkastad. Hon ville ej bli gammal, ej redan smaka på vinterkyla och försakandet af alla lifvets fröjder — —.

Det knackade sakta på dörren, men hon rörde sig ej.

Åter knackade det, och en röst som hon allt för väl kände, bad att bli insläppt.

— Nej, sade hon med fast röst, jag vill icke. Med en ed, tydlig nog för Mirtzas vana öra, gick han slutligen sin väg, och Mirtza gick till hvila, utan att taga notis om huru det gick till ute i hennes klubbrum.

Under nattens stillhet växte hennes tankar och togo form af vidriga gestalter som ville kväfva henne. Det spöke, som dock sade henne mest, var ålderdomen, denna aftynande, för en själ, som ej eger något andligt lif, mördande tid — — —

Om känslornas glöd svalkades med åren! Om förnufkets ljus ville slockna i samma mån som de yttre egenkaperna aftaga — — men, att fortfarande känna sig i besittning, af samma känslolif, samma behof af kärlek. Och så slutligen detta eviga — bortom grafven — det ovissa dunkla — — .

Mirtza kastade sig under kvalfull oro fram och åter i sin bädd och försökte sofva, men ehuru hon blundade, så att det slutligen värkte i ögonen, kunde hon ej sofva.

Och då morgonen kom, och hon vid fullt dagsljus betraktade sin bild i spegeln, ryste hon för den bild, som grådaskig och med glanslösa blickar stirrade emot henne.

Nej, ännu en kamp för ungdom och njutning! Badet uppfriskade henne, och de oljor och puder hon med konstnärlig skicklighet begagnade gjorde snart hennes utseende femton år yngre.

ANDRA KAPITLET.

Leo Bardach.

Som det var en härlig, frisk Aprildag med tillräckligt mycket snö kvar för ett klingande slädföre, telefonerade Mirtza till sin hyrkusk och ilade snart, insvept i sin dyrbara, pelsfodrade kappa, fram de förnämsta gatorna, förbi de afundsjukt blickande fotgängarnas ögon.

De mer och mindre obemärkta nickar hon (utan att man gjorde min af att vidröra hatten,) fick mottaga, reflekterade hon ej längre öfver. Det var en öfvervunnen ståndpunkt, och hon sökte läka såren med tanken, att de behandlade henne som »kamrat». Hon ville följa Gösta Vallers råd och stannade med sin eleganta släde framför porten till det hus, där anföraren för ett större musiksällskap bodde.

»Grefvinuan Mirtza von Pollak», stod det på kortet, och däremot var intet att anmärka. Musikdirektören bugade sig vördnadsfullt för den vackra pelsprydda grefvinnan och visste ej, eller låtsade sig ej förstå, att det var något att anmärka mot grefvinnans antecedentia. Och så blef hon, under hemlig oro, inskrifven som medlem.

Direktören, som från fönstret såg henne stiga upp uti den eleganta släden, lät sina första dunkla farhågor

dunsta bort som snö för vårsol, och presenterade henne redan påföljande afton för hennes sidokamrater på bänkarne i en offentlig lokal, där de tillsammans hade sina öfningar.

Mirtza mottogs med kalla, reserverade leenden, hvart hon vände sig, och drog sig frivilligt tillbaka från den första bänken, hvarifrån hon bokstafligen undanknuffades. Under den gemensamma pausen, glesnade leden omkring henne värre än om hon varit pestsmittad, ehuru Mirtza med utsökt artighet föreslog ett par af sina grannar att få föra dem hem i sin vagn.

Blott ett par unga oerfarna flickor, hvilka i smyg beundrade Mirtzas eleganta parfymdoftande klädning sutto kvar på sin plats då Mirtza närmade sig, och besvarade till och med några af henne framställda frågor. Snart blefvo de till och med så intagna af hennes vinnande sätt att vara, att de antogo hennes förslag att åka i Mirtzas vagn, och när de åtskildes hade de till och med gifvit ett halft löfte att bevista en liten fest där det nog fanns godt om kavaljerer men ondt om damer, med anledning af flera andra bjudningar samma dag, som Mirtza uttryckte sig.

Det vanliga sammanträdet i klubbbrummen tog merändels ej sin början förr än vid elfvatiden.

Då Mirtza i kväll, efter att varit hafva på musikställningen inträdde, låg det något af triumf i blick och hållning, och hon var åter den strålande fängslande verdensdamen där hon med elegant hållning, iklädd en blodröd sidenklädning, hvilken slöt sig mjukt omkring den höga ståtliga bysten, vänligt! helsade, än åt ena sidan, än åt den andra. Snart bildade hon som förr medelpunkten i en mycket blandad krets.

— Naå, herr Valler, sade hon, och slog ett lekfullt slag med sin solfjäder på hans axel, har ni skrivit många ord i dag? De där orden, som i framtiden ej lära kunna uppvägas ens af guld. — Ah! hvad verlden skall bli ljus

och glad, när ni en gång kommit med Edra samhällsförbättrande lagar och teorier!

Ett gäckande leende lekte på hennes läppar. Men — ni har väl i stället som vanligt »beredt eder» med att röka tio cigarrer, halfvilande på en soffa och dessutom förtärande trenne flaskor apollinaris och en och annan cognac.

Det var en tyst öfverenskommelse emellan dem att aldrig förråda hvad som var emellan dem, utan tvärt om visa fullkomlig likgiltighet. Men detta gick ändå väl långt att skämta med hans heliga skriftställarekall — så mycket större derföre att aldrig någon dödlig skådat alstret af hans penna, utan blott af honom sjelf hört att den sjuka samhällskroppen skulle bli återställd, blott han finge vara läkaren.

— Ni behagar skämta på ett pikant, för eder natur passande fint sätt, Mirtza, svarade Valler, när han kunde göra sin röst hörd efter den högljudda munterhet som utbrutit efter Mirtzas ord.

Man var tydligen glad öfver att en ny gäst anlände som afledare för det oväder hvilket tydligen var i annalkande.

— Och ni — store kompositör! hvilka triumfer har ni firat i dag? frågade Mirtza och tecknade åt en ledig stol, att han skulle taga plats.

Herr Ivan Paus, en bild af Hamlet med den dystra hotande blicken och det djupa vecket mellan ögonbrynen slog sig ned och betraktade med likgiltig öfvermodig blick de församlade.

Man läste tydligen i hans blick och hela väsen, att han ansåg sig sjelf vara ett misskändt snille — aldrig nog uppskattad i detta lumpna Sverige.

Han hade nemligen under ett par månader varit utomlands och tagit några lektioner och ansåg sig på grund

därutaf ega rättighet att klandra allt svenskt; svenskarnes smak, samt deras vanor, och uppfattning.

Aldrarest klandrade han dock deras banala smak att kunna sätta en »Sven Scholander» så högt — en person som han, utan, någon egentlig musikalisk bildning, med hans lilla lilla röst — och så Bellman.

Nej Grieg och Vagner skulle det vara och han sjelf den ende som egentligen skulle exequera musiken i den stora stilen. Men, Gud nås! Menniskorna hade numera en sådan depraverad smak, fortfor herr Ivan Paus, ett redan påbegynt samtal och stack fingret innanför den solkiga kragen som tycktes sitta väl hårdt åt, ty han såg nästan halfstrypt ut, med de stora utstående ögonen liksom utträngda ur hufvudet.

Sannolikt var det äfven hans apparition som bidrog att strö törnen på hans artistbana, så trodde åtminstone Mirtza som satt där och bet på sin solfjäder, för att dölja sitt skratt, när hon förstulet betraktade herr Paus.

Under ett allmänt samtal, som nu utspann sig, och rörde sig kring norska frågan och bevisade de närvarandes mer och mindre revolutionära tänkesätt, gled Mirtzas blick oroligt ned åt dörrdraperiet, liksom om hon ännu väntat någon.

— Vill ni ej servera socker i min kopp, med edra förtjusande små rosenröda fingertoppar, läspade en gammal narr och kysste Mirtzas hand, när hon räckte ut den för att fatta silfverkannen och servera den doftande moccadrycken.

Hennes inre önskan var, att gifva honom en örfil, men en blick ur Gösta Vallers ögon kom henne i stället att med ett ljuft småleende lägga de önskade bitarne i baronens kopp.

Förtjuserska! läspade han!

— Ah vet ni hvad jag i stället begär af eder? Ni vill väl ej vara mig något skyldig?

Han såg upp med en sentimental, sömning blick.

Jo — ett litet råd i en vigtig sak endast — fortfor Mirtza, under det att hon med mjukt behag framräckte kopparna till en hvar.

Mirtza utropar: så trefligt att se vår kära gamla konungaborg!

— Till er tjenst min älskvärda Mirtza! Nu strax? svarade gubben, hysande de djerfvaste förhoppningar att hon slutligen skulle lyssna till hans ömma böner och gifva en gnista hopp.

— Ah, det är ingen brådska, först skola vi röka ett bloss. Med van hand började hon rulla cigaretter och tända

dem en och en, rökte ett drag och höll den med ett bedårande leende upp i luften; hvem som önskade den fick den.

En mängd händer framsträcktes rofgirigt och Mirtza skrattade uppsluppet åt dessa passionerade ansigten omkring henne, som hos en annan kvinna skulle uppväckt den största fasa.

I det samma kände hon en arm slingra sig om hennes lif, och en hes röst hviska:

— Mirtza, ej ett steg längre!

Hon såg häftigt upp, och vardt dödsblek. Det var Leo Bardach, den unge utländske godsherren, som ifrigt efterlängtnad af Mirtza, ändtligen, utan att bemärkas af någon, just i detta ögonblick inkommit.

Han släppte henne ögonblickligen, och stod där hög och reslig, med de flammande gråbruna ögonen blixtrande af vrede.

— Jag har några ord att säga er Mirtza, sade han. De tåla ej uppskof. Han makade undan en stol, för att hon skulle komma fram.

— Jag har ett äldre löfte att åberopa, sade den gamle baronen och reste sig svag och svigtande.

Bardach mätte honom med en förkrossande föraktfull blick, utan att säga ett ord.

Då den gamle baronen gjorde min af att följa Mirtza, som långsamt reste sig upp, höjde Bardach sin kraftiga muskelstarka arm liksom för att slå till.

— Tillbaka, röt han med en röst som vibrerade af illa undertryckt vrede, eller, jag slår till!

— Såå, svarade baronen, som kände att han spelade en löjlig rol och var utsatt för alla åskådarnes medömkan. Såå, är det kanske ni, som är herre här i huset, sade han med ett leende som lät tvenne de dyrbaraste tandrader af Roland Martins tillverkning framträda.

— Åtminstone med större rätt än ni, gamle narr, svarade Bardach och vände ryggen åt den gamle i sällskap med Mirtza.

— Leol ändtligen ser jag dig då åter, sade Mirtza, och lutade sig hängifvet intill honom, så snart de kommit in i gula salongen, hvilken låg på andra sidan om billardrummet.

— Låt vara med det där så länge, Mirtza. Jag är vid ett vidrigt humör i dag, den där sataniska kvinnan där hemma pinar ut mig med sitt motstånd och sitt envisa lugn. Jag kan ej förmå henne att begå något felsteg, och någon skiljsmessa kan således ej bli utaf. Vidhåller du envist att vi måste gifta oss om du skall bli min?

Mirtza flämtade häftigt.

— Ja, svarade hon kort och entonigt.

— Du har förgiftat mitt lif med dina dämoniska ögon. Jag inser det allt för väl, jag kan ej lefva utan dig, Mirtza, om jag ock skall — på hvad sätt som hälst göra mig kvitt den andra.

Mirtza såg upp med en hastig, spörjande blick.

— Hvad menar du?

— Hvad jag menar? Det finns väl ej mera än ett sätt att bli kvitt en efterhängsen, galen kvinna.

Mirtza ryste. Kanske en annan gång blef det hennes tur! — —

— Vill du försöka att öfvertala Anna? fortfor han och drog och tvinnade sina svarta mustacher.

— Jag? Huru skulle jag kunna det? Ett kallt hufvud stack i denna stund in och aftecknade sin långa näsa emot draperiets bakgrund.

»Mirtza, sade han, och blicken var lömsk och hatfull. Ej så lång tet å tet med samma person.

— Drag åt — — gamle räf, sade Bardach, ur stånd

att längre styra sig och slog hårdt igen dörren, gifvande Gösta Valler en omild puff.

— Mirtza, säg mig en gång öppet, i hvilket förhållande står denne man till dig?

— Mirtza stirrade en lång stund tyst framför sig på mattan.

— Svara mig! sade han häftigt.

— Jag älskar honom ej — svarade hon, och såg upp med en fast blick.

— Det kan jag nästan tänka mig att du ej gör, då du är så god och hedrar *mig* med din kärlek.

Han log hånfullt.

— Du är långt ifrån värd någon kärlek i dag Leo, sade Mirtza lekfullt, under hopp att med skämt afleda hans dåliga lynne.

— Nej — inte skämt och lek i dag Mirtza sade han. Tag på dig och kom med mig ut. Luften är härlig, och jag vill tala ostörd med dig.

— Men klockan är nära tolf på natten! Mirtzas blick sköt förstulet, oroligt fram under den mörka, långa ögonfransen.

— Än sen! Hvad bryr jag mig därom. Du är kanske orolig att jag skall ge dig samma slut som jag nyss sade mig ämna Anna? Men du kan vara lugn. Ännu älskar jag dig tillräckligt för att önska, att du skall lefva.

Ett vemodigt bittert leende lekte på hans fylliga läppar, hvilka blottade en hvit, frisk tandrad.

— Tag på dig och kom — jag önskar det.

Han reste sig och tände lugnt sin cigarr, liksom om det vore omöjligt att motsäga honom.

Sedan följde han henne genom alla rummen. Han ville se, hvad min den skallige skulle göra, då han fick höra att Mirtza skulle gå ut så sent, och ensam med honom.

Hon var snart färdig, inhöljd uti en rundskuren pels-

kappa, och en vanlig hufvudbonad, hvilken gaf henne utseende af att komma från någon supé.

Hennes ännu vackra ansigte, infattadt i denna ram af mörkröda, rikt veckade sidenband, tog sig väl ut, och den blick hon fick mottaga var en bekräftelse härom.

Väl utkomna från de af cigarrök och vinångor uppfyllda rummen, drog Mirtza ett djupt andetag och insöp med begärlighet den sköna Aprilaftonens rena luft.

— Säg mig nu ärligt Mirtza, hvad jag nyss bad dig om — angående Gösta Valler.

— Älskade, fordra ej detta af mig!

— Sää, sade han med mörk, hotande stämma; det är då som jag trodde — —

— Nej nej — Leo, tro mig, då jag säger —

— Ljug ej, kvinna! Du är lika osann, som du är tjuvsande och bedårande.

Mirtza kunde intet invända mot hans ord, — hon kände att han hade rätt.

— För att klargöra för dig mitt förhållande till Valler, måste jag förråda något som jag svurit att ej uppdaga för någon annan än den som en gång blir min make.

— I sanning sköna vilkor för en make, skrattade han bittert, »le leeau reste!» Och för dig, på dessa lösa grunder vill du jag skall offra allt och så vet jag till sist ej, om hela din kärtek till mig äfven till sist är en enda stor — —

— Det står dig fritt att draga dig tillbaka, sade hon stolt sättande allt på ett kort.

— Du vet det mycket väl, att jag ej kan det, då jag en gång insupit ditt farliga gift!

— Du kan ej, men du vill? frågade hon med öfvermodig, vårdslös röst och lutade sig lätt öfver jernstaketet på sidan om jernvägsbron och tittade ned i det svarta

glänsande vattnet som i brusande vårflöde strömmade under deras fötter.

— Du vet mycket väl huru jag har det stäldt där hemma — och det kan således ej förundra dig att jag önskar, att jag aldrig träffat dig, så hade jag ej behöft förtäras af denna lidelse som kryper i mina ådror, och bränner bort förnuftets ljus.

Gud! hvilka demoner ni kvinnor äro! Hos er kunna vi njuta den största lycksalighet, och likväl kunnen I draga oss ned djupt ned i afgrunden!

Det var sent, och de flesta af klubbens medlemmar voro gångna, då Mirtza med lätta, spänstiga steg sprang uppför trappan till sin bostad, åtföljd af Leo.

Hon kände ännu hans brännande kyss på sina läppar, och den hade gjutit nytt lif i hennes ådror, och berusat hennes sinnen.

— Gå ej med in! bad hon.

— Och hvarföre Mirtza? brusade han upp, tror du kanske att jag nu detta ögonblick skulle släppa dig — kanske för att hamna i hans armar, den där skallige ormens —

— Jag går bakvägen intill mig, och skall ej möta honom mera i dag. Jag är rädd för dig Leo, fortfor hon och drog sig verkligen hastigt ett par steg ifrån honom, skrämmd af hans vilda blickar.

— Du! rädd för mig?

Brådskande steg hördes i trappan, och Mirtza gled ljudlöst in genom tamburdörren hvars patentlås hon omärkligt lyckats öppna.

Leo Bardach stod där ensam, tillintetgjord af stormiga känslor.

— Retande, djäfvulsk i sina planer att fånga mig, så långt hon kan gå utan att falla, detta är Mirtzas styrka men ej ett steg längre än hon själf vill, tänkte Leo, där han stod med vidgande näsborrar, flammande blick och flämtande andedrägt.

Är jag den ende, eller delar jag hennes kärlek med någon annan? Nåväl, då vill jag döda densamma, mumlade han med dof, hotande röst, villrådig om han skulle ringa på, eller gå ut till hotellet där han öfver natten bodde; lifvet har i alla fall ej stort värde numera och detta blott, för en kvinnas skull!

Med återhållen andedrägt lyssnade Mirtza till de bortdöende stegen.

Så just så skulle *han* fångas! ej öfver gränsen, så länge hon var mäktig att utföra denna plan, så länge hon kunde lyckas i sina bemödande att stå obefläckad i hans ögon, så länge kunde hon hoppas på seger!

Ännu var där hopp om att hon kunde räddas, o Gud! blott han, blott *någon* vågade tro på hennes inre sjudande längtan efter att *höja* sig!

Gösta Valler mötte henne med en lömsk blick ur de gröngrå ögonen, under det att ett hånfullt leende vanstälde hans i öfrigt tillräckligt motbjudande drag.

Mirtza gaf ej akt på att han var inne i rummet, utan lät kappan glida ned på golvet, under det hon med tyst beundran betraktade sin strålande bild i spegeln. Med tysta smygande steg närmade sig Valler och drog henne in till sig.

— Rör mig ej, sade hon vildt, och gaf honom en omild puff i bröstet.

De stirrade en stund tyst på hvarandra; en blick för hvilken himmelens änglar skulle ha ryst, ifall de kunnat se den.

Gösta Valler fick ett nästan vidrigt uttryck och vardt askgrå i ansigtet.

— Ja så Mirtza, du vill ha strid? som du vill då. Redan i morgon skall jag vidtaga mina åtgärder. Skyll dig blott själf!

Det låg öppet hot i rösten, när han med smygande steg närmade sig dörren.

— Gösta! ropade Mirtza ångestfullt bekämpande den afsky hon i denna stund kände för honom, Gösta, stanna.

Han vände sig till hälften emot henne och dukande under för hennes tjuskraft gick han några steg emot henne och bredde ut sina armar för att sluta henne intill sig.

Med en suck af afsky och vämjelse mottog hon kys- sen från hans kalla slippriga läppar.

TREDJE KAPITLET.

På godset Ulfsätra.

Under tiden satt Anna Bardach ute på det Bardachska godset på en låg pall framför brasan i sin praktfulla sängkammare, och vyssade sin lille gosse som länge varit sjuk men nu tycktes något på bättringsvägen.

Under flera nätter hade hon vakat, och ögonlocken föllo blytungt ned öfver de eljes så klara blå ögonen och beskuggade med sin långa ögonfrans de matt skära kinderna.

Hon reste sig sakta, och nedlade med en försigtig rörelse den lille i sin korgvagn och svepte, med en moders omsorg, filten om det sofvande barnet. Därpå vred hon ned lampan, så att den spred ett ännu mera dämpadt sken öfver det om pedantisk ordning och rikedom vittnande rummet, och kastade sig uttröttad ned på den blå chaislongen.

Hon var klädd i en ljusblå morgonrock hvilken hon ej under hela dagen hunnit utbyta emot någon klädning, och hennes fina aftärda drag och den genomskinligt bleka hyn framträdde ännu tydligare emot den ljusa blå färgen, — och det rika crêmfärgade spetsgarnityret.

Hon slumrade så djupt, att hon ej hörde att, dörren häftigt rycktes upp och att någon närmade sig.

Leo, ty det var han, stod en stund som fastväxt i tyst åskådande.

Han knöt krampaktigt sina händer liksom färdig att anfälla henne, och dock, huru hade han ej en gång älskat

Älskade fordra ej detta af mig!

denna kvinna! Hvarföre hade hon ej ett lika djupt inre som hennes yttre var skönt? hvarför kunde han ej älska henne?

Barnet rörde sig i sin vagn, och i samma ögonblick reste Anna sig halfsofvande upp och började sakta och monotont sjunga en vaggvisa.

Leo, som dragit sig tillbaka till en mörk vrå, trädde nu häftigt fram ur dunklet.

— Du var nära att skrämma mig, sade Anna, med ett mildt leende. Jag visste ej att du återkommit, fortfarande hon, och såg på honom med en sönndrucken blick.

— Han har varit så sjuk, så sjuk. — Hon såg med en bekymrad blick åt den lille. Men förlåt mig, som uppehåller dig på detta sätt utan först göra mig underrättad om huruvida man serverat dig supé.

Hon såg åter upp med en skygg blick, men bäfvade till för uttrycket i hans ögon.

— Du är vist ond äfven i dag Leo — hvad har jag då gjort dig? Hon närmade sig och började smeka honom, då han satt orörlig. Annas läppar började darra som när ett barns tårar skola frambräta, och Leo tycktes nästan vänta på den därmed förenade oundvikliga högljudda gråten.

— Nåå? skall du ej lipa, Anna? frågade Leo med hård ton.

Hon försökte kväfva sina snyftningar, och rullade med en nervös rörelse näsduken till en hård boll.

Rädd att han med sin hårda röst skulle väcka gossen, smög Anna först fram till vagnen och öfvertygade sig om att barnet sof, sedan gick hon med tysta steg, men afmätt hållning ut genom dörren och in i närgränsande rum, som var mannens skrifrum.

Där låg Diana, en äkta newfoundlandshund, Annas trogna vän och sällskap, uppe på soffan och sof.

Anna som visste, hvilken storm detta brukade uppväcka, påskyndade sina steg genom rummet under varm önskan att han ej måtte märka hunden.

Lampan på Annas skrifbord brann ännu matt, och belyste ett påbörjadt bref.

Leo kastade i förbifarten en hastig blick därpå och mumlade:

— Jaså du underhåller fortfarande brevexling med din mor, fast jag en gång för alla förbjudit dig all beröring med denna kvinna.

— Det kan väl ej vara din mening?

— Ha vi ej talat tillräckligt i detta ämne? Har du verkligen ej förstått mig Anna, frågade han med en ton som Anna sedan gammalt kände, bådade storm.

Hon sköt trumpeten ut underläppen och drog fram sin näsduk.

— Men hvad gör det dig, Leo, att jag skrifver till min mor? Hvad gör det dig insköt hon med af rädsla darande röst, ehuru de bleka läpparna försökte le.

Han stampade otåligt mot mattan.

— »Hvad gör det dig», det har jag väl tusen gånger förklarat dig, men det är helt enkelt så, att du bryr dig aldrig om *hvad* jag säger — det är ditt nöje att ständigt göra tvärt emot hvad jag vill — du förstår mig ej och har aldrig förstått mig — vi passa ej för hvarandra — det är hvad jag dagligen ja stundeligen erfar.

Leo hade hastigt rest sig, och gick med stormsteg fram och åter på golfvet.

— Ah, så du säger Leo! Skulle ej *vi* passa, minns du huru lyckliga vi voro under första tiden af vårt äktenskap, åh! jag minns så väl huru du ständigt kallade mig din lilla docka, huru du jollrade med mig, huru du lekte med mig huru du kysste mig, och nu — nu kysser du mig aldrig, nu är du så kall och olik dig emot förr, ja — det vet du nog själf, utan att jag talar om det.

— Ja, jag skall tala om för dig Anna, att då man är en man tröttnar man på att leka med dockor!

— Kan du med dessa ord verkligen mena att du skulle tröttnat på mig?

Nu var Anna riktigt vaken, och såg upp med en vidöppen blick.

— Och det skulle du ej märkt?

Där låg medömkan och hån i rösten, då han omärkligt efterhärnade hennes entoniga, färglösa stämma, under det han häftigt stannade midt framför henne, och hans blick nästan hatfullt gled öfver den hjälplösa varelsen.

— Men jag älskar dig så mycket Leo, och jag skall försöka att göra allt för att du åter skall älska mig som förr!

— Det är just det, att du *försöker* det allt för mycket! Med ett ord, Anna, du *tråkar* ut mig, och jag skulle vara lycklig om du ville återgifva mig min frihet.

— Är du från förståndet, Leo! Skulle jag återgifva dig din frihet, då vi äro gifta, vigda tillsammans för hela lifvet! Nej Leo, det är nog ej ditt allvar, du skämtar blott!

— Du tycker kanske jag ser ut att skämta, sade han med dyster, hotfull blick och hård ton.

— Men det är omöjligt — jag släpper dig aldrig, därtill har jag ej något skäl. Hvad skulle folk säga! en frånskiljd hustru eger intet värde i verdens ögon.

Ådrorna svälde i Leos panna, och han vardt onaturligt blek.

Liksom för att behärska stormen i sitt inre, utsträckte han sin promenad till närgränsande rum, och hans blickar föllo i detsamma på Diana i soffan.

Ursinnig ryckte han ned en ridpiska och började bearbeta den tjutande hunden, som darrande ville krypa under soffan.

— Stackars min älskling! Stackars Diana! jemrade sig Anna och kastade sig ned öfver hunden som för att skydda den.

— Gå ur vägen, kvinna, röt han, drifven till högsta grad af förbittring, eller jag slår till!

Anna smekte djuret fortfarande under högljudd jem-

mer, och ett hårdt slag af ridpiskan kom Anna att under ett rop af smärta sjunka ned vid mannens fötter.

När Leo såg henne ligga där, omfamnande sin hund, greps han af de mest stridiga känslor. Han hatade sig sjelf lika mycket som han hatade henne i detta ögonblick! Huru långt skulle han då komma, då han redan på denna korta tid sjunkit så lågt, att han kunnat bära hand på en värnlös kvinna, en kvinna som han ännu för en kort tid sedan älskade med den glöd, som han trodde endast sig sjelf mäktig.

Utan försök att resa henne upp eller göra sig undermåttad om nennes tillstånd, sprang han till det rum, beläget längst bort i våningen, till hvilket han tagit sin tillflykt när gossen föddes, och hvilket han allt sedan dess bebodt, utan minsta önskan att förändra dessa förhållanden.

När han kommit in, slog han igen dörren och drog för rigeln.

Sedan kastade han sig under djupa snyftningar framstupa ned i soffan.

Han dolde sitt ansigte i händerna. Fast ingen enda tår kom fram, snyftade han som ett barn, under det att den manliga gestalten liksom bröt sig under den våldsamma striden i hans inre.

— Jag känner huru förståndets ljus slocknar, jag känner huru vansinnets demon börjar krypa in i mitt arma hufvud. — O nimmell! — eller afgruud! hvart skall jag fly!

Under tiden hade Anna sakta rest sig upp, då gossen vaknat vid hennes skrik och nu börjadt högljudt gråta.

Glömsk af sin egen smärta gick hon in och började åter sin entoniga sång.

När hon såg sin bild i spegeln, for hon förskräckt tillbaka. Åh! så han förstört hennes utseende! — Ena kinden var ju alldeles uppsväld! Detta grämde henne mycket mera än skymfen att hafva blifvit slagen af sin man.

Påföljande dag red Leo ut åt egorna tidigt på morgonen. Han hatade alla dessa egodelar, som tillfallit honom genom *hennes*. Huru mycket högre skattade han ej friheten; Mirtza, den svartögda lidelsefulla Mirtza skulle kunna dela det torftigaste bröd med honom! Han skulle velat arbeta som dagakar, heldre än att lefva af *hennes* bröd!

Och likväl hade han under nattens mörka och kvalfulla timmar, när ångern och förtviflan höggo sina klor i hans hjerta, lofvat sig sjelf, att försöka glömma sin passion för Mirtza och tigga Anna om tillgift! —

Då han jemförde de båda kvinnorna, upptäckte han hos Anna idel fullkomligheter, parade med ungdom och skönhet! Hos Mirtza däremot anade han otro, svek, förställning och alla möjliga fel och svagheter, och likväl kände han afsky och motvilja för den ena och lidelsefull passion för den andra!

Huru skall hon i dag bemöta mig? Frågade sig upphörligt Leo, under det han lät sin häst med slappa tyglar gå hvilken väg han sjelf behagade.

Med hatten djupt neddragen i pannan, skyggt undvikande hvarje blick till och med från betjeningen, kastade han tyglarne åt betjenten och sprang med några spänstiga steg uppför trappan som ledde från terassen upp till trädgårdssidan.

Trädgårdsmästaren hade just börjat det första vårarbetet i jorden och en fuktig luft uppfylld af ruttna löf och torf strömmade emot honom, och uppfylde honom med ljufva vemodfulla barndomsminnen.

Hvad skulle hans moder sagt, om hon kunnat se honom under hans förnedringstillstånd igår! Det var just jemförelsen mellan hans och hennes moder som gifvit anledning till deras första tvister, då Leo en gång vid svär-

moderns besök, i skarpa ordalag framhöll, att det ej endast var den materiela delen i en kvinnas lif, som var hufvudsaken, utan äfven dess andliga utveckling.

Då bröt stormen lös, den storm som sedan aldrig kunde stillas. Måg och svärmoder sade hvarandra ord, som med ens blottade deras förut sorgfälligt dolda känslor för hvarandra, och slutet blef en höflig begäran från Leo, att svärmodern ej vidare måtte komma för hans ögon.

Han uppnådde under dessa betraktelser obemärkt sitt rum, men fick snart bud om att bordet var serveradt.

Sedan Leo gjort en grundlig toilette, och med ovanlig omsorg knutit sin halsduksrosett och parfymerat sig, något som han visste, att Anna satte så stort värde på, gick han under en omedveten bön och de vackraste föresatser att allt åter skulle bli helt mellan honom och Anna, mot dörren.

När han närmade sig matsalen, hörde han till sin stora lättnad främmande röster därinifrån. Det var just det första sammanträffandet med Anna som pinade honom mest.

Med ett undergifvet, martyrligt leende såg Anna upp och det lyste på samma gång fram något af öfverlägsenhet i hennes enda, synliga öga. Det andra var igensvullnadt af slaget, hon fått af ridpiskan.

— Jag har velat bereda dig en liten öfverraskning käre Leo, sade Anna, och lade sin hand smekande på hans arm, därför skref jag till tant och Viola, och bad dem tillbringa dagen med oss!

Leo bugade sig stelt.

Baronessan af Holstein var den han sist af alla denna stund velat träffa.

Viola mötte för en stund hans blick, som trotsigt och kallt skådade in i hennes ljusblå, fadda ögon.

Det lurade något ondskefullt i baronessans små hop-

knipta ögon, när hon tog upp sin binoöckel med det långa perlemoskaftet och långsamt lyftade upp den, för att kunna grundligt betrakta Leo.

Huru skall hon i dag bemöta mig?

— Bästa Leo, du ser ej kry ut i dag! Och så Anna, vår lilla söta Anna ser ut!

— Jag har haft en sådan olidlig tandvärk skyndade

Anra sig att inskjuta, men hennes öfverdrifvet konstlade leende och menande blick motsade henne.

— Aha — jäså — tandverk? sade baronessan med en hastig blick på Leo och en betydelsefull nickning.

Leo satt och teg, under det att hans själ halstrades.

— Kom och sätt dig, Leo lille, sade Anna, då måltiden släpat sig fram till slutet och man slog sig ned i rökrummet.

Leo såg oroligt på sitt ur.

Febern började gripa honom, febern attåterse Mirtza.

Han satte sig motvilligt och suckade lätt.

— Du blir väl hemma i afton, Leo lille, då vi ha så rart främmande?

— Jag förmodar du vet, att jag skulle bli det om jag kunde.

— Huru kan man vilja lemna en så söt och ung hustru så mycket ensam, som du gör, min *kära* Leo. Det är verkligen oförsvarligt. Att se det kära barnet gå här ensam och med en engels tålmod sköta om barnet och de husliga detaljerna!

— Och vara färdig att taga lifvet af både sig och sin omgifning, om en handduk råkat komma bort i tvätten, eller ett glas går sönder!

Har Anna bedt faster föra hennes talan?

— Fy Leo, det var elakt sagdt!

— Nej faster lilla! banna honom ej. Jag är viss på, att Leo sofvit illa i natt, sade Anna oroligt och mildrande.

— Och hvarför det då? Har han kanske ondt samvete då?

— Snälla mamma, bad Viola

— Är det som domare faster uppträder i mitt hus, så får jag bedja faster vara god och påminna sig, att här är ingen tingssal — och vi inga missdådare. Jag svarar för mig sjelf, och du Viola behöfver ej heller uppträda som

böneman. Jag afskyr er allesammans, sade Leo slutligen och gick, utan att säga farväl, med hastiga steg mot dörren.

— Ah han är ryslig, den karlen! Jag förstår ej huru, salig bror min har uppfostrat honom! Stackars lilla Anna!

— Tyst, snälla faster, jag skall försöka att ställa det till rätta igen.

Anna skyndade, så hastigt hon med sin flegmatiska natur kunde, in efter sin man.

— Snälle Leo, sade hon med sin barnsliga pjollrande röst, var inte ond på faster, hon menade ej illa. Så räckte hon fram sina läppar för att som förr mottaga afskedskyssen.

Huru själlös och tanklös och utan minsta spår af själfkänsla hon är, tänkte Leo, och vände sig nästan med omvilja ifrån henne, utan att låtsa märka hennes försök att kyssa honom.

Som en lefvande förebråelse stod hon ännu kvar vid fönstret och såg efter honom, så länge hon kunde uppfånga en skymt af honom.

När Leo uppnådde station, ångade tåget just i väg, och han kunde således ej, såsom han önskat, öfverraska Mirtza vid en tid då hon ej väntade honom.

Han söndertuggade en ed mellan sina tänder.

Det var två stationer han hade att passera, innan han uppnådde Stockholm, och hästen hade redan gått en half mil till station. Skulle han orka fram och tillbaka samma kväll? Blott en stund försjönk han i tyst öfverläggning, men tillsade i nästa ögonblick ridknekten, som skulle taga hem hans häst, att han ämnade fortsätta ridande till Stockholm och ej kunde säga när han kom hem.

Ridknekten bugade sig tyst, ehuru en fråga tydligen sväfvade på hans läppar.

Husbonden hade dock lärt honom och alla underly-

stående att tiga och lyda, och man erfor på hela godset en ständigt bäfvan att förtörna den stränge slottsherrn.

På samma gång som man fruktade honom för hans till vildhet gränsande häftighet, älskade man honom för hans omätliga rättvisa, långt mera än man älskade den milda slottsfrun, som under månader kunde låta sin ovilja i små portioner och på alla möjliga kännbara sätt strömma öfver en stackars hjälphustru, som råkat tappa en handduk eller näsduk i sjön.

Fru Bardach sparade aldrig för egen del hvarken i toilettväg eller prydnader inom hemmet, men hon kunde föröda en halftimme endast under försök att få en sak tio öre billigare, eller för att sätta ned dagspenningen för sin sömmerska eller sina tjenare.

Därföre var det, som alla inomhus, hvilka ovilkorligen märkte deras husliga strider, alltid stodo på hans, husbondens sida.

FJERDE KAPITLET.

”Fina på Söder.”

Inåt gården uti ett litet lågt trähus långt bort vid Renstier-
nas gränd på Söder, bodde Madam Linström och hennes båda barn Andrée och Bengt.

Madam Linström var ännu en kvinna i sina bästa år, hvars största sorger voro, att man vägrade kalla henne fru och att hon ständigt saknade mynt.

Barnen började kosta mer och mer för hvarje dag.

Sjelf ville madam gerna vara så grann som de knappa tillgångarne tillåto, och på färgerna sparade hon aldrig.

För att undvika den illa klingande »madamtiteln» bad hon ofta att man ville kalla henne Josefin, hvilket af de gemena människorna förkortades till »Fina,» och hon kallades nu allmänt Fina på Söder.

Ehuru hon nu mottog fattighjelp, och för den skull af alla grannarna behandlades utan minsta undseende, hade äfven Fina haft sina öden och sett ljusare tider.

Lifvets olyckor hade gjort henne bitter och hård, och hennes innersta önskan var därföre, att få medel att en gång förkrossa de elaka människorna, och trampa dem under fötterna!

Äfven det att hon bar på en dyster hemlighet kom henne att försjunka i djupa grubblerier.

De båda barnen växte upp utan ringaste tillsyn, då modern för det mesta var upptagen af sina hjälpsysslor utom hus, och barnen således voro helt öfverlemnade åt sig sjelfva.

De voro förunderligt olika dessa två.

Gossen nu en snart tjugoettårig man, hade ej ett enda drag af sin mor.

I kontrast till hennes utseende hade han fina, ädelt formade drag, en hög fri panna, öfver hvilken ett tjockt, vågigt hår kastade sina mörka skuggor.

Underbart gripande var blicken ur de nötbruna, klara ögonen, som med ett uttryck af obeskrifligt vemod och liksom bedjande om tillgift blickade ut i verlden, dessa ögon i förening med de mjuka nästan kvinligt veka draget kring läpparna gjorde ett djupt intryck på hvar och en, hvarför man på skämt inom kamratkretsen kallade honom »grefven». Madam Linström, som af många skäl ej älskade och ej förstod detta barn, var ofta hård och orättvis emot

honom och lät honom mera än en gång känna, att han var henne en börda.

Hans fina aristokratiskt formade händer med de rosenfärgade naglarne hade trots det hårda tapetserarearbetet ej ännu förlorat sin naturliga form och voro ett ämne till hån, icke minst af modren, som hade för sig att han aldrig kunde vinna mästerskapet i sitt yrke, så länge han ej tor-des »ta i», och det förstod hon dessutom därutaf, att han ständigt skulle hänga näsan öfver de där gamla boklun-torna, som han läste uti ibland ända in på morgnarna.

Blott det att så där onödigt bränna lampan hela natten försatte madam Linström i misshumör.

Andrée si det var annan natur i henne — hon brände då ej ljus i onödan! Hon ville sofva från tidigt på kvällen, då hon ej var ute och sprang på gatorna, till ända fram åt niotiden. Värst var det att hon då ej kunde förmå sig att göra någonting — hon blott åt sof och krusade sin lugg, så den stod som en enbuske från hufvudet.

Andrée sjelf trodde att hon var vacker, ehuru hon omöjligt i andras ögon kunde gå under den rubriken, med de små uttryckslösa ögonen den breda munnen och det lingula håret. En och annan af hennes beundrare hade dock lyckats ingifva henne denna höga tanke om sig sjelf, och hon betraktade denna morgon sin bild i spegeln, och vände sin yppiga figur fram och tillbaka, slätande ut en rynka under armen och drog till några veck på det eld-röda lifvet, som hon nyss varit och köpt i ett klädstånd.

Bengt, som i dag var klädd i helgdagskläderna, satt vid bordet och intog sin tarfliga måltid.

— Du skulle inte begagna så lysande färger Andrée. Du väcker uppmärksamhet och en fattig flicka, som du, gör bäst uti att vara så obemärkt som möjligt! Dessutom är det ej fint med skrikande färger.

— Ah, jag måtte, sade madam Linström, som höll på

med att polera jernspiseln med en fläsksvål, som spred en kväfvande obehaglig luft omkring sig. Sköt du dig sjelf Bengt, och låt flickan vara. Jag tror hon ser väl så fin ut som du sjelf, hä? Det förstås, hon har ej sådana där odugliga händer som äro smala i fingertopparne så de ej kunna hålla i en ärlig nål en gång, men starka ä' dom, och hårda, så hon nog kan ta ett kragatag med både dig och andra oförskämda valpar, som tro de ä' något!

— Kära mor, det var ej min mening att på något sätt säga något sårande.

— Det förstås, alltid är det så, »det är ej din mening», men alltjemt ser du ut, som om du skulle klandra både mig och flickan. Och medan vi tala om den saken, så vill jag säga, att nu sen du kommit hem som gesäll, så ha de dragit in på fattighjelpen åt mig, så nu tål det vid att du börjar hjälpa till litet mera Bengt. Nu ha vi hyran som ligger efter två kvartal, Aprilhyran nu, och så Januari. Gu' hjelpe mig, som ensam ska släpa för oss.

Och så skatten sen! Har du till den här sista debetsedeln? Vi ska ju plikta vet jag! Och inte ett gudslån ha vi att äta, och dig stora karlen att föda till! Jag är viss på, att om du skötte dig ordentligt, finge du större dagspenning. En krona om dagen, det är så man kan, ta mej sjutton, både gråta och skratta. Och hvar gör du af slantarna? Ja säg det, den som kan.

— Af de trettio denna månad, har jag ju gifvit mor 20?

— Men de tio då?

Bengt rodnade förläget och stirrade på sina nötta, men af honom sjelf väl borstade stöflar.

— »De tio säger jag? Du borde veta hut, pojke, att gå och sluddra bort tio kronor. Inte röker du, inte har du köpt några kläder, dricker gör du inte — då återstår blott en sak, du har offrat dem på något ännu sämre sätt;

du borde skämmas pojke, röt hon alltmera ursinnig då han teg.

Men vid ordet »ännu sämre», förstod han hvad hon menade, och reste sig hög och smärt som en ung björk.

— Mor! huru var det ni sade? frågade han med en röst som skälfdde af undertryckt vrede, under det de annars så milda ögonen flammade.

— Nå, kan du säga hvar du har dem då? envisades modren.

— Jag skall säga det en gång, men inte nu. Andrée, som nu slutat sin toilett, började nu först lyssna till samtalet, och sade:

— Tror ni mor att ni kan taga ur Bengt något, nej han är så djäkligt envis så . . .

— Svär inte, Andrée! Du förstår inte själf, huru vidrig en kvinna blir då hon svär!

— Vill du vara tyst med ditt eviga gnat! svarade Andrée och stälde sig framför Bengt med händerna hvilande på höfterna och räckte ut tungan med en ful grimas.

Bengt suckade, tog sin hatt och ville gå.

— Nåå, tänker du göra någon utväg för skatten? frågade madamen.

— Hvad skall jag göra? Ni vet ju mor att jag ej eger ett kronans öre!

— Så har du väl rocken då, din drummel. Gå på stampen med ytterrocken; du behöfver inte gå och snobba med ytterrock i början af April.

— Skall jag gå utan rock redan?

Bengt såg på rocken, som han under oändliga försäkelser hållit på att samla till under en lång tid.

— Ja — jag skall göra någon utväg svarade han.

Madamen tyckte att hans röst lät så underlig, och som hon ej hade lust att ställa till någon skandal, och dessutom väl kände, att han var hennes stöd, tillade hon

— Du tänker väl ej taga dig för något? Jag menar, du vill väl inte hoppa i sjön?

Han log med ett vemodigt leende men gaf henne en öppen, klar blick.

Fina på Söder.

— Nej mor, så litet kär har jag ej min själ!

— Han är då för märkvärdig den Bengt, sade madam Linström och slog igen dörren efter honom. Nu börjar han visst äfven att grubla öfver religion — jo — då få vi trefligt!

— Jesses mor! hva de ä odrägligt att vara fattig! Hvad ska en göra?

— Du ä väl tvungen att ta dig till med något. Men si inte blir det då någon plats utaf, ty jag kan inte vara utaf med min sockerpulla, mitt hjertegryn. Ah, jag kan inte glömma de där årena, som du var borta, huru olidligt tomt jag hade.

— Jag ska väl gå bort och försöka få börja sy halsduksknutar igen, så slipper folk undra, hvarför jag går hemma. Förtjensten blir nog ej stor — trettio öre dusinet! — Men Bengt får sörja för oss, tycker jag.

Under tiden gick Bengt framåt med drömmande hållning och nedslaget utseende. Han kände inom sig en djup oro och en våldsam hjertklappning. Alla hans tankar mynnade ut i denna enda, *skulle* han kunna hoppas? Det var i dag det skulle afgöras, om han skulle hoppas på bättre tider. Då finge han öfvergifva den förhatliga tapetserarebanan, och i stället kasta sig på studierna!

Med allt långsammare steg närmade han sig advokatbyrån — han ville i det längsta invagga sig i de ljufva drömmarna om oberoende och frihet. Detta ständiga smågnat inom hemmet pinade hans stora ande, som längtade efter ljus och vetande!

När han stått en stund utanför kontoret, där han skulle erhålla visshet om sitt öde, fick han en häftig puff i ryggen. Det var en olyckskamrat, som nästan tumlade ut för de få trappstegen. Hans ögon glödde dystert fram ur sina hålor, och munnen var förvriden till ett grin, som skulle föreställa leende.

Jag går först till »stampen» och skaffar mig medel att betala plikten och utskylderna, tänkte han. Hvad är det värdt att höra efter det där, jag vet ju ändå, huru det går, det måtte ha varit ett misstag alltsammans.

Med hastiga, beslutsamma steg gick han nedåt gatan och fram till Badstugatan. Där fick han länge trängas för att komma in i den lilla trånga lokalen.

En mängd olika uppenbarelser stodo före honom vid luckan, men isynnerhet en person tilldrog sig hans lifliga uppmärksamhet.

Det var en medelålders kvinna, insvept i en dyrbar pels, öfverklädd med tjockt, blommigt siden. Hon hade en tät slöja dragen för ansigtet, dock ej nog tät för att dölja hennes blixtrande ögon och den varma färgtonen öfver de skiftande dragen.

Nu var det hennes tur.

Bengt lyssnade med andlöst intresse, ty hennes namn skulle komma i dagen.

— Hvad vill ni ha för den här? frågade den mörka, tjocka gumman innanför luckan och gaf fruntimret i pelskappan en genomträngande blick.

— Hvad jag vill ha, svarade den tilltalade med mjuk men bestämd röst, det skall ni väl sjelf bestämma.

— Såå, tror ni ej jag förstår min affär? Kanske jag skall lära den af er, snäste kvinnan i luckan och lät solstrålarne bryta sig mot juvelsmycket som hon värderade.

— Rosenstenar ser jag. De ha intet värde nu för tiden — Femtio är väl betalt för den!

— »Femtio» — och den kostade femhundra.

Ett mummel af ovilja gick som i samma andetag genom ledet utanför luckan.

— Huru kan ni veta det? Jag förmodar att ni fått den i present, svarade frun i luckan och tycktes med sina hvassa blickar genomborra den täta slöjan, som dolde Mirtzas drag, ty det var Mirtza, som för att kunna vidtaga förberedelser till den länge beramade och, af brist på mynt, flera gånger uppskjutna festen, slutligen måst begagna denna utväg.

— Nå, ska ni taga femti? frågade pantlånerskan och bladdrade bland sedlarna.

Mirtza nickade under tystnad.

— Ert namn då?

— Johanna Svensson, mumlade Mirtza med en trotsig blick.

— Lika mycket som jag heter det. Är *det* dens namn som pantsätter, eller är det *ert* namn?

— Ni har ju hört det, svarade Mirtza som i regel ej hörde till de tåligaste.

Bengt hade ej förlorat ett enda ord — men när han fick höra namnet Johanna Svensson, svalnade hans intresse. Det var så genomtarfligt, något ur hans eget lif.

Han afskydde allt tarfligt och trånade efter att komma i beröring med den verld, som stod öfver honom, och dit han kände sig så mäktigt dragen.

Mirtza hade hela tiden stått vänd från dagern och ej sett på någon af sin tarfliga omgifning, och Bengt smålog åt den tanke som genomfor honom — att hon liksom haren gömmer sitt hufvud, och dermed tror sig skyddad; hon kanske trodde sig mindre igenkänd derigenom att hon ej såg på sina olyckskamrater!

För sin rock, det enda af värde han hade kvar, fick Bengt tio kronor, och han sade öppet och klart sitt namn, »Bengt Linström», utan att det uppväckte minsta tvifvel om att det var så.

När han kom ut, blåste en skarp Aprilvind emot honom, hvilken kom honom att känna en lätt rysning.

Han gick derföre med hurtiga steg, för att hålla sig varm och dessutom erfarande en angenäm känsla vid tanken, att han i närvarande ögonblick var egare af tio kronor. Skatten skulle väl ej gå till så värst mycket. Om han skulle gå in på något ställe och få något värmande? Nej han bortjagade strax denna förmättna tanke. Njutning och

välbehjälpare var ej för honom. Mor behöfde ett par nya kängor, det hade han väl sett och hört, och nog kunde han frysa och svälta denna gång, lika väl som så ofta tillförne!

Utkämpande denna lilla strid, emellan en uthungrad och frusen kropp samt en stark och uppoffrande själ, upp-nådde han ånyo advokatbyrån.

När han kom in, ville han först återvända ut, ty träng-seln var olidlig och luften kväfvande, men han gick likväl fram till disken, där myndigheterna sutto, men blef strax knuffad tillbaka med ett: »vänta till er tur kommer.»

Han stod där och väntade med tydlig resignation i de bleka anletsdragen.

Ändtligen kom det till hans sak; han visste ej ännu hvarför han blifvit ditkallad, men brefvet hade blott om-talat, att han sannolikt var den rätte egaren till en stor förmögenhet, som genom testamente tillfallit honom.

Bengt hade under hela vintern hvarje kväll då han, kom från sitt arbete kl. 8, gått till en gammal herre och läst högt samt så småningom tillvunnit sig den gamle en-samme mannens hela hjerta. Detta allt utan att modren och systemen hade någon aning därom. Han hade fått denna sysselsättning af en ren slump och för tillfället, för att ersätta en annan föreläsare, som blifvit sjuk och lidit många orättvisa beskyllningar för sin sena hemkomst om kvällarne. Under tiden kom Bengt att, under de långa kvällarne och nätterna, då han sjelfmant dröjde kvar, tala om sin längtan efter att lära sig något och egna sitt lif åt studier.

Den gamle enslingen kände sig allt mera fästad vid Bengt och testamenterade vid sitt fränfalle till honom hund-ratusen kronor.

Som han endast hade aflägsna släktingar i lifvet, hvilka alla erhöllo sin del, blef testamentet till fullo gilladt. Och Bengt var nära att tro sig under inflytandet af någon

hallucination, då man meddelade honom den glada nyheten.

Notarien som medelst prestbetyg och öfriga intyg var förvissad om att Bengt var den omtalade mannen, frågade honom artigt, om han önskade sina penningar i värdepapper eller i vexlar och sedlar, och Bengt som ej kunde fatta möjligheten af att vara egare till en rätt betydande förmögenhet, bad att f. n. endast få kvittera ut fem hundra kronor, då han påföljande dag ville återkomma och gifva besked om det öfriga.

Med glad tacksamhet mottog han, och stoppade sedeln i sin plånbok.

När han åter kom ut i det fria och kände den triska luften strömma emot sig, framstammade han ovillkorligen ett; »tack min Gud för denna hjälp!» Sedan tvekade han, huru han först skulle använda sin skatt. Att lemna den i sin helhet åt modren, vore visserligen ett sätt, men tillika vore det så roligt att medföra några små presenter.

Han gick därför för att söka första bästa skobutik men på vägen dit passerade han pantlånekontoret, och ville där uttaga sin ytterrock som han på förmiddagen inlemnade.

När han inträdde, såg han en man sitta där och som envist fixerade honom.

Omisstänksamt framtog han sin späckade plånbok och framlemnade med strålande uppsyn en af hundrakronesedlarne åt gumman i luckan, som med en betydelsefull hostning vexlade en blick med mannen på bänken.

Då steg denne upp, och gick fram till Bengt i det han sade.

— I rättvisans namn ber jag att få veta ert namn min herre.

Bengt såg upp med en öppen, förvånad blick och

svarade i lugn ton, men med en anstrykning af sårad stolthet.

— Bengt Linström.

— Har ni några papper på er som bevisa detta?

— Nej, svarade Bengt, och det blixtrade till i hans ögon. Han hade lemnat alla sina papper till granskning på advokatbyrån.

Detektiven, ty det var en polisman, framtog och läste halthögt på ett papper som han uppvecklade, »hög panna, svart lockligt hår, nötbruna ögon och mjuka, nästan kvinnligt veka läppar» ja, unge man, ni ser ej ut som någon missdådare, och likväl nödgas jag arresterera eder.

— Mig? utropade Bengt, och tänkte med sorg på den glada öfverraskning han hade tänkt bereda de sina.

Väl vetande att han genom motstånd endast förvärrade sin obehagliga ställning, frågade han endast om det tilläts honom att uttaga sin rock.

— Åh nej, om det ej är edra pengar ni braskar med, så är det bäst de få vara ograverade.

— Ej mina, säger ni? Utropade Bengt, under det han konvuliviskt knöt sina händer och blef hvit till och med om läpparna, han gick ett par steg närmare polismannen och såg honom med en ljungande blick in i ögonen: ej mina säger ni — kanske jag skulle använda andras?

— Se så, lugna er, här hjälper i alla fall inga protester. Ni är bara så god och följ med helt stilla, och framtiden skall utvisa om ni är skyldig eller oskyldig.

— Godt, då är jag säker om att ni förr eller senare skall bedja mig om ursäkt, sade Bengt med tillförsigt.

— Här är visserligen hans pantkvitto, och på det står det verkligen Bengt Linström men hvem ansvarar väl för att ej det är ett antaget namn? sade pantlånerskan mistroget.

— Hvem ansvarar mig för att ni är en kvinna, och ej Darvins återfunna länk, sade Bengt med dof röst.

— Jesses! för honom till Tufvan karln ser ju galen ut, fortsatte hon.

— Se så, inga onödiga ordvexlingar! röt polismannen och gaf Bengt en liten omärklig puff, för att de någon gång skulle komma ut genom dörren, då lokalen småningom fyllts af en nyfiken närgången ålörarekrets.

Bengt fördes direkt till ransakningshäktet vid Mynttorget, der han bland en mängd andra olyckskamrater fick sitta för att invänta sin ransakning och dom.

Det grofva språk och de simpla antydningar, som ständigt ljödo genom luften, plågade Bengt, ehuru han genom umgänget med kamrater ej var alldeles främmande för det mindre fina uttryckssätt, som hopen vanligen begagnade sig utaf.

Hela natten nödgades han ätven tillbringa i denna dystra omgifning, fåfångt sökande någon hvila på den torftiga bädd, som blifvit honom anvisad. Han genomgick under dessa långa timmar minnen från sina barndoms- och ungdomsår så fulla af bittra törnen!

Med det goda hjertats öfverseende ville han söka urskulda modren och systren deras mången gång oförklarliga hårdhet och orättvisa, men förståndet uppreste sig med ovilja mot all denna oförtjenta ovänlighet.

Och likväl var det för sin moder, för sin syster, ej för sin egen beklagliga belägenhet han i denna stund oroade sig.

När klockan slog tio, och han infördes till rådhusrätens femte afdelning trädde han in genom dörren med höguret hufvud och fast, öppen blick.

När hans namn upprepades, reste han sig hög och smärt bland de andra fångarna, hvilkas utseende i allmänhet buro prägel af hårdhet parad med lömskhet.

— Bengt Linström är mitt namn, sade han tydligt.

— Aldrig förr inskrifven i polisen? sporde ransakningsdomaren.

— Och äfven denna gång oskyldigt, svarade Bengt förebrående.

— Se så ja — inga onödiga utlåtande inför rätten; det få vi se sedan. Hvad är ni anlagad för?

— Derföre att jag bar på mig 500 kronor som jag i dag redligt ärf.

Pantbanken på Norr.

— Bevisen?

— Skulle tro att pantsedeln är bästa beviset.

— Duger ej! svarade domaren misstroget.

— Var så god sade detektiven som lagt beslag på, och nu framtog den späckade plånboken.

Domaren uppräknade sedlarna samt upptecknade numren på dem. Sedan framtog han pantsedel samt den söndervexlade tian som han på f. m. erhållit för sin ytterrock och nu redogjorde för.

Domaren gaf detektiven en skarp blick.

— Detta tyckes ju allt ega sin rättighet, sade han med missnöjd stämma.

— Men hvem bevisar att han *är* Bengt Linström? Plånboken kan vara stulen.

Vid dessa ord ryckte Bengt åter till och gaf polis-
mannen en ljungande blick.

— Visserligen, men härvidlag ...

— Herr Domare, jag har här igenkänningstecknen på
dender banktjenstemannen som rymde. Ett pris af två-
hundra kronor är anslaget för den, som kan återföra
honom. Signalimentet passar till alla delar in på denne
man, och jag handlar i rättvisans, så väl som i mitt eget
intresse, svarade detektiven hetsigt.

Domaren gjorde en rörelse med handen, som bjöd
tystnad, och fortfor vänd till fången.

— Är det ingen känd personlighet till hvilken ni kan
hänvisa för att indentifiera, eller intyga att ni är den ni
säger er vara?

Bengt funderade en stund, derefter sade han.

— Om herrarne känna patron Leo Bardach? Hos
honom har jag arbetat långa tider, och både han och hans
fru ha behandlat mig mera som vän än arbetare.

Bengt blef utförd, och tilläts att gå fritt omkring inne
i den yttre lokalen, men måste dock stanna i säkerhet
tills man pr telefon kunde träffa patron Bardach, som ej
var hemma när man ringde på hos honom.

Först fram emot eftermiddagen tillsade man honom
med någon tvekan att han var fri, och att ett misstag blif-
vit begånget.

— För denna gång får det gå, men se till att i ären
bättre underrättade en annan gång då ni lägger beslag
på en människas frihet sade Bengt allvarligt.

— Fordrar ni någon ersättning för eder förlorade tid,
så har jag fått i uppdrag att lem ...

- Det fordrar jag, sade Bengt.
- Till huru mycket värderar ni er dag?
- Jag kan tjena fyra kronor pr dag.
- Var så god, sade polismannen artigt och lemnade

Bengt två femmor.

Bengt tog dem, men öfverlämnade dem strax till en gammal gubbe hvilken liksom han sjelf blifvit frikänd, men på det bestämdaste vägrades någon den ringaste ersättning.

— Fritt vivre under åtta dagar måtte väl vara ersättning nog för en sådan trashank som ni är, röt man till honom, och knuffade honom halft med våld ut genom dörren.

— Hvarför skall ej han få ersättning såväl som jag? frågade Bengt.

— Min herre, man tillåter sig inga frågor och anmärkningar under rättvisans tak . . .

— Då skall jag svara sjelf på mina frågor: jo — det är derföre, att ni nu fått kännedom om att jag är egare till en liten förmögenhet, derföre skall jag ha denna plosterlapp på mitt sårade högmod — men han, som är fattig, beroende och måste tigga sitt bröd, han får vara nöjd med snäsor och att fått äta fångkost i en vidrig fångelsehåla under åtta dagar. Tror ni ej jag har iakttagit ert olika sätt emot mig, sedan ni fått veta att jag har penningar. Och likväl mina herrar, tillfaller ej ett öre eder. Det är för peningens makt i böjen eder, krypdjur! slafvar! utan ett uns egen moral eller reflexion!

Vaktmästaren och undertjenstemännen sågo förlägna ut, men sökte dölja denna känsla med att antaga en öfvermodig, obesvärad, till hälften medömkansfull hållning, som man iakttar gentemot ett barn eller en dåre.

— Lustig persedel dender, sade en med en axelryckning, när Bengt gick ut genom dörren.

— Oförsämd lymmel, borde du säga, arbröt en annan

Ärft hundratusen, det var allt tur för honom, i annat fall skulle han allt fått lära sig betala sådana yttranden, fortfarande han, omedvetet med dessa sina egna ord gifvande en bekräftelse åt Bengts yttranden.

FEMTE KAPITLET.

Nya bekantskaper.

Då Bengt Linström åter kände de milda Aprilvindarna smeka sin panna, och tillika visste sig vara egare till en, om ej stor så åtminstone rätt vacker förmögenhet, greps han af en nyvaknad lefnadslust — och han gaf sig till att sjunga och småle, hvilket båda delarna var temligen främmande för den allvarlige Bengt Linström.

Först tog han vägen nedåt pantlånekontoret, där han utan ett enda ord återhemtade sin ytterrock. Det hjälpte ej att »frun i luckan» denna gång med den mest lissmande vänlighet tilltalade honom; — hon var i hans tanke ett »krypdjur», och som sådant behandlade han henne.

Sedan gick, nej halfsprang han till en skobutik, köpte der ett par präktiga kängor åt sin mor, sedan såg han i ett butikfönster ett mörkt och fint klädningstyg hvilket skulle passa väl till utbyte mot Andréés lysande simpla färger. Ett godt mål skulle de då äfven bestå sig, hvarföre han, då han sjelf ej orkade bära mera, tillsade i ett par butiker att man strax skulle hemsända, hvad som han hos Bardachs lärt sig hörde till ett godt bord.

Som han betalade kontant, mötte ej detta något hin-

der, och nu närmade han sig med allt snabbare steg hemmet.

Men i stället för att hälsas af vänliga röster möttes han af bittra förebräelse och hårda ord som vanligt.

— Har du nu äfven börjat supa din förb . . . drummel, sade madamen, och såg på Bengt med ett ilsket uttryck. — Som om vi inte hade det svårt nog ändå . . .

— Vänta mor, sade Bengt, under försök att öfverrösta de grälände kvinnorna — vänta ska ni få höra — och Bengt smålog godmodigt åt deras frågande blickar.

— Se här åt er, kära mor, och här skall du ha, kära Andrée, och sy dig en elegant promenadkostym — ja — det räcker äfven åt mor, tror jag!

— Jesses! Jag tror pojken är från förståndet! Men nog kunde han tagit en vackrare färg än mörkblått — sade Andrée, utan annan tack!

I det samma knackade det, och specerier och varor kommo från ett par håll.

Madam Linström sken som ett solsken — och började se på Bengt med nyvaknadt intresse.

— Nåå, kära du, huru är det här till förståendes? sade hon, vädrande en förändring.

— Jo-o se mor, nu skall äntligen den tiden randas, då jag ej blott ligger er till last. — Mor, och Andrée, jag har ärft hundratusen kronor!

— Herre jesses, ä du galen! skreko de båda och slogo i hop sina stora, svarta händer i innerlig förtjusning.

Andrée sprang fram och tillbaka som under etrus af lycka, och ville strax springa omkring till grannarne och omtala nyheten. Madamen kastade genast med ovilja af sig den gamla smutsiga tröjan och skurkjorteln samt tog ned helgdagsklädningen från väggen. Nu var det ändtligen slut med släpet för andra!

Den trefliga stugan såg snart festlig ut med det af

goda saker dignande bordet och en angenäm doft spred sig i rummet.

Den öfriga delen af kvällen försvann hastigt under förtärande af alla dessa läckerheter samt under funderingar öfver huru det nu borde ställas, och man kom slutligen till det resultatet, att Bengt borde rådslå med Patron Bardack, på Ulfsåtra, som ständigt visat Bengt intresse.

Påföljande dag stod han just i begrepp att nere vid Centralen köpa sig en biljett ut till närmaste station intill Bardackska godset, då denne skymtade förbi Bengt, som ej var sen att med hatten i hand ödmjukt anhålla om ett samtal.

Bardack, som alltid värderade människan och ej den belägenhet hvari hon rör sig, notabene då denne visade sig förtjent af denna aktning, helsade vänligt på Bengt och frågade med ett leende, om han haft treffligt vid Myntgatan?

— Jag ser att ni haft det, herr Linström, fortfar han skämtsamt, och klappade Bengt vänligt på axeln, leende åt hans af glädje och iefnadslust strålande, ungdomligt vackra drag.

Patron Bardack och Bengt gingo sakta fram åt W. 6. till, och den förre föreslog att de skulle gå in och taga ett rum på en timme för att helt ostörda samspråka, då Bardack just kunde disponera denna tid.

Bengt tackade för detta förslag, ehuru han på samma gång allt mera beherskades af den tanken, att Bardack vidtagit denna åtgärd för att slippa promenera i sällskap med honom — *arbetaren*.

Äfven han! tänkte Bengt, ej utan bitterhet, äfven han, ehuru i min tanke bilden af egen kraft och så olik mängden, skall då likväl, när det gäller, skatta åt samma svagheter som mängden.

— Ni ser missnöjd ut nu på en stund, herr Linström, nå

hvad är det nu, sade han, och kastade sig, väl inkommen, ned i en soffa. Jag skall säga huru det är, att jag i går under ridten och försöket att sätta öfver en häck lindrigt skadade mitt knä, förklarade Bardack, som tycktes genomsådade den unge mannens tankegång.

— Då vi ha god tid, och som herr patron alltid varit så vänlig och intresserat sig för min ringa person, vore jag tacksam att en gång få framlägga en kort redogörelse öfver mina förflutna år, och på samma gång klargöra mina planer och önskingar, för att slutligen erhålla ett råd af den jag sätter högst af alla de personer, jag hittills kommit i beröring med.

— Först måste vi ha något läskande och se här en cigarr.

— Nu kunna vi börja sade han.

När Bengt öppet och ärligt omtalat allt af vigt under de tjugu åren af sitt lif, som lågo bakom honom, slutade han med att berätta den lyckliga tillfällighet, som skulle blifva vändpunkten i hans lif.

Bardacks ärliga, vackra ögon lyste af en sann glädje.

— Och jag som just tänkte fråga, om jag ej kunde få stå eder till tjänst med ett lån, då jag just på det bestämdaste tänkte tillråda att lägga bort syringen och i stället slå er på studier. Jag har ju alltid sagt, att ni skulle ovilkorligen egna eder åt läsning. Det första, som ni nu har att göra, är att skaffa er och edra anhöriga ett någorlunda presentabelt hem. Sedan blir det att söka lämpligaste vägen för edra studier. Först bör ni naturligtvis taga studenten, hvilket nog ej blir svårt med edra förstudier. Sedan kommer det nog att klarna för er, hvilken bana ni skall välja.

— Åh —! jag älskar skådespelarebanan! Det att kunna få framställa en ädel karaktär! Att få inlägga all

den glöd man känner inom sig! Att bortglömma sitt eget tråkiga jag, och helt lefva sig in i en annan tillvaro, ser ni, patron, den tanken lifvar och eldar mig till de största ansträngningar!

— Då skall jag redan nu föra eder till ett ställe der ni kommer i tillfälle att sammanträffa med alla möjliga menniskor. Ni behöfver studera dem och lifvet!

— Jag är eder djupt tacksam — men ännu en sak — min mor och syster — jag blygs att göra denna bekännelse, som ni dock lätt nog efter mina förra förtroenden bör kunna fatta. — Min mor och syster äro i hög grad i saknad af bildning och förfining. Jag skulle vara tacksam, om jag på något sätt kunde förskaffa äfven dem ett bildadt umgänge, men huru detta skall tillgå förstår jag ej.

— Det blir sannolikt ganska svårt, ty de bildade familjerna upplåta ej sina dörrar, det är jag öfvertygad om, och af de obildade men rika ha edra anhöriga ej något att lära. Men om jag skulle våga . . . Jag funderar på huruvida åtminstone er syster skulle kunna få tillträde till det ställe som jag nyss föreslog eder. Jag vill upprigtigt tillstå, att det ej är något verkligt godt ställe för en ung bättre flicka — men er syster eger just ej något att välja på, och de personer, hon der sammanträffar med, äro nog hvad man kallar *bildade*, ehuru — ja ni förstår sjelf — de äro kanske just ej så alldeles oförvitliga i sin vandel — de ha af en eller annan anledning kommit sig på obestånd . . . och . . .

— Det der förstår inte Andrée sig på. Jag fruktar att hon, i den krets hon nu rör sig i, är i långt sämre omgifning. Och i alla händelser är det ju ej någon i sedligt hänseende djupt sjunken krets?

— Det har jag icke funnit. Det rent moraliska torde dock vara temligen främmande där — men några grofva laster — neej — jag hoppas — avslutade Bardack med en

suck och ett halft misstroget leende. — I alla fall, torde ni sjelf behöfva en liten varning, ty det är farliga kvinnor, ni där sammanträffar med, och det vore synd. —

Nå, hade ni det trefligt vid Myntgatan?

— För mig är det ingen fara i den vägen, herr patron! Jag har sett kvinnorna på allt för nära håll, för att kunna älska. Det ideal, som jag drömmer mig, finnes inte i verkligheten.

— Ni har inte varit med långt ännu! Får se hvad ni säger om Mirtza von Pollach, er blifvande värdinna, d. v. s. det är i hennes hem som jag ämnar presentera er.

— Hos en grefvinna! Bengt såg med högsta bestörtning på Bardack.

Denne smålog.

— Ahja — hon är sjelfva älskvärdheten! Men, i alla fall bör ni strax skaffa er ett yttre, som passar in med edra nya förhållanden. Se här adressen till min skräddare, som jag rekommenderar!

Efter att hafva fått åtskilliga råd angående placering af pengar m. m. åtskildes de båda herrarna med försäkran å den enes sida, att han snart skulle låta höra af sig.

I det musiksällskap dit Mirtza vunnit inträde, hade hon känt sig sympatiskt dragen till en person, i hvilken hon igenkände en skolkamrat, som varit en af de få hvilka icke dragit sig för henne under deras minnesrika skoltid.

Fru Malin Fägerfrost var redan som skolflicka ett ovanligt själfullt barn med ett par uttrycksfulla ögon, som vittnade om ett rikt, varmt känslolif och häftiga passioner. När Mirtza och Malin återsågo hvarandra, kände de strax igen hvarandra, och en blick sade dem ömsesidigt att de lärt känna lifvet och hvad de lidit.

Snart hade de öfverenskommit att med det första sammanträffa, och Mirtza glädde sig åt att kunna presentera ett adelsnamn i sin tvetydiga »salong».

Att Malins drägt såg både urblekt och litet »passé» ut, var ett obestriddigt faktum! Men det var nu en gång så, och Mirtza var allt för glad att förvärfva ett kvinligt umgänge, för att vilja afstå från denna vinst för en sådan bagatell. Hon beslöt derföre, att en af de första dagarna be-

söka den gamla väninnan. Mirtza hade förlagt visitkortet, der Malins adress stod upptecknad, och nu ref hon och rafsade förargad bland papper, för att hitta det, då hon redan tillsagt om sin vanliga hyrvagn och stod färdigklädd samt till och med hade handskarna på. Ändtligen! Der låg det instuckket i en bok, — med prydlig, elegant stil stod det: »Malin Fägerfrost» — Östermalm — och så en långt aflägsen gata. Mirtza log — »Staten skall föras, tänkte hon» »Östermalm» — ja — visserligen bör detta stå på kortet, ty i annat fall kunde man knappast förstå, att detta vore någon fin bostad.

Snart var hon på den ödsliga gatan, och när hon ändtligen kom upp för de fyra trapporna, ringde hon, och efter en stund öppnades dörren och ett ljusst flickhufvud visade sig. Håret var sorgfälligt friseradt i otaliga små lockar och kroker, och klädningen, ehuru bleknad af ålder och slitning, vittnade om en föregående välmåga. Ett skärt, tydligt tvättadt, band var artistiskt knutet till en rosett kring den hvita fylliga halsen.

— Är fru Fägerfrost hemma? frågade Mirtza och lemnade sitt kort, under det att hela den lilla mörka tamburen fylles af en stark parfymdoft.

Den unga flickan ögnade på kortet och öppnade hastigt dörren till ett närliggande rum, från hvilket en bred solstrimma föll snedt öfver de nakna tiljorna, som i bländande hvithet lyste emot Mirtza.

Rummet, i hvilket Mirtza nu inträdde, gaf henne mycket att fundera på, under den stund hon blef lemnad ensam, medan den unga flickan, som Mirtza antog vara dotter i huset, gick att uppsöka sin mor.

Välvärdade blommor voro placerade på alla upptänkliga ställen, der de kunde skylla och förgylla skröpligheterna. Vid första påseendet tycktes hela rummet bära vittne om en viss förfining och välmåga, men om man

likt Mirtza började granska detaljerna, förvånades man öfver, huru det kunde göra detta intryck, ty i sjelfa verket var det endast spillror.

Dörren öppnades snart till ett inre rum, och fru Fägerfrost kom med lätta, mjuka steg framilande öfver golvet och slog hjertligt sina armar om Mirtza.

— Så snällt af dig, Mirtza, att så snart uppsöka din skolkamrat, sade hon och såg Mirtza innerligt i ögonen.

— Ser du, här får jag visa dig mina flickor fortfor hon, med illa dold belåtenhet. Detta är Linda, hon är nyss fyllda aderton år, ja — det var hon som öppnade för dig — och detta är Sonja. Fru Fägerfrost fick ett ljust vackert uttryck, när hon såg på den behagliga flickan med det ljusbruna, vågiga håret och de blå, djupa ögonen med den klara vackra blicken.

— Detta är lilla Sonja ja, mammas *lilla* flicka, fortfor modren leende, och for med handen genom det burriga håret.

Mirtza kunde knappast dölja sin förtjusning öfver att hafva påträffat dessa tre unga kvinnor, som med sin färging och sitt namn skulle sprida glans öfver hennes fester.

— Du är lycklig du, Malin, som har dina flickor, svarade Mirtza med en lätt suck — men inte gå de väl båda hemma?

De båda fruarna togo plats i soffan, och Linda kastade sig obesväradt ned i gungstolen, under det att Sonja ifrigt började stoppa på en strumpa borta vid fönstret.

— Du kunde väl välja ett arbete, som litet bättre passade, när vi ha främmande! snäste Linda litet tystare och gaf systren en förebrående blick.

— Tycker du det är bättre att göra ingenting midt på blanka förmiddagen? frågade Sonja lugnt, äfven med låg röst.

Modren rynkade lätt och ömärkligt ihop ögonbrynen och svarade något tankspriddt:

— Du frågade om flickorna äro hemma? Ja — det är nu så olyckligt, att när man är bunden af *ett namn*, finns det ej någon möjlighet att erhålla lämplig sysselsättning för barnen — ack! de äro ännu så unga! Jag har dessutom uppfostrat dem efter min egen regime. De ha ej genomgått något läroverk, — Lindas häg låg ej alls åt läsning — utan hon går igenom sista klassen i »tekniska» för att sedan egna sig åt artistbanan — ja det har du rätt uti, att den är törnbestrodd! Men säg mig, hvilken bana är den bästa. då man ej — en varnande harskning hördes från Linda — då man ej är kapitalist. Emellertid hoppas vi det bästa för Linda — hon söker sig redan till hösten in i akademien, — mina relationer böra väl betyda något — då man bär *vårt* namn — ett namn som i Stockholm har sådan klang!

— Ack ja — Gudnås, suckade Mirtza med en axelryckning — utländsk adel gör då ej stor effekt här! Du vet min man — han var ju af en grevvefamilj — men det var Polsk adel — och se det har ej så god klang.

— Emellertid kunna vi ju komma öfverens om, att adelsnamn, af alla som ej bär dem sjelf, sägas ej ega betydenhet — men man behöfver blott säga sitt namn uti en butik för att få se den olika verkan det utöfvar! sade fru Fägersfrost med ett humoristiskt leende.

— Men — afbröt Mirtza, som inom sig satt och begrundade det svårlösta problemet, *huru* hon skulle kunna undvika »tant»-titeln af de där långa, stora flickorna; *det* skulle just låta! Då blef hon ju strax en gammal nucka. — Men, sade, hon jag tycker likväl att det skall vara rätt depensift med *två* flickor hemma!

— Visserligen, svarade fru Malin med en vemodig nick — men det går likväl så bra.

Ett bittert leende drog öfver Lindas läppar hvilket nästan utplånade det vackra i hennes utseende.

»Går» med svält och försakelser, tänkte hon. Du Mirtza — hade inte äfven du en flicka — fortfor fru Malin med osäker stämma och ett nervöst flätande på dukfransen — hon hade hört »något» om Mirtza och var rädd att stöta på ett ömtåligt ämne.

— Ack jo — suckade Mirtza och såg med en madonnelik blick upp i det af ålder svarta taket — jag har en flicka, men hon är ett sådant *barn*, att hon ännu behöfver vistas i klosterpensionen i Schweitz der hon erhåller sin uppfostran — men, afbröt hon och reste sig hastigt, under det att hon såg på sitt ur — jag skall ej uppehålla dig längre i dag. — Innan jag går, vill jag dock bedja dig att du ger mig det löftet, att med flickorna besöka mig någon gång, Malin lilla! Till exempel nu på lördag? Äro ni lediga då?

Lindas hjerta klappade af fröjd öfver en bjudning med god mat, och till en grefvinna! — Men hon afbröt, med reserverad hållning och ton.

— På lördag? var det ej då vi lofvade oss till Öfverste Hööks? mamma . . .

— Det var på söndag! Tack! hvilken tid? frågade Malin.

— Klockan åtta; båda flickorna! hör du det!

— Så sent, då ha vi kanske inte toiletter som passa — ser du många hos dig då? frågade fru Fägerfrost bekymrad.

— Du ser alltid fin ut, kära Malin — jag vet ej huru du bär dig åt — och dina flickor — ja de äro sin egen prydnad — man skulle godt kunna taga er för tre systrar, kära du?

— Vi bli allt rätt många, sade Mirtza slutligen och nickade ännu i dörren litet öfverlägset och beskyddande åt sina nya vänner.

SJETTE KAPITLET.

Pauvres honteux.

Hon var riktigt i min stil, förklarade Linda när tamburdörren slutit sig efter grefvinnan Mirtza.

— Det kan jag just tänka mig, men i *min* stil var hon då ej. — Usch! en sådan parfym! Mamma — inte kan *hon* bli en vän till dig? Såg du ej huru öfverlägset hon såg på alla våra gamla kära saker! Och dessutom var det något — *jag vet ej hvad*, som ej tilltalade mig.

— Du kan nog ha rätt deri Sonja, men du förstår väl, att jag ej *kan* tillbakavisa hennes vänskap.

— Det skulle just fattas bara, att du — nej vet någon hvad! Sonja är löjlig! hvad ska vi taga på oss, mamma? Om jag kunde göra min ljusblå presentabel ännu en gång! Skulle jag inte kunna få lite nytt siden till lit mamma?

— Ah Linda! så du talar! Du måtte väl veta, att mamma nyss haft sin dryga hyra. Vedkarlen var ju här igår och ville nödvändigt ha sin tia i denna veckan — och mjölken! —

— Äsch! vi kunna väl i alla dar inte mura in oss för det!

— Än dina oändliga penslar och färger, du frågar ej ett dugg efter mammans bekymmer, bara du får roa dig. Fy! du borde riktigt skämmas att kunna tänka dig *nytt* siden.

— Snälla flickor! Ni veta ju, att jag gerna gör allt hvad jag kan för er — men då jag ej *kan*, så få ni försöka att vara nöjda ändå — svarade fru Fägerfrost med en tung suck, nästan en snyftning, och tryckte sönder en tår i ögonvrån. — För resten om jag blott blir utaf med den här följetongen, så ljusnar det nog.

— Ack mamma, det har du ju så länge gått och hop-pats på, men den duger ju ej — svarade Linda retligt.

— Så är *det* ej mitt fel, kära barn, att jag ej fått större pund. — — —

— Mamma! Lilla älskade mor! Du är den sötaste, mest uppoftande lilla mamma i verlden — se så lilla sötnos — gråt inte! sade Sonja, som häftigt sprungit upp och med lidelsefull häftighet slingrade sina armar om hennes hals. Linda ryckte uttråkad på axlerna och drog en otålig suck, medan hon med en skräll slog igen dörren efter sig och gick ut.

— Ser du Sonja — det är det där hopplösa; att det aldrig, aldrig klarnar! Skulderna växa och huru jag än sträfvar att hålla oss uppe och vara ärlig — så bringas jag dock slutligen efter *alla* sträfvanden till afgrundens rand — åh Sonja —! och alla små nålstygn i verlden! —

— Min lilla stackare! Du lilla utpinade varelse! Nu skall du inte motsäga mig! Du behöfver litet kaffe — skulle det inte smaka bra kanske? Ser du jag har fått spårvagns-slantar af farbror Kurt, då jag varit till honom i affärer — dem har jag gömt, och *gått* istället, och derfor är det *jag* som bjuder, sade Sonja och sprang upp med en djup nigning. Och nu sätter du dig och skrifver färdig »vår roman!» men söta lilla mamma, låt dem få hvarann — den der unge presten och hans Thea! — Med en öm rörelse förde Sonja modren fram till skrifbordet, doppade pennan och satte den i hennes hand.

Sedan, då hon kysst »sin lilla dufva» ett par gånger
ilade hon ut i köket och det vardt ett slammer och ram-

Är Fru Fägerfrost hemma?

lande med koppar, som hade en upplifvande verkan för
fru Malins pinande nerver, då snart dermed förenade sig
lukten af nybrändt, doftande kaffe.

Linda, som endast hade tanke för sin toilette, kom in med ett helt fång med klädningar, den ena mera vågad än den andra.

Hon bredde ut dem, och mönstrade dem med en för-
tviflad blick.

På den ena var ärmarna snäva i stället för vida — på en annan grinade sömmarna i det gammalmodiga lifvet, på den tredje var kjorteln fläckig, och så genomgick hon hela raden.

— Afskyvärdt med denna fattigdom, mumlade hon och kastade sig ned i soffan med en tragisk uppsyn, bitande på sina naglar.

Modren lade förströdd ned pennan.

— Hur är det, min flicka? Duger ej någon? frågade hon litet otåligt öfver att blifva störd i sin tankegång.

— Nej hvad skulle väl duga af det där gamla eländet? Det vore bäst att gå i kloster, så hade man åtminstone kläder gratis.

— Kära Linda lilla, håll modet uppe, du är ju unga flickan, framtiden kan bjuda dig mycket skönt ännu. Jag tycker ej du i vinter behöft försaka så mycket. Du har då varit på sex stora baler, haft skridskobiljett — och jag vet ej hvad som fattats dig?

— Helt enkelt allt. Att se huru *andra* flickor ha det! De få rida, de få lysande toiletter, de få ha bjudningar — gå på teatern och konserter, och så frågar du, lilla mamma, hvad som fattats mig, eller nästan tycks förebrå mig att jag klagat.

Fru Fägerfrost reste sig häftigt, och en brännande rodnad steg upp till hennes tinningar.

I det samma kom Sonja in med en smakligt ordnad kaffebricka, hvilken hon med ett belåtet leende satte ned på ett litet bord framför en af sofforna.

— Se så där ja, mina damer — nu låta vi sorgerna

fara» — se du mamma ett sådant kaffe! nu låtsas vi att jag är fru och ni äro här för att helsa på. »Robert är borta i dag, fortfor hon med antaget värdig ton, men han kommer från klubben i middag.»

— Det var en präktig man du har, som är på klubben till och med på förmiddagen, svarade modren, leende åt Sonjas upptåg, och på detta sätt kom man en stund ifrån de evigt gnagande bekymren.

— Men *hvad* ska vi ha på oss på lördag? fortfor hon med begrundande utseende ja — jag har förstås min svarta sidenklädning. Du Linda får gå och klappa om tant Clara, och Sonja —?

— Jag går inte med — *snälla*, slipper jag?

— Nej, min lilla flicka, du bör gå, då jag har lofvat det Linda, du får taga min ljusgula klädning och ändra — jag börjar snart att vara omöjlig för ljusa färger.

— Visst inte lilla mamma — nej den bör du behålla — jag skall ta på mig och gå och bestorma tant Clara!

Profva min klädning först! Vi ha' ju så lika växt! påstås det — den ligger i »supéknytet».

Med hängfärdig min framtog Linda knytet med deras temligen passerade drägter, och så klädde Linda på sig modrens klädning, som slöt sig väl omkring den höga, elegant bysten.

— Den sitter nog bra, förklarade Linda trumpet och svängde rundt framför den gamla trymån, hvars förgyllning var mörk af ålder.

Så gaf hon sig till att sprätta och ändra, och så blef den trång öfver bröstet och kring midjan, i stället för att vara tvärt om, och då blef Linda än mera förtretad och ryckte af sig lifvet och kastade det i golfvet.

Hvad som kanske ändå mest retade Linda var att Sonja gick omkring med en min så förarglig och antaget högtidlig, att den tydligen var mask för ett öfverdådigt

skratt — men så var hon alltid, den der Sonja — färdig att skratta åt allt utom moderns bekymmer, dem lade hon då på sig, så det var nästan löjligt, åtminstone *såg det ut så?* Inte kunde hon då inbilla någon att *hon*, unga flickan, kunde blicka in uti och förstå sådana invecklade affärer som modrens! — tänkte Linda och sprättade förtretad upp samma söm för fjerde eller femte gången.

— Sonja! ropade modren och vände sig om på skrifstolen. Jag frågar ej *hvad*, utan *om* vi ha något till middag?

Sonja kom med sådan fart tillbaka, att hon höll på att falla framstupa, då en spjåla ur det gamla, nötta golfvet rände in i hennes trasiga skosula.

— Se så der ja, sade hon och blef mörkröd. Jag trodde jag skulle kunna bespara dig den *här* nyheten idag.

— Dina nylagade kängor! utropade modern med förviflad stämma och tog handen för ögonen som för att slippa se eländet.

— Det gör ingenting, försäkrade Sonja hurtigt; jag är så van vid att gå på strumpan, att jag nästan varit generad af sulan de här veckorna, som kängorna varit hela. Jo — du frågade om middagen? Visst ha vi middag! Pankaka och kaffe — kan du tänka dig det lilla odjuret till Snöboll som ätit upp köttet! Jag hade köpt till en biff åt dig för tio öre, och så »tog katten det».

— Så slarfvigt att lägga det så, inföll Linda från sitt hörn, med nålar mellan läpparna.

— Tyst! annars sväljer du nålarna, förmanade Sonja och sprang ut.

När Sonja var ensam i det lilla fina men på mat tomma köket, knäppte hon händerna med en tragisk gest öfver hufvudet, såg med en uttrycksfull blick upp mot himmeln och frampressade mellan tänderna doft: »O! den fattigdomen!» och hennes ögon stodo fulla af tårar.

SJUNDE KAPITLET.

Mirtzas fest.

Ändtligen skulle den beramade festen hos Mirtza ega rum och hennes våning bar derföre idag prägel af festlighet. Spelborden voro undanflyttade och ersatta af små, duk- eller plyschbeklädda bord, på hvilka i flesta fall prunkade vaser eller urnor fyllda af doftande vårblommor eller konstnärligt tillverkade blomstergrupper.

Mirtza hade i dag ej sett på kostnaden, ty det gälde icke mer och icke mindre än att försöka bilda ett umgänge på höjderna.

Med nervös oro gick Mirtza omkring och såg till att allt var som det borde. Än var det ett blomblad som fallit ned, och än en gardin som ej föll i nog djupa veck. Lampskärmar voro plaserade kring hvarje glänsande låga för att dämpa skenet, och små »rökgubbar» spreda en starkt parfymrad luft omkring i alla rummen, Mirtza sjelf var klädd i halmgul kjortel ett tätt åsittande lif af blodröd plysch med djup, fyrkantig uringning, som skar djupt in i huden både vid barmen och der de bara armarna bildsköna och hvitrundade visade sig bara ända upp till ärtringningen. Emellanåt kastade hon en forskande blick i spegeln för att öfvertyga sig om, att ej pudret för starkt framträdde i kontrast med de mörka skuggorna kring ögonen och de tuschade ögonbrynen. Hon var just sysselsatt med att med

näsduken något mildra en allt för djup skugga, då Raul kom in och lemnade henne ett bref. Han stannade en stund och lät med illa dold beundran blicken glida öfver hennes person.

— Ah se så Raul, stå inte der som förhexad och gapa; du har väl annat att göra. Hon såg med en utmanande blick, på den vackra betjentgossen och log åt hans förtjusning.

Då han gått, slet hon upp brevet.

Det var från Leo.

— Den förbannade kvinnan mumlade hon och stampade efter vanan med foten mot mattan — hon knöt händerna och bet sig i underläppen — men då hon i detsamma såg sig i spegeln, blef hon förargad öfver huru vreden vanstälde hennes yttre, och hon började derföre studera in ett konstlade leende. Då hon i det samma vände om biljetten såg hon att det i fin stil stod som »p. s.» »*kanske* kan jag komma ifrån något senare, det beror helt och hållet på huru hon befinner sig, jag vågar ej resa om hon är döende.»

Din Leo.

Mirtzas drag ljusnade, hon kastade ännu en pröfvande blick i spegeln och vände sig om, då hon uppfångade ljudet af smygande steg på mattan bakom sig. »En tillfällighet af ödet» mumlade hon tyst och vände sitt leende ansigte emot den gamle rouéen, som redan på afstånd med en kyss på pekfingret gaf sin förtjusning tillkänna.

— Jag kommer tidigt som ni ser fru grefvinna, men det är med beräkning som ni kan förstå, då jag anser mig ha något att fodra, sedan den kvällen då ni gaf mig ett halft löfte om en tête à tête. Mirtza såg begrundande och frånvarande bort.

— Jag menar den aftonen, då den der burduse Bardack slet er från mig. Ett vidrigt slipprigt leende gled öfver

hans slappa drag, när han makade sig närmare intill Mirtza, som satt sig bredvid honom i soffan.

— Ah! jag börjar påminna mig — sade hon och slog upp sin solfjäder, en hvit solfjäder af äkta strutsfjädrar besatt med briljanter. Det hade jag nästan glömt, sade hon och kastade sig med en kokett rörelse tillbaka i soffan.

— Men inte jag, dyra Mirtza, svarade den gamle och famlade med sina armar för att draga henne intill sig.

Han blef andfådd af den häftiga rörelsen, hvarvid hans hårdt sittande krage trängde djupt in i den feta halsen, och han gjorde flera fruktlösa försök att med sin lilla feta klotrunda figur komma upp ur soffan.

Mirtza hade med ett undertryckt skratt stigit upp, och låtsade antaga en förnärad hållning.

— Baron von Vendel, ni förvånar mig på det högsta, sade hon. *Hvem* tar ni mig för att vara, om jag får fråga?

Baronen suckade, knäppte ihop de juvelprydda händerna öfver magen och lät tummarna i stilla förtviflan glida rundt omkring hvarandra, då han med nedslagen ton svarade.

— Åh herre Gud — ingenting alls! ingenting, det försäkrar jag er — blott en tjusande, öfverdådigt tjusande kvinna.

— Hvad menar ni härmed? Hvilka känslor hyser ni för denna kvinna?

— Ah vackra, mycket vackra! ja rent af charmanta svarade han, och kysste åter på sitt finger.

Hon kastade otåligt hufvudet tillbaka och rynkade ögonbrynen.

— Det är godt och väl men till *hvilken grad*?

Han slog handen emot bröstfickan där den späckade plånboken förvarades, som det bästa svaret på hennes fråga.

— Behöfver ni min tjänst min nådiga?

— Kanske, men ej just nu — hon stödde den runda hvita armen emot bordet och lekte med en blomma, under det hon gaf honom en af sina mest förföriska blickar. — Ser ni, fortfor hon, det är ej alltid *penningar* man behöfver man kan stundom äfven behöfva något annat — ja — ni förstår hvad jag menar.

— Nej — det förstod han alls icke!

— Ett stöd, en vän att förtro sig till, fortfor hon med sänkta ögonlock och väl spelad förvirring.

— Mirtza, sätt er här, jag kan ej tala då ni är så långt borta ifrån mig!

Hon reste sig dröjande och sjönk ned så nära bredvid honom, att han kunde slå sin arm om hennes lif om han ville.

Ni vet det väl, utan att jag säger det, att jag älskar er! gif mig ett bevis på att ni besvarar denna glödande berusning, hulda varelse! sade han och slog armen om hennes lif i det han närmade sina läppar intill hennes hvita, bara axel.

— Och hvad gerni mig istället? sade hon och drog sig undan, men böjde sig framåt och betraktade honom med en berusande blick.

— Hvad fordrar ni — penningar och gods har jag — vill ni smycka denna bländande hals med äkta juveler, nå ja — säg blott ett ord — och jag lyder! Vill ni?

— Jag vill ej något af allt detta! det är er kärlek, ert namn jag eftersträfvar, älskade.

Hon lät i detta ögonblick sitt hufvud sjunka intill hans axel, i stum afbidan på hvad han skulle svara; om han kunde motstå hennes tjuvningsförmåga.

— Nå svara mig älskade Kurt — säg mig, om ni vill bli allt för mig.

Han harsklade sig och såg obehagligt öfverraskad ut.

— Min kärlek kan jag gifva er, men mitt namn — kära Mirtza — ert namn klingar ju lika ståtligt. Det är alla de där omändringarne som medfölja, hvilka jag ej förstår sätta mig in uti — jag är för gammal — för inrotad ungarl att gifva mig — dessutom har jag redan skrivit mitt testamente till förmån för min kusins son, ifall han någonsin skulle uppenbara sig. — Mirtza hade omärkligt dragit sig tillbaka. — Men 15,000 kronor disponerar jag årligen öfver — och deraf kan jag gifva er så mycket ni behagar min nådiga.

Mirtza blef tyst stående framför honom — hon gjorde en grundlig kalkyl i detta ögonblick. —

— Ni förstår väl, min bästa Baron, att det är som *dotter* jag älskar er. — Det der om ert namn var mera tanken på att ni skulle låta mig bli er dotter än er hustru

— Skilnaden i vår ålder skulle på ett alltför kännbart sätt göra sig gällande är jag rädd för — — —

— Ah — hvad säger ni — hm — ja — ja — men — jag anser mig ännu kunna väcka en kvinnas kärlek — fortfor Baronen, hvars innerligaste önskan var att anses ung — hans med kosmetik ingnidna hår och väl vårdade mustacher vittnade bäst härom. Det hade kommit som en kall dusch öfver den gamle inbillske gubben, som trott sig utkorad att blifva Mirtzas älskare. Gösta Valler som

Usch mamma, hvad det är tråkigt att vara fattig!

alltid var öfvertygad om, att Mirtza hade något oråd för sig, när han en stund lemnade henne utan tillsyn, stack just lämpligt in sitt kala hufvud, då det hotade att bli en längre paus.

— Gästerna börja komma — »plats på scenen» huru går det har du aftvingat honom något?

— Endast att han ställer sin årsränta på 15,000 till mitt förfogande.

— Vilkokoren då? sporde Valler ifrigt.

— Dem har jag ej tänkt på, svarade Mirtza med en lätt axelryckning.

— Du är för mycket uringad, Mirtza, damerna ska misstänka — — —

— När var du någonsin nöjd med mig? frågade Mirtza med en ljungande blick. Han närmade sin mun till hennes öra och hviskade ett par ord till svar, som kom henne att med afsky vända sig bort.

Dörrarna öppnades i detsamma af Raul, som iklädd knäbyxor, röda strumpor och jacka med vapenknappar ingaf gästerna en känsla af att de trädde in på scenen.

Det var Bengt som åtföljd af sin syster Andrée inträdde.

Raul gaf dem en mönstrande blick och ett öfverlägset leende, uppfattadt af Mirtza, som med oro iakttog om den åt henne anförtrodda unga flickan var presentabel.

— Jaså — detta är fröken Linström kan jag förstå, och detta hennes bror Bengt? Ja — jag har nyss haft bref från patron Bardack, som beklagar att han ej sjelf trodde sig hinna fram att presentera sina unga vänner.

Bengt rodnade lika mycket öfver att få kallas «vän» till patron Bardack som öfver Mirtzas blickar, som med ett obeskrifligt intresse hvilade på honom.

Det var som om hon i sitt minne skulle letat efter, hvar hon skulle återfinna dessa för henne så väl bekanta drag.

Han kände sig lugnad, då Baron von Vendel och Gösta Valler närmade sig, och var snart fördjupad i betraktandet af några gravyer som lågo på divanbordet.

— Men snälla vän, tillåter ni att jag gör en liten anmärkning på er frisure? sade Mirtza till Andrée, som med spanande ögon och stel hållning vände sig omkring förvånad öfver den ovana prakten i rummen och det långa släpet på sin ljusgröna klädning, som sömmerskan utstyrt efter allra sista modet.

»Min frisure» tänkte Andrée, det ordet skall jag komma ihåg och använda, det låt så »stilig».

— Vill ni följa mig in i min boudoire, fortfor Mirtza och besvarade förstulet Rauls impertinenta leende.

— Jo hvars — svarade hon och drog med näsduken ett par kraftiga tag om sin näsa och mun. Hon

ville riktigt visa, att hon hade en näsduk och kunde begagna den.

— Vill mansell hjälpa den här lilla fröken till rätta litet — hennes parure är ej just — sade Mirtza med en af hårfrisörskan väl uppfattad min.

— Ni misstycker ju ej, min snälla vän, fortfor Mirtza och klappade Andrée på kind med sin solfjäder.

Andrée som kände sig stursk af att bli kallad »vän» af en grefvinna, och »fröken», då hårfrisörskan fick heta mamsell, kastade sig handlöst ned på en liten bräcklig förgylld stol, hvilken dervid förlorade ett af sina ben.

— De, gör inte nå't, det kan bror min betala, sade hon lugnt och tog en annan stol.

— Den där röda handen, jag menar broschen i halsgropen, bör mansell taga bort liksom luggen — för all del luggen —! Lite' puder på näsan och hakan skulle ej skada — och fäst några gula prestkragar i håret — de ligga i min blomsterlåda, sade Mirtza till »mamsell», som följt henne till dörren.

Till Andrées förtviflan kammades hennes sköna lugg bort, och hon såg i det närmaste ut som en dränkt råtta när hon, gråtfärdig, efter en stund betraktade sin hvitpudrade, nästan oigenkänneliga bild i spegeln.

Men »fin» såg hon ut, det kunde då ej förnekas — ja — fin som en riktig fröken.

Då hon, efter att med en stolt nick tackat »mamsell» åter inträdde och såg framför sig en fil med eleganta rum, nästan uppfyllda af herrar och damer i eleganta lysande toiletter, greps hon som af svindel! Hon — Andrée Linström skulle komma som gäst in i detta hem och hos en riktig grefvinna!

Hon stälde sig med något af sin gamla hållning midt på golvet, och fnissade förläget till, då hon bland herrarna igenkände en person, som för någon tidsedan ifrigt förföljt och tilltalat henne på gatan.

Mirtza kom framilande som en vind och frasade af siden och stärkkjortlar.

— Mitt söta barn stå ej där och titta längre — kom, så skall jag presentera er för ett fruntimmer här.

Mirtza förde henne en mera obemärkt väg in i ett af de inre rummen och öfverlemnade henne åt en fru, som

förut haft blomsterhandel men nu lefde på räntan af sitt mer eller mindre fint hopskrapade lilla kapital.

Stämningen var tryckt, och hvar och en såg ut, som om de gjort en särskild grace med att antaga bjudningen. Ganska stor förvåning väckte det bland herrarna att finna så pass många »hyggliga» fruntimmer i Mirtzas hem, fast det nog tydligen märktes att samlingen var ganska »blandad».

Damerna försökte pösa öfver hvarandra och granskade och kritiserade hvarandras toiletter under ifriga försäkringar, att de för första gången var i detta hem, liksom om de känt i luften att det ej var så alldeles öfverensstämmande med »god ton» att vara i Mirtza von Pollachs hem.

Mirtza sjelf var den älskvärdaste värdinna, underhöll sina gäster på det angenämaste sätt och presenterade och sammanförde dem med en verldsdams vana och obesvärade hållning.

Nej, det var omöjligt! Inget lif fick hon i den tröga samlingen. Om blott Malin ville komma, så man kunde börja med thé-serveringen, tänkte hon och såg gång på pendylen, som med sin jemna gång ofta hördes rätt väl under de pauser af förlägen tystnad, som ofta inträdde.

Herrarna, hade något trött och värdslost drygt i sitt sätt att vara, och Mirtza kunde ej förmå dem att närma sig rummen, der damerna tagit plats.

Man hviskade här halfhögt bakom de skrikande solfjädrarna, under tyst önskan att förfriskningarna snart måtte serveras.

Mirtza, som för länge sedan tröttnat på att underhålla de ledsamma damerna, hade närmat sig Bengt Linström, till hvilken hon kände en oemotståndlig dragningskraft.

Hon inlade i sitt sätt till honom den högsta grad af tjusning.

Bengt kände sig nästan yr i hufvudet af hennes glödande blickar och stirrade beslutsamt i golfvat, för att ej bli bedårad. Ehuru flera gäster kommo, återvände hon ständigt till honom, och snuddade helt oafsigtigt som det kunde synas, med handen öfver hans läppar, när hon skulle sträcka sig efter en fotografi.

Bengt föraktade sig sjelf för de ovärdiga, nya känslor som hennes närhet väckte, och skulie just lemna sin plats,

då dörrarna slogos upp och en ung flicka med lätta steg sprang in i salongen. I ena handen bar hon en plaidrem och i den andra en resväska. Hon tvärstannade inför den undrande och lysande samlingsen, och de stora djupblå ögonen blickade skrämde och skygga omkring sig.

— Ni har gått vilse, min bästa fröken, skyndade Mirtza att säga, för att hjälpa den stackars flickan ur hennes förlägenhet, men vacklade i det samma åt sidan och stirrade med stel förfärad blick på den unga flickan.

— Mamma! Älskade mamma! Det måste vara du! Jag känner så väl igen dig af porträttet, utropade hon och slog sina armar om Mirtzas bara hvita hals, liksom om hon aldrig mera ville lösgöra sig.

— Yvonne! Nej nej! det är ett misstag, envisades Mirtza i det längsta, under det att hon sakta närmade sig dörren ut åt matsalen.

Med tårar hängande i de långa, svarta ögonfransarna och nedböjdt hufvud följde hon Mirtza, som med snabba steg ilade före henne till sofrummen.

Svaga utrop af beundran mötte dem i hvarje rum, fast Mirtza helt obemärkt ville draga sig undan.

Ändtligen voro de ensamma! — mor och dotter. Mirtza skälfde under den våldsammaste sinnesrörelse, när hon tryckte flickan till sitt bröst, och en djup blygselns rodnad tycktes nästan genomtränga sminket, då hennes ögon följde Yronnes förundrade blick, på hennes till hälften blottade barm.

— Mamma! älskade lilla mamma! Att jag skulle upplefva detta ögonblick — Hvad jag längtat, hvad jag trånat efter en mors kärlek! Du stygga, lilla mor, som så länge kunnat undvara din flicka?

Yvonne tryckte kyss på kyss på den bara mjuka halssenen och betraktade envist den förvirrade modren.

— Men, hvad du är vacker! och ung! o! så ung du är! en riktig liten flicka — så smal om lifvet! och så vacker hals! Aldrig har jag sett någon så söt fru som du, mamma!

Och så kysste hon modren åter!

— Men mamma, så bar du är! Brukas det i Sverige? Tycker du inte det är ledsamt att visa dig för så många, så bar!

— Mitt barn! min Yvonne! Säg mig nu huru detta hänger samman hvarför kom du så här, utan att först därom underrätta din mor? frågade Mirtza, nästan strängt, och såg med en stickande känsla af afund de blå fina ådrorna vid tinningarne under flickans genomskinligt hvita, mjuka hud.

Hennes drag öfverfors af en mörk skugga, då hon ofrivilligt jmförde Yvannes mattskära rosor på kinderna, hennes af naturen penslade mörka ögonbryn, de svällande, friska läpparne, och de oskyldigt blickande, af barnslig fröjd strålände ögonen — allt så olikt henne sjelf — sammansatt af konst och förställning synd och elände.

— Mamma! Har du ej fått mina sista bref? Ack! Jag kommer ihåg att jag skref adressen till din *förre* bostad!

— Sådan liten slarfva du är?

— En kyss! Så är *det* förlåtet! skrattade Yvonne och slog åter smeksamt sin arm om modrens hals.

Emellertid så skulle du, om du sett dem fått veta, att den gamla skolföreståndarinnan dog förra månaden, klosterpensionen skall upplösas, och att den nye egaren till sjelfva stället strax ville ditflytta med sin stora familj, hvilket gjorde att alla vi elever till vår icke så ringa glädje spriddes åt alla håll som agnar för vinden.

Yvonne skrattade muntert.

— Men du förstår väl, *huru* jag sörjer min kära madame Perey! O! hon har varit mig som en mor! Och jag vill sörja henne hela mitt lif!

Yvannes tårar voro färdiga att frambräta.

— Se så — upprör dig ej onödigtvis. — Du bör ordna din toilette, så får jag presentera dig för mina vänner. — Det passar ju bra att du kom just i afton — fortfor Mirtza med ett bittert leende.

— Du ser societet hos dig i afton? Är det kanske din mottagning?

— Just så, svarade Mirtza förströdd och undrade i sitt inre, huru man skulle behandla henne *nu* — hon som så sorgfälligt dolt sin ålder och för ytterst få omtalat att hon egde en dotter.

— Du ser ej glad och lycklig ut mamma! Är det därför att du så länge saknat din Yvonne?

— Se så! Nu ha vi inte längre tid för våra caresser,

kära Yvonne — jag måste gå, ty man har länge nog, saknat värdinnan. — Skynda dig nu!

Mirtza ordnade sin dräkt framför spegeln och upptäckte, att Yvonne kysst bort pudret på hals och kinder, så hon såg ful och nedtussad ut.

Hon drog en djup suck och gick till sitt inre toiletterum, der hon snart hjälpte upp bristerna.

Hvad skall Leo tänka? var hennes brännande oroliga fråga! — Hvad? —

Var det straffet för att jag i dag var nära att svika honom — för den gamle von Vendels skull — men — han skulle ändå ej blifvit besviken — jag hade lika säkert blifvit hans som Baronessan von Vendel, som jag är det, om jag blir Leos hustru — och allt vill jag förlora utom *hans* kärlek, ty jag tillber honom — och hatar allt som ställer sig emellan oss — Leo — och mig! —

När Mirtza åter inträdde i salongen var det med ett lyckligt, instuderadt småleende och en bön om tillgift för det långa uteblifvandet — men, fortfor hon med en moderligt ljuf blick — det ges ögonblick i lifvet, ögonblick, då länge åtskiljda familjemedlemmar återförenas, vid hvilka tillfällen man glömmet *allt* utom att man är mor!

Mirtzas seger var gifven. — Talet och halfutsagda hviskningar bortdogo, och hon höjdes nästan till skyarne.

På det hela taget kunde Mirtza von Pollach ej skaffat sig en mera lysande reklam, om hon sträfvade efter att bli populär.

— Ah, se fru Hartvig! afbröt Mirtza sig hastigt och ilade in i ett närgränsande rum, der den omtyckta skådespelerskan iklädd en vågad dräkt hvars modell, hemtad från demimonden i Paris, utgjorde hufvudämnet i de itriga samtal, som nu kommit i gång bland fruntimren, fast hon sjelf, tillbakakastad i en låg hvilstol, pratande och skratande, i en tät ring af beundrare kastade ut sina pikanta godbitar, i de förras omedelbara närhet.

Bengt hade äfven blifvit indragen i kretsen enär han visste att hon var skådespelerska, och han ville af henne lära känna deras sätt att vara.

Fru Malin Fägerfrost med döttrar, hvilka i det samma anmäldes, presenterades med hög röst och med illa undertryckt stolthet och glädje af värdinnan, som ej tröttnade

att föra dem omkring och många, voro de förvånade och närgångna blickar och utrop som följde dem, der Malin, lätt stödd på Mirtzas arm, fördes genom alla rum för att presenteras för alla.

Fru Hartvig reste sig ofrivilligt, och det tvetydiga skämtet dog, bort då fru Fägerfrost tog plats i soffan strax intill, och med sin värdiga eleganta hållning och sitt fina småleende snart var medelpunkten i ett kotteri, dit alla samlade sig, som kände sig ovissa om Mirtzas hem dugde att umgås uti.

Flickorna Fägerfrost slogo sig ned strax bredvid modren, och Linda såg mycket elegant och öfverlägsen ut i tant Claras omändrade lilafärgade sidenklädning, under det att lilla Sonja under djupa protester fått ändra åt sig »modrens gula», fast hon visste att modren så väl behöfde denna klädning sjelf.

Ändtligen bjöds theet omkring, och lifligheten tycktes växa till munterhet.

Ett par fröknar med lysande namn, men i sjelfva verket lefvande på den ringa förtjenst, de kunde förskaffa sig genom att tvätta handskar, tycktes allvarligt hafva föresatt sig att göra den största, möjliga nytta af detta »fria vivres» för en kväll, och förtärde med glupsk aptit af alla sorter de samvetsgrannt tagit för sig utaf.

Första valsen spelades upp, och ännu hade ej Leo synts till.

Mirtza kände en obetvinglig oro, på samma gång som hon började hoppas att det var en glad anledning som höll honom borta.

Hon sade sig ej orka dansa, utan lät det ena paret efter det andra passera. — Hon tänkte blott på Leo, och hade nästan glömt bort Yvonne till och med, då denna på tå närmat sig bakom modren och lade sina händer om hennes ögon.

— Hu så obehagligt! Du skrämde mig nästan — gör ej så mera, sade Mirtza otåligt. — Får jag nu se huru du tar dig ut? Har du ej någon annan klädning än denna hvita nunnedrägt med det breda, svarta skärpet? Ditt hår är förresten ej uppfästadt, du är för gam... stor, du är vuxen, mitt barn, och bör ej gå med dessa yfviga lockar hängande ned åt ryggen.

Bengt hade, som förtrollad, från en mörk vrå, obemärkt af mor och dotter, följt deras rörelse och samtal.

Han kunde ej reda de känslor, som började vakna inom honom, under denna så drömliga kväll, men när han såg den ljufva, smärta flickgestalten med de svärmiska djupblå ögonen besjälade af ett lätt svärmod, kände han ett

Hvem antager ni mig för att vara?

oemotståndligt begär att bli bemärkt af henne, att möta denna förunderligt både skygga och djupa blick.

Han gjorde därför en lätt rörelse för att bli bemärkt, och Mirtza vände sig hastigt om.

— Nej se herr Linström! Ni dansar ej? Och hvarför? Kom får jag presentera er för min dotter Yvonne — herr Linström.

— Jag kan inte dansa, mamma! Låt mig slippa, bad hon bevekande och drog sig med en rädd rörelse undan när Bengt gjorde en rörelse för att slå armen om hennes lif.

— Kunna vi ej i stället tala en stund? sade Yvonne och såg upp med en öppen, barnslig blick.

— Då få ni gå dit in och sätta er, afgjorde Mirtza bestämdt, och det föll dem ej in att motsäga denna myndighet.

Snart såg Mirtza dem inbegripna i lifligt samtal med fru Fägorfrost, för hvilken hon presenterat sin dotter och Bengt, under förhoppning att de unga skulle trifvas väl tillsammans.

Sjelf gick hon af och an i det tomma rummet näst intill danssalen, rof för den mest trånande längtan. Hon hade ej sett Leo på åtta dagar, och hon trodde sig ej kunna lefva en dag längre utan honom. Hon stod stilla vid divanbordet och stirrade med en slö, frånvarande blick framför sig, då hon tyckte sig höra de välbekanta stegen på mattan.

I nästa ögonblick slöts hon till Leos bröst, och hennes läppar sökte med hängifven kärlek hans.

Var det ett foster af hans fantasi, eller kunde det vara möjligt, att han omärkligt lösgjorde sig från henne och med ett knappast märkbart uttryck af ogillande betraktade henne.

Hon såg upp på honom med en djup, forskande blick i det hon frågade.

— Hvilken väg kom du?

— Genom blå salongen, men hvarför frågar du det?

Ett nästan omärkligt leende öfverfor hans ansigte.

— Men apropos blå salongen, *hvem* var den unga flickan, som satt där?

— Där fanns ju många unga flickor, svarade Mirtza i det ett fint veck bildade sig mellan hennes ögonbryn.

— Naturligtvis, men det var blott *en*, som väckte uppmärksamhet, du förstår helt säkert hvem jag menar.

Mirtza böjde fram hufvudet, så att hon kunde taga en öfverblick öfver sällskapet i salongen.

— Ja — jag förstår det — jo det är Sonja Fägerfrost, dotter till min (skolkamrat tänkte hon säga, men hejdade sig, ty fru Fägerfrost såg betydligt äldre ut än Mirtza —)

till — min vän fru Fägerfrost — hon är visserligen mycket äldre än jag, men jag håller ändå utaf henne som en äldre syster nästan. Men sätt dig, Leo, så får jag höra huru allt förhåller sig — säg Leo — ljusnar det?

— I hvilket hänseende? frågade han och vred förströdd sina mustacher.

— Finns det för oss mera än *ett* intresse? frågade Mirtza med djup förebråelse i rösten.

— Du menar Anna?

— Jo — Anna, och hennes halsstarrighet.

— Stackars kvinna, hon pinar ut både sig och mig — men här är ej rätta platsen för dylika samtal, de dansande återvända. Vill du presentera mig för några af sällskapet.

Linda Fägerfrost som dansat, återfördes af sin kavaljer till den lediga platsen bredvid Leo, och Mirtza presenterade Leo för henne, i det samma hon sjelf blef bortkallad.

När Leo en stund samtalat med Linda om likgiltiga, alldagliga saker, bad han att hon ville föreställa honom för sin mor och syster.

Han bjöd henne sin arm, och den vackre, kraftige unge mannen stod med en djup bugning framför fru Fägerfrost och Yvonne.

Vid den första blicken in i den unga flickans djupa, klara ögon, kände Leo det som om fridens englar med sina vingar vidrört hans sjuka själ och han kvarhöll hennes hand omedvetet så länge, att hon förvirrad och blyg drog den tillbaka, under det att en djup rodnad uppsteg på hennes kinder. Leo drog fram en stol intill hennes och var snart fördjupad i samtal med fru Fägerfrost under det att hans blickar med ett uttryck af smekande ömhet hvilade på Yvonne.

Vid ett tillfälle då han tilltalade henne och kallade henne för fröken Fägerfrost, sade Yvonne, som nu helt återvunnit sin fattning och kände sig förunderligt trygg i Leos sällskap:

— Vill ni, så skall jag gifva er en lektion i att lära känna de olika namnen. Ehuru sjelf en främling har jag under denna korta stund med tillhjälp af fru Fägerfrost inprägladt de nya namnen i mitt minne.

För att börja från början, vill jag blott nämna att mitt

namn *icke* är Fägerfrost, som ni hela tiden kallat mig, utan Yvonne von Pollach.

Hon sade allt detta med en mjuk, behaglig röst och en lätt, utländsk brytning, under det hennes ögon med ett skälmaktigt uttryck mötte hans.

— Yvonne von Pollach? Skulle ni då möjligen vara slägt till vår värdinna?

— Icke mer och icke mindre än *dotter* i huset, sade hon med en öfvermodigt glad nick, i det hon steg upp och med en lätt, graciös böjning stälde sig framför honom, men rädd för hans uttryck satte hon sig häftigt ned bredvid fru Fägerfrost, till hvilken hon kände sig mäktigt dragen.

Säkert har jag nu varit för liflig igen, tänkte Yvonne, och föresatte sig att försöka bli lugn och »comme il faut» som flickorna Fägerfrost, det vill säga Linda, ty Sonja var precis ett sådant barn som hon sjelf.

— Detta förefaller mig som en gåta! Mirtzas dotter! Stackars barn! mumlade han halfhögt. Yvonne och Sonja, som från första stunden kände, att de skulle bli goda vänner, voro snart inbegripna i ett lifligt samtal med hvarandra, och Bengt Linström som hittills varit en tyst åhörare, glömde snart sin blyghet och förenade sig med flickorna, hvilka talade öppet och förtroligt med honom, som om de varit gamla bekanta. För hvar gång Sonja mötte hans blick, kände hon huru omöjligt det skulle vara att någonsin glömma dessa vackra djupa ögon. Hon tyckte sig äfven märka, att hans ögon, när hälst hon såg upp, hvilade på henne. — — — — —

Under tiden spred sig ryktet om Mirtzas dotters skönhet och tjusande väsen som en löpeld i sällskapet, och hon såg sig snart omgifven af en tät krets af beundrare, som med mer eller mindre cyniska, af henne oförstädda blickar närmade sig den unga både blyga, men på samma gång okonstlade flickan. Hon kände sig allt mera skrämmd af deras skratt och högljudda röster, likaväl som hon instinktligt kände motvilja för de starka spirituosaångor, som nu omgaf dem, och var nästan gråtfärdig, när hon frågade efter sin mamma, för att söka skydd hos henne.

Mirtza, som visste sig i ro för flickan en stund, hade slagit sig ned i halhvilande ställning i en låg divan i ett

af de långt aflägsna rökrummen, och höll cigaretten som hon höll på att röka, på rakt utsträckt arm ifrån sig åt sidan, under det att hon följde de små rökringarna i luften med en dåsig, tung blick.

Hon tänkte på Leo och hans besynnerliga uppförande. Var han svartsjuk, och ville han göra henne svartsjuk med att tala om och bemärka flickan? — Eller skulle? — — Nej — omöjligt! — —

Hon lyssnade lika förströdd till Gösta Vallers vågade historia som till de heliga bedyranden om evig kärlek, hvilka i samma ögonblick strömmade öfver Baron Toivo von Melchers glödhetta läppar. Han ville just fatta hennes hand, då hon såg upp och varseblef Yvonne, som lätt framböjd dragit undan dörrdraperiet, för att riktigt kunna se om hon såg rätt.

Flickans ögon uttryckte både förundran och ovilja — och i modrens läste Yvonne ej mycken kärlek och skydd. Hon lät draperiet med en tung suck falla tillbaka och dolde ansigtet i de hvita, späda händerna.

— Cigarröken skadar edra ögon, fröken Yvonne, ser jag, sade Leo, som helt oförmodadt återkommit efter att hafva sagt till Mirtza, att hon troligen ej skulle få tid därtill, utan genast han blifvit skild från Yvonne aflägsnast sig.

Med beskyddande rörelse lade han hennes hand på sin arm, i det samma draperiet häftigt slogs tillbaka och Mirtza med spöklikt bleka drag och ett ondskefullt lende stod framför dem.

— Så ni tar hand om min dotter, Leo Bardack. Jag har glömt presentera henne för er. Hon har allt för tidigt kommit ur barnkammaren.

— Det är sent, du kan gå upp och lägga dig. Säg till Raul att han ledsagar dig upp i vindsrummet, som jag låtit i ordningställa för dig. Nåå? har du förstätt mig? Du är trött efter resan, och behöfver lugn.

— Det är väl ej er mening, att fröken Yvonne skall lägga sig utan mat?

— Jag inser ej, att det är något som hindrar, att hon får mat uppuren till sig.

Leo såg med en egendomligt kufvande blick på Mirtza, som förargad öfver sin brist på hållning och förställning med ett hatfullt uttryck mötte hans blick.

— Ställ ej till någon skandal, Mirtza, det blir till din egen nackdel, hviskade han, under det Yvonne med djupt medslaget utseende till hälften bortvänd stod och lekte med en ros, som hon nyss fått af Bengt, som gifvit Mirtza en hel bukett sådana.

— Tacka denna snälla farbror för att du denna gång får stanna uppe, sade Mirtza, under försök att bekämpa sitt dåliga lynne.

— Farbror! Leo ryckte till som vid en skärande dissonance.

— »Farbror!» eftersade Yvonne åter glad, och med ett strålande leende, som kom hennes grop i högra kinden att framträda i all sin täcka tjusning.

Åter möttes deras ögon, och Mirtza, som under stegradt missnöje följde denna, blick kramade omärkligt Leos hand, så att han, om han ej varit man, velat uppges ett rop af smärta. — — —

Det hvilade under hela aftonen ett mörkt, hotande uttryck i hennes svarta ögon, och hennes skratt lät klanglöst och konstladt. Herr Ivan Paus, som helt sent anlände, emedan han gjort sin debut på scenen som — betjent, ursäktade sig, och lät genast presentera sig för aftonens stjärna, fröken Yvonne.

Snart hade han klargjort för henne, att han ehuru trött gerna, om *hon* önskade det, ville sjunga några visor — men endast på *ett* vilkor, att *hon* akompangerade.

— Det vågar jag inte, sade Yvonne, som ännu kände modrens blick bränna i sitt inre och endast längtade efter förklaring och en stund i ro helt ensam med henne.

— Jag är viss på att ni vågar, sade herr Paus och gick ut efter en packe noter som han medfört.

— Se så där ja! Nu är det då slut med dansen för i afton! suckade de unga, som par renomé tycktes känna till herr Paus och hans outtröttliga strupe.

Yvonne vred och vände sig på stolen, hon tyckte det vara i hög grad pinsamt att känna sig så där ensam med en alldeles främmande herre inför en hel stojande, skrattande människomassa.

Andrée Linström, som troget tömt hvarje glas till botten, då hon blef serverad vid buffeten, pratade och

skrattade öfverljudd, och Bengts varnande ögonkast tjänade till intet.

När de unga herrarna blefvo allt för närgångna, stälde han sig lugn och kall vid hennes sida, och sökte på allt sätt draga uppmärksamheten ifrån henne.

Då det slutligen ej lyckades, gick han under broderlig oro fram till Sonja.

— Jag känner er så litet, fröken Fägerfrost och likväl kommer jag för att framställa en bön — fröken! Vill ni närma er min syster? Hon har aldrig förrän idag varit ute i sällskap — jag är så orolig för henne!

— Er syster? Är er syster med här?

— Ja där borta, i den där gruppen med half — — glada herrar.

— Är *det* er syster!

Endast af detta uttryck hörde Bengt, huru Sonja ogillade henne.

Nu som alltid, endast lydande sitt goda hjärtas maning, reste sig Sonja genast, och följde Bengt fram till platsen där Andrée satt.

Denna såg upp med en likgiltig och trumpen blick, som endast mildrades då Bengt presenterade fröken Fägerfrost.

— Det skall visst dukas härute, vill ni komma med mig in i salongerna, vi skola visst göra några lekar.

Motvilligt och med en lång, dröjande blick på sina kavaljerer, reste Andrée sig upp och skrattade till, när hon, i det samma hon oförmodadt vände sig om, fick mottaga en slängkyss af en löjtnant, som varit den ifrigaste att smickra henne.

När klockan slagit tolf, och man intagit en supé, där vin utgjorde förnämsta delén, reste sig fru Fägerfrost, hvilket var en signal till allmänt uppbrott.

De unga flickorna Sonja och Yvonne åtskildes med ifrig försäkran om evig vänskap, och Bengt undrade helt blygsamt om han finge hemta dem till en promenad till Haga dagen därpå, så kunde de dricka kaffe vid grindarne »hos gumman».

— Jag skall fråga huru lilla mamma vill, sade Sonja, och kom snart igen med det beskedet att det nog vore

bra roligt, men hon för sin del kunde ej njuta af den första vartjusningen, om hon ej vore i sällskap med modren.

— Så mycket roligare om vi få henne med, svarade Bengt och närmade sig fru Fägerfrost med ödmjuk anhängan, att hon ville åtfölja de unga.

— Kanske äfven jag skall fråga *min* mamma, sade Yvonne, som med vemodig blick bemärkte den höga rodnaden på moderns upphettade ansigte, och hörde hennes högljudda munterhet, så olik fru Fägerfrosts fina och elegant hållning och ton.

— Jag vågar ej störa mamma *nu*, men skall gifva er svar i morgon. Hvar var det ni bodde? Ja, jag hittar i alla fall ej dit.

Bengt erbjöd sig att hemta Yvonne och föra henne till Sonjas hem samt tog noga reda på adressen.

Mirtza trodde sjelf att hon lagt ett hårdt band på sitt otyglade, sjelfsvåld så länge Malin var kvar, men Malin tyckte helt annorlunda, och beslöt i sitt inre att tala med Mirtza som en vän, och säga henne huru man brukade i Sverige.

ÅTTONDE KAPITLET.

Efterspel.

Bengt erbjöd sig helt naturligt att ledsaga fru Fägerfrost och hennes döttrar hem, och Yvonne kände sig ensam, när alla dessa nya men kära vänner nickade henne farväl ännu ute i förstugan.

Mirtza, som kommit i allt högre sinnesstämning, ju längre det led fram emot kvällen, erfor en känsla af obehag, när Yvonne smög sin arm om moderns lif.

— Mamma, får jag nu rå om dig ensam en stund helt, för mig? hviskade hon ömt och tryckte en varm kyss på hennes blottade axel.

Mirtza drog sig häftigt undan.

— Hvad tänker du på, barn, skulle jag kanske öfvergifva mina vänner för att följa dig i säng? Nej tack, Yvonne lilla, morgondagen räcker säkert till för våra förtroliga meddelanden. Gå nu i säng — men det var sannt, här ser du ännu en snäll farbror, som vill vara en lika god vän till dig som till mig. Mirtza förde Yvonne med en rörelse nästan i famnen på den synbart druckne Gösta Valler, som hela aftonen hållit sig undan. Yvonne drog sig

Mamma! älskade mamma!

med en värtalig stolt rörelse tillbaka och såg upp på honom med det första skrämde uttrycket i blicken, till hvilket äfven sällade sig den högsta grad af afsky.

Från den första stunden afskydde hon honom.

— Bed denne snälle farbror visa dig vägen till ditt rum, fortsatte Mirtza med en betvingande blick.

— Jag skall nog finna vägen dit ensam, sade Yvonne med en stolt kastning på hufvudet.

— God natt mamma, fortfor hon tonlöst, under det en kväfd snyftning arbetade sig fram. Sedan sprang hon

som förföljd af furier, sprang utan att fästa sig vid att hon slog ikull en och annan stol i vägen; hvad gjorde det henne, hon kände blott behof att fly — långt bort. — Väl utkommen till betjeningens område, ropade hon på Raul och sade att hon önskade bli förd till sitt rum.

Han såg på henne med en lång, litet gäckande blick, ända tills hon frågade om han ej förstått henne?

— Jo mycket säkert, lilla fröken, svarade han och närmade sig liksom i afsigt att klappa henne. Men hans hand föll viljelöst tillbaka inför hennes förundrade och rena blick.

— Visa mig strax mitt rum, sade Yvonne och blef en smula rakare än vanligt.

När han tillslutit dörren efter henne, efter att frågat hvilken tid hon önskade få borstadt, kastade hon sig ned i sin bädd, och gömde ansigtet under omedveten önskan att beröfvas all tankeförmåga.

Var detta hennes mor — det moderliga ideal, till hvilket hennes unga, varma hjerta med lidelsefull trånad längtat. — Det blir kanske bättre — då vi komma hvarandra litet närmare och lära känna hvarandra, suckade hon och såg sig omkring med en tröstlös, sorgsen blick.

Hu, sådana fula, nakna väggar! Hvilket litet fult och otrefligt rum — så kärlekslöst! Och dock var modren i sin våning omgifven af all möjlig prakt och komfort.

Säkert skulle hon få flytta ned till modrens rum efter festen hviskade en tröstande röst i hennes inre. Det var säkert endast med anledning af festligheterna, som hon tillfälligtvis fick detta lilla rum, som hon mera liknade vid en skrubb. Yvonne framtog och läste ett kapitel i sin bibel, bad en varm bön för sin moder, sig och alla fattiga, sjuka och olyckliga — sedan somnade hon snart in i ungdomlig, lugn sömn.

Under tiden hade de muntraste af sällskapet samlats i rökrummen, där några spelbord med cognac och likörer blifvit placerade, och det röktes och skämtades fritt och otvunget. Fru Hartvig, betraktade sjelf tjusad sina små i mörkröda silkesskor iklädda fötter, som helt vårdslöst voro uppkastade på en stol framför soffan, där hon halvhvilade.

Några andra kvinliga skådespelerskor sutto äfven i

klunga omkring och bolmade och rökte i kapp med de mer och mindre druckna kavaljererna.

Det sparades ej på mustiga historier och kvicka infall — hvilket tydligt märktes på de otyglade skrattsalfvorna.

Bengt, som, efter att hafva hemfört sin syster, återkommit, emedan Mirtza lofvat att sammanföra honom med några af de dramatiska artisterna, hade blifvit indragen i deras krets och fick mottaga många glödande och uppmuntrande ögonkast från de sköna.

De visste alla hans historia, att han var tapetsseraregesäll, ärft förmögenhet och skulle nu uppträda som herre, hvilket gjorde att de alla på samma gång de voro ogenerade, gerna ville ställa sig väl med honom, för att möjligen få vara honom behjelpiga att placera hans pengar. —

Han hade länge suttit som en stum åhörare, under det hans förvåning växte.

Skulle dessa alla vara bildade? Skulle de kunna framställa oskyldiga flickroller, skulle de kunna uppfatta det stora, det ädla uti en karaktär?

Han hade likt fjärlin, som bländas af ljuset, allt mera närmat sig fru Hartvig, som med otaliga små konstgrepp drog honom till sig.

— Ni ämnar slå in på konstnårsbanan, hör jag, sade hon med en smäktande blick och gaf honom ett lätt slag med solfjädern på axeln.

— Detta har ständigt varit min dröm, svarade Bengt med en varm, strålande blick.

— Att börja med får ni i så fall kasta bort alla drömmar. — Konstnårsbanan är verklighet, realistisk verklighet — den kräfver alla våra krafter, hela vårt lif — och ger i de flesta fall ej större betalning än hvilken annan bra plats som hälst — då man beräknar hvilka dragter...

— Förlåt mig, det var ej på *lönen*, jag först tänkte, då jag drömde om denna bana.

— Sägna hvad man vill, utgör *äfven detta* en väsendtlig del af vår tillvaro — — —

— Naturligtvis, men detta sätter jag i sista rummet! Att få framställa en ädel karaktär, att få lefva mig in i en stor role — se det vore för mig lifvet!

— Men har ni då alldeles inga *egna* intressen?

Bengt rodnade starkt, och blef tyst.

— Jag menar någon liten »amourette» — hviskade hon med ett förföriskt leende.

Bengt såg upp med en klar blick.

— Ni menar att jag skulle vara förälskad?

— Förälskad — ja — det kan ju passa — men jag menar — hon lutade sig närmare intill honom, har ni ej någon liten kärlekshandel?

Bengt rynkade ögonbrynen — ty han började ana hvad hon menade. Samtalet var nu endast mellan dem.

— Min fru, jag kommer aldrig att älska mera än en gång i lifvet, och då med hela min själ, och *för evigt!*

— Svärmare! idealist! Ni som sjelf förmår väcka kärlek genom er första anblick! Skulle ni sjelf gå kall och känslolös genom lifvet?

— Det har jag ej sagt! genmälte Bengt.

— Har ni ej ännu sett den, som skall kunna fångsla er? frågade hon med en glödande, smägtande blick.

— Kanske — svarade han undvikande.

Det lyste till i hennes blick som hängde fast vid hans vackra, mjuka, aristokratiska drag, och hon log triumferande.

— Det var dit jag ville komma. Utan att känna kärlekens allmakt *kan* ni ej återge denna förödande, allt uppslukande känsla, men på samma gång får ni ej så hängifva er deråt, att den allt för mäktigt ingriper i ert lif — nej — det duger inte — ni måste blott *förstå* den, men på samma gång vara beredd på att offra den för konsten.

— Hvad menar ni? frågade Bengt oroligt.

Fru Hartvig makade sig nu så nära, att hon helt oafsigtigt, som det syntes — lade sin heta hand på hans, och fortfor.

— Jo — jag menade, att med kärleken följer ju alltid behovet att *ega*. Nå — en aktris kan ej gifva sig *helt* åt en — det förstår ni väl? Ena kvällen spelar hon i en role, som gör henne till hustru åt *en*, den andra åt en annan hon måste famnas af dem båda. — — —

Eger hon då en make som, när hon trött och slapp kommer hem på kvällen efter att ha' utfört en role, skummar af raseri öfver att hon gifvit andra de rättigheter, som endast tillkommer honom, då blir ju hennes lif ett litet helvete — det går ej, det förstår ni väl?

Bengt blickade framför sig, som om han sett en afgrund öppna sig vid hans fötter.

— Ni sjelf min fru? Ni är ju gift — sade Bengt med en förvånad, forskande blick. — Huru känner . . . han afbröt sig förvirrad.

— Ni undrar hur jag känner det? Var det ej så? — Jag har för länge sedan öfvervunnit den där barnsjukdomen, som kallas kärlek, sade hon med ett ihåligt skratt. —

— Men er man?

— Han finner sig mycket väl uti att *dela*, sade hon med en menande blick — han vet att jag är för *honom*, när jag är hemma. Dessutom tröstar han sig på andra håll!

Efter kom det tomma, själlösa skrattet!

Bengt rusade upp och stirrade med häpnad på denna kvinna — en afart af Skaparens mästerverk. —

— Sätt er, ni behöfver ej redan visa prof på er dramatiska förmåga. Sätt er, säger jag, så skall ni få höra litet vidare i texten, som man säger. — Vill ni höra hvad man fordrar af en aktris?

Bengt satte sig tåligt, fast han kände huru skammens och harmens rodnad steg ända upp till hårfästet.

— Strax jag inträdt på artistbanan, jag var då endast nitton år och egde på den tiden både känslor och hjerta, — var det en afton, ja, först måste ni höra att jag till vanvett älskade min man, som är aktör som ni vet, ja — det var en afton, då en af de spelande blifvit sjuk och man måste sätta lapp på luckan, som jag med af fröjd klappande hjerta ilade emot mitt hem, der jag visste att Arne satt och längtade efter mig — — han hade just tagit ett ömt farväl af mig, när jag gick, och beklagade att han måste undvara mig *hela* långa kvällen — — —

— När jag som sagt ilade hemåt, beslöt jag mig för att öfverraska honom, och öppnade tyst tamburdörren med den nyckel jag hade med. Redan i tamburen möttes jag af vinångor och sakta samtalande röster — — —

— Jag smög mig på tå, tyst och ljudlöst in, hvad tror ni jag fick se?

— Jo — min man, och på hans knä med armar lindande om hans hals, en af mina kamrater hvilken hitills kallat sig min bästa vän. — I denna stund dog allt godt

inom mig, och jag ville döda henne — ty jag *hatade* henne!

— Men hvad tog ni er till? frågade Bengt med allt större deltagande och intresse.

— Jag öfvade mig uti att bli skådespelerska och sprang in med ett lätt skratt, liksom för att helt barnsligt skrämma dem. De sågo förvirrade ut, men fattade sig snart under förklaring att de tillsammans inöfvade en rôle. —

— Dagen derpå spelade vi alla tre tillsammans hon var min mans älskade, och jag hennes bästa vän — som förde dem tillsammans — och vet ni — jag kan ej säga att jag led längre, ty mitt arma hjerta hade fått dödsstöten och jag började förstå, att hela lifvet är en stor, stor komedi. Och nu tröstar jag mig på mitt sätt förstå ni. — Är det någon som behagar mig, så slösar jag min ömhet, d. v. s. det lilla af känslor jag eger kvar, på honom. — Ser ni, herr Linström, människan *måste* ändå alltid ega någon att *älska*.

— Och er man!

— Ni har ju hört det —! Han gör på samma sätt som jag — — tröstar sig! Ha ha ha! tröstar sig.

Denna gång lät hennes skratt skärande och hon tömde i ett andetag ett glas med cognac och vatten, som stod bredvid.

— Och huru är det möjligt att han icke älskar er? frågade Bengt vemodigt.

— Ah! männen behöfva ombyte — mycket ombyte! Och vid teatrarna gifter man sig och skiljer sig så ofta, att till slut vet man knappast hvem som är den rätta!

— Ni talar bittert, fru Hartvig.

— Ah, tycker ni det? Det är ju rena sanningen.

— Men säg mig, fru Hartvig, är en aktris eller en aktör någonsin sann, någon gång sig sjelf? Jag tycker att när man som sann konstnär så ofta sätter sig in uti en annans tillvaro, skall man så småningom glömma bort, huru det är bestäldt med ens eget inre. — —

— Och det vore väl i så fall vår största vinst, herr Linström.

— Tror ni ej att det varit det bästa för mig, om jag kunnat glömma mitt eget inre, den kväll då jag förlorat min lille gosse och likväl tvingades att spela i en uppsluppen pjes — ni känner säkert till Fatinitza!

— Huru kunde ni. —

— Kunde! Det var ej fråga om och huru jag kunde, jag fick knappast tillsluta min lille gosses ögon, förrän jag måste bort — och när jag kom fram till teatern fick jag likväl mottaga förebråelser af direktören, för att jag kom för sent — hela fem minuter!

— Men då visste han väl ej huru det var?

— Jo det försäkrar jag er! Mera än väl, ty jag hade på förmiddagen sändt flera bud med anhållan att slippa uppträda, men han hänvisade mig blott till vårt kontrakt.

— Så grymt! mumlade Bengt.

— Åh hvarför det! Skulle man ena dagen strejka för en anledning, kunde man ju skapa sig, eller tycka sig ha anledning att uteblifva den andra. — En skådespelerska kan ju ha många barn — nå väl! Förlorar hon ett hvarje dag, blir ju direktören på en vecka ruinerad — nej känslopjunk får ej finnas för oss.

— Ni förfäras mig! Aldrig tänkte jag, att en kvinna kunde tala så grymt, så fullkomligt utan känsla. Nej fru Hartvig, jag kan ej tänka mig att gå den banan — jag känner för varmt och djupt ännu. —

— Och likväl, förstår ni, att sedan ens inre en gång domnat för egna känslor, måste man ständigt frammana det förflutna, upprifva gamla sår och hyckla känslor . . .

Fru Hartvig hade rest sig till hälften, och hennes ögon blixtrade för ett ögonblick. Snart föll hon slappt tillbaka med ett lätt skratt.

— Jag tror minsann att jag skall låtsas mig ega känslor ännu — men tro det ej! Det är blott förställning, idel förställning!

— Nej — jag det inte tror sade Bengt! Ni eger mera känsla än de flesta — O! hvad jag beklagar er, min fru.

— Det skall ni inte göra! Jag är lyckligast som det nu är! Så länge applåderna smattra! Jag hör så väl, om de äro så der frenetiska hvilket endast kan bringa mig en skymt af lycka — då deremot en mattare blott en nyansmattare applåd kan förskaffa mig en sömnlös natt med

feber i ådrorna. — Ser ni, en skådespelerskas största sorg är tanken på — ålderdomen! Under sina triumfer har hon endast skaffat sig beundrare, fiender och afundsmän, aldrig vänner! Och det är ju den så kallade vänskapen, som skall gifva litet förgyllning åt ålderdomens kalla, kärlekslösa tillvaro. — Ser ni, herr Linström — jag fasar för ålderdomen. — Det första jag märker att jag ej längre är publikens gunstling, ämnar jag afgå, ej från tiljan blott, utan från lifvet. — — —

Fru Hartvig tömde åter en djup klunk ur sitt glas, hvilket ånyo blifvit påfyllt — och drog sedan ett par bloss ur den nästan utslocknade cigarretten . . .

Med anblicken af Yvones barnsligt rena och älskliga blick hade Leos inre undergått en djup skakning.

Det var som om fjell började falla från hans ögon, och han måste ovilkorligen uppdraga en paralel emellan denna moder och denna dotter! Hvilket omätligt svalg dem emellan, ännu tydligare i afton än eljest, då Mirtza med sin glödande, förtärande blick gaf akt på hvarje hans rörelse.

När fru Fägerfrost och de mera honetta af sällskapet aflägsnat sig, blef han vittne till Mirtzas hårdhet emot Yvonne, och hans kärlek började få den ena stöten efter den andra. När Yvonne aflägsnat sig nästan flyende, möttes deras blickar, och den förebråelse som tydligt stod att läsa i Leos ögon retade Mirtza i högsta grad.

Hon uppgaf ett tvunget skratt och sade blott:

— En sådan liten toka, bortpjoskad i skolan.

— Var du lycklig därför! sade Leo tyst. —

Mirtza smög sig intill honom med en orolig, smekande blick. — Det var ej ovanligt att han ogillade henne — men det var första gången, som Yvonne var anledningen dertill.

— Leo, låt oss ostörda tala en stund, sade hon brådskande. — Ingen af de kvarvarande skola lägga märke dertill eller förundra sig deröfver.

Hon gjorde en rörelse, för att göra honom uppmärksam på, att den dunkelt upplysta, blå salongen för tillfället var tom.

Leo följde henne nästan motvilligt.

— Hvad jag trånat efter denna stund med dig, min

älskade sade hon, och slog lidelsefullt sina armar om honom, sedan hon dragit honom ned bredvid sig i soffan. — Jag tror aldrig att jag älskat dig så som i afton, Leo! Jag känner att du är mitt lif, min sol, min värme, att du är allt för mig, *min* Leo! —

Det bröt ut som en storm, allt i ett andetag, och hon kysste hans läppar, hans hår, hals och ögon med en passionerad kvinnas glöd.

Han satt stilla och lät sig smekas, utan att sjelf besvara hennes kyssar.

Ni sjelf min fru! Ni är ju gift.

Då reste hon sig häftigt och stod med blixtrande ögon framför honom.

— Leo, hvad är det? Du är ond på mig, och hvarför? Just då jag känner att jag vill offra dig *allt*, just då sitter du kall som en bildstod — säg mig hvad det är!

Hon sjönk ned på knä framför honom som en brottsling, kysste hans händer och lade sina glödgheta kinder intill dem med en hängifven, smekande rörelse.

— Mirtza, du bör ej ligga så, någon kunde komma och få se dig.

— Och hvad bryr jag mig derom? Tror du att jag

ville försaka ett ögonblicks lycka med dig för alla världens dömande menniskor!

— Jag menar din dotter, Mirtza!

— Hon måtte väl ej gå i sömnen heller, svarade Mirtza, under det ett hårdt drag bildade sig kring de sväl-lande läpparna.

Deras ögon möttes för en stund, och den lidelsefulla glöd, som brände i Mirtzas ögon, var omöjlig att motstå. — Han drog henne upp från den knäböjande ställning, och i sitt knä.

— Så, älskade, är du nu nöjd? hviskade han och tryckte henne intill sig — öfvervunnen — i detta ögonblick glömde han allt utom henne.

— Du skrämmer mig nästan med din förfärande häftighet, sade Mirtza med låtsad förvirring och ville draga sig undan, då hon fått honom dit hon önskade han skulle komma. Leo, som druckit mycket, blef gråblek, och stötte henne omildt ifrån sig.

— När skall denna komedi sluta, sade han flämtande? — Du drar mig till dig med tusen djefvulska konster, och när du ser att jag ej längre kan motstå dig, blir du kall som is — och detta kallar du kärlek — hycklerska!

— Älskade, tala ej på detta sätt! När jag en gång blir din hustru skall intet stå oss emellan, men tills dess förstår du väl sjelf, Leo . . .

— Mitt lif ville jag gifva för att veta om du iakttag-ger samma stränga hållning mot alla, sade han och såg med dyster blick framför sig. Då vore du ett mål att sträfva efter — du vore en värdig lön för sådant sträfvande, sådana kval, som jag för din skull lider!

— Leo! skall jag gifva dig mitt hjerteblood, för att du skall förstå, att jag lefver och andas endast för dig, sade hon med hycklad rörelse.

— O! att jag kunde, att jag vågade tro dig! Men säg mig, tillbedda Mirtza: Har ej dessa mjuka svällande läppar kysst någon annan än mig, din man — och den som du sade dig varit trolofvad med, och hvars namn du ej vill nämna — säg mig öppet och ärligt?

Mirtza kunde knappast återhålla ett leende, men svarade med förolämpad uppsyn:

— Det förundrar mig att du kan älska mig, när du förutsätter att jag är din kärlek ovärdig.

— Förlåt mig, Mirtza, men min själ sönderslites af tusen makter! Kanske, tvifvel, misstro, hopplöshet och ibland ett okufligt lefnadsmod — däraf mitt svåra lynne!

— En sak: hvarför omtalade du ej, att den förtjusande flickan var din dotter, Mirtza?

— Min dotter! Alltid min dotter! Kan du ej glömma henne en stund, då du nu eger mig, Leo! Förstår du ej att det måste pina mig, att alltjemt höra talas om min dotter.

— Och likväl nödgas jag upprepa min fråga, sade han allvarligt. Du vet huru styft jag håller på sanningen. Det är ej stort mera än några veckor sedan jag frågade dig om henne, och du svarade då, att hon var en liten pensionflicka blott.

— Och är hon icke det, kanske?

— Vid sina aderton, snart nitton år?

En mörk skugga öfverfor Leos drag.

— Ja, granskar man, är det mycket man skulle kunna anmärka emot din sanningskärlek, Mirtza. Tror du ej, att om jag älskar dig, så älskar jag dig äfven med grå hår, och med en vuxen dotter vid din sida. — —

— Det var då väl också t—n att jag inte kan slippa dessa eviga moraler! sade Mirtza och började känna sin öfversvallande kärlek i något lugnare stadium.

— Fy Mirtza, hvad du är stygg, när du svär.

Hon blef honom i detta ögonblick nästan vidrig med det starkt framträngande cyniska draget kring läpparna och den slappa, trötta blicken.

— Huru länge skola vi undvara vår värdinna? Er hederstund kan väl nu snart vara slut, tycker jag! ropade flera rusiga röster från närgränsande rum.

Bardack måste komma och roa sällskapet, och äfven ni, sköna oemotståndliga Mirtza!

— Ja låt oss förena oss med de andra, sade Leo och rusade upp liksom afskakande tunga fjettrar.

— Det är frågan om ett vad, sade gamle baron Sievert med suddig röst. Hvem som skall kunna hålla stängen

emot Grosshandlare Simons — d. v. s. uti att dricka, utan att det syns på honom.

— Det är ju en ädel täflan, sade Leo hånfullt — jag anmäler mig.

— Men först skola vi spela ett par partier biljard.

Leo hade snart samlat de skickligaste af spelarne och var inom kort inbegripen i passionerad spel.

— Han vinner alla spel, den Bardack, men det skall ej just betyda tur i kärlek — sägs det. Nå ja — man hör just ej de bästa rykten om hans lyckliga hemlif.

— Tyst! befalde Leo med tördönstämna. Icke ett ord om mina enskildheter. Jag vinner alla spel, men jag ger er mitt hedersord på, att ej ett öre begagnas för min egen del.

När Leo sagt detta ord gick han in och erbjöd sig att dricka med Simons.

Under tiden berättade han en serie roande anekdoter, och Simons, som ansågs vara styf uti att dricka, satt snart blek som ett lik med dåsig, stirrande blick.

— Skola vi nu sluta med detta ädla nöje? frågade Leo.

— Skall någon af oss kvinnor anmäla oss för att fortsätta kampen med er? frågade Mirtza, som tydligen redan fått tillräckligt.

— Här finns inga kvinnor, sade Leo föraktligt. Det var ju Diogones som sökte människor med ljus och lykta. — jag söker *kvinnor* lika ursinnigt — men de äro utdöda, sorgliga sanning.

— Ni, unge Linström, bör ej stanna i detta sällskap längre; sade Leo och vinkade åt Bengt. Jag är missnöjd med mig sjelf, att jag fört er in på denna sluttande plan, der själ och kropp samtidigt tillintetgöras.

— Tvärt om, patron — just här lär man att känna vämjelse för lasten, hvilken min tanke visar sig här i alla former.

Bengt som, trogen en äldre föresats, ej ens läppjat på någon spirituosa, stod hög och käck med förebrående blick framför Bardack, som ovilkorligen kände ett styng då han blickade på denna oförderfvade yngling och samlingen omkring honom, som helt säkert skulle göra allt för att draga honom nedåt — allt djupare . . .

— Gif hit min cittra! befalde Leo till svar på en

mängd, röster som öfvertalande bad honom föredraga några sånger.

Ett ögonblick endast försvann han, men återkom förvandlad till trobadur, och intog den plats man på ett stort bord beredt honom för att han skulle synas för dem alla, och under stormande bifall och jubel föredrog han den ena visan efter den andra. Man skrek, vrålade, applåderade, och väsnades som dårar.

Endast Bengt stod stilla och tyst. Han tänkte på Leos unga hustru, samt huru olika denne var *nu* och i *hemmet*.

— Ni säger icke något, Bengt, sade Bardack, som närmade sig denne. Och alla de andra förguda mig.

— Hvad skall jag säga, som ej redan är användt. Endast det att er talang vore värd att användas på ett för eder mera hedrande sätt, herr patron.

— Tack Bengt! Det var det bästa du kunde säga mig! Vi äro efter denna stund bröder! Se här min hand, slå till!

Bengt rodnade som en flicka — *han* — skulle han säga du till patron Bardack, denne man, till hvilken han sett upp som till en kung.

— Nå, vill du ej gifva mig handen Bengt? Är jag kanske ovärdig att vara din bror?

— Jag tackar, men känner mig ovärdig, dock nej! människa som människa!

De båda männen gäfvo hvarandra ett kraftigt handslag, hvilket beseglade den vänskap de alltid känt för hvarandra.

Efter en hastig handtryckning till Mirtza, följde Leo Bengt, när han strax derpå sade farväl och gick.

Det hjälpte ej, att Mirtza gaf honom en förebrående blick och en undran *hvarför* han ville gå *just nu*, då det var så gladt omkring dem. Snart skulle alla gå; blott en kyss bad hon bevekande.

Men Leo stötte henne bort — ej för sitt lif hade han en minut kunnat dväljas längre i denna den beslöjade lastens boning; han måste ut under fri öppen himmel och känna vinden smeka sin panna — — —

NIONDE KAPITLET.

Familjelif.

Klockan var ej mera än tio, när Bengt den påföljande dagen ringde på hos Mirtza, för att hemta Yvonne till Hagapromenaden.

Efter en orolig sömn steg Yvonne upp redan klockan sju och klädde sig skyndsamt i den svarta sidenklädningen.

Sedan gick hon — nej flög ned för trappan, för att få gifva modren helsningskyssen.

Morgontidningen satt instucken i brevlådan, och mjölkbudet var just i färd med att mäta upp mjölken i en utsatt flaska, då Yvonne skulle fatta tag i klocksträngen.

— Det var nog ej värdt att ringa på här, ty när mjölkflaskorna äro utanför, vill man vara ostörd tills fram på förmiddagen. Jag tänker det har varit någon nattfest nu igen, och då sofver den så kallade »frun» ruset af sig till framåt middagen.

Yvonne stirrade med stora förvånade blickar på mjölkflickan. Det var henne omöjligt att fatta hela vidden af hvad hon hörde.

Hennes hand vidrörde ej längre klocksträngen, utan hon sprang med några få lätta steg uppför trappan till sitt rum, satte hastigt på sig hatt och kappa, samt påminnande sig Bengts förslag att de skulle gå till Haga, skref hon på en papperslapp att hon gått dit ut. Sedan rullade hon den och stöck den i nyckelhålet till sitt dörrlås samt sprang sedan nedför trappan och ut.

På bruten svenska frågade hon sig vägen fram till

Haga, och som de bodde vid början af Drottninggatan, fick hon den upplysningen, att hon endast behöfde gå rakt fram, så kom hon till Haga.

Man fästade förundrade blickar på den eleganta unga flickan, som var ensam ute så tidigt på morgonen och der-till ämnade sig till Haga, — men hon gaf ej akt derpå, rof som hon var för en inre marterande misstanke, att hennes mor var en kvinna utan aktning. Med ögonen fästade på marken framför sig, gick hon drömmande framåt — med dröjande steg. Hon brydde sig ej om att se upp, fast hon hörde, att en häst kom i kort galopp alldeles bredvid på vägen, så försunken var hon i sin egen inre värld.

Hon sprang hastigt upp åt en skogsstig och började söka de första hvitsipporna — men den ungdomliga smärtan bröt ut i en vild snyftning och kastade sig ned i gräset samt grät förtviflans och hopplöshetens tårar.

I samma ögonblick ryttaren såg henne försvinna upp-åt skogsstigen igenkände han den unga flickan och hans beslut att uppsöka henne var i samma ögonblick fattadt.

Han hoppade af och band hästen vid ett träd samt gick sedan med hastiga steg inåt skogen, där han snart upptäckte Yvonne.

— Fröken Yvonne, hvad fattas er, fröken? frågade han med vek, deltagande röst.

— Ingenting, alldeles ingenting, sade hon med tårar ännu hängande i den långa ögonfransen. Hon reste sig hastigt och stod der nu med djup förvirring framför honom, som öfverraskat henne under hennes verkligen barnsliga gråt.

— Skulle man gråta så bittert utan minsta anledning? frågade Leo, som på afstånd sett Yvannes smärta gestalt och tyckt sig igenkänna henne. — Vill ni ej, ehuru jag är för eder en främling, låta mig dela er smärta, fröken? Jag är visserligen ovärdig en sådan lycka, men likväl ber jag er derom?

Leo tänkte med djup vämjelse på den orgie han i natt deltagit uti, och slog med ridpiskan af flera små blommor vid sin fot.

— Misshandla ej de der stackars små, bad Yvonne, och böjde sig ned för att se om de kunde räddas.

— Lyckliga blommor, som vunnit ert deltagande!

— Men säg mig nu, hvarför grät ni nyss så hejdlöst?

— Är ni en riktigt god vän till min mamma? så får jag strax mera förtroende för er. Yvonne såg upp på honom med en frågande, öppen blick.

Leo kände huru han rodnade som en skolpojke inför detta oskydiga barn. Han kunde ej förmå sig till en osanning inför henne, utan nickade blott jakande.

— Ser ni jag är ond på mig sjelf, derföre att det är någonting hos mamma, som stöter mig bort från henne. — Men sätt er här så få vi tala en stund — O! jag tror att Gud sjelf sändt er hit — ty jag kände mig så ensam och olycklig nyss.

— Jag måste se till min häst. Vi kunna kanske sätta oss litet närmare vägen, kanske på den der soffan, så kan jag se honom på samma gång.

— En sådan vacker häst! Så förståndig och rar han ser ut! sade Yvonne och tog i förbifarten en liten knippa gräs i handen, för att ge det vackra djuret, som ståligt frustande sparkade med hofven, så sanden yrade som ett moln omkring honom.

Yvonne sprang likväl fram och klappade den otålgrå hingsten, i det hon vänligt smekande talade till den.

— Hvad heter hästen, herr Bardack? frågade hon och vände sitt vackra ansigte till honom. Der var nu idel solsken och leende.

— Pajas — svarade Leo och tog fast i tygeln.

— Hu, ett sådant namn! Kunde ni ej hitta på något lämpligare?

— Nej, jag tyckte mig sjelf vara en pajas vid den tiden, och därföre gaf jag detta namn till min älskling.

— Hvarför tycker ni er vara en pajas? frågade Yvonne och log åt liknelsen.

Hon såg litet pröfvande på honom, som för att se efter om det i hans yttre fanns något, som liknade det begrepp hon gjort sig om en sådan person.

— Ah det der förstår ni lyckligtvis inte. Att synas ett inför människor, och vara ett annat i sitt inre.

— Men *hvad* skulle kunna tvinga mig till en sådan förställning? Det vore ju riktigt syndigt och osant, herr Bardack!

Yvonne såg aldeles förfärad ut vid tanken på en sådan synd.

Nej! Hon var då verkligen ett aldeles för stort oskyldigt barn att komma in i ett sådant hem!

— Och likväl tvingas man dertill ibland, fröken Yvonne, sade han tankfullt.

Fröken Yvonne, hvad fattas er!

— Men det var ej om detta vi nu skulle tala; vi skulle tala om *er* och *er* mor.

— Jo, vet ni, sade Yvonne, och satte sig ned på dikeskanten strax bredvid hästen, jag har under hela min uppväxttid i pensionen, der jag varit sedan jag var 7 år, ständigt drömt om och längtat efter min mamma! De andra flickorna talade med sådan hänförelse om sina mam-

mor, när de under ferierna varit i sina hem, men jag tänkte och sade alltid, att de hade ingen aning om huru vacker, öm och god en mamma *kunde* vara, förrän de fingo se *min!* Ser ni herr Bardach, mamma skref så rara bref till mig, och skickade mig sina porträtter, och hon var mitt ideal här på jorden. Hvarje kväll har jag bedt Gud för henne och varit viss på, att våra böner möttes hos Gud, och så har jag somnat med den ljufvaste föreställning, om huru det skulle vara, då jag en gång finge sluta mig till denna mors hjerta — och så — Här stockade sig rösten åter, — och så, — ja — jag kan inte säga mera sade hon och gömde ansigtet i händerna samt började åter gråta. Tror ni att mamma håller af mig?

Leo hade ej något att säga. Aldrig hade han känt sig så tom på tankar och ord som i detta ögonblick . . .

Nu slog han med ridspöet på sina stöflar och lutade hufvudet i ena handen, utan att kunna möta hennes blick, som ångestfullt frågande hvilade på honom.

— Visst tror jag det, svarade han slutligen, då tystnaden blef alltför tryckande.

— Men inte som jag afgudar henne — O! jag har satt henne närmast Gud — och trott att hon tyckte om mig mera än någon på jorden! Säg *tror* ni att hon kan göra det?

Åter såg Leo bort — han *kunde* icke svara.

— Ni tiger? — *Hvarför* skulle hon inte hålla af mig?

— Ja se det kan jag inte förklara, svarade han och rusade upp. Kanske ni ej passa för hvarandra, svarade han undvikande.

— Men, min Gud! Skall då hela mitt lif bli bortkastadt? utropade hon och slog sina händer tillsammans.

— Det behöfver ju ej vara bortkastadt för det; det kan ju bli nyttigt för någon annan!

— Får jag ej lefva för och med mamma, så *är* det bortkastadt — jag har drömt mig en sådan himmel med henne — i ett litet stilla förtjusande hem, der jag skulle pyssla om henne, våra blommor och det poetiska i hemmet — vi skulle tillsammans läsa mina och hennes älsklingsförfattare, jag skulle sjunga för henne, och vara hennes allt, hennes lif, hennes solsken — och så kommer jag hem —! och finner intet af allt detta, främmande ansigten, stojande röster

och ingen mamma, som läste bön vid min säng, som jag tänkt mig!

Leo kände sig rörd öfver hennes öppna förklaring och skulle gerna velat sluta henne som ett barn i sina armar, der hon satt så ren, vek och barnsligt ljuf.

— Nej — nu måste jag rida — min häst blir alltför orolig, sade han med ett barskt uttryck, hvilket han antagit för att dölja sin rörelse. — Ni bör återvända hem, man skall sakna er. Han lyfte hastigt på hatten, svingade sig upp i sadeln och försvann snart borta vid skogsbrynet.

— Säg hvad du vill, min flicka, men någon fin societet var det icke, Linda — och hvarken ni eller jag komma någonsin mera dit, afgjorde fru Fägerfrost bestämdt, i det hon återtog det arbete, som för en stund fått hvila.

— Fördomar och småsinne, mumlade Linda, som satt och med en knappål ritade små streck i bordets poletrade yta.

— Låt bli det der, Linda, och tag dig något att arbeta på, svarade fru Fägerfrost med återhållen vrede.

— Jag skall strax gå — tillåter du mig att besöka Andrée Linström då?

— Naturligtvis får du söka henne, om du kan finna ett godt sällskap i denna tarfliga, osympatiska flicka.

— Jag tyckte det var en frisk och treflig tös, och hon önskade att vi skulle gå ut tillsammans.

— Har du glömt att vi lofvade Yvonne, att följa med henne till Haga i dag? frågade Sonja och såg upp med trött, nedslagen blick.

— Ensamma med Yvonne?

— Nej, hennes bror, och den der unge, friske baronen skulle komma med. De skulle komma klockan tio, och hon fattas nu blott en kvart, fortfor Sonja och lade ihop sitt arbete.

— Och jag som inte brännt min lugg! Hvarför kunde du ej få ur dig detta förut? svarade Linda med en vredgad blick på systemen.

— Jag trodde du hörde vår öfverenskommelse i tamburen! svarade Sonja.

— Den som jag då tyckte var riktigt finfin, det var

unge Linström, förklarade Linda — och brände sitt hår framför spegeln — komiskt att han hette Linström och jag Linda!

Linda log med ett menande utseende.

— Jag kan ej fatta något komiskt häruti, svarade Sonja, utan att kunna betvinga den djupa rodnad, som uppsteg på hennes kinder, då hon hörde Bengts namn nämnas.

— Du kan naturligtvis ej begripa, att det kan ligga något i detta — — — men du lär just ej varit med då krutet fanns upp, påstås det, fortsatte Linda retsamt.

Modren såg upp med en trött blick — O! Hvad detta smågnat systrarna emellan pinade henne!

— Skola vi verkligen vara i detta heta Stockholm i sommar? — Kan det vara din mening, mamma, frågade Linda och höll kammen under tången, för att ej bränna huden.

— Jag ser ingen utväg att få medel till en resa — Sommarhyran är då till ingen nytta, och så skulle man ju dessutom behöfva åtskilligt nytt till en resa — nej — vi få väl försöka finna oss! Det går ej annat!

— Ja — det är odrägligt, det är visst och sannt. Men om du får in den der följetongen då? Du bör väl kunna beräkna några hundra därför?

— Om så väl vore, så finge vi resa, men...

— Nu komma de, sade Sonja och sprang till tamburdörren.

Fru Fägerfrost, som genomilades af en köldrysning hvarje gång det ringde, tittade ut i tamburn, lagom för att se Sonja gömma ett hvitt paket bakom sig.

— Det gör det samma, Sonja, sade modren med lugn, beherskad röst — jag har kraft att bära det! Vanans magt är stor! Gif mig manuskriptet.

I Sonjas ögon läste modren det djupaste deltagande, och den kyss hon fick mottaga var mera brännande än någonsin.

Fru Fägerfrost återtog lugnt sitt arbete.

— Nu skall du göra dig i ordning, lilla älskade mamma, och så skall du gå med till Haga.

Sonja tog med mildt våld arbetet ur modrens händer

och framtog hennes kappa och hatt. Se så du *får* ej sitta hemma *nu*, då du är nedstämd. — Det skall »pigga upp dig» att komma ut.

Det ringde nu åter och Sonja skyndade sig att gömma undan det olyckliga paketet, medan Linda, som nu ändtligen var färdigbränd, sprang för att öppna.

— Fröken Yvonne väntar oss der ute, sade Bengt i det han med handen ännu på dörrlåset tycktes vänta att de skulle komma.

— Där ute?

— Ja — denna pappersslapp satt i dörren, sade Bengt, och vecklade ut den lilla lappen. Förresten tycktes hela huset befinna sig i sofvande tillstånd, ty då jag efter att ha ringt otaliga gånger, ändtligen såg en dörr öppnas, stack ett okammadt hufvud ut och frågade med vresig röst, hvem jag sökte så tidigt, och på mitt svar, att det var fröken Yvonne, visades jag direkt upp till hennes rum.

Fru Fägerfrost såg missnöjd ut, och hennes uttrycksfulla drag tycktes förråda, att hennes aning besannades genom Bengts ord.

— Har du smörgåsarna färdiga, Sonja lilla? frågade modren.

— Här äro de — och arbetet har jag här!

— Men du sjelf ser ingalunda färdig ut att företaga en utfärd.

Sonja kastade en hastig blick i spegeln — Nej! Så hon såg ut! Ej en tanke hade hon hunnit egna åt sig sjelf.

— Jag är strax färdig, sade hon och tog ogeneradt en kam och började släta ut sitt burriga hår.

— Huru *kan* du bära dig så *obildadt*, åt, snäste Linda, som sjelf tyckte sig vara bilden af en fin flicka. — Ser du inte att herr Linström är inne?

— Och hvad skulle det göra? Herr Linström begriper väl, lika väl som vi, att man måste begagna kam för att bli slät!

— Ja — jag försäkrar, att fröken kan vara fullt ogenerad för mig, sade Bengt med lugn, vänlig röst och såg gillande på Sonja, som nu helt lugnt borstade af sin klädning.

När de kommo ned och fingo se en liten, fin hyrkusk-

drocka vid porten, gjorde Sonja stora ögon, under det Linda med stolt hållning tänkte gå den förbi.

— Nej fröken, gå inte! Var så god, fru Fägerfrost, sade Bengt, och öppnade vagnsdörren.

— Så förfärligt skönt att mamma får åka! *Tänk så snällt af er!* Det var minsann ej igår vi åkte så här fint, sade Sonja!

— Så Sonja också kan prata! snäste Linda förargad. Det är ju de här spårvagnarne som alldeles betaga en lusten att begagna andra fortskaffningsmedel!

— *Naturligtvis!* sade Sonja med en uttrycksfull min — och såg på modren, för att se om hon var nöjd med färden.

Fru Fägerfrost lutade sig med välbehag tillbaka i vagnen, och det eleganta, vårdslösa i hennes hållning gaf tillkänna, att hon af naturen var född till förfining och njutning af lifvets komfort. Sangvinisk som hon var till sitt temperament, kastade hon bort alla sorger och bekymmer och njöt blott af stundens behag och morgonsolens glitter på de af daggen fuktiga bladen.

Med glad tillfredsställelse bemärkte Sonja de matt uppspirande rosorna på modrens kinder och glansen i de mörkblå vackra ögonen, och hon kunde ej undvika att trycka en hjertlig kyss på modrens läppar, när hon hjälpte henne ned ur vagnen.

Under hela tiden satt Linda och sökte med okuflig energi draga till sig Bengts odelade uppmärksamhet och skrattade och talade om allt upptänkligt, som hon tänkte kunde roa honom.

Blott en enda gång frågade hon om modren tyckte det var skönt att åka.

— Hvar kan Yvonne vara? Om vi skulle köra bortåt vägen till slottet, sade fru Fägerfrost och alla spejade åt alla håll.

Der nere till höger vid stranden fingo de se henne sitta försänkt i sin inre värld, och Sonja hoppade i samma ögonblick ned och sprang med lätta steg dit, för att skrämma henne.

Snart kommo de andra efter, och Yvonne, hvars ögon voro rödgråta och svullna, undvek så godt hon kunde att

möta någons blick. Det var lugnande och godt för henne att få tala med den moderliga vännen, till hvilken hon kände sig dragen med hela sin varma, kärlekssökande själ.

— Se der är von Melcher sade Bengt och ropade åt den unge finske baronen, som med snabba steg närmade sig den lilla gruppen.

Lindas drag ljusnade och hon öfverflyttade nu sitt intresse till baronen, emedan hon såg, att hon omöjligt egde förmåga att fångsla Bengts blickar, som ständigt sökte Yvonne. Sonja var ifrigt sysselsatt med att duka upp deras enkla matsäck, förstärkt af det kaffe, som Bengt mot ganska hög betalning förmått dem på kaféet att bära dit, ehuru det var en ganska god bit in i skogen.

När klockan var ett, spratt Sonja till — och förklarade att hon måste begifva sig hem, emedan — ja, rent ut sagt, sade hon leende — skomakaren skulle komma hem med mina kängor! —

De öfriga ville äfven bryta upp, men Sonja bad bevekande att de skulle stanna, emedan hon såg huru godt det gjorde modren att vara ute — och så några vänliga handslag till farväl.

— Du måste åtminstone åka med spårvagn, ropade modren och gjorde en gest, för att framtaga penningar, men blef förekommen af Bengt, som sprang fram och bad att få bli hennes beskyddare.

— Nej nej — nu skall ni gå till de andra, sade Sonja bestämdt afvisande, ehuru hon kände huru varma rosor spirade upp på hennes kinder, vid tanken på att få gå hem den långa, vackra vägen i hans sällskap. — O! Hvad han var fin, hygglig och vacker? — — —

— Jag kan väl ändå få tvinga er att åka med spårvagn, sade han och framtog sin portmonä, ni har ej pengar med — tag denna och låt det bli en anledning för mig att få komma och hemta den! Tack äfven för all eder omsorg för vår trefnad, sade han, och tryckte ännu en gång hennes hand.

Det föll henne ej ett ögonblick in att åka i spårvagn — nej — hon offrade aldrig något för egen del, lilla

Sonja — utan ilade framåt med snabba lätta steg, fast solen brände ganska hett.

När hon kom upp till hemmet, tog hon en liten bukkett med hvitsippor, som Bengt plockat åt henne, och kysste den innerligt, sedan tog hon några blommor därur och pressade, i sitt poesialbum och satte de öfriga i ett glas på modrens skrifbord, tillika med en hel knippa andra blommor och grönt. Derefter kastade hon en hastig blick omkring sig för att se, om allt var så trefligt omkring henne, att modren skulle finna det inbjudande och angenämt, när hon återkom till hemmets trånga krets och de mörka tankarna på deras stora bekymmer åter började spöka. Sedan invecklade hon skyndsamt paketet, som modren nyss, fått och ilade med brådskande steg nedför trappan. Ett ögonblick stannade hon rådlös och begrundande utanför porten — med paketet hårdt tryckt intill sitt bultande hjerta. Ack! hon försökte finna en redig utgångspunkt. — Där fanns ju så många, många förläggare! Ack! att ingen då ville gifva sig tid att läsa hennes älskade lilla mammas tankar! Och så godt som de hade om pengar! *Hvarför* kunde de ej gifva hennes mamma dessa lumpna hundralappar — och så göra *dem* så lyckliga — tänkte Sonja och gick med dröjande steg ned åt gatan och var ända vid Gustaf Adolfs torg, innan hon fick någon ingifvelse *hvar* hon skulle gå!

Då kom det plötsligt öfver henne en tanke: *om* jag skulle gå till dender vänlige redaktören, som mamma skrivit åt förut, tänkte hon och påskyndade sina steg.

Snart stod hon i förstugan och läste på dörren med ifrigt intresse — ja — det var här, just *här* han träffades! Huru skulle hon blott få mod! — —

Jo — jo — det var för modren! För henne kunde Sonja göra *allt!* Och hon ringde häftigt och beslutsamt. Hjerat bultade nästan hörbart och små, röda fläckar vid tinningarna förrådde att hon var häftigt upprörd.

Äntligen hade hon då framstammat sin begäran, att tala vid redaktörn, och hörde, till sin ökade oro, att han väntade henne i sitt mottagningsrum.

Han är en människa han som jag, tänkte hon, för att lugna sig, men tyckte likväl att allt mod ville svika henne...

— Sitt ned, bad en vänlig röst, och till sin lättnad

kände hon att hon, blef lugnad af denna milda, vänliga ton.

— Nå, hvad är det nu? fortsatte han. Är det fråga om ett manuskript? fortfor han med en lätt suck. Öfversättning?

— Nej, det är svenskt original, men jag har inte skrif-

Sonja lilla, har du smörgåsarna färdiga.

vit det sjelf, svarade Sonja och vågade äntligen möta den blick, som med vänligt intresse hvilade på henne.

Hon lemnade honom paketet.

Han bläddrade i det — läste här och hvar — åh — ja, stilen ser ledig ut, och — ja jag ser den är bra lång — fortfor han, och Sonja som börjat hoppas, fästade på honom

en ångestfull blick — nå ja — jag kan ju se på den! Ni skall få svar om — låt se — i dag är det Lördag, ni skall få svar i slutet af nästa vecka.

Sonja steg upp och sade farväl — men redan i dörren, återvände hon och var med några steg åter framme vid hans sida.

— Snälla redaktörn! *Tag* den! Ni tror ej hvilken lycka ni då gör oss! Mammans själ ligger i hvad hon skrifer! Hon har lidit så utsägligt — hon behöfver så väl någon glädje! Nu sjönk Sonja ned på en stol och började gråta som ett barn, med ansigtet doldt i näsduken.

— Lugna er, mitt lilla snälla barn! Ja så det är för er mor ni ber — ja — jag lofvar att försöka göra allt för er!

Med af hopp skimrande blickar och ny spänstighet i hållningen återvände hon hem och gick smägnolande omkring, för att iordningställa middagen, tills modren skulle återkomma från utfärden.

Öfver hemmet hvilade därför en doft af hemtrefnad och poesi, som kom de inträdande att känna ett stort välbehag, då de trötta och hungriga kommo tillbaka.

— Hade vi nu mat, så kunde vi bedja Yvonne och herrarna stanna, sade Sonja till modren, som klädd i hatt och kappa kastat sig ned i soffan.

— Det kunna vi skaffa! Ser du, Yvonne, och ni mina herrar, vi bestå oss ej med någon tjenarinna, annat än Sonja. — Vill ni nu äta middag här, så får ni sjelfva skaffa er mat så är hon nog snäll och lagar den, icke sannt Sonja? — Du Yvonne får hjälpa Sonja och du Linda.

— Mamma! Huru *kan* du mottaga gäster på ett sådant sätt första gången? afbröt Linda missnöjd.

— Detta anser jag vara bästa sättet — i annat fall hade de fått gå ut och hem till sina ungarbarn — svarade fru Fägerfrost, road af allt ovanligt och af att göra efter sina egna infall.

Yvonne, fick låna ett förkläde af Sonja och de unga flickorna sprungo gladt skämtande omkring och slamrade med tallriker och fördjupade sig i flickförtroenden.

Linda hade framtagit sina ritsaker och satt tyst och

sluten vid ett fönster för sig. Det retade henne, att de aldrig kunde dölja sin nesliga fattigdom. — Hon knotade emot ödet, som beredt henne denna usla tillvaro. — Men när baronen och Bengt återkommo medförande sina läckra bördor, hvilka de ute i köket lemnade till de glada unga flickorna med förkläden, hvita spetsdukar knutna om de yfviga hårmassorna och vigtig uppsyn, beslöt Linda att äfven taga sin tillflykt till köket, där hon snart smittades af den allmänna munterheten.

Då Sonja, som hade vissa aningar om att modren säkert ändå ej var så glad, som hon försökt visa sig, gjorde sig ett ärende in till henne, frågade fru Fägerfrost hvar hon gjort utaf manuskriptet — det är bäst vi bränna smörjan, fortfor hon med ett uttryck, som hon förgäfves sökte behärska.

— Nej se *det* slipper du — svarade Sonja skälmaktigt — jag har gömt det för dig!

Därmed sprang hon ut med ett undertryckt skratt. O! om det lyckades!!

TIONDE KAPITLET.

”Utstött.”

Middagen försiggick under den gladaste stämning. Endast Yvonne syntes emellanåt försjunka i stilla drömmier. För henne var det så alldeles nytt detta glada umgänge med unga flickor och unga män — samt att ej behöfva tänka på lexläsning och pluggande.

Lifvet tycktes henne just nu påbörjad och log emot henne som en skön hägring, och likväl fattades henne det bästa af allt, hvad hon alltid drömt sig som skönast — modrens kärlek.

När de rest sig från bordet, hjälptes alla åt att duka af, och Sonja, som alltid var van vid att ensam sköta om sitt lilla fina kök, bäfvade vid tanken på allt arbete som väntade henne innan, allt blef som det brukade vara, fint och putsadt.

Men hon låtsade ej om något, utan visade sig glad och tacksam för deras hjälpsamhet, och det ena glada klingande skrattet aflöste det andra.

Fru Fägerfrost slog sig ned i soffan, och Sonja var strax färdig att lägga en liten broderad kudde under hennes nacke samt en mjuk låg pall under fötterna. Och snart sutto de alla i ring omkring henne i de bekvämaste stolarna, medan lilla Sonja med tysta, lätta steg gick omkring och ordnade kaffet. Yvonne smög sin arm om tant Malins lif och slöt ögonen, för att drömma att det var hennes egen mamma, som hon återfunnit i tant Malin, som redan var hennes ideal.

Benigt betraktade förstulet Yvonne, så ofta han kunde göra det, utan att bli öfverraskad. Han kunde ej se sig trött på detta unga, älskliga ansigte. Hon motsvarade i allt det ideal, han drömt sig. Dessa oskyldigt blickande, uttrycksfulla ögon hade han dock ej kunnat tänka sig. Men på samma gång något så allvarligt och genomträngande i dem, något som han aldrig tänkt sig hos en så ung och opröfvad varelse.

Nästan i lika hög grad kände han sig tilltalad af Sonjas sannt kvinliga väsen — hennes förmåga att sprida trefnad omkring sig, och hennes glömska af sig sjelf.

Baron von Melcher bröt ändtligen tystnaden.

— Det förefaller mig så drömligt underligt, att idag vara tillsammans med människor, som man aldrig förut känt, och likväl finna sig så hemmastadd med dem, som om man alltid varit tillsammans, sade han, och en strålande blick sköt fram mellan de halfslutna ögonlocken, i det han vände sig till fru Fägerfrost.

— Kanske vi i ett föregående lif stått hvarandra mycket nära? Kanske ni varit min son? smålog hon och gaf honom en vänlig blick.

— Det måste finnas grund till denna uppfattning, — ty huru skulle man eljest kunna förklara den ögonblickliga

attraktion, man känner för somliga människor, under det man för andra erfar en knappt betvinglig motvilja.

— Känner ni er dragen till oss? frågade Sonja öppet.

— Det måtte ni väl uppfatta fröken, svarade han med en varm blick. — Ni vet ej hvilken rikedom ni eger i en sådan mor, ett sådant hem, fröken Sonja.

Linda log nästan hänfullt. — Jo, nog hade de mycket att glädja sig åt! Han visste icke något om deras försakerelser — — —

— Har ni ert hem och edra föräldrar här? frågade fru Fägerfrost.

Han nickade ett tyst ja, — men undvek att möta hennes blick.

Fru Malin blef uppmärksam och ville veta något närmare om sin unge gäst och anledningen till hans skygga blick.

— Vi bo här sedan ett år tillbaka, — men jag längtar åter till vårt härliga Finland!

— Du skall säkert trifvas bättre här, när du kommer in i några trefliga familjer, sade Bengt, som redan blifvit bror med den unge finnen, och som lifligt sträfvade efter att taga denna svaga karaktär under sin broderliga ledning. — — —

— Ja — *ett hem* kan man ej uppskatta nog högt, afbröt Sonja med glänsande, tårskynd blick, — och en *mamma!* Hon sprang fram och kysste modren innerligt.

Nu rusade Yvonne upp och slog ihop sina händer.

— O så förfärligt egoistisk jag är! Nu har jag den första dagen i Stockholm endast tänkt på mig sjelf — och ej på — — — rösten stockade sig. Jag glömde alldeles att det ej var du, tant Malin, som var min mamma.

Bengt gaf henne en varmt deltagande blick och reste sig på samma gång. Fru Fägerfrost invände:

— Jag har för länge sedan sändt bud till din mamma, att du skulle bli med oss idag, och att om hon hade något deremot, så skulle hon sända bud efter dig.

— Men det har inte kommit något! suckade Yvonne.

— Din mor hade mycket att bestyra efter gårdagens fest, lilla Yvonne, du bör inte undra derpå.

Von Melchers ögon glödde, då han hörde Mirtzas namn nämnas — och han reste sig som i feber med rodnad på kinderna och blef orolig.

— Jag har bref att skrifva, försäkrade han, och såg nervöst på sin klocka och bugade sig för att säga farväl.

— Är ni nu trött på hemlif, smålog fru Malin och räckte honom handen.

Bengt reste sig äfven för att gå.

— Går äfven ni? frågade Sonja och Yvonne på samma gång.

— Jag kommer åter, om jag får, sade han med ett tacksamt *leende*.

— Hvart ämnar du dig? frågade Bengt, då de båda unga männen kommo ut på gatan.

— Hvart? ja — det vet jag ej rätt sjelf — jag greps endast af en djup oro, då jag satt så där midt i skötet af en familj — hu då — nej — det är ej för mig, jag vill lefva lifvet.

— Och därför ämnar du dig nu till grefvinnan Mirtza!

Han ryckte till och såg hastigt på Bengt.

— Huru kan du veta det?

— Jag var ju i sällskap med dig hos henne igår, och som jag ej är blind, så såg jag att du är i hennes våld — stackars Toivo!

— Bengt, försök ej att spionera på mig, svarade Toivo häftigt, ty då kan det bli lika hastigt slut, som början på vår vänskap.

— Spionera, det ordet passar ej här, svarade Bengt alvarligt. Du bad igår, att vi skulle träffas, vi blefvo bröder — jag håller utaf dig — och jag vill ditt bästa. Vår vänskap må taga slut — bättre så, ifall du ej kan tåla ett råd af en vän, Toivo.

— Du menar väl, Bengt, se här min hand! Förlåt mina öfverilade ord nys.

— Låt mig då säga ett ord till. Du har sett denna unga flicka, ren och oskyldig som en engel. Det är hennes mor du tror dig älska; vet du hvad du gör?

— Jag rår ej därför. Jag älskar henne, som du säger, och är färdig att offra lif och blod för henne.

Bengt suckade tungt.

— Och hvad skall följdén blifva?

— Hvad bryr jag mig därom!

— Tror du dig vara ensam om hennes kärlek, Toivo?

— Hon hade sagt mig det — och det är endast hennes motvilja för att mot mina föräldrars vilja tränga sig in vår släkt, som gör att vår förbindelse ej blir helgad af kyrkans band.

Bengt stannade och stirrade på honom, som om han haft en dåre framför sig.

— Jag förstår inte din blick — förstår dig ej Bengt, och börjar frukta att jag var för hastig i val af vän.

— Jag lämnar åt ditt eget val att afbryta denna vänskap — och vill ej tala mera i detta ämne, förrän jag gjort mig bättre underrättad om förhållandena.

Toivo von Melcher såg frånvarande ut och sade snart farväl till Bengt, under förevändning att gå in uti en butik.

— Stackars karl! Inte förstår jag mycket af stora världen men jag tror mig ana att han är på orätt väg. Det skall bli min sträfvan att återföra honom, tänkte Bengt och gick in i ett konditori för att taga med sig några tårtor och konfekt åt dem som väntade på hans återkomst.

Men Yvonne, som ej kunde betvinga sin inre oro, steg snart upp och sade farväl. Hon längtade efter att träffa modren.

Det var med bäfvande hjerta och ganska tunga steg hon vid porten skildes från Sonja, som gått med henne, och upp för trappan till modrens våning, där hon ringde på.

Raul, som öppnade, förklarade att grefvinnan var ensam.

Med af glädje rodnande kinder sprang Yvonne in till modrens sängkammare, där hon ännu klockan sex på aftonen var iklädd en lätt morgonrock med vida ärmor och djup ringning i halsen. Nu vid dagsljus såg hon, huru grå och rynkig modrens hud var, och de djupa ringarne kring ögonen.

Bredvid divanen där hon hvilade stod en bricka på ett lågt bord, uppfyllt med glas och kaffeservis, porter och likörer.

På samma bord låg dagens tidningar och en cigarrkopp med flera halfrökta cigarrer. Yvonne ryckte till, då

Hon kände den lukt af spirituosa som strömmade emot henne.

Med dröjande steg närmade hon sig därför.

— På dig kan man då ej precis upptäcka, att du igår för första gången såg din mor, sade Mirtza med rynkade ögonbryn — hvarken dina steg eller ditt beteende förut i dag utvisar det.

— Kära lilla mamma, sade Yvonne och böjde sig ned öfver den juvelprydda stora, hvita, handen. Jag tänkte ej du saknade mig.

— Det är så lätt att urskulda sig på detta sätt. Du har ej tänkt på mig, det är hela saken. Mirtza sköt henne ifrån sig med köld.

Stora tårar steg upp i flickans ögon.

— Jag är ledsen att jag gjort dig ondt första dagen af min härvaro — jag skall aldrig lämna dig, älskade mamma, om du vill det.

— Om jag vill? Nej — det vill jag visst inte, det försäkrar jag dig. Du behöfver väl ej bevaka hvarje steg för det att jag önskat träffa dig idag första gången — första dagen.

Mirtza reste sig i sin ståtliga längd och ringde på Raul.

Yvonne, som var generad öfver att modren visade sig för betjenten i denna tunna dräkt, ville ställa sig för henne, då han kom in för att hemta bricken, men blef undanknuffad igen.

— Hvad skall nu det där föreställa igen? röt Mirtza otåligt.

— Se det var bra att ni kom herr Valler. Nå? fingo vi några biljetter till Södra teatern —?

Yvonne blef mörkröd ända upp till hårfästet, då äfven han blef insläppt.

— Jo se här — Bardack har sändt dem och hemtar er strax; men se god dag lilla Yvonne? Hon skall väl ej vara blyg för farbror heller! Han ville åter draga henne intill sig, men hon drog sig förfärad bakom modren.

— Låt flickan vara, säger jag, sade Mirtza med blixtrande ögon — ni vågar ej röra ett finger på henne — förstär ni det, Grösta Valler.

Alla Mirtzas bästa känslor och drömmar om att be-

vara flickan för ett bättre lif än hennes eget, vaknade med
ens till lif, och hon slog skyddande sina armar om Yvonne,
som med värme tryckte sig intill modren.

Så trefligt vi ha det i dag!

— Jag är så rädd för den människan, mamma! Låt honom gå! bad hon.

— Du får ej stöta dig med honom, Yvonne, sade Mirtza och stängde till den yttre dörren efter honom, sedan hon med en värtalig blick bedt honom gå.

— Förstå du det, barn, då jag säger dig, att om du älskar din mamma, så måste du vara vänlig emot Gösta Valler.

— Han är mig vidrig, mamma, och jag *kan* ej fördrå, honom; hvarför måste jag visa mig vänlig emot honom?

— Hvarför? Är det ej nog att din mamma ber dig därom; att det kunde bli till både din och min olycka, om du stöter dig med honom.

Mirtza fästade på sin dotter en ångestfull blick, som både skrämde och bedröfvade denna.

— Jag skall försöka att vara sådan du vill ha mig — men en gång skall du likväl säga mig allt, älskade lilla mamma!

— »Allt» — tror du då jag döljer något för dig, eller har något att dölja — frågade Mirtza oroligt, med rodnande kinder.

Hon afvaktade ej något svar, utan började ordna sitt hår.

— Nu får du gå upp till dig och taga på dig en vit klädning, så gå vi till teatern sedan.

Yvonne gick sakta mot dörren, liksom tvekande om hon skulle säga något.

Slutligen sprang hon tillbaka och slog sina armar om modrens hals.

— Mamma, får jag flytta ned till dig — jag är så rädd att bo där uppe ensam — din bädd är ju så bred att vi båda kunna rymmas där.

— Hvad tänker du på, barn? Du här nere! Nej tala blott ej därom, svarade Mirtza otåligt. Se så, skynda dig nu, klockan är mycket.

Klockan sju knackade det på Mirtzas dörr, och Gösta Valler frågade, om hon var färdig, ty Bardackskulle möta dem då vid teatern.

— Straxt sade hon, och släppte in honom, fast hon ännu ej var full tfärdig.

— Är du ensam? frågade han.

— För en stund, ja.

— Hvad tänker du taga dig till med flickan?

— Jag vet ej, svarade hon med en rådlös skakning på hufvudet.

— Fatal belägenhet — men flickan är ejoäfvén, blott hon blir litet mindre skygg.

— Gösta! rasade Mirtza och borrhade sin blick in i hans. — Du menar väl ej, att äfvén hon skall offras för min hemlighet.

Han förblef tyst en stund.

— Gösta! ropade hon — *allt* utom detta får du begära.

— Endera måste hon bort härifrån eller — hon är förlorad, hon liksom du.

— Eller ock kan du beherska dig, svarade hon otåligt.

— Du menar att jag skulle älska flickan kanske?

— Åh nej, det förutsätter jag just ej, då jag vet att du älskar mig, sade hon med ett bittert skratt.

— Se här är jag nu, sade Yvonne och kom in helt obemärkt. Är jag bra sådan?

— Ja, svarade Mirtza entonigt och såg förströdd på flickan, upptagen som hon var af sin egen toilett och tanken på Leo.

— Von Melcher har skaffat biljetterna och vill äfvén vara med oss, sade Gösta Valler liksom i förbigående. Han väntar oss där ute.

Salongen där von Melcher väntade var starkt upplyst emedan där skulle hållas klubb.

Yvonne, som kom efter modern, utan att bemärkas af denna, såg med förvåning att finnen böjde sig ned och tryckte en kyss på hennes hand, under det att han helt högt sade:

— Ändtligen, älskade Mirtza! hvad jag längtat efter denna stund!

Yvonne trodde ej hon hörde rätt — och drog sig hastigt tillbaka.

Gösta Valler, som hörde och såg detsamma, såg på med ett ondskefullt leende Yvonne. Hans ifver att liksom ställa sig för dem förödmjukade henne i ännu högre grad.

— Ni behöfver ej uppträda som skydd åt min mor, sade hon stolt — och slungade en förbittrad blick emot honom.

— Nej — hon är nog kvinna att skydda sig sjelf, sade han med ett lågt skratt.

Med röda, bjerta rosor på kinderna stod hon snart bredvid modren och räckte med en kylig helsning baronen handen.

Han undvek att möta hennes blick.

Det var sent när de kommo fram och trädde in på parkett, och Leo hade redan tagit plats.

Som de sutto i midtelpartiet, måste flera personer resa sig upp.

Sakta hviskande trängde till Yvones öron — hviskningar som kom blodet att rusa upp till hårfästet.

Hon vågade först ej se upp och möta alla närgångna blickar och kikare, som rigtades emot dem från alla håll. Men då hon något hemtat sig från den första förvirringen, såg hon med klar och öppen blick omkring sig, en blick som tvingade deras belackare att vända sig bort.

De placerade sig så, att Mirtza hade Leo på ena, och Melcher på andra sidan. Sedan satt Yvonne bredvid den sednare.

— Jag måste bedja Er att ändra plats, sade Yvonne med bestämd, låg röst. Jag vill sitta bredvid min mor.

Hennes röst lät så fast och betvingande att han, ehuru motvilligt, måste lyda.

Strax framför dem satt ett åldrigt par, med aristokratisk förfining tecknad i hvarje linie. Von Melcher ryckte till, och skiftade färg. Han ville draga sig undan, men det var för sent. Han var redan bemärkt.

Den gamla damen skiftade färg och såg åt andra hållet.

— God afton, mamma sade Melcher och lade lätt sin hand på hennes axel. Tillåter du att jag presenterar fröken Yvonne von Pollach för dig?

Ehuru han hviskade dessa ord, hade Yvonne med sin ömtåliga uppfattning och sin fina hörsel uppfattat dem.

— Jag är dig tacksam om du besparar oss nöjet af dina bekanskap, svarade hon med en kylig blick på Yvonne.

Baron von Melcher drog sig bleknande tillbaka och stirrade med mörk blick framför sig.

— Jag mår illa — kära mamma, låt mig gå, bad Yvonne och torkade af sin fuktiga panna med näsduken.

Mirtza, som ej var belåten med de omändrade plat-

serna, hade vändt sig uteslutande till samt talade ifrigt och under koketta rörelser med Leo, — som generad öfver sällskapet såg likgiltig ut.

— Beherska dig, kära Yvonne, sade hon kallt.

— Jag kan inte, jag måste gå!

— Du begär kanske, att jag skall gå med dig, då vi blott sett en akt?

— Nej, nej, stanna! Jag blott begär ditt tillstånd att få aflägsna mig.

— Gerna, om du ej *kan* beherska dig! Men sådana där konster undanber jag mig för framtiden.

— Flickan mår illa — du ser ju att hon är hvit ända till läpparna! sade Leo Bardack och reste sig upp. Jag går med henne.

Hans ögon mötte Mirtzas.

— Du! utbrast hon under djupaste missnöje.

— Var lugn — smålog han. Du är nog för mig!

Yvonne tilldrog sig genom sin ovanliga skönhet allas blickar, och hon mera vacklade än gick de få stegen ut till korridoren.

— Ni behöfver ej gå med mig, sade Yvonne kallt och sjönk ned på en stol, som vaktmästaren skyndsamt framsatt,

Utan att bekymra sig öfver hennes köld, satte Leo på henne kappan och förde henne ut i det fria.

— Jag vill vara ensam, utbrast hon nästan färdig att kväfvas — och slet sig ifrån Leo.

— Se så, tag nu min arm, fröken Yvonne, jag skall ej säga ett ord, stackars barn!

Han ropade an en droska, som körde förbi, och lyftade henne lätt som ett barn upp däri samt satte sig bredvid.

»Stackars barn!» Dessa ord, uttalade med mild, vibrerande röst, kom isen kring hennes hjerta att brista, och hon brast ut i vild, lidelsefull gråt.

Leo satt tyst, och tittade åt andra hållet. Det var ju naturligt att hon måste inbegripa äfven honom i denna lidelsefulla sorg, — »stackars barn» — upprepade han tyst för sig. När de kommo fram till porten af hennes hem, räckte han fram sin hand för att hjälpa henne ned ur droskan, men hon låtsade ej se den, utan hoppade ned och

sprang uppför trappan utan att bevärdira honom med en blick.

När hon kommit uppför första trappan, sprang hon åter ned.

— Hälsa mamma, sade hon bittert till Leo, som ännu stod kvar! Bed henne vara lugn för mig!

— Det kan jag inte, ty jag kommer ej att träffa er mor mera i dag.

Ett leende som i hög grad vanstälde de ungdomliga dragen, gled öfver Yvones läppar.

— Fröken Yvonne — tror ni att jag ljuger?

— Hvarför skulle jag tro att ni talar sanning, då hela lifvet förefaller mig som en lögn. O! jag har lärt mig *mycket* under några få dagar.

— Fröken Yvonne — ni vet ej hvad ni säger, och hvad ni vågar, då ni beskyller Leo Bardack för en osanning!

— God natt! hälsa min mor, upprepade hon som svar på hans ord.

Det var sista gången man spelat på teatern för sällsomen och luften var kvaf och tryckande, allt för tryckande att man kunde finna någon njutning uti, att sitta inne i en upplyst trång teatersalong.

Yvonne hade gått direkte upp i sitt rum, när hon skildes från Bardack — men drifven af brinnande törst, måste hon gå ned i modrens våning, för att hemta upp vatten. Tamburdörren stod olåst, och när hon trädde in utan att finna någon af betjeningen, gick hon vidare, ledd af samtalande röster. Några herrar skämtade under högljudd munterhet om hennes mor, kallade henne gammal och passé och lyckönskade både sig och henne att dottren kommit för att upphjelpa »affären».

Gösta Valler satt midt i klungan och var den ifrigaste att skämta på modrens bekostnad. Yvonne var för oskyldig att kunna fatta hela vidden af deras frivola antydningar, — — men så mycket förstod hon, att hennes förut marterade inre kändes som sönderslitet. — En förfärlig sanning gick upp för henne, och i samma ögonblick svart-

nade det för hennes ögon — hon grep krampaktigt fast i draperiet för att hålla sig uppe, men föll likväl utan ett ljud, som liflös ned på mattan.

— Hvad var det? frågade Gösta Valler och skyndade fram till draperiet, som dragits åt sidan vid hennes fall.

— Yvonne! Mirtzas dotter ligger här afdånad! För tusan! hon reste ju nyss till »Södra».

Rörda af den unga flickans förändrade utseende, veko de nästan vördnadsfullt åt sidan och lämnade plats åt Mirtzas gamla jungfru, som med butter hållning men deltagande hjerta egnade henne sin hjälp.

När Yvonne vaknade låg hon i modrens säng, afklädd.

— Låt mig komma härifrån, bad hon och knäppte bedjande ihop sina händer.

Hennes blickar sågo förfärade omkring, då hon i det samma hörde modrens steg hastigt närma sig.

— Hvad vill detta säga? utropade Mirtza under högsta förbittring.

— Det ser väl frun, sade Stina i ingalunda höflig ton. Fröken här har blifvit skrämmd och har dånat.

— *Gå*, befalde hon Stina med en rörelse à la Ristori.

Stina lemnade ogera rummet, men äfven hon skrämdes af Mirtzas förstörda utseende, och fann det vara bäst att draga sig tillbaka.

— Hvar är Leo? Svara mig strax, Yvonne! röt hon och flämtade för att få luft.

— Hvilken Leo? Frågade Yvonne bäfvande.

— Hvilken! finns det då mera än en som bär detta namn! Leo Bardack! du vill blott pina och reta mig — hvarför kunde han ej få bli kvar? Du unnade mig ej detta ens, du otacksamma barn — Och det säger jag dig, Yvonne — skall det bli på detta sätt, att du ständigt hänger dig åt dina nycker och kapraser, så tycker jag det varit vida bättre att vi aldrig träffats.

— Mins för öfrigt hvad jag säger dig, att det första du bjuder till att ställa dig i vägen för mina intressen, så skulle jag kunna . . . ja — jag vill ej säga hvad — men jag skulle — Mirtza knöt krampaktigt sina händer under

det hon allt mer närmade sig Yvonne, som förfärad satte sig upp i bädden och skälfvande betraktade den furielika kvinnan.

— Säg mig hvar han är Yvonne!

— Kära mamma — jag vet det inte — jag har inte sett honom på hela aftonen.

— Och hvarför ligger du här i min säng, atklädd — jag sade dig ju, att jag ej vill veta utaf något intrång i mina rättigheter!

Mirtza talade i afbrutna ord med låg ton, full af doft hot.

— Lilla mamma, jag rår ej därför — jag visste ej af något förrän jag vaknade och låg här.

— Vaknade? Hvad menar du, tala, sade hon häftigt, tala om allt sedan vi skiljdes, då du gick, och med dina konster drog honom med. Hade ni aftalat derom förut? Leo och du.

— Mamma, ditt förstånd måtte vara omtöcknad. Jag vill ej beröfva dig någon af dina tillbedjare, svarade Yvonne, drifven till det yttersta. Jag skulle vara lycklig om jag aldrig återsett dig mamma i detta tillstånd.

— Barn — hvad vågar du säga! röt Mirtza, och hennes hand föll tungt ned på den bräckliga gestalten, som sprungit upp och stod hög och onaturligt blek i sitt långa nattlinne framför modren.

— Slå till — sade Yvonne med främmande, kall röst. Kroppslig smärta skulle vara en lisa emot de själskval jag lider. Hennes ögon blickade svarta och djupa framför sig och kring munnen bildade sig ett hårdt, bittert, främmande drag.

Yvonne tog en filt och svepte omkring sig samt gick emot dörren med kall hållning.

— Stanna! bad Mirtza med helt olik röst.

Hon insåg, fast för sent, att hon gått för långt och drifvit bort sin dotters varma tillit och kärlek. I ett nu insåg hon, att allt var färdigt att brista dem emellan — och alla hennes fordna drömmar om kärlek, hem och ett lugnt lif vaknade med ny kraft.

— Stanna, min Yvonne, sade hon, och bredde ut sina armar.

Yvonne kom som en sömngångerska, med stirrande

blick och afmätta steg. Hon lät sig slutas till modrens bröst, men hennes hjerta kändes kallt och dödt.

Mirtzas brännande kyssar nästan äcklade henne, åtföljda som de voro af spirituosaångor, och hennes högljudda, hysteriska gråt och försäkringar om den varmaste kärlek kunde ej röra hennes känslor.

Låt flickan vara, säger jag!

— Men, hvarför står jag här och slösar kärlek på en trädocka utan hjerta, sade Mirtza slutligen, hvars svart-sjuka åter vaknade. Bäst att vara flickan kvitt *mor* kan jag i alla fall ej bli, tänkte hon bittert nej, Leo tillhör jag med hvarje fiber, hvarje tanke i min själ.

— Det är bäst att våra vägar skiljas. Du förstår ej mig, och jag afskyr din köld och ditt högragna väsen

Du har i dag kastat mig i ansigtet ord, för hvilka jag fordrar att du ber mig om tillgift — gör det Yvonne, sade Mirtza hårdt och befallande.

Deras ögon möttes en stund.

— Jag kan bedja er om ursäkt, men jag kan ej taga dem tillbaka, svarade Yvonne kallt.

— Du vill det ej — nå väl — gå bort från mig — jag har från denna stund ej mera att säga dig — jag förbannar dig ej, men jag kan ej heller välsigna dig. — För öfrigt! Min välsignelse skulle ej gälla mycket, fortfor hon och bröt ut i ett hysteriskt skratt.

Då sprang Yvonne åter fram, föll på knä vid hennes fötter och tryckte sin brännande panna emot hennes händer.

— Förlåt mig mamma! Jag dömer dig ej. — Gud får döma oss båda — men vi kunna ej lefva tillsammans — jag lemnar dig som du önskar — låt oss skiljas utan bitterhet — jag kan ej lefva i annat fall.

— Du lemnar mig med smärta Yvonne, du älskar således din mor?

— Jag har aldrig gömt mig bakom en osanning — jag kan det ej heller nu. Jag älskade det ideal af mor jag skapat mig, men er — er känner jag ej.

Med dessa ord, reste hon sig och sprang bort och upp i sitt eget rum.

ELFTE KAPITLET.

Hos spåkvinnan.

Påföljande dag vaknade Mirtza med tungt hufvud och en känsla af obehag.

Hon kunde ej strax klargöra sina intryck, men slutligen vaknade hennes medvetande.

Det var Yvonne det gälde.

Hon såg på klockan som var half tolf på f. m.

Obeslutsam lade hon sig åter ned.

Hennes hufvud var så tungt och lifvet så alldeles innehållslöst, att hon gerna kunde sofva tills kvällen inbröt.

Hennes törst var olidlig, och hon ringde för att begära in vatten.

När Stina kom in bar hon ett bref i handen, hvilket Mirtza häftigt ryckte till sig, under hopp att det var från Leo.

Nej det var hennes dotters stil.

Hon tömde ett par glas vatten, och lade sig åter ned. Först när Stina lemnat rummet bröt hon brefvet och läste:

Moder!

Enligt din egen önskan går jag ensam ut i världen att söka mitt bröd. Först vill jag dock tacka dig för alla de sköna åren innan vi träffades! Det är bäst för oss båda att vi ej mera träffas. Tro mig, jag skulle kunnat döda den, som vågat säga ett förklenande ord om dig, men jag har med egna ögna sett *för mycket* att kunna tro dig vara oskyldig till alla dåliga rykten om dig — jag ber Gud för dig — men vill ej träffa dig mera som det *nu* är! Jag går nu till tant Malin, och söker hos henne råd utan att därför blottställa dig — jag ber dig — sök mig ej — och hindra mig ej i mitt beslut. Skulle du någon gång känna dig sjuk, ensam, olycklig eller för-
tviflad, glöm *då* ej att jag vill trösta dig.

Yvonne von Pollach.

Mirtza läste detta bref, utan att den minsta rörelse förrådde någon smärta.

— Kanske bäst på detta sätt — jag återfinner väl henne sedan — hon är nog *kall*, och nog stolt att ej sjunka såsom jag — och utan tvifvel faller i denna stund en tung börda från mig, hon tömde ett spetsglas med cognac och somnade åter om en stund, i en tung dvallik sömn.

När hon åter vaknade, stod Stina vid dörren och såg mera butter ut än vanligt.

— Ska frun ha någon middag i dag, eller äter hon kväll på en gång.

— Du kan bära in middag, så äter jag på sängen — jag mår ej bra, och orkar endast en biff med ägg och porter.

»Dricka orkar hon minsann det djuret» — mumlade Stina och hemtade matbrickan.

Under tiden grubblade hon blott på en sak, och det var Leo, och hans allt mera tydliga köld. —

Hon hade länge grubblat på ett medel att återföra honom.

Nu hade hon funnit det!

Hon klädde sig så skyndsamt hon kunde förmå och satte slutligen på sig en mörk slöja,

Himmelen var öfverdragen af tunga moln, och en och annan blix skar genom luften.

Sådana obehag bekymrade ej Mirtza, när hon ville genomdrifva en sak.

Hon gick med hastiga steg öfver Gustaf Adolfstorg, Norrbro, och framåt Vesterlånggatan. Där vek hon af ned åt Köpmangatan och så upp i en liten mörk gränd, som ej var bredare än att Mirtza tyckte sig kunna nå båda väggarne om hon sträckte ut armarne.

Ehuru klockan ej var mera än 5, i början af Maj, var det så mörkt, att Mirtza ej kunde urskilja husnumret hon sökte.

Då upplyste en blix hvarenda foga, och en stark åskknall kom henne att bedöfvad tumla emot väggen.

Ett häftigt störtregn sköljde i det samma ned och Mirtza var glad att hon ändtligen funnit porten der hon skulle in, och trefvande sig uppför fem, ruskiga trånga trappor stannade hon slutligen framför en dörr, der det stod »Maria Nilsson» kappsömmerska.

Eften en stund öppnades dörren, och en barsk röst frågade hvem det var.

— Någon som söker fru Nilsson —

— Är det fråga om kappsömnad, frågade rösten åter.

— Ja, och om »profning» svarade Mirtza.

Detta var lösen, och hon blef insläppt.

— Är det ni, sade gumman hvars röst svarat Mirtza.

Hon anvisade Mirtza en ledig plats, under det att hon själf gick omkring och plockade med litet af hvarje.

Luften i rummet var unken, och uppfyll af osunda ångor.

Möbleringen var högst bristfällig och de få stolarna nästan fullastade med kläder och lappar af flera slag.

Byrån till sista fläcken besatt med små porslinskoppar och vaser fyllda af dammiga pappersblommor var grå af damm och en fordom hvit slöja dolde till hälften det dunkla spegelglaset. På ett bord vid fönstret låg på ett papper

några sockerbitar och skorpor, bredvid en tom kaffekopp och andra kaffeatteraljer. —

Mirtza såg sig omkring med en trött dåsig blick, men blef otålig då hon allt för länge fick vänta.

Nu framtog »finskan» en svart af ålder och flitigt begagnande tjock kortlek, och började blanda den. Mirtza fick anvisning att »taga utaf».

— Otrogen tror jag, mumlade gumman.

Mirtza ryckte häftigt till.

— Och hvarför?

— Skall strax se, svarade finskan buttert och lade ut korten nio och nio i fyra rader. En, två, tre, fyra, fem, sex, sju — ett ungt ansigte med slät hy, och klara ögon, har ställt sig emellan åtta, nio, tio, elfva, tolf, tretton, en annan kvinna äfven i vägen — häftig men bra karl, går i två fåger. Hjerter dams och hans vägar skiljda.

— För alltid? ropade Mirtza förtviflad.

— Ser så ut, man får akta sig för en skallig karl, springer med dåliga saker . . . En mörk aftonväg . . .

Finskan såg med sina skarpa bruna ögon genomträngande på Mirtza, som ofrivilligt vändt bort sin blick.

Dåligt sällskap — ni umgås i, fortsatte hon med ett tomt skratt — hjerterkung trifs ej längre bland dessa herrar, han vänder ryggen —

— Men det får han ej — sade Mirtza doft. Jag vill att han blir mig trogen — hvad skall jag göra! Hon vred sina händer.

Gumman rörde sig ej — och såg obeveklig ut.

Då framtog Mirtza sin portmonä och lade en femkronesedel på bordet i detsamma, som en blixst skar igenom och upplyste det lilla mörka kyffet.

Gumman grep med sin knotiga hand begärligt efter sedeln och reste sig upp.

— Kan ni få i honom några saker?

— Ja — jag skall försöka — svarade Mirtza.

— Vill ni låta mig få en droppe blod ur ert venstra lillfinger?

Mirtza slet af hansken och räckte fram sin hand.

— Tag huru mycket ni vill, blott han återkommer till mig.

Finskan fattade ett litet glas med en brun vätska uti,

och höll det under Mirtzas hand, hvarefter hon gjorde ett litet lätt snitt i hennes lillfinger så, att ett par droppar blod sipprade fram.

Mirtza satt der blek och beslutsam, och följde med girigt intresse spåkvinnans rörelser.

— Försök nu att ge honom af detta i ett glas cognac eller vin, och säg i det samma, »du är min för lifvet och evigheten», och jag är viss på att det hjälper.

Men först måste ni hvila en stund efter den blodförlust ni lidit.

Mirtza satte sig enligt spåkvinnans önskan ned i en gammal ländstol, aftog hatten, och mottog viljelöst de sakta strykningar gumman gaf henne, under det hon befaldes hålla blicken fästad på en glänsande guldkula. Det tunga dåsiga vädret, i förening med den tryckta luften i rummet gjorde att Mirtza föll i tung sömn, och ej väcktes derur förrän klockan var nära åtta på kvällen.

Hon kände sig helt underlig till mods, och gned förvånad sina ögon för att bli riktigt vaken.

— Nu skall det bli bra igen. Nu erfar ni ju ej någon oro, frågade gumman.

— Nej — jag är förunderligt lugn.

— Ja, och ni skall vara lugn hela åtta dagar. Jag har, medan ni sofvit, ställt ert horoskop, och sett in i edra öden.

— En äldre karl kommer att göra er olycka. Han förföljer er och det blir svårt att undkomma honom — men ni får behandla honom försigtigt; han är farlig som fiende, och dålig som vän. — Mirtza såg förfärad på kvinnan framför henne, som tycktes läsa i hennes öden som uti en öppen bok.

— Lägg nu på ert minne mina ord, akta er för aftonvägar och giftflaskor, och glöm ej att »gumman» behöfver allt hvad hon kan få.

Kom igen om åtta dagar, nej nio dagar.

Mirtza kände sig helt lugn när hon gick ned för de svarta trapporna, lugn i medvetande af att hon bar i sina händer det medel som skulle återföra till henne Leos kärlek.

Under tiden var Yvonne rof för den högsta smärta, när hon under sådan sinnesförfattning nödgats skilja sig från sitt hem och sin mor. När hon dagen efter det uppskakande samtalet med modren, tidigt på morgonen ringde på hos fru Fägerfrost, var hon knappast att känna igen, så förstördt var hennes utseende efter den i tårar genomvakade natten.

Hon gjorde snart klart för de deltagande vännerna att hon af giltig anledning funnit sig föranlåten att skaffa sig ett annat rum, och att hon erhållit modrens tillstånd att söka sig en plats. Hon bad fru Fägerfrost gifva henne goda råd och kände sig snart hemma hos de kära nya vännerna hvilka togo för afgjort att hon skulle stanna hos dem, till de finga en bra plats åt henne.

Dessa dagar befastade i ännu högre grad den varma vänskapen mellan Sonja och Yvonne, och det var derför med verklig oro som Yvonne på tredje dagen af hennes därvaro, underrättades om att ett obekant fruntimmer sökte henne.

Fru Fägerfrost var inbegripen i lifligt samtal med den främmande, då Yvonne varm och rosigt efter en promenad med Sonja, inträdde.

— Här är just den omtalade unga flickan sade fru Malin och presenterade Yvonne.

— Förlåt mig, jag hörde ej ert namn, sade hon med ett behagligt leende.

— Fru Bardack, svarade den främmande, med djup rodnad.

Fru Fägerfrost och Yvonne vexlade en hastig blick, men samma oförklarliga känsla dref dem att tillbakatränga den fråga som var nära att frambyta.

Fru Bardack frågade Yvonne om hon var villig att komma ut till landet, nu om några dagar.

— Ja blott jag kan utföra hvad som begäres af mig; jag är ej mycket van vid det praktiska, sade Yvonne med vinnande öppenhet.

— Jag begär ej mycket af er fröken — blott att ha någon att tala med. Min man är *mycket* borta, och då går det så långsamt på landet. — Är ni road af musik? frågades vidare.

— Ja — mycket, jag spelar så gerna och sjunger äfven litet.

— Men små barn, dem tycker ni väl ej om, frågade fru Bardack vidare.

— Jag har aldrig hållit i något litet barn, men jag skall nog försöka att lära mig. Skall jag sköta om barn? *O!* jag är så rädd för barn när de skrika! svarade Yvonne med rörd uppsyn.

Det var just Yvannes upprigtighet som stärkte fru Bardack i hennes beslut att antaga den unga flickan. Dessutom var det ett lugn öfver henne, ej denna liflighet som antydde att hon måste ha många nöjen och förströelser för att finna sig.

— Vi ha aldrig främmande hemma och äro nästan aldrig borta på något nöje, fortsatte fru Bardack och reste sig upp, men vill ni komma och tror er trifvas, så väntar jag er på måndag redan.

Derefter gjorde hon ett förslag om lönevilkoren m. m.

— Jag vill så gerna försöka att bli er till hjälp och glädje fru Bardack, svarade Yvonne med trofast blick och varm handtryckning.

När fru Bardack var gången, sågo fru Malin och Yvonne på hvarandra en lång stund, utan att säga något.

Slutligen bröt Yvonne tystnaden.

— Tror du att denna fru Bardack var slägt till patron Leo?

— Jag vill ej fråga ty — —

— Ty du ville ej säga hvar du träffat honom, tant. Sägg ut som det är; afbröt Yvonne med låg röst.

— Du är onödigt öppen, Yvonne, och drifver mig endera att säga en osanning eller ock att sära dig, sade fru Fägerfrost. Emellertid, fortfor hon, afledande, tror och hoppas jag du får det bra i ditt nya hem. Dock vill jag råda dig till att ej fråga något om slägtskapen med patron Bardack — jag vet ej hvarför jag önskar detta.

Yvonne log bittert.

— Var öfvertygad om, goda tant, att jag sjelf är allt för mån om att dölja, hvad som rör min mor, för att på *något* sätt vilja föra tanken ditåt — men älskade lilla tant! säg mig, tror du att mamma är mycket klandervärdt frågade Yvonne under ett häftigt utbrott af upprigtighet?

och sorg, samt satte sig ned bredvid tant Malin i soffan, och slog sina armar om hennes lif.

Fru Malin strök med en lugn, smekande åtbörd håret från Yvannes panna och sade:

— Klandervärd, ja hvilken är ej klandervärd, kära barn.

Hos spågumman på Vesterlånggatan.

— Hvarför svara med en undanflykt; det är *sanning* jag ber dig om tant Malin, jag menar om du tror att hon är riktigt dålig! Det är tungt för mig att tala i detta ämne, men jag *måste* tala, eller jag kväfs! — Det är bättre att bryta med en illusion och bannlysa den, än att vilseleda sig själf och uppstylta för sig en osanning, som dock slutligen skall föra en i afgrunden.

— Jag känner din mor allt för litet att vilja bryta stafven öfver henne, men — jag fruktar hon kommit i en svår belägenhet — ty har man en gång här i Stockholm blifvit känd såsom »tvetydig», är det ingen lätt sak att resa sig — vore hon än aldrig så bra, — jag vill gerna . . .

— Du vill då bli en vän för henne fortfarande — du vill råda och hjälpa henne, och ej draga dig undan henne om hon behöfver en vän och ett råd! Var det så du ville säga, lilla kära tant Malin, afbröt Yvonne häftigt.

— Det lofvar jag dig, mitt barn, och du kan förlita dig på ett löfte af mig.

— Men för min egen del, anser jag det vara bäst att vi tills vidare lefva åtskiljda — tycker du ej det tant? Du skall således ej omtala min vistelseort för henne, ty i ett svagt ögonblick kunde hon kalla mig hem, och jag *vill* ej tänka mig en sådan möjlighet.

— Jag måste gilla detta ditt beslut och skall emellanåt gifva dig underrättelser om din mors befinnande.

TÖLFFTE KAPITLET.

»I nya hemmet.»

Yvonne var färdig att begifva sig till tåget som skulle afgå 5 och 45, när det ringde och Bengt stod utanför med en härlig bukett i handen.

Han hade ej på några dagar varit där, och de blefvo derföre så mycket mera förvånade öfver att han stod där, som han sade, i afsigt att säga farväl till Yvonne.

— Jag var ju här samma dag som ni antog platsen, fröken Yvonne och hörde att ni skulle begifva er utaf i dag.

— Men ni stod ju blott i tamburen och för en liten stund.

— Tillräckligt lång likväl, för att uppfatta hela sanningen, att ni skulle resa från Stockholm svarade Bengt

och räckte ödmjukt fram sin bukett, bestående af crysantemum och reseda.

— Så förtjusande den är! och så snällt af er, sade Yvonne med en hjertlig blick och ton.

Han ursäktade sig med att ej kunna gå med till tåget, ty han skulle träffa en person precis klockan 6 och måste strax aflägsna sig igen. Vi träffas nog igen, fröken, ty jag kommer snart och helsar på er. Jag lyckönskar er att komma till den familjen. De äro båda snälla, förträffliga människor — och måhända skall ni kunna utjemna alla kantigheter i detta hem — hälsa dem från mig, sade Bengt, i det han ännu en gång lyftade på hatten och sprang utför trappan.

— Att jag ej förut träffat honom, så att jag har kunnat få tala med honom om dem, sade Yvonne; Jag förstår ej, att ehuru jag så litet känner herr Linström så känner jag en obegränsad tillit till hans omdöme — han är en person öfver hvars gillande man känner sig stolt, och som med en enda blick kan göra en glad, sade Yvonne.

— Nå nå, huru är det med dig, lilla Yvonne — jag är rädd du börjar vara allvarligt förälskad i Bengt Linström, sade Sonja med försök att le.

— Icke med det begrepp om kärlek jag gjort mig. Jag håller utaf Bengt som en bror, men *älska* honom skulle jag ej kunna — svarade Yvonne.

— Men gränsen skall vara ganska hårfin, sägs det. Om du kunde älska herr Linström, Yvonne, tror jag du gjorde ett godt val, ty jag anser honom vara en ovanligt bra ung man — inföll fru Fägerfrost.

— Tror du då han hyser det minsta intresse för mig, lilla tant?

— *Den där*, vittnar väl därom! Hon pekade på buketten.

Sonja vände bort sin blick, som var skynd af tårar.

— Men nu äro vi ju framme. — Sonja får köpa din biljett och polettera dina saker.

Som de kommo rätt sent, hunno de blott säga ett hastigt farväl, och så ångade tåget i väg och Yvonne försjönk i djupa tankar — ur hvilka hon ej väcktes förr än tåget stannade vid nästa station.

Ännu en stund och hon var framme.

Det var en härlig, skön majafon. Regnet hade just upphört och doften af nyutslagna björklöf och syrener, uppfyllde Yvonne med hänförelse öfver naturens skönhet. Hon kände sig lycklig öfver att få komma till landets frid.

— Mätte jag här finna den trefnad och lycka jag så väl behöfver och trånat efter och måtte jag kunna uppfylla mina pligter, såsom jag bör, huru tunga de än må blifva, tänkte Yvonne, när hon såg slottet framskymta vid en krökning af vägen.

— Är detta Ulfsätra? frågade hon kusken.

Han visade med piskan ditåt och betecknade hvilka vidsträckta egor som hörde under det stora godset.

Strax därefter vek ekipaget af och körde in i en djup lindallé som i rät linje beskuggade den breda vägen hvilken avslutade vid den slottslika borggården.

En betjent skyndade fram, när vagnen stannade, och förde Yvonne till öfre våningen, där hennes rum var beläget.

Från fönstret hade hon en härlig utsigt öfver sjön och den vidsträckta parken, och en lång balkong, vid hvars staket härliga sydländska växter slingrade sig och på hvars pelare stora blomsterurnor tronade, sträckte sig längs hela fasaden.

Detta är ju ett riktigt paradiset, tänkte Yvonne och betraktade en lång stund den härliga taflan framför sig.

Denna hennes tanke bekräftades i ännu högre grad, då hon kom ned i praktvåningen, där smak och rikedom i förening framtrollat all den prakt och förfining Yvonne endast i sina drömmar kunnat tänka sig. Likväl hvilade öfver det hela något stelt och tungt, och Yvonne var just sysselsatt med att i fantasien ommöblera något, då fru Bardack inträdde.

Hon kom stilla och med afmätta steg fram till Yvonne och bad henne vara välkommen, detta dock på ett sätt så färglöst och likgiltigt, att Yvonnes dröm om ett *hem* och en systerlig vän med ens dunstade bort.

— Ja — få nu se huru ni trifs här fröken. — Som sagt, jag har inga nöjen att bjuda er, ty jag är ej road af sällskapslif och är nästan alltid ensam.

Yvonne visste ej hvad hon skulle svara, men ville så

gern veta om hennes värdinna var enka, efter som hon alltid talade om sin ensamhet.

— Jag tyckte att fru Bardack talade om något litet barn? frågade hon.

— Ja — lille Karl, svarade hon och ett leende gled ändtligen öfver de liflösa dragen, han sofver nu, vill ni titta på honom?

Yvonne reste på sig, glad att få något afbrott, inom sig undrande på huru hon skulle finna någon trefnad med »denna drifhusplanta», som hon inom sig kallade fru Bardack.

Den lille gossen låg vaken och jollrade, samt sträckte sina armar emot Yvonne, som först med litet skygg min, men sedan tjusad af den lilles klara ögon och rosiga kinder drogs allt närmare och nu lade sig på knä vid vaggan.

Den lilla knubbiga handen fick snart ett fast tag i Yvannes lockar, och barnet skrattade och ryckte i dem, när Yvonne låtsade skrika af smärta.

— Skall du nu resa bort igen, frågade Anna, som gått in i rummet bredvid. Du var ju borta i går, i förgår, ja alla dagar i denna vecka. — Du trifs aldrig hemma, om jag ock gjorde allt för din trefnad. — Du är verkligen otacksam att uppoffra sig för.

— Dra åt — h—e röt en manlig röst, trefnad, hvad gör du till min trefnad, hvad har du gjort för min trefnad i dag till exempel? plågat och pinat mig hela dagen med tal om din kokerska som stulit en vinbutelj och vill ha lönen påökad — är detta trefligt för en man, som vill ha ro och frid i sitt hem.

— Tyst, tyst, hviskade Anna och gjorde en gest åt dörren.

— Är den fördömda gamla här nu igen, sade han med brutal röst. Jag ger fan alla dina sällsksfröknar, låt mig vara i fred, säger jag, fortfor han allt mera hänsynslöst och knuffade undan Anna, för att komma igenom rummet, där Yvonne och gossen voro.

Vid hans första ord, ilade som en elektrisk ström genom Yvannes inre och en bjert blygselns rodnad steg upp på hennes panna.

Hon ville draga sig tillbaka, för att ej bli bemärkt, men gossen höll fortfarande fast tag i hennes lockar.

När Leo redan i dörren såg henne lekande med gossen, vek han ett steg tillbaka och utropade ofrivilligt:

— Fröken Yvonne! Ni *här!* Hvad vill detta säga?

— Känner du fröken, så behöfver jag sannolikt ej presentera min sällskapsdam, sade Anna utan att låta märka någon öfverraskning.

— Känner, det är allt för mycket sagt, svarade Leo med förvirrad uppsyn, vi ha endast helt flygtigt träffats i Stockholm borta i en familj.

— Ja — det måtte förefalla fröken rätt besynnerligt att man och hustru ha så olika umgänge som *vi* — men början är gjord, ni får väl se flera besynnerligheter — det kan ju vara så godt att från början sätta sig in i våra vanor, de lära nog ej bli någon hemlighet i längden, ty min man hör, som ni sjelf kanske nyss bemärkt, ej till dem som förstå konsten att beherska sig — fortfor Anna utan att sänka eller höja rösten — utan med mildt öfver-seende som om hon talat om ett barn eller en däre.

Leo, som var viss på att Anna fört Yvonne dit in, för att hon från första stunden skulle bli på det klara med hans lynne och ställa sig på hennes sida, log ironiskt och svarade:

— Det är en lycka för er fröken, att fru Bardack eger så mycket större förmåga i konsten att beherska sig, ty henne kan intet bringa ur fattningen, hon är alltid situationen vuxen och det säger jag, att om ni blir här i tio, tjugu, nej trettio år, det Gud för er egen skull förbjude, skall ni aldrig höra hennes röst höja eller sänka sig — alltid samma entoniga, färglösa stämma, och detta kallar *hon* beherskning, under det jag ger det ett annat namn. Jag kallar det att vara af sten, eller ock kanske bättre att ej ega något att beherska, att ega intet, att vara intet, blott en docka, en maskin...

— Men snälla Leo då!

— Du menar ej att jag är snäll, röt han, hvarförsäga detta »snälla Leo», härmade han, då du om du *hade* något inre skulle säga: gå din väg satan.

Leo rusade iväg, utan att säga ett ord vidare och

Yvonne såg förvirrad ut genom fönstret. Denna stund hade varit ytterst pinsam för henne.

— Sådan är han alltid, sade Anna undergifvet och tog upp lille gossen, som börjat gråta, alltid skrämnd därtill så snart fadren närmade sig.

Yvonne, som i sitt inre kände den djupaste oro att han för modren skulle omtala hennes vistelseort, stod tyst och grubblade ifrigt på, huru hon skulle få säga Leo ett ord mellan fyra ögon.

— Vill ni säga till Lisen att komma, bad Anna till hennes stora lättnad, och Yvonne väl fri sprang ned till trappan där hans ridhäst stod bunden. Han skulle således snart komma. Snart hörde hon hans stormande steg i trappan, och några häftiga förebräelser till betjeningen, doften af en fin cigarr jemte hvisslingen på hans favorithund förkunnade vidare hans ankomst, och Yvonne hejdade honom, när han var färdig att rusa förbi henne.

— Herr Bardack var god och säg ej något till min — till fru von Pollach om min härvaro, bad hon stelt. Fordrar ni en förklaring häröfver, skall jag gifva den, men jag ser helst att jag slipper.

När hon såg upp till balkongen, stod Anna där och hängde sig öfver räcket.

— Ni kan vara lugn fröken. Dessutom, *hvem?* har sagt er att jag reser dit, frågade han med rynkade ögonbryn.

— Min instinkt! svarade Yvonne med bortvänd blick och gick mot trappan. Hon hörde huru han mumlade något och gaf hästen ett piskrapp, så att den stegrade sig.

— Adjö, Leo lille! Rid försigtigt så du ej skadar dig, bad fru Bardack entonigt — och viftade med näsduken, så länge hon såg en skymt af honom.

Hon sade ej ett ord till Yvonne, men denna kände hennes övilja i luften.

Anna hade för vana att ständigt sitta och smågnola — ingen melodi, utan ett monotont nunande, som kunde göra hvem som helst ursinnig och icke minst Yvonne, som under den första aftonen i det nya hemmet, och ovan vid landets tryckande tystnad kände sig färdig att kväfvast af inre oförutsedd sorg och sviken förväntan, där hon satt

midt emot Anna, utan aning om hvad hon skulle säga eller göra.

Nej, detta var outhärdligt med denna eviga sång.

— Får jag gå och packa upp mina saker nu, frågade Yvonne slutligen.

Anna såg upp med ljusblå, själlös blick, liksom undrande hvarför Yvonne var där.

— Ni har ju kommit hit för att vara mitt sällskap. — Icke vill ni väl då strax lämna mig. — Tala istället om något trefligt för mig, ni som varit ute i världen. Jag stackare sitter här så ensam och öfvergifven utan något annat sällskap än lille Karl — och vet ni det blir man ej glad af i längden.

— Är herr Bardack då så ofta borta? frågade Yvonne, glad att den tryckande tystnaden blifvit afbruten.

— Ständigt! Ja — jag kan säga att under det senaste året har han ej en enda dag varit hemma hela dagen.

— Ja men huru kan *det* komma sig?

— Huru? Ja — det vet och förstår jag ej — jag tycker att vårt hem är ett mönsterhem — har ni någonsin sett ett vackrare och dyrbarare hem! Allt från det minsta till det största är allt fulländat, och *ändå!*

Yvones barnsliga drag antog ett tänkande grubblande, utseende och hon gaf sig till att envist fästa blicken på Anna — liksom grubblande på ett problem.

Hon kände sig för främmande att våga gifva fru Bardack något råd — men inom sig var hon viss på atträtta lyckan ej blott låg i vackra möbler och konst saker, utan i den personliga harmonien.

— Nå hvad säger ni nu? Hvad skall man taga sig till för att hålla honom hemma? Först vill jag säga er, att ert utseende inger mig förtroende. Dock, innan jag fattar något omdöme om er, så vill jag fråga er — och ni skall svara mig öppet, huru känner ni min man, hvar har ni träffat honom?

— För att svara öppet på den frågan måste jag förråda en sak som jag ber er att genom envis tystnad få försöka glömma. Tro mig då jag säger, att det var helt flygtigt vi träffades och att han säkert lika gerna som jag glömmmer detta sammanträffande. Åter såg Anna upp, med samma tomma, docklika blick.

Broderiet på hvilket hon missräknat sig några stygn tycktes dock taga hela hennes uppmärksamhet i anspråk till räddning för Yvonne som trodde att ämnet var slut.

Vägen är svår när der drages mot oöika håll.

— Men i alla fall kan ni väl säga mig namnet på personen, där ni träffades, envisades Anna och räknade sina stygn med nålen.

— Då skulle jag ju frångå hvad jag nyss yttrade,

svarade Yvonne med högsta grad af förvåning öfver denna ogrannlaga envishet.

— Som ni vill då; härefter skall jag behandla er, fröken, vill ni vara sluten emot mig, så kan jag vara det mot er, men kom väl ihåg, att det är ert eget fel, om ni ej får det för roligt här. Ni kunde bli mig till ovärderlig nytta, då ni känner Leos kretsar i Stockholm; ni skulle ej bli utan belöning, det försäkrar jag er.

— Fru Bardack! Skulle jag vinna edert *förtroende* genom att spionera på er man — nej — på annat sätt skall jag finna vägen till ert hjerta, till er vänskap, sade Yvonne och ville fatta Annas hand, under det att hon fästade sin blick full af deltagande och fuktig glans på Anna — men denna drog sig stelt tillbaka.

— Så lätt är jag ej öfvervunnen, det försäkrar jag er — Ah — ni känner ej Anna Bardack! det märks tydligt. Det låg nästan en hotelse i dessa ord.

Yvonne drog sig tyst tillbaka och undertryckte den suck, som ville bana sig väg — världen — sådan hon på sista tiden fått inblicka uti, var ej den värld hon drömt sig i klosterskolan — smuts — svikna illusioner, misstro öfver allt — hon försjönk i dessa tankar, så att hon ej hörde att det tillsagts om supén.

Anna reste sig, och nickade stelt åt henne att följa med, och snart sutto de båda inför ett ganska enkelt kvällsbord — tysta och undvikande att möta hvarandras blick. När de ändtligen slutat, steg Anna upp och räckte Yvonne handen.

— Ni ser trött ut, och vi behöfva båda hvila, Lisen ser till att ni får hvad ni behöfver; godnatt!

Anna gick efter dessa ord in till sig, och Yvonne kände sig fri, och likväl erfor hon djup smärta vid tanken, att alla de följande dagarne skulle försvinna på detta sätt och med dem hennes ungdom.

När hon åter satt uppe i sitt rum och såg genom sitt fönster den härliga tafan i kvällsbelysning, försjönk hon åter i sina drömmar. De togo en allt bestämdare form och utnynnade i den tanken, att hon måste göra det till sin mission i världen, att införa frid i detta på ofrid och deisharmoni så uppfyllda hem — men — på hvad sätt?

Hon knäppte ihop sina späda hvita händer, höjde blicken uppåt och bad.

— Store Gud! de faderlösas fader, hjälp mig att blifva hvad jag bör vara — upplys mig om rätta sättet, rätta vägen att hjälpa de så olyckliga varelserna — bundna för lifvet med hvarandra och dock så fjärran från hvarandra med sina själar. Hjälp mig, käre herre, amen!

Påföljande morgon steg hon tidigt upp, såsom det alltid var hennes vana.

Hon öppnade sina fönster och inandades med begärlighet den sköna doften från syrener, som alldeles nedanför hennes fönster tjusade henne med sin fågling. Sedan utvalde hon en enkel ljus klädning, knöt under leende på sig ett förkläde och tänkte, nu är jag en landt flicka — nu vill jag bli frisk och hurtig som en sådan. Därpå sprang hon, när hon påtagit hatten, ned för trappan och till parken. Allt var så nytt och skönt, fåglarnas kvitter, daggen i blomkalkarna, som glittrade och bröt sig mot solstrålarna — de fina näten, som bildat sig mellan blomkalkarna — allt tilltalade hennes poetiska sinne.

Hon träffade trädgårdsmästaren och fick löfte att taga huru mycket hon ville af blommor. Hon utvalde de vackraste af dem för att binda en bukett till frukostbordet. »Det måste bestämdt glädja Anna», tänkte hon, och grublade fortfarande på alla sätt att göra hennes lif gladare.

Det förvånade Yvonne att alla tjenare sågo så trumpna och ovänliga ut. Först kände hon sig sårad däraf och tänkte, att det gälde endast henne — men snart förstod hon att det blott var deras ovana vid att behandlas som menniskor, som var anledningen till denna trumpenhet, hon fortfor därföre att hälsa vänligt på dem alla, och hade snart glädjen att möta ett leende och vänliga svar på alla hennes barnsliga frågor i hvad som rörde landet och dess seder.

Trädgårdsmästaren visade henne på de vackraste blommorna, men Yvonne beslöt sig snart för att endast taga en stor bukett syrener att sätta på bordet, sedan kunde hon ju ordna blommorna i vaserna längre fram på dagen, ifall Anna visade glädje öfver blommorna. Hon smög omärkligt in i salongen, och bad husan om en blomster-skål där hon snart ordnat de doftande blommorna. Där-

på sprang hon, sedan hon hjälpt den uttröttade, bleka flickan med dukningen, upp till sitt rum för att hinna släta ut sitt burriga hår, och komma ned till frukosten i rätt tid, hon visste ej att Leo kommit hem, och ilade med snabba steg utför trappan samt kom fram till salsdörren på samma gång som Leo framsteg ur dunklet och öppnade dörren för henne.

Hon hälsade afmätt på honom, under det att hon gick fram till Anna och frågade huru hon sofvit.

Anna som, ej tycktes behagligt berörd af att de inträdde på samma gång och dessutom kände en småsinnad afund öfver Yvones vårfriska, skära utseende, ty hon ville alltid sjelf vara den vackraste, besvarade snart denna hälsning och drog upp öfverläppen till något som skulle föreställa ett leende, men hvilket äfven kunde tydas som ett! »gör dig ej till!»

— Ah hvilken härlig doft! Det var bra skönt att du kommit på den idéen att låta taga in blommor — jag har länge önskat det — men tyckte det var *ditt* område, sade Leo, i det han utvecklade servetten i sitt knä och lät blicken med förnöjelse glida öfver det väl dukade bordet.

— Jag kan just ej säga att jag är förtjust åt det där svarade Anna. Blommor bara skräpa — och en sådan bedöfvande stark doft de sprida — »Jag vill bedja dig, Ida, vara snäll att bespara mig de där pigfasonerna med hela kvastar af blommor på bordet». Tag bort dem och sätt dem i köket, där passa de bättre, sade hon till husan. Ida tog blommorna, men var tyst för att ej förråda Yvonne, som rodnade och såg ned i sitt knä.

— Det är jag som gjort mig skyldig till denna förseelse, sade Yvonne och såg uppmed en blick där skratt och gråt tycktes lika nära.

— Jaså — sade Anna utan att ändra ton — jag kunde verkligen ej tro, att någon annan än Lisen bundit denna kvast — hon brukar just ej visa någon smak i sådana saker.

Leo bet sig i underläppen, och en skugga for öfver hans drag.

— Fröken Pollack måste ovilkorligen beundra din grannlagenhet och smak, min kära Anna, hånade han.

— De lukta verkligen för starkt, sade Yvonne med-

lande och undrade inom sig, huru en karl kunde bli mätt af de enkla anordningarna hvaraf frukosten bestod.

— Äro hönsen utdöda, eller ha de vägrat att värpa, då man ej ens kan få ett par ägg till frukosten! — Begära att man skall kunna vara mätt på sådan kost — en stor stark karl — och en ung lefnadsfrisk flicka — visserligen ser fröken Pollack ut som en sylfid, men så æterisk är hon väl ej, att hon kan lefva på endast solsken — ty ta mig så många som flyger och far, om här är mat för en person ens.

— Jag förmodar att *ni* kunna bli mätta, om jag, som *ammar*, kan det — svarade Anna entonigt stilla.

Yvonne rodnade för detta ofna språk men vi skola säga till att några konserver tagas upp — befaller du kyckling eller hare, min snälle vän, fortfor Anna stilla, fast hon var hvit ända till läpparne och det kom ett af Yvonne förut ej obemärkt elakt uttryck i blicken.

— Jag vill ha *mat*, svarade Leo med en karg blick, och slog servetten i bordet, när han steg upp med sådan hastighet att stolen med ett brak slog omkull så det dånade i ekväggarne.

— Det är verkligen så sällan jag har nöjet att se dig hemma, att jag ej heller i dag visste om . . .

— Skulle jag nu ha för *det där* igen? fråste han med en hvass blick på sin hustrus liflösa drag.

Hon mötte för en stund denna blick och gick likväl några steg efter honom.

— Käre Leo, inte mente jag väl något illa med det; det är ju rena sanningen, att du aldrig trifs hemma. — Hon försökte lägga sin hand på hans arm, men han skakade den bort, och gick ut med häftiga steg och rörelser. Och Yvonne stod stilla och tittade ut genom fönstret där ett par oxar just passerade bakgården. De gingo under samma ok som tryckte dem ned till jorden. De drogo samma lass men stretade åt hvar sitt håll — så att oket af de ständiga försöken att komma loss skar djupa ränder i huden — och likväl voro de dömda att vara fjettrade vid hvarandra.

— Ni står så stilla och tanklös fröken, under det ni ser huru andra pinas. Tycker ni inte att äktenskapet är tilltalande i den form det visar sig här i huset? frågade Anna, medan de sakta gingo in i Annas arbetsrum.

— Jag tänkte just på det då ni beskyllde mig för tanklöshet. Jag såg ett par dragoxar som voro dömda att gå under samma ok — och tänkte just på er.

— Tackar så mycket för liknelsen; huru kan ni blott komma att likna oss med ett par oxar, fröken. Nog är min man förstås lite brutal men jag undanber mig verkligen sådana liknelser.

— Men förstår ni då ej andemeningen, fru Bardack?

— Nej det gör jag verkligen ej, svarade hon med en dum blick.

— Men, fortsatte Yvonne, som förstod att här måste något göras, och att hon hade en oreflekterande varelse framför sig — men — jag blir upprörd af allt detta, snälla fru Bardack! Jag förstår ej huru man kan uthärda med ett sådant lif! Jag skulle bli tokig efter åtta dar.

— Men jag har nu uthärdat snart tre år, jag — svarade Anna och fick en martyrs utseende, som hon så ofta hade.

— Jag är för ung, och känner er allt för litet för att våga gifva ett råd, men det är bestämdt något fel å båda sidorna.

— Jaså, vill ni verkligen påstå, att jag kunde vara mera lugn och ödmjuk än jag är — hör ni mig någonsin brusa upp —? Säger jag ett opassande ord? Är jag inte kärleksfull nog?

— Alldeles för mycket, fruktar jag — ni tröttar kanske därmed.

— Det hörs verkligen att ni är ett barn, som ni sjelf nyss sade. Kanske ni tror er känna min man bättre än jag, som varit gift med honom i tre hela år — och som gjort till mitt mål i lifvet att i *allt* försöka bli fullkomlig svarade Anna i nära sjelfför gudning.

— Är det af *egen kraft* ni söker att bli kvinna i sin fullkomlighet eller har ni någon hjälp?

— Hvem skulle hjälpa mig? frågade Anna med en storögd blick. Ni ser väl huru jag kämpar här aldeles ensam mot en sådan natur som Leos. Stackars Leo — jag förlåter honom så mycket, därför att jag älskar honom så mycket, och jag skall återvinna hans kärlek, om jag också skall hålla på i tio år och blott göra som han

vill. Ser ni, de här tofflorna ska i morgon kväll stå vid hans säng; jag såg att de gamla voro slitna — tror ni jag får tack därför? eller tror ni öfver hufvud taget han tackar mig för någon af mina uppoffringar? Neej — det begär jag ej, blott att få vara i hans närhet de få stunder han skänker mig.

— Men en sådan kärlek förstår jag icke — ja — på det hela känner jag ej till hvad som menas med det där ordet; jag trodde jag anade det, men så, när jag hör er tala så där, och kallar det att älska — då förstår jag den icke.

— Snälla fröken — man öfvervinner allt med tålamod — tror ni ej att Leo i själ och hjerta älskar mig ännu, och att han så småningom skall få ögonen öppna för mina förtjenster? Jo — jag är viss därpå. Ni skulle bara sett oss strax vi voro gifta! Leo var som den ömmaste mor mot mig, så omtänksam, så rädd om mig, och så varm — O! ni förstår inte huru Leo kan smekas — huru varm han är.

Yvonne visste ej hvarför hon började känna sig så beklämd — hon reste sig därför och föregaf att hon skulle hemta något arbete. — Men finns det ej något jag kan hjälpa er med? sade hon.

Några dagar derefter, då de åter sutto och arbetade tillsammans sade Anna:

— Fröken Yvonne, jag vet ej men det är något hos er som drar mig till eder — jag känner, trots edra ingalunda smickrande ord en viss tillit till er, jag tror att ni skall kunna bli mig till nytta; jag föreslår därför att vi lägga bort titlarna redan nu.

— Jag kan ej säga huru tacksam jag är för denna eder vänlighet och vill försäkra, att jag skall göra allt för att bli eder en sann vän.

Yvonne ville sluta sig intill henne med sin liffiga naturs värme, men Anna stod där och stirrade på henne med stora ögon, och var som en marmorstod så kall och liflös.

— Inte ska vi ställa till någon scen för det — jag tänkte inte ni tog det så djupt att vi lade bort titlarna — jag är just inte för smekningar och sådant där, jo när de komma från Leo — förstås, men inte annars.

Yvonne drog sig sårad tillbaka.

— Pajjas har skadat sin fot och jag måste försöka linda den stackarn med linne — har du något riktigt fint linne, litet slitet, Anna, sade Leo, och slängde hatten på bordet.

— Snälle Leo, lägg inte din hatt på bordet, och så du ställer till på golvet!

— Jag bad om linne, hörde du!

— Är det inte bäst att du sänder efter djurläkaren; inte passar det att du gör sådant där sjelf, svarade Anna med retsamt lugn. Dessutom förstår du väl, att vi som äro så unga inte ha något slitet linne.

— Passar det bättre att min grannaste ridhäst förblöder, emedan du ej vill offra en bit linne. Detta passar säkert sade han, och ref till sig ett fint linnelakan, som Anna höll på att märka. Hastigt som tanken ref han af en bred remsa och gick mot dörren. Anna bragtes af denna handling till det mest ursinniga raseri — hvilket tog utbrott i en flod af barnsliga tårar. Hon vände på det förolyckade lakanet, och förvred sitt vanligen så fina ansigte till oigenkänlighet.

När Yvonne, som aflägsnat sig i det samma Leo kom in, återkom, borttorkade Anna sina tårar, och hennes ansigte var åter lugnt och beherskadt som vanligt.

— Här skall du få se ännu en illustration på hans heta lynne — se här har han förderfvat mitt bästa, nyaste lakan.

Yvonne kände rent af vämjelse för dessa ständiga klagomål och all ofrid. Hon var ung och ville njuta något af lifvet, och denna instängda kammarluft den sköna härliga sommardagen drog henne utåt.

— I hvilket rum brukar Anna sitta och arbeta, i vanligt fall då det ej är stök?

— I detta naturligtvis, svarade Anna.

— Då det finnes så många vackra, stora och sunda rum, hvarför då ej sitta i något af dem, utan i denna lilla skrubb, så mörk och otreflig — förlåt mig jag säger detta!

— Jag är verkligen förvånad öfver din frispråkighet — men det skulle aldrig falla mig in, att sitta om hvardagarne i något af de fina rummen.

— Men då blir man ju främmande i sitt eget hem till slut, envisades Yvonne.

Hon satt med en hel hög af handdukar framför sig, som skulle fällas för hand, med noggrannaste omsorg.

Yvonne, låt hunden vara för mig allena.

— Du är ej särdeles flitig af dig, märker jag, sade Anna, då Yvannes blick med drömmande uttryck rigtades ut genom fönstret.

- Här är så kvaft — få vi ej öppna fönstret.
- Tycker du det; då få vi ju in flugor.
- Och hvad skulle det då göra?

— Så tanklös du är, kära Yvonne, — de skulle föderfva taforna och väggarna.

— Men här finns ju inga tafor?

— De kunna ju flyga genom dörrarna!

Annas uttryck blef allt mera mörkt.

— Ska jag gå ut och dra lille Karl? sade Lisen som kom in med gossen på armen.

— Låt mig göra det i stället! Lisen gör bestämdt detta arbete bättre än jag, sade Yvonne och sträckte sina armar emot gossen, som förnöjd kastade sig i famnen på Yvonne.

— *Kan* du verkligen det? frågade Anna med illa doldt förakt.

— Om jag kan dra en barnvagn? Ja det tror jag bestämdt — bara du hjälper mig ned med gossen i den först.

Yvonne lekte kurra gömma och skrattade och nöp pysen i de knubbiga kinderna, och huru hon bar sig åt vann hon alldeles hans lilla hjerta.

Anna tycktes icke riktigt belåten med Yvonnes seger — ty hon ville alltid vara numro ett — oersättlig och den enda som kunde göra en sak ordentligt.

När Yvonne i fullt språng sköt vagnen nedåt allén. och gossen skrattade af alla krafter sitt silfverklingande skratt, sammandrogos Annas ögonbryn.

Men det var äfven en annan, som betraktade dem, och det var Leo, som stod nere i stallet och med kvinlig ömhet baddade foten på den sjuke hästen.

Yvonne, som var förtjust i alla djur, och särskildt hästar, styrde den lilla vagnen åt stallet, utan att ana att Leo var der förut.

— Nu ska' gossen få se sin pappas granna hästar — sade Yvonne och lyftade försigtigt upp honom på armen och gick med snabba steg in till stallet.

Leo stod inne i spiltan hos hästen och bemärktes ej af Yvonne, förrän de stodo strax bredvid.

När gossen fick syn på fadren, gömde han förfärad sitt lilla huvud vid Yvonnes bröst.

— Är det ej förtjusande, att vara far på sådana vilkor, att de skrämma ens barn som för »busen», när han får se sin pappa.

— Ni har säkert aldrig talat vänligt med honom — svarade Yvonne och jollrade vekt med den lille — inte ska gossen vara dum och rädd för hästarna — pappa är ju där och aktar Karl för dem. — Se hvad *pappa* är dugtig! fortfor hon och närmade sig allt mera den sjuke hästen.

— Klappa den stackars hästen, sade hon och fattade tag i hans lilla knubbiga hand och lät den klappa djuret. Yvonne tycktes alldeles glömt Leos närvaro, så upptagen var hon af att lugna den lille.

Leo betraktade med skygg blick sin lille gosse. Huru mången gång hade han ej längtat efter de små mjuka armarna kring sin hals!

— Vill ni ta honom ett ögonblick, medan jag drar undan vagnen, ty den står midt i vägen ifall det kommer någon åkande.

Öfver Leos ansigte for en vänlig tjusning, som ingaf gossen lugn och förtroende.

Han lät sig utan vidare motstånd tagas och Yvonne, som inom sig gladde sig åt denna seger, låtsade ej någon förvåning, utan tog saken helt naturligt.

I smyg tittade hon dock efter huru han bar sig åt, ty Anna hade omtalat, att han *aldrig* tagit i sin lille gosse.

Med största omsorg höll han om den lilla ryggen och gick från den ena hästen till den andra och småpratade och visade dem. Och han såg så mild och vek ut, att Yvonne ej kunde förstå att han var samme man, som hon sett förut och fruktat så mycket.

— Huru är det med honom, sade hon, då hon återkom och såg på Pajjas, i det hon räckte armarne åt gossen.

— Jag tycker såret ser rent ut. Han måtte ha kommit emot någon glasbit — vill ni se på det.

— Om jag kan göra någon nytta dermed, i annat fall afskyr jag sår och alla lidanden. De vexlade ej andra ord, och Yvonne gick derifrån och satte ned gossen precis på samma omsorgsfulla sätt som Anna gjort det.

Hvilken öppen och rar flicka hon är. — Tänk om det istället varit med en sådan flicka jag blifvit förenad! tänkte Leo — och såg tankfullt efter henne och den bortrullande vagnen.

Vid middagen yttrade Anna den största förvåning att finna honom hemma och vid bordet precis på slaget.

Leo, som kommit in, och ännu på sitt uttrycksfulla ansigte bar spåren af den lycka han känt, då han jollrat med sin lille gosse, fördystrades hastigt vid dessa ord.

Yvonne skyndade sig att göra en fråga, innan han hann svara henne, och måltiden förflöt temligen lugnt.

Efter middagen föreslog Leo, att man skulle företaga en utfärd utåt egorna.

— Jag stannar i den största bestörtning! Är det *du* som föreslår att *vi*, du och jag! skola göra en utfärd tillsammans? Det har då sannerligen ej händt sedan vi blefvo gifta.

Ack! så taktlös hon är, tänke Yvonne och såg betvingsande på Anna.

— Antar du mitt förslag? frågade Leo. I annat fall rider jag till stationen och far till Stockholm.

— Leo lille, var då inte så fasligt hetsig. — Det vet du väl, att jag gör allt hvad du vill — jag har visserligen ett arbete, som borde vara färdigt i kväll — kommer jag ihåg; Kunde vi inte dröja tills i morgon?

— Så är det alltid, när jag föreslår en sak — så har du något annat att göra — sen heter det att *jag* inte vill, förstås.

Leo gick ursinnigt ut genom dörren, som han slog hårdt igen efter sig.

Anna ryckte trött på axlerna — och beredde sig att strax återtaga sitt arbete. Hon ansåg det ej höra till sitt fullkomningsverk att någonsin läsa — det tog tid — och att fullproppa sitt linneskåp och sy broderier till hvarje bar fläck var hennes lifsgerning.

— Snällaste, Anna, få vi ej sätta oss under linden och arbeta. — Sedan taga vi kaffet dit — vore det ej trefligt, säg? fortfor hon bedjande.

— Gå dit du så länge, så får jag se om jag hinner.

— Bed Ida släppa ned alla rullgardiner i röda salongen jag såg hon hade glömt det som vanligt.

— Men det är ju endast aftonsolens milda strålar, som sila in genom de täta gardinerna — har du sett en sådan förtjusande belysning det blir i rummet, Anna?

— Aldrig har jag tänkt mig en mera opraktisk varelse

än du, kära Yvonne. Jag beklagar den som en gång blir din man, han måtte få ett paradiset i sanning! Vill du vara god och tillsäga Ida, eller skall jag gå sjelf?

En inkonsekvens fans det i Annas karaktär och det var hennes kärlek till hunden Diana. — Af denna tycktes hon tåla allt — till och med att hon smutsade ned mattorna och gerna tog plats i sofforna. Anna älskade denna hund på samma sätt, som allt hvad hon med sin ljumma, egoistiska själ fästade sig vid — hon ville ha hunden helt och hållet för sig allena.

Hon blef därför ytterligare retad af att se huru Diana började följa efter Yvonne.

— Jag vill bedja dig, Yvonne, vara så snäll och låta mig behålla Diana helt och hållet för mig, fortför hon och gaf Yvonne en ovänlig blick.

— Jag vill visst ej beröfva dig något, Anna lilla, svärade Yvonne och kände inom sig hela tyngden af det otacksamma arbetet, som förelåg henne i detta hem.

— Du är väl snäll och skyndar på med handukerna som skola vara färdiga till byken i nästa vecka.

Yvonne tog motvilligt de grofva handukerna och uppsökte den skuggiga, svala platsen under linden.

Leo kom då förbi med hastiga steg, klädd i ridstöflar.

— Rider ni in till Stockholm? frågade Yvonne, som började känna lifvet tungt härute och längtade efter den Fägerfrostska familjen.

— Hvarför frågar ni det, fröken Yvonne?

— Derföre att jag ville så gerna sända hälsningar i så fall.

— Jag vore er tacksam, om ni ville undvika dessa påminnelser, sade han och slog ursinnigt med ridpiskan på sina stöflar. Tycker ni mitt hem är ett paradiset af flytill? Är min tillvaro afundsvärd? Kan det förundra er, om jag söker mera intelligent fruntimmerssällskap, då jag är fjätt-rad vid denna — denna — — jag finner ej ord.

— Men det är lika mycket ert eget fel, att ni ej trifs hemma — huru kan ni begära, att hon skall vara bättre, då ni är, sådan ni är, emot henne? Tillgif mig min uppriktighet!

Leo blef en stund tyst och begrundande.

— Ni har rättighet att tala öppet då vi lägga så litet

band på oss — svarade han fogligt — men ser ni, den kvinnan har ett sätt att reta mig som är obeskrifligt! Hon behöfver endast visa sig eller öppna sin mun, så blir jag färdig till strid.

— Men det är svagt och omanligt. — I ert ställe skulle jag bjuda ödet spetsen; jag skulle kämpa mig till min lycka.

— Men säg mig då på hvilket sätt, lilla moralpredikant.

Han satte sig bredvid henne på soffan. — Egendomligt att vi skulle träffas här fortfor han! Slumpen är ganska rolig ibland. — Att Anna just bland alla som sökte platsen skulle utkora er!

— Ja — nog var det litet gyckel af ödet, då ni sannolikt förstår att jag just ej kände något behof att träffa er, synnerligast som jag genom er, eller för er skull ville komma från Stockholm.

— För min skull?!

Han bemärkte med häpnad, hvilket uttryck af bitterhet dessa ungdomliga drag kunde uttrycka.

— För min skull — upprepade han och såg forskande på henne.

— Herr Bardack — jag är visserligen ung och oerfaren — och förstår ej så mycket af verdens ondska, som det kanske vore *min* pligt att göra — men fast jag är ung, så är jag ej döf och blind — och jag förklarar er därför att jag mycket väl känner till er syndiga, otillåtna kärlek för min — — mor. Det var med möda hon frampressade det sista ordet.

— Det är lika orätt af *er* som af henne —, ty ni är bunden med heliga, äktenskapliga band och ni har ej *rättighet* att att se på någon annan kvinna.

— Inte? — frågade han, nästan gäckande.

— Nej, det vet ni mycket väl — och jag är glad att kunna få säga er, att jag *föraktar* er, både för er känsla till min mor och för ert förhållande till er hustru — hu — att jag nödgats lära känna en sådan — — en sådan — — svag stackare!

Det var med flammande blickar och lifligt purprade kinder Yvonne framflämtade dessa ord.

Hon drog en lättnadens suck då de ändtligen voro utsagda — och stora tårar trängde upp till hennes ögonfransar, under det läppen darrade under försöket att tillbakahålla tårarna.

— Ni dömmar med hänsynslöshet, — ni känner så litet af lifvet — och förstår, som ni säger, allt för litet för att kunna bedöma mitt sjäslif och dess behof af kärlek och förstående.

— Så pass mycket torde jag dock kunna utgrunda, att då man har en ung, vacker, snäll, huslig och ordentlig hustru, som man för tre år sedan gift sig med af varm kärlek, så behandlar man ej henne som en slaf, eller en idiot.

— Ack, hvad ni pratar! sade han både ond och road. Det var då roligt att en gång få er att tala något och uttrycka sådana supperlativa omdömen, som nyss, om min hustru — ni är vanligen så tyst — finner ni henne så be-
dånande?

— Det har jag visst ej sagt, men jag förmodar, att då ni kunde vara så utomordentligt kär i henne för tre år sedan, att ni smekte henne, som en mor smeker sitt barn, fortfor Yvonne, glad åt att låta så förständig, så borde ni väl ej ledsnat så förfärligt på sista tiden.

Leo undertryckte ett leende som glimmade i hans grå skiftande ögon och såg djupt intresserad på de ljusa halfmånarna på hans skära, ovala naglar.

— Snälla lilla fröken var nu inte så sträng, svarade han, med en för Leo alldeles ny godmodighet. Vill ni hjälpa mig blott, så skall jag väl försöka att bli bättre! Han såg nu upp på henne med en vacker åter allvarlig blick och fortfor: men då måste ni säga hvad ni fordrar af mig!

— Jag har naturligtvis ingentingatt *fordra*, allra minst af ett sådant brushufvud som af er, men jag blott *ber* er vara litet tåligare och vänligare emot Anna. Tänk så olycklig hon måste vara, då ni så tydligt tycks vilja visa henne att hon är en liten gås?

— Nu uttalade ni en ful tanke, fröken, som ni tagit från er egen uppfattning. Skulle jag kunna säga, att min kära hustru är en liten gås!

Det låg undertryckt humor i rösten och Yvonne såg

hastigt upp och mötte hans gäckande blick samt kände huru hon rodnade enda upp till hårfästet.

— Ock så är det en sak till jag ville bedja er om: att vara litet mera hemma — inte resa in till Stockholm så ofta — och...

— Inte återse er mamma! Var det inte så, fröken Yvonne?

— Det måste ju smärta henne om ni uteblir — men i alla fall kan det ju ej gå i längden, förstår ni väl — ty ni har ju edra pligter här att sköta! Låt henne sköta sina.

Där kom det åter detdär bittra draget.

— Vill ni hjälpa mig då, fröken Yvonne?

— På hvad sätt då?

— Genom att ej tröttna på »gåsen», utan stanna kvar och sprida lite solljus öfver vårt mörka, kalla hem!

— Vet ni — det skulle jag gerna göra — men jag förstår ej, huru jag skall kunna uthärda med alla dessa handdukar och all instängd luft! Ack om vi blott finge vädra litet mera — fortsatte hon med ett litet vemodigt skratt.

Anna, som kom borta på gången med en ännu större handdukshög på armen, kände ett djupt obehag, när hon fick se sin man och Yvonne inbegripna i lifligt samtal.

Hon hade allt från första stunden, hon såg Yvonne, mot sin vilja måst beundra hennes vackra, behagliga yttre och känt en berättigad oro för sin mans lugn. Icke att hon derföre underskattade sig sjelf — men hon kände att han förunderligt nog på en tid svalnat för henne. På samma gång som hon med ovilja såg att Leo gerna sällskapade med den unga flickan, erfor hon en känsla af att hon på detta sätt sjelf kunde kontrollera sin mans handlingssätt, och på så sätt få behålla honom i hemmet och sin omedelbara närhet.

Hon skulle nog förhindra, att de ej allt för mycket fingo vara ensamma.

— Vill du sätta dig här, Anna, sade Leo, och steg upp för att lemna henne sin plats — en alldeles ovanlig uppmärksamhet af Leo.

— Hå, inte behöfver du väl strax begifva dig bort derför att din hustru kommer.

Leo var färdig att brusa upp och gifva ett häftigt

svar, som alltid när han hörde hennes röst — men en blick på Yvonne kom honom att hejda sig — hon hade gripit sig an med sin handduk med en ifver, som gjorde all heder åt hennes flit.

— Jag skulle just begifva mig af — han såg på sitt ur — tåget lär nog ej vänta på mig, tänker jag.

Faså, det står så till med ditt hjerta.

— Hvem är det som åker der nere i allén, frågade Yvonne och såg med glad öfverraskning, att ett åkdon nalkades. Det var ett angenämt afbrott i landets stillhet.

— En herre, sade Leo, när vagnen kom närmare. — Ah, — det är unge Linström!

Leo steg hastigt upp och gick den ankommande tillmötes.

— Bengt Linström! Åh! så roligt, sade Yvonne med oförställd glädje.

— Känner du äfven honom? Jag tror att du är bekant med alla Leos vänner i Stockholm, sade Anna litet snåft.

— Ja — nog känner jag herr Linström! Han var rätt ofta hos tant Fägerfrost medan jag var där.

De båda herrarna uärmade sig, och Leo såg glad ut öfver en förevändning att stanna hemma.

Anna räckte handen med ovanlig vänlighet till Bengt, och bad honom vara välkommen. Sedan helsade Bengt under förvirring och djup rodnad på Yvonne, som med öppen, hjertlig glädje helsade honom välkommen.

— Du kan ju resa ändå, sade Anna. Du hade ju angeläget ärende till stan', vi ska nog sköta om herr Linström.

— Tillåter du mig kanske att stanna hemma? frågade Leo ironiskt.

— Så du talar, käre Leo — skulle jag ha något där emot, svarade Anna, som alltid tog hans ord, för kontant. Jag är ju tvärt om glad, när jag någon gång kan få behålla dig hemma — det är minsann ej ofta det händer! Ja — ni kan ej tro, herr Linström huru sällan jag får den äran att se min man — om det ej blir bättre nu. Hon såg menande på Yvonne, som kände denna blick och att hon rodnade.

Bengt ryckte till, och såg obehagligt öfverraskad ut.

— Har ni nyligen träffat Fägerfrosts? frågade Yvonne, afbrytande det obehagliga ämnet.

— Ja — jag var där senast igår. De sakna er så mycket och bad mig säga till er, att de hoppas snart få se er. Fröken Linda har nu riktigt slagit sig på att bli artist, och jag för min del säger uppriktigt, att jag vore glad om hon valt en annan bana.

— Ah, hur så, frågade Anna, som alltid ville vara med i samtalet.

— Därföre, att för en fattig flicka är det en sorglig bana, med skuldsättning och emancipation som grundfärg, svarade Leo istället för Bengt.

Han nickade bifallande.

— Just så, Bardack! svarade han och vägrade att mottaga den cigarr, som Leo bjöd honom.

— Hvad, röker du inte?

— Nej jag har beslutat mig för att försaka detta nöje, svarade Bengt — förresten var det alldeles onödigt att be att jag skulle »försaka» — det låter så storartadt, och som hvar man vet, vill man gerna gå och gälla som martyrer här i verlden — jag röker inte, helt enkelt därför, att jag vet min svaga hälsa ej tillåter det. Dessutom — han afbröt sig sjelf och tystnade.

— »Dessutom», — upprepade Yvonne, vill ni ej fortsätta hvad ni tänkte säga?

— Ah jo — dessutom tycker jag att det är onödigt att för njutning förstöra så mycket penningar — när så mycket elände finns på jorden, som bör afhjelpas.

— Nej topp! nu går du för långt min käre vän — Hvarför skulle det vara mera orätt än något annat?

— Det har jag ej sagt att det är, men det är ett af våra skapade behof, som kan motarbetas, svarade Bengt bestämdt.

— Lifvet har minsann så få njutningar, att jag anser det vara skäl att taga reda på dem, sade Leo och tände en fin havanna, sedan han först fått tillstånd af damerna att röka. Jag håller nu *särskildt* på rökning.

— Allt som kan njutas utan öfverdrift är jag säker om att man eger rättighet till, fortfor Bengt och ritade med sin käpp i sanden helt ofrivilligt ett »Y». —

Leo följde hans rörelser — och såg på honom med en skarp blick — jaså! stod det så till med honom! Ja — det vore ej opassande fortfor han? sin tankegång — präktiga unga människor båda två!

— Det är ju det jag alltid säger till Leo, att man skall försaka — man bör kunna uppoffra sina egna nöjen för att spara och inte som han, ständigt tänka på njutningar; han vill aldrig spara — och istället för att tacka mig för att jag vill att hushållet skall kosta litet, och därför att jag vårdar och skyddar hans hem — ah ja, d. v. s. det är då egentligen mitt hem — mot mal, sol, och annat otyg, så är Leo ofta ond och oresonlig därför — istället för att han borde vara tacksam öfver att hafva fått en huslig, ordentlig och — —

— »Fullkomlig hustru» — tänker du visst säga — inföll Leo. Men du borde verkligen ej lägga dig i samtal, då du ej bättre förstår att resonera i detta ämne.

— Hör hit Lisen — fortfor han, då han såg barnflickan gå med gossens vagn en bit därifrån! Laga att vi få ut något — hvad önskar du Bengt? kaffe eller punsch?

— Det måtte väl vara jag, som skall ställa om det där, Leo lille, inte skall *du* väl säga till tjänstfolket?

Lille Karl blef ett kärkommet afbrott i den allt annat än angenäma stämningen, och Yvonne räckte armarna emot gossen, men gossen, som tydligt hade i godt minne de vackra hästarne hos fadern i stallet, hoppade af belåtenhet, då han såg fadern och kastade sig nästan handlöst i hans armar. Om hon ville låta honom vara, tänkte Yvonne, som åter väntade någon taktlös anmärkning af Anna. »Kors i alla dar! Har man sett på maken!? Barnet går till sin far! fortfor Anna och hennes röst höjde sig verkligen till en annan ton.

Leo lade band på sig och lät gossen till och med rycka i hans skägg, — och stoppa sina små fingrar i hans mun — då Leo låtsade bita i dem. Allt såg så vant och naturligt ut, att Anna ej nog kunde förundra sig däröfver.

— *Tänk* hvad Leo kan vara snäll, om han blott kommer på den sidan, fortfor hon, som om hon talat om ett barn eller en hund.

— Säger du till om kaffe? — Jag tycker snart du egnat tillräcklig tid åt betraktelser öfver min ringa person, sade Leo, och lemnade gossen till Lisen, som med vaken blick stod bredvid och lyssnade.

Då började gossen gråta — och nu var det slut med Leos tålmod. Han steg upp och gick utan vidare sin väg.

Anna skyndade efter och försökte sticka sin hand under hans arm, — men Yvonne såg, huru han sökte lösgöra sig från henne.

— Tag gossen och drag honom, sade Yvonne till Lisen. — Men den lille bytingen hade föresatt sig något annat — Han hade beslutat att komma till Yvonne i stället.

— Tag då hit honom, bad hon, då han icke tycktes vilja sluta att gråta.

— Nu skall Karl vara en snäll gosse, annars tycker inte

tant »onne» om dig, sade hon och gnuggade sakta på sitt knä, under det att hon såg barnet med mild, fast blick in i ögonen.

— Nu kan Lisen gå en stund, jag sköter om gossen.

Bengt hade följt det lilla uppträdet med största intresse. I hvarje Yvones rörelse låg det mjukaste kvinnliga behag.

— När förvärfvade ni sådan skicklighet att handskas med såd'nadär små odjur, fröken Yvonne?

— Ah — jag har just nyss börjat, men sådant ligger i kvinnans natur — instinkten lär oss så mycket, som vi ej tro oss om.

— Huru finner ni er här, fröken?

— Förhållandena inom hus äro ej de bästa och likväl äro de båda präktiga människor, men de passa inte för hvarandra.

— Nej det är då visst och sannt — jag tycker deras lif är som en maskin som »går torr»; det gnisslar oupphörligt — och jag *fasar* för alla äktenskap, då jag hör och ser dem.

— Men behöfva då alla äktenskap få ett så sorgligt resultat.

— Det vet man aldrig! Ah, om ni visste, huru lyckliga och kära de först voro, som de sjelf säga — och nu!

— Men vet ni då på hvilken grund deras äktenskap bygdes?

— På kärlekens grund, svarade hon och såg upp på honom.

— Det finns många slag af kärlek, men för att den äktenskapliga lyckan skall ega bestånd, måste den byggas på aktning och själarnes sympati — sade han bestämdt.

— Ja — i annat fall går man väl ej och binder sig för lifvet — svarade hon afgörande!

På detta sätt fortforo de att samtala, tills Leo och Anna återkommo, den senare medförande en duk, som hon utbredd på bordet, där snart det efterlängtade kaffet serverades. Bengt stannade emellertid ej länge kvar, utan utbad sig att istället få återkomma med det första. Och snart var han nästan daglig gäst ute på Ulfsätra, ehuru Leo ofta var borta och ständigt tycktes misslynt, då han hörde att Bengt åter varit där.

TRETTONDE KAPITLET.

Ètt brustet hjerta.

Har ni någonsin tänkt på att gifta er, Fröken Yvonne? frågade Bengt helt tvärt, då de en afton några veckor därefter sutto på den gamla vanliga platsen under linden.

— Jag? —

I blott detta ord låg en hel verld af förvåning.

— Skulle det då vara underligt? Ni är ju snart nitton år, fröken Yvonne.

— Ock därföre skulle jag gå och binda mig!

— Nej inte blott därför, utan för det att en person finns, som skulle anse det för sin högsta lycka, att lefva för er, och få kalla er sin.

— Mig? Yvonne rodnade häftigt. Men känner då inte denne person mina familjeförhållanden — och att jag aldrig kan binda mig?

— Aldrig? Hvad säger ni? Och hvarför?

— Herr Linström, jag kan icke ingå i detaljer, men öfver mitt lif hvilat en skugga, en fläck som endast kan afplånas derigenom, att jag aldrig tänker på egen lycka.

Hon suckade djupt och gömde sitt ansigte i gossens lockar samt tryckte obemärkt en kyss på hans hals, som var bar ett stycke ned till skjortkragen. Hon satt nämligen och lekte med lille Karl, som hon så gerna gjorde, enär detta var hennes käraste nöje.

— Fröken Yvonne! Beröfva honom ej allt hopp — bad han med skälfvande stämma.

Nu såg Yvonne upp och mötte hans blick, hvori hon läste den varmaste kärlek.

— Förstår jag rätt? Hvem menar ni?

— Kan jag då mena mera än en — har ni ej läst det i mina blickar? Jag har ej någon lysande framtid att bjuda er, men jag hoppas att kunna utveckla mig sjelf så, att jag i intuektuellt hänseende allt mera skall bli eder vuxen — och hvad nu det öfriga beträffar, står jag just i begrepp att köpa en egendom, där vi skulle lefva för hvarandras och våra medmenniskors lycka och förädling.

— Hvad ni nu säger gör mig stor smärta — ty för att gifva er ett svar, måste jag bedröfva er, — herr Linström; jag håller af er som en kär vän, en bror, men — jag förstår ej ännu hvad kärlek är — och dessutom hörde ni hvad jag nyss sade — jag får ej bli lycklig.

— Hvad det beträffar, utgör det ej något hinder — ni måste förlåta mig, att jag, ehuru för er nästan en främling, vågar framkomma med sådana tankar, men jag är så olycklig, då jag ej är säker om er kärlek, att jag har beslutat mig för att det endera skulle bära eller brista.

— Försök att älska mig som syster, sade Yvonne och räckte honom sin smala hvita hand med en öppen varm blick — säg vill ni ej göra det?

— Det är ej nog för mig — ni är mig kärare än en syster. Men jag vill försöka att afstå från mina förmättna drömmar! svarade han och behöll länge hennes hand i sin. — »Till hjärtat som var kallt, säg hur du lågor bar, hur kunde du bli *allt*, för den du intet var!» sade han halfhögt och mötte hennes blick länge.

Leo kom i det samma från en sidogång och bemärkte deras upprörda utseende och huru hon drog sin hand tillbaka. Han såg ut som ett åskmoln och insvepte sig i cigarrök gifvande förströdda och fåordiga svar på deras försök att inleda ett samtal.

Strax efter honom kom Anna, och återtog tyst sitt arbete. Yvonne började nu att gå fram och åter med gossen, som nödvändigt ville ha en kaka men af grundsats ej fick det för sin mor.

— Kära Yvonne släpp honom för all del ej — du ser så tafatt ut, när du håller i barnet. Det syns då tydligt på dig, att du ej passar till några kvinliga göromål! sade

Anna liksom för att smickra henne med att hon var en nutidskvinna — fast det låg en illa dold udd i hennes ord.

Både Leo och Bengt insågo det orättvisa i denna beskyllning — och iakttog huru Yvonne tog emot detta lilla hugg med tystnad. Öfver Leos drag for åter ett hänfullt uttryck.

— Naturligtvis duger ej någon till något annat än du — inpassade han ironiskt.

Bengt bad efter kaffet att få säga ett par ord till Leo, och de båda herrarna aflägsnade sig i en sidogång. När de återkommo, såg Leo ännu mera bister ut, och Bengt sade farväl, föregifvande viktiga göromål.

Bengt med sin öppna bottenärliga natur hade länge tänkt tala med Leo angående hans förhållanden till Mirtza; hvilken han snart, ehuru oefaren, genomskådade.

Bengts allvarliga väsen och fasta karaktär gjorde att han gerna ansågs äldre än han var, hvilket gjorde att Leo numera behandlade honom som en god vän och jemnårig.

Men denna gång hade ej Bengts öppenhet fallit Leo i smaken. I sin första uppblossande vrede hade han svarat, att han ej ämnade tillåta någon blanda sig i hans enskildheter — aldrig minst en underordnad pojke som Bengt var.

— Du har en gång tillåtit mig glömma afståndet oss emellan, och att kalla mig din vän — på den grunden vågade jag försöka öppna dina ögon, Leo, svarade Bengt fogligt.

— Hvad begär du då? frågade Leo afväpnad genom hans beherskade ton.

— Att du skall afstå från bekantskapen med Mirtza; hon förgiftar ditt lif — och äfven en annans. — Sådana kvinnor som denna Mirtza är lifvets förbannelse — jag är ledsen att du fört mig i hennes väg, ty genom att jag kom in i detta hem har jag fått kännedom om lifvets sämsta sidor — och äfven lärt mig att skatta dig lägre — dig, som jag satte så högt, Leo.

— Du dömer med ungdomens vanliga stränghet och hänsynslöshet, svarade Leo — hvad känner du om denna kvinnas lif, om hennes frestelser och strider. Tror du att du, en pojke, kan sätta dig till doms öfver henne, hvars hela lif kanske varit en fortsatt kedja af lidanden och sorger.

— Du är vältalig, Leo — men jag är ej den enda, som uppfattat henne från denna sida — hennes egen dotter skyr henne och hennes hem, som vore det pestsmittadt, och du, uppsöker denna liderliga kvinna, i hvars närhet alla laster utöfvas, och likväl har du en ung hustru, hvars lif du förgiftar, och för hvarje besök, du gör i

O den kvinnan! hal som en orm, och listig som en sådan.

Stockholm hos henne, förolämpar du äfven dottren till denna onaturliga kvinna. Gud vare tack att min mor, ehuru fattig och ringa, dock är en hederlig, rättskaffens kvinna.

— Du predikar som en prest, Bengt, och jag förlåter dig, det är mitt enda svar — men för öfrigt anhåller jag ännu en gång få sjelf ordna mina enskildheter, sade Leo

slutligen, ur stånd att längre uthärda med Bengts frimodiga öppna tal.

— Du skall sjelf svara för dina handlingar en gång — fortfor Bengt mildt.

— Får jag hälsa er goda vän Sonja, att ni kommer in i morgon på hennes födelsedag, frågade Bengt i det han gick fram till Yvonne för att säga farväl och hårdt tryckte hennes hand.

— Ack Anna, om du ville tillåta mig det!

— Kanske du tror dig så outhärlig här, att du ej skulle få dig en dags permission? svarade Anna, — åh nej — res du, vi skola allt försöka att reda oss här lika bra nu som innan du kom, kära Yvonne.

— Det menade jag icke, sade Yvonne mildt — hon var nu så van vid att aldrig kunna säga något, utan att Anna misstydde det, att hon ej började känna det så djupt som den första tiden.

— Då kan ni helsa dem att jag kommer eller kanske det vore bättre att öfverraska dem —? Ja — det gör jag och kommer med första tåget! svarade Yvonne med strålande blickar, vid tanken att återse sina kära vänner.

Bengt såg ovanligt dyster och blek ut när han sade farväl och Anna såg menande ut när hon sade:

— Stackars karl — jag tycker det är synd om honom, och kan ej förstå hvarför du är så ovänlig emot honom Leo — han lider af någon olycklig kärlek!

— Det har ni på ert samvete fröken Yvonne, sade Leo.

— Vore det Yvonne, kunde han väl hoppas — afbröt Anna, som hoppades kunna göra Leo svartsjuk, föra tanken till *sig*.

— Kanske det skulle vara *du* som är föremålet? du en gift kvinna! svarade Leo hänfullt.

— Anser då du det vara en omöjlighet att då man är bunden, väcka kärlek? — Leo skiftade färg, men teg — han tycktes alltid mildare då Bengt lemnat dem.

Han hade nu ej varit in till staden på fyra dagar, och Anna började känna det nästan som en förolämpning att han stannade hemma så lugnt numera.

Han tog ut posten och erbjöd sig att läsa tidning högt, hvilket Anna tillät honom, dock ej utan att förundra

sig öfver att han ville läsa högt, »han som hatade all högläsning»!

— Det kan jag ej påminna mig ha sagt, svarade han lugnt.

— Läs rättegångs- och polissaker det intresserar mest, sade Anna.

— Hvad tusan gör det oss om Per slår ihjel Pål — och om Anna Stina stryker sin unge, — svarade han buttert.

— Står det något från utlandet? frågade Yvonne afbrytande. — Det vore så roligt att höra något om Kronprinsessans resa i Egypten ack! hvad jag följer hennes steg med för ett intresse — att få resa som hon och se allt skönt i världen.

— Ni glömmar att hon är sjuk och reser utan både man och barn — sade Leo, och såg upp från tidningen.

— Ni har rätt, delad sorg är half sorg, således bör det väl i motsatt fall äfven vara så, att man omöjligt kan njuta fullt, om man ej delar med af sin lycka till någon kär anhörig. — Yvonne suckade vid tanken på huru fattig på kärlek hon var.

— Som *förstår* en, sade Leo med eftertryck — huru många gånger har jag ej önskat att Anna och jag skulle gemensamt företaga en resa, för att se och lära känna det sköna lifvet bjuder på. — Att resa har alltid utgjort mitt käraste nöje — men Anna har aldrig haft tid — sade han missnöjd.

— Hur i alla dar skulle det väl gå med hemmet om jag ej ständigt vore hemma och såg till allt — Leo lille. — Dessutom tycker jag det är så dumt det der, att resa och flacka; det bara kostar pengar — och som sagt är, jag får aldrig någon tid öfver för *nöjen!* Anna såg betydelsefullt på Yvonne, som gerna roade sig när hon kunde.

— Och likväl ha vi huset fullt af tjenare, sade Leo och vecklade ut tidningen. Men han hade ej längre ro att sitta stilla, han såg oroligt på sitt ur. — Det var som om feber började bränna i hans ådror.

Yvonne blef alltid orolig när han såg på uret, ty då visste hon, att det var »reslusten» som intog honom.

Han steg upp med ett:

— Jag kommer i håg att jag måste resa in till Stock-

holm — det är en vigtig sak jag glömt, som borde uträttas idag.

— Huru skall ej detta förvåna alla. — Först reser herr Linström — och så en halftimma derefter du samma väg. — Kunde ni då ej tagit samma hästar — svarade Anna som mulnade.

— Jag anhåller att slippa stå till svars för mina handlingar som en skolpojke — när jag vill och måste resa, så reser jag — dermed punkt — hinner jag, kommer jag hem med sista tåget — i annat fall blir jag kvar tills i morgon.

Anna log försmädligt, och drog läppen åt ena sidan, hvilket åstadkom en menande smackning.

— Förstår! mumlade hon.

— *Hvad*, förstår du? brusade han upp.

— Hvad du säger, lille vän — svarade hon lika mildt som vanligt. — Säger du inte adjö? åt din stackars lilla hustru, som nu åter blir ensam, då både du och min sällskapsdam reser till Stockholm på en gång!

Leo knöt krampaktigt sina händer! O! den kvinnan — hal som en orm, och listig som en sådan och likväl kan hon ibland förefalla nästan idiotiskt dum — tänkte han och rusade af, för att tillsäga om sin vagn.

Han kände sig idag ovanligt trött och nedstämd samt föredrog, att i lugn sitta i sin vagn och fundera, i stället för att som vanligt rida.

FJORTONDE KAPITLET.

Mirtzas bikt.

Fru Malin Fägerfrost hade strax efter Yvones afresa fått mottaga ett besök af Mirtza, som med öfverdrifven sentimentalitet beklagade sig öfver missförståndet emellan henne och hennes dotter.

Fru Malin kände huru modet var nära att svika henne

och likväl måste hon, för att lugna sitt samvete, tala öppet med sin gamla skolkamrat.

— Äro vi ensamma? frågade Mirtza, och såg sig granskande omkring.

— Alldeles ensamma, svarade Malin.

— Du vet hvar min dotter vistas, Malin, fortfor Mirtza och kastade sig ned i den bräckliga soffan. — Du har stulit hennes kärlek ifrån mig och likväl har du sjelf två döttrar — jag tycker det kunde vara dig nog — sade Mirtza med okufvad häftighet.

— Låt oss vara lugna, Mirtza, svarade Malin mildt, och lade sin hand lugnande på Mirtzas. — För att visa mig som din vän måste jag tala öppet med dig — tillåter du mig det?

Mirtza skiftade färg och svarade intet.

— Jag ser att du ej tycker om det, men likväl fullgör jag hvad mitt samvete bjuder, då jag nödgas säga, att man klandrar dig djupt.

— «Man» hvilka män?

— Jag kan nu ej i hast påminna mig några namn direkt, jag kan förresten ej säga dem, om jag och mindes hvilka. — De äro i alla fall tillräckligt många för att bilda en opinion.

— Det bryr jag mig ej om — jag beror ej af några sladdrande käringars omdöme, jag beror ej af någons barmhertighet — fullföljde Mirtza med en elak blick omkring sig.

— Säg ej det, Mirtza. — Lite hvar bero vi af och äro i behof af hvarandra. — Framför allt äro vi kvinnor som ega barn, mycket beroende af ett godt namn och rykte.

— Ryktet talar så ofta osanning, och kan ofta vara af afundsjuka och andra partiska anledningar.

— Visserligen — men det finns ett ordspråk som heter — »ingen rök utan eld» — — och jag fruktar, Mirtza, att du gifvit anledning till prat.

— Är det i form af straffpredikant, du uppträder i dag så skall jag bedja att få förkorta mitt besök.

— Det gör mig ondt, att du missförstår min välmening — men det är som *vän* jag talar *till en vän!*

— »Vän!» Säg ej att du är min vän. — Nej någon sådan eger jag ej — jag står ensam fortfor Mirtza — bitter

vid tanken att Leo, trots hennes bref, bud, och telefonsamtal, ej varit hos henne på öfver åtta dagar.

— Det är ju i så fall ditt eget fel, då du som nu stöter bort en uppriktig vän, med hårdhet och misstroende.

— Tro mig — jag gör det inte — svarade Mirtza och kastade sig under en häftig snyftning till Malins bröst.

— Om — — du visste min sorgliga lefnadshistoria — hvilken kedja af sorg, svikna illusioner, bitterhet, afund och förnedring — — om du visste blott! — —

— Men — skulle det ej lätta dig att för en trofast vän en gång öppna ditt hjerta?

— Jag känner dig så litet — men likväl tror jag, att jag skulle känna en skynt af frid — eller lugn i mitt inre, om jag en gång, blott en enda gång finge kläda mina pinsamma tankar i ord — men på samma gång skulle jag vara förlorad om du — skulle förråda mig.

— Huru kan du sätta något sådant i fråga Mirtza? Tror du mig då alldeles utan heder, frågade Malin sårad.

— Äro vi då alldeles ostörda — kan ej någon höra oss?

— Flickorna äro borta ända till klockan tre och — klockan är nu endast en kvart öfver tolf — vi ha således nära tre timmar för oss sjelfva, Mirtza. — Se så — sätt dig nu bekvämt, så där i soffan, så tar jag min stickning och sätter mig i gungstoln. Ha vi det inte treffligt nu?

— Hvad du förstår att sprida lugn och hvila omkring dig, Malin — ja — jag vill då börja med att nedlägga mitt lifs historia i ditt sköte.

Mirtza berättade under många afbrott om sin sorgliga ungdomstid.

När hon kom till perioden som handlade om hennes äktenskap, tystnade hon betänksamt, ja — öfver denna tid ville jag helst kasta ett täckelse — men — jag vill vara öppen. Du skall dock knappast tro mig då jag talar om allt. Du tänker kanske att jag blef gift med grefven? far till — ack! — afbröt hon sig. — Du vet ej af det ännu, helt säkert kan ej ditt förakt för mig bli större, då jag omtalar något, som jag först tänkte dölja, nämligen att jag hade en son — frukten af Herberts och min otillåtna kärlek.

— Och honom förlorade du, stackars vän, inföll Malin

full af medlidande, ehuru hon under Mirtzas berättelse mera än en gång kände blygselns rodnad bränna på sin panna.

— Ja väl — jag förlorade honom — men på ett sätt som du ej anar.

Du mins jag talade om att gamle grefvens hade en kammarjungfru, mutad af Herbert att understödja våra planer och skaffa oss tillfällen att ostörda sammanträffa. Denna kvinna sade sig för mig hysa den varmaste tillgifvenhet, hvilket gjorde, att när hon, ertappad och anklagad för att ha' deltagit i Herberts kärleksaffärer, bortkördes från hans föräldrars hus, hon stod der ensam och öfvergifven, och var villig att med mig begifva sig ut i verlden — ensam — utstött, äfven hon utan föräldrar och skydd...

Då var det som vi en morgon helt tidigt begåfvo oss utaf från min Herberts hem — han hade förbjudits att vidare sammanträffa med mig — och jag hade genom betjenten fått mig tillsänd min aflöning, visserligen fördubblad, men likväl en allt för ringa summa att lefva utaf, i den belägenhet jag nu var försatt.

— Stackars, stackars Mirtza, suckade Malin halfhögt... hvad togo ni er till?

— Vi visste ej ens till hvilken plats vi skulle köpa biljett nere vid station, så alldeles obekant var jag med verlden och lifvet, och Josefina på samma sätt. Till min mor vågade jag ej återvända i min dåvarande belägenhet.

Genom en tillfällighet fick jag kasta en blick uti en tidning, under det vi vid stationen väntade på nästa tåg. — Der föll min blick på en annons om hem för en person som ville vara okänd och fullt obemärkt. — Jag gjorde mig snart underrättad om vägen dit — och redan på kvällen voro vi vid resans mål — — O! detta ödsliga förfärliga hem, djupt, djupt inne i en dyster skog flera mil från närmaste station eller stad... där skulle fem månader af min ungdomstid begrafvas — — Josefina knotade mera än en gång öfver denna förvisningsort — men den stackars varelsen var mig så tillgifven, att hon ej ville lemna mig — och som jag sedan af en resande hörde, fick hon snart belöning derfor, derigenom att hon blef hustru till en ärlig arbetare som lär älskat henne upprigtigt. Emellertid framsläpade sig dagarne under djupaste själskval för

mig. — Sällan hade jag bref från Herbert — och när de kommo voro de allt kortare och kallare! Slutligen förklarade han, att hans föräldrar förbjudit honom att vidare ha något med mig att skaffa, och att han genom den postförbindelse på femhundra kronor jag hade att lyfta, hoppades att han mera än rikligt gifvit mig ersättning för den skada jag lidit...

Ord finnas ej som kunna beskrifva huru jag led — och på samma gång jag älskade, hatade jag honom med hela glöden i min natur.

Tala om att ersätta en flickas dygd med femhundra kronor! —

Under den tid som följde, kände jag huru allt godt inom mig dog — och jag lärde mig att hata hela menskligheten — — jag hade blott en önskan att komma ut från detta förskräckliga fångelse, der jag var, och söka hämd...

Den gamla gumman hvilken jag bodde hos var en välvillig själ — som på sitt obildade sätt både läste lagen för mig och på samma gång gaf mig den bästa skötsel — så att jag fortare än man kunnat beräkna tillfrisknade efter min lille gosses födelse.

Men säg mig upprigtigt om du är trött på min historia, afbröt sig Mirtza.

— Nej nej, fortfar, sade Malin med författarinnans ifver och intresse.

— Ja — så snart jag kände mig fullt kry och tillräckligt stark för att begifva mig ut — passade jag på en dag, då både Josefin och min gamla värdinna voro nere vid byn en mil från oss för att göra uppköp, tog min lille några veckors gamle gosse med mig, lindade in honom i några schalar — jag mins ännu färgen och mönstret på dem — och lade honom tillika med ett bref till Josefin, ifall hon skulle påträffa honom, i ett dike invid landsvägen, och skyndade sedan hem för att i största hast sammanpacka mina få tillhörigheter — hvilka jag drog på en dragkärra den två mils långa vägen till station, hvilken låg åt motsatt håll mot byn. — De skulle vara borta hela dagen, och jag hade godt försprång att hinna undan.

I brefvet skref jag till Josefin och uppgaf Herberts

namn och adress, under försäkran att den som tog gossen tillvara säkert kunde påräkna hjälp hos barnets far.

Sedan drog jag ut i världen — — — fortfor Mirtza och torkade bort ångestsvetten från sin panna. Men ständigt — det vill säga, i mina bättre stunder har det utgjort min undran *om* gossen lefver och hvad han i så fall kan vara.

Spinnhuset, upprepade hon, utan att fatta hvad han egentligen menade.

— Har du inte forskat derefter?

— Jag har af fruktan att blifva ertappad ej vågat forska så mycket — ty dendär historien om gossen *kan* ju nästan ock vara ett — — — mord! stammade Mirtza med en skygg, ångestfull blick på Malin.

— Jag skulle aldrig gifva mig ro, förrän jag finge

känna rätta förhållandet med min son — sade fru Malin med djup öfvertygelse.

— Hvad vill jag göra? Jag har under antaget namn sökt underrättelse om Josefine — men har till svar endast fått den upplysningen, att hon det år jag reste blifvit enka samt rest därifrån och haft ett barn, men att hon sedan flyttat till Stockholm och gift om sig — sedan hade man tappat spåret af henne helt och hållet. Det har ej kostat mig lite ansträngning och icke så små summor att kunna erhålla dessa upplysningar.

— Tänk om han lefver!

— Och kanske är en usling, han som alla de andra! afbröt Mirtza dystert. Det vore bättre om han vore död, blott ej genom *mitt* förvällande . . .

De båda kvinnorna förblefvo en stund under tystnad fördjupade i sina tankar.

Slutligen tog Mirtza åter till ordet, i det hon oroligt såg på den gamla väggklockan, som Malin upptäckt i ett klädstånd.

— Vi ha mycket kvar af berättelsen, det är bäst att fortsätta — — Alltså — jag visste ej heller då, hvar jag skulle taga vägen — jag skref till min mor, och omtalade för henne min olycka och skam, men fick det lakoniska svaret skrifvit utanpå kuvertet till mitt eget bref till henne, att adressatens lik uppflutit vid Djurgårdsbron någon tid förut, och att det förmodats att hon dränkt sig. Därmed var det bandet helt tvärt afklippt . . . Ensam som jag var, öfvergifven af både Gud och menniskor, gled jag, så snart jag kommit till Köpenhamn, dit jag lifligt längtade, snart in på lastens väg och brottets väg — och att omtala den kedja af smuts och elände i hvilken mina dagar förflöto, vill jag bespara dig — kära renhjärtade Malin. När jag var tjugu år och en afton ovanligt trött och för tillfället ensam satt nere vid hafsstranden i Köpenhamn, fick jag se en herre slå flera slag fram och åter kring den soffa der jag hade min plats — jag ville vara ensam . . . hade för tillfället ej lust att göra någon ny bekantskap, emedan jag då underhöll en liflig förbindelse med en rik grossör, hvilken försåg mig med allt hvad jag behöfde och tillräckligt intresserade mig, för att jag ej skulle önska någon annan förströelse. Den omtalade personen slog sig dock

slutligen ned på min soffa, lyftade artigt på hatten och frågade om det ej var fröken Sten, som du mins var min mors namn.

Jag spratt häftigt till vid den bekanta rösten och hade Gösta Valler framför mig.

På samma gång som jag kände djup vedervilja för honom, var det för mig af största intresse att återse någon som kände Herbert synnerligast som jag ej trodde att han kände till hvad som tilldragit sig sedan vi åtskildes . . .

Detta fick jag snart klart för mig, sedan han omtalat att Herbert var gift, och den lyckligaste bland dödlige. För att råga måttet, talade han strax derefter om, att Herbert under en lång tid haft efterhängsna oförskämda bref från en person som sade sig tagit omhänder en son till honom och Mirtza Sten — som öfverlemnade det åt döden, såvida ej denna person räddat barnet; men att det på samma gång var dennas fasta beslut att göra på samma sätt som den onaturliga modren, såvida hon ej fick hjälp. Detta allt hade unge grefven anførtrott åt Gösta Valler, som helt öppet omtalade, att han väl kände till Mirtzas brott, och att man spanade efter henne fortfarande.

Jag var så slö och likgiltig för allt i verlden, att jag ej ens kände någon oro öfver att möjligen bli upptäckt, förrän Valler åter talade till mig, och frågade om jag ej fasade för spinnhuset —

»Spinnhuset», upprepade jag utan att fatta hvad han menade — ja, fortfor han, det är där de olyckliga hamna, hvilka mörda sina barn. »Men det har jag ej gjort» — utropade jag, ändtligen vid dessa ord vaknande upp ur min försöffning.

Man är ej säker derom — ty sagan om barnet kan vara uppdiktad, d. v. s. deras påstående, att det är *det* barnet, som blifvit födt af er — för hvilket man önskar understöd af grefve Herbert . . .

— Jag förstår er ej — svarade jag tonlöst.

— Förstår ni ej, att man kan begagna sig af denna fint för att få hjälp till ett annat barn? frågade han listigt.

— Då kan ju hela historien vara diktad, om att jag skulle haft en son — återtog jag, med försök att se oskyldig ut. Hans enda svar var ett tyst skratt — ohyggligt, inbundet, listigt . . .

— Men jag vill upplysa er om min kära Mirtza att

jag på grefvens uppmaning varit där på orten och tagit reda på sanna förhållandet därvidlag... och därför vill jag hjälpa er tillrätta, endast ni med odeladt fullt förtroende vänder er till mig. Den vidriga varelsen fattade min hand och såg på mig med en blick, som jag aldrig kan glömma — och jag fattade att jag var i hans våld.

Genom en tillfällighet, fortfor han, har jag här fått kännedom om er adress — och nödgas, såvida ni ej går in på mina planer, angifva att jag funnit er, — ni bör veta att ett pris af hundra kronor är utfästadt åt den, som kan gifva någon upplysning om hvar ni vistas . . .

— Ni ämnar naturligtvis göra det? frågade jag, utan att draga undan min hand.

— Det beror helt och hållet på er själf Mirtza. Ni vet att jag som lösen ej fordrar annat än er kärlek — jag är trofast under alla förhållanden äfven då ni, som nu är fallet, fallit så djupt som någon kvinna kan falla — ni kan ju tills i morgon betänka er — jag skall då efterhöra ert svar. Det lönar ej mödan att ni försöker undfly mig . . . ty jag har vidtagit mina mått och steg för att vara säker om er person . . .

Sedan tillbringade jag en natt, under hvilken jag ej lade ihop mina ögon — spinnhuset hägrade för mig som mitt framtidshem — och när morgonen inbröt, fann mig Gösta Valler med bleka kinder och beslutsam hållning — jag hade intet val . . . Följande tid kom han dagligen till mig — och förstod att underhålla min oro på ett sådant sätt, att jag greps af fasa, blott han lemnade mig en stund . . .

— Men du hade ju ett band med en annan samtidigt, afbröt Malin, som med allt mörkare uttryck följde med den hemska berättelsen.

— Gösta Valler rådde mig till, att tills vidare underhålla denna förbindelse — af ekonomiska skäl . . .

Malin drog en djup suck af vedervilja . . .

Emellertid var det en dag, som han med glädjestrålände uttryck, om man kan begagna detta uttryck, om hans lsmande person, inträdde, och omtalade att en af hans bekanta tillfrågat honom om han kände någon vacker, behaglig ung flicka, som ville komma till en af hans vänner, en gammal greve — förresten nästan idiot, som önskade

någon till sällskap och förströelse. Han hade strax föreslagit mig, och nästa dag stod jag i den furstligt dekorerade grefliga bostaden. Jag blef strax antagen, och tillbringade mördande dagar i sällskap med den gamle narren, som snart förklarade mig sin kärlek. Då jag omtalade detta för Gösta, lyste en hemsk eld i hans ögon.

Jag fruktade att han skulle vredgas öfver att jag ens kunde omtala något sådant, som att jag kunde tillhört någon annan än honom, ty jag var ej då så förderfvad att jag kunde sätta mig in uti hans nedriga tankegång — jag började tvärt om tro att han älskade mig. Då svarade han, till min bestörtning, dessa ord: jag tror att lyckans gudinna är dig bevågen min älskling! det är ej allom gifvet att kunna bli grefvinna minsann! »Du önskar alltså att jag skall antaga grefvens anbud?» frågade jag med största förvåning.

— Du kan väl ej ett ögonblick tveka, svarade han med uppbrusande häftighet. Det vore ju att kasta bort sin lycka. Grefven är oberoende, och den största vinsten du dessutom kunde göra, vore att byta bort ditt namn.

— »Du är oegennyttig, Gösta! Du tänker blott på mitt, ej på ditt väl — sade jag — men vände mig med afsky bort då jag fick se ett uttryck på hans snipiga ansigte, som jag sent glömmer — — —

Ah hå — var ej säker därpå, min kära vän — sade han, jag kommer helt säkert att utkräfva min lön eller ock — förråda dig.

Från denna stund var jag lifegen, hans tillhörighet för alltid, Malin.

Mirtza suckade, och tystnade för en stund.

Jag fick mig nu föreskrifter af Valler, hvilka jag på det noggrannaste måste följa. Det första jag blef anbefald, var att införa och presentera Gösta Valler för grefven, i egenskap af en gammal slägting. Jag försäkrar dig Malin att ingen aktör bättre kunde spela sin röl än han — utsökt artig, fin och underhållande emot grefven, behandlade han mig helt värdslost och likgiltigt, som det anstod en gammal farbror — han gick och förde sig som en gubbe, med böjd rygg och slappa drag — hvilket i hög grad bidrog att lugna grefven, som var svartsjuk som en turk.

På detta sätt blef Gösta Valler en daglig, ja snart

ständig gäst i grefvens och mitt hem, och jag var nästan aldrig befriad från hans sällskap. Grefvens ifver att få mig till hustru tilltog på samma gång som jag, instruerad af min ledare, visade en tillbakadragen likgiltighet. Det beslöts därför, det vill säga Gösta och Greven beslöto således en dag att vigseln skulle ega rum kort därefter — och sedan delgafvo de mig detta beslut. Jag var i sjelfva verket så trött på allting i hela lifvet, att det var mig likgiltigt huru det blef. — Sedan jag blifvit vigd och förlorat mitt gamla namn, erfor jag dock en trygghet, som var den första angenäma känsla jag på länge känt. Jag hoppades allt jemt på möjligheten att göra mig kvitt Gösta Vällers förhatliga tyranni, men han gjorde fortfarande anspråk på att styra mig och ega oinskränkt väldet öfver min person. Dessutom förstod han konsten att ingjuta mistro och svartsjuka hos min man gent emot alla personer, med hvilka jag hade någon beröring, hvilket gjorde att jag snart inspärrades som en fånge, under det greven och Gösta Valler voro mina fångvaktare. Lifvet var under denna tid outhärdligt, och det bör således ej förundra dig, att jag trånade efter frihet och mitt förra lefnadsätt.

— Det förvånar mig, att du ej kunde försöka skänka din tillgifvenhet åt den stackars sjuke greven, inföll Malin.

— Du skulle ha sett honom, så skulle du ej förutsätta en sådan möjlighet ens — i min tanke var han ett djur — utan själ. Ja — jag försäkrar dig, att till och med hans sätt att äta äcklade mig — ty han hade djurisk aptit, och tog ofta fingrarna till hjälp, då han tyckte det ej gick fort nog att begagna knif och gaffel — dessutom smackade han och smackade som en gris — Ja jag försäkrar att han var vidrig, *allt* igenom vidrig och så kom han med en makes rättigheter och pockade på min kärlek det odjuret. Ibland öfverfölls han af ett okufligt raseri och ville vid sådana tillfällen döda mig. Det hände mera än en gång, att hans gamle betjent, huru mycket denne än hatade mig, måste träda emellan, för att rädda mig. Det var därför med verkligt blandade känslor jag erfor den vissheten att jag skulle bli mor — jag hade visserligen ej då varit gift mera än några månader, en ökad anledning till

misshällighet mellan mig och min man. Ett år förflöt på detta sätt under de största lidanden — då till mina förra obehag det kom till, att min man ena stunden var färdig att kväfva min lilla flicka mid sina häftiga otygladesmekningar, under det att han den andra påstod att hon ej var hans barn, och att huru mycket jag än vakade öfver henne, skulle han en dag döda barnet. Jag hade således aldrig någon lugn stund, ty min enda lycka i min fångenskap var barnet, som jag på mitt sätt afgudade.

Då vaknade jag en natt vid, att min man stod böjd öfver lillans säng, och då jag förfärad störtade upp, var barnet nästan till hälften kräfdt af hans omilda grepp om den lillas strupe. Med en styrka, som endast ängesten kan förläna, kastade jag mig öfver detta vilddjur, och en vild brottnings uppstod, hvarunder jag mera än en gång var färdig att duka under.

Under tiden närmade jag mig allt mera klocksträngen, och lyckades genom en hastig, obemärkt rörelse trycka på knappen — och på så sätt undkom jag det förskräckliga öde, som lurade på både mig och min stackars lilla flicka. När vi omsider, jag och gamle Bernström, lyckades öfvermanna honom, hade han häftig feber i förening med frosssakningar.

Vi nödgades första stunden med våld kvarhålla honom i sängen, och då läkaren eftersändes, påstod han att min man fått hjernhinneinflammation, hvilket endera skulle medföra ett häftigt slut, eller att göra honom både döf och blind för framtiden, ehuru, förresten i besittning af sina vanliga kroppskrafter. Nåväl — det var ändtligen en omändring i min odrägliga tillvaro — jag hade nu endast en fångvaktare — ty Gösta Valler var nu mera än någonsin herre i mitt hus, trots betjenten Bernströms ifriga protester. Ja under ett redigt ögonblick, som min man hade, lyckades han till och med intala min man, att gamle Bernström stod uti ett allt för intimt förhållande till mig, hvilket hade till påföljd, att Bernström till sin förtviflan efter tjugu års trogen tjänst jagades ur tjänsten. Bernström hade på sista tiden rörts af mitt olyckliga öde, enär jag icke gjorde någon hemlighet af mitt växande hat för Gösta Valler, och det var därför som han måste bort.

I grefvens tillstånd inträdde en märkbar förbättring.

och jag motsåg under hopplös förtviflan att han ännu kanske skulle komma att lefva för att pina mig och min lilla flicka tjugu, ja kanske fyratio år, ty han var då endast fyratiofem år gammal.

Det var på nionde dagen af hans sjukdom, då jag i en salong, som gränsade till vår sängkammare, satt och grublade öfver mitt sorgliga lif — ty ensamheten och sorgerna hade fört mig till eftertanke — då inträdde Gösta Valler och slog sig som vanligt, utan att fråga, ned i soffan bredvid mig.

— Din man blir bättre, och kan lefva många år kära Mirtza, sade han och gaf mig en betydelsefull blick. Det var som om han läst i mitt inre — och jag såg hastigt upp — känner du dig lycklig häröfver, Mirtza? tillade han och tvinnade sina mustacher.

— Du känner allt för väl mitt sorgliga lif, och hvad som drifvit mig till detta steg, för att behöfva pina mig med en sådan fråga, svarade jag bittert.

— Du kunde ju nu söka någon befrielse? fortfor han dröjande, betonande hvarje ord.

— »Befrielse», hviskade jag, nästan rädd för min egen röst — och på hvad sätt?

— Ah — sätten kunna ju vara mångahanda — sade han, och satte liksom oafsigtligt ned en flaska framför mig, som han lekt med. Apropos! fortfor han, för att bortvältra allt ansvar från sig, du vakar ju i natt öfver din man, sköterskan har sin hvilonatt, och den nye betjenten måste resa till sin döende mor, jag har själf gifvit honom tillåtelse därtill. Jag vill därför göra dig uppmärksam på, att i den ena af dessa flaskor är medicin, men af den beskaffenheten att en thesked för mycket kan medföra en dvallik sömn, som förorsakar döden utan smärta, blott genom sömn . . . då du ur den andra bör gifva honom en matsked, — förvexla dem ej, ifall du skulle bli sömnig — den med blå etikett — är den ej dödande, men den andra, i händelse af »oförsigtighet» — jag ställer den här . . .

Jag lyssnade, och kände huru blodet isade sig i mina ådror — jag lyssnade med vildt uppspärade ögon och såg efter honom, då han nu »tassade» ut ur rummet som en stor katt. Han hade gifvit mig en vink, som jag måste

följa — jag kände det tydligt — för mig fanns ej någon räddning mera — — —

Mirtza torkade ångestsvetten från sin panna — och föll utmattad tillbaka i soffan.

Malin hade full af afsky, men tillika med djupt medlidande, följt den olyckliga kvinnans berättelse. Hon reste sig lugnt och gick fram till Mirtza för att räcka henne ett glas lemonad, som hon intagit för att förfriska dem med.

— Se här — du skall dricka litet, min stackars vän — och så — bör du kanske ej fortsätta längre. Mirtza tömde glaset till botten och svarade:

— Låt mig tala till slut — kanske det blir bättre sedan! svarade hon med en stönande suck.

— Malin, den natten trodde jag, att jag skulle bli vansinnig! Jag drefs som en fördömd ande fram och åter mellan mitt barns och min mans bädd — under det att han sof sin oroliga slummer, som jag dock visste skulle tillföra honom lif och krafter — jag såg på detta vidriga ansigte med den slappa, stora munnen — och de pussiga själlösa dragen. Timman, då han skulle intaga sin medicin, nalkades och nästan från mina sinnen grep jag i mörkret en flaska på bordet — slumpen fick afgöra mitt öde! etiketten var blå — jag tycktes dunkelt påminna mig att »den blå var den icke dödande» — jag sökte döfva mitt samvete därmed — ehuru jag, när det gällde lif eller död, borde ha förvissat mig derom. Likagodt — min man var nu vaken och såg upp med en tom, flammande blick, ty han hade redan förlorat sin synförmåga — han frågade med ovanligt vänlig röst, om det var jag — och klappade mig med ovanlig ömhet på kinden, då jag böjde mig ned för att gifva honom — dödsstöten.

»Det var ej den flaskan, sade han och sjönk med ett vrålande ned på bädden — jag isades, men min första tanke var att dölja hvad jag gjort — jag kastade mig därför ned öfver honom med låtsad förtviflan, och dämpade med mina kyssar hans sakta jämmer — sedan somnade han tungt, och sof ett dygn tills allt var förbi — —

Malin slog sina händer för ansigtet liksom ur stånd att kunna möta blicken hos denna förhårdade brottsling.

— O Mirtza! huru kunde du! utropade hon förkrossad af det hemska förtroendet.

— När jag mekaniskt gick in för att se på den andra flaskan, upptäckte jag att båda etiketterna voro nästan af samma färg, och att Valler velat inveckla saken med att just förbjuda mig taga den flaskan som jag borde taga.

Han, som, mig ovetande, slumrat på en soffa i min mans yttre rum, kom med tysta steg in i salongen, just som jag skulle förväxla flaskorna.

Den lede frestaren kunde ej sett förfärligare ut, när han i Judas skepnad förrådde sin frälsare, än hvad Valler gjorde — — han lade sin stora mjuka hand på mina — och hviskade blott; lät mig sköta det öfriga! Det enda jag begär, är att du inför läkaren och betjeningen låtsar en hejdlös förtviflan öfver grefvens frånfälle — låter påskina att han säkert lämnat dig i armod och elände, emedan han säkert ej hunnit ändra sitt testamente; förresten lär väl grefven sjelf ha' förvållat sin död — du förstår — han har under det du hvilade, dukande under för din trötthet, och slumrade in, tagit den på bordet stående giftflaskan — och — han skall hålla den i handen, när jag ställer det så, att husan är den första, som kommer in och gör upp-täckten.

— Åh! hvilken förfärlig bof! afbröt Malin.

— Nu fort, till din plats inne i salongen bredvid hans dödsbädd — uttrattad, på en soffa — slumrar du tungt, så att flickan, som inträder flera gånger, får ropa ditt namn — har du förstätt mig? sade han barskt, då jag alltjemt med glasartad blick stirrade på honom, fortfor Mirtza, ej gifvande akt på Malins afbrott. — Sedan gjorde jag allt hvad han förestafvade — allt gick efter hans önskan. En och annan hyste likväl misstankar om min, eller hans delaktighet i mordet, när i sinom tid testamentet öppnades och Gösta Valler förmått grefven att upprätta det helt och hållet till mitt bästa, under det att det gamla, hvari några punkter till förmån för hans två utfattiga systerdötrar och några gamla tjenare, tillintetgjordes.

Vår ställning i Köpenhamn blef derföre litet osäker, och vi beslöto oss derföre att resa till Paris, för att der tillbringa den närmaste tiden tills dess att den första jäsningen kunde ha' hunnit lägga sig.

Hvad som nu utom de ständigt gnagande samvetskvalen utgjorde min smärta, var lilla Yvones allt mera vak-

nande förstånd och heunes frågor om fadren, under det att hon med sin vackra, öppna barnablick skådade in uti mina ögon. — Jag uthärdade ej med denna blick, utan beslöt mig för den största handlingen i mitt lif, att skaffa henne ett hem hos någon annan, emedan jag ej ville, att hon skulle smittas af sin mors dåliga moral — kanske äfven derföre — att barnet var mig en spion — och en domare.

— Men Mirtza! hade du ej ännu blifvit luttrad — frågade Malin med ovilja.

— Icke medan jag var fastknippad med denne djefvul i människohamn, som kallar sig Gösta Valler — luften kring honom är förpestad — åh Malin — du känner ej den mannen!

— Nej Gudi vare tack derför — svarade Malin, som icke ens i sina romaner tänkt sig en sådan personlighet.

— Den tid, som följde i Paris, var full af döfvande rus och förströelser — men jag glömde derunder mina samvetskval, och var drottning i dårskapernas och demimondens verld — firad, eftersökt och förgudad. — Der var det, som jag studerade mig till den salong jag här öppnat, och hvilken helt är bildad efter parisiskt mönster. Jag är helt säker på att »min salong» snart är ryktbar inom den finare herrsocietyten här i hufvudstaden, och den är enastående i sitt slag — fortfor Mirtza ej utan stolthet. Men — för att återgå till mitt lif i Paris hade mitt vistande der, äfven sina mörka sidor — ty Gösta Valler ledde mig i allt stramare tyglar, och hotade mig med det vanliga, att han skulle öfverlämna mig i rättvisans händer, om jag ej samtyckte att lämna Paris, och tillsammans med honom, återvända till Sverige. Jag hade således intet val — utan återvände hit — der det är min lifliga önskan att ej bli igenkänd såsom Mirtza Sten.

— Mirtza — med denna bekännelse förstår du ju själf, att jag hade rätt uti mitt påstående, att du ej är väl känd här i Stockholm, afbröt Malin och stirrade på sinskospets. Det var henne omöjligt att möta Mirtzas blick, och hon skälfde vid blotta tanken att vara ensam med en person, som egentligen borde sitta under lås och bom.

— Huru är det dig möjligt att en minut lefva under samma tak som denne Valler?

— Ack! Du frågar, huru det är möjligt, sedan du af min berättelse hört, att jag är fängslad vid honom för tid och evighet.

— Säg icke så, Mirtza — Gud är god och barmhertig, och om du upprigtigt ångrar dina brott, *skall* han befria din själ från detta ok — jo — jag är viss derom! men då måste du på nytt börja ditt lif — och fly från all smuts, all dy du nu är försänkt uti.

— Det är försent — jag *kan* ej nu bli annorlunda. — Jag skall förresten *aldrig* kunna bli utaf med Gösta Valler — jag *vet* det, sade Mirtza med hård röst och blick. — Tror du ej jag försökt rymma? jo, mera än en gång — men han när mig alltid! Ibland tror jag han är allvetande — ty han känner till och med, hvad jag knappast för mig sjelf tänkt ut engång.

— Men du *måste* bryta med honom afbröt Malin med skälfvande stämma. Du *måste*.

— Jag kan icke, därför att jag icke litar på mig sjelf — Malin! lifvet är så tungt utan romantik, utan kärlek som förgyller det! ålderdomen är så kall! jag skall förbättra mig då de åren komma — men *nu!* — begär det ej! Jag skulle till hvad pris vilja befria mig från Gösta Valler — men det är en annan, hvars kärlek är mig dyrbarare än lifvet — och jag kan ej lefva utan honom och hans kärlek.

— En annan! säger du — Mirtza, vid dina och mina år, bör man kunna ha lemnat kärleken bakom sig.

— Är du då alldeles kall och känslolös? Erfar du aldrig inom dig behofvet af att skyddas, att smekas och älskas, såsom ett litet viljelöst barn? Malin rodnade häftigt — kanske just derföre att Mirtza klädde i ord hennes innersta tankar.

— Jag älskar mina barn, och känner full tillfredsställelse af deras kärlek.

— Du ljuger, Malin — det ser jag af din skygga blick och af de bjerta rosorna på dina kinder.

Malin kände sig så mycket mera slagen af hennes ord, som hon just som bäst kämpade för att öfvervinna ett ungdomstycke, som under flera år, nu sedan hon blifvit enka, och under hans trägna böner och trofasta kärlek varit nära att helt lägga beslag på hennes förnuft. — Du anser mig ej värd ditt förtroende — och jag begär ej att

du, efter hvad jag anförtrott dig, skall hysa någon vänskap och förtroende för mig — sade Mirtza nästan ödmjukt.

— Och likväl håller jag utaf dig Mirtza, du är så olycklig — och jag förstår dig så väl, ehuru jag ju måste ogilla dig på det högsta, men likväl som bevis på att min vänskap är trofast skall jag för dig uttala, hvad jag ej för någon hittills erkänt — ja, knappast för mig sjelf — att jag finner lifvet *mycket* tungt! Det vill säga ej alltid — men oftast. — Ack Mirtza — du vet ej hvad det vill säga att *känna* sig ung, att veta sig känna precis lika sjudande *værmt*, lika full af behof af kärlek och förstående som förr — att älska, att önska skydd och hvila — och så, utan en suck, utan knot afstå från allt — allt!

Malins ord upplöste sig i en kväfd snyftning.

— Det vill säga — jag har ju det förnämsta kvar, barnens kärlek — men jag får aldrig känna någon hvila — något stöd — blott kämpa, kämpa, lida i mitt inre och så visa ett gladt lynne — O! mina nätter Mirtza — kunde någon se mig under dessa långa, mörka, kvalfulla timmar, då jag öfverväger debet och kredit — och finner att det på intet sätt går ihop hvarken med mina känslor eller mina affärer.

— Men hvarföre underkastar du dig något sådant? Du är ung ännu, du har en vacker figur och detta oemotståndligt tjusande i ditt väsen, som gör att du aldrig kommer att bli hvad man menar med gammal. — Du kan ju låta barnen komma ut — de äro stora nog att sjelfva tjena sitt uppehälle.

— Och dermed tror du jag skulle känna mig tillfredstald? — utan *dem* ingen full lycka — och *med* dem — måste jag försaka allt hvad lifvet eger, som kallas njutning — ty det enda sätt, som skulle kunna lindra mina bekymmer, vore att — att — gifta mig.

— Men i himmelens namn — har du något anbud — så är du väl en idiot, om du ej antar det! Har han något? Hvad är han?

— Vi voro förlofvade innan jag gifte mig — men så upplöstes denna förbindelse — genom slägtens inverkan — jag förstod då knappast, huru mycket jag älskade honom. — Sedan, under de långa åren sedan min man gått bort från mig — när jag erfor, huru trofast han under alla

är älskat mig — vaknade på nytt allt det gamla och jag kämpar hvarje stund för att få bugt på detta stormiga hjärta, som ännu i lifvets höst pockar på lycka . . .

— Öfvervinna? och hvarför Malin?

— Därföre att det aldrig skulle gå ihop med honom och barnen. — Han älskar mig med svartsjuk hängifvenhet — och barnen likaså . . . då förstår du väl att jag försakar honom för *dem*.

— Nej — det förstår jag ingalunda — ty jag skulle ej för något pris kunna försaka Leos kärlek. Ser du Malin vid 35 — å 40 år älskar kvinnan på ett helt annat sätt, än då hon är ung . . . I sista fallet koncentrerar hon alla sina känslor på ett föremål . . . med de sista uppfammande gnistorna . . . hon känner att det är ett farväl till lifvet . . . till lyckan och njutningarna — hon omfattar detta halmstrå med den drunknandes ifver — och ve den som rycker det ifrån henne . . . Vid dessa ord kom det något vildt och hatfullt i Mirtzas uttryck. Jag skulle kunna döda den som stälde sig mellan mig och — honom . . .

— Men hvem är han då, denne som så helt lagt beslag på »le beau reste» — sade Malin mindre grannliga än hon brukade — meningen gled helt ofrivilligt öfver hennes läppar.

— Jag borde ej svara dig när du är så elak — men i alla fall heter han Leo Bardack; jag måste väl äfven ut med det, då jag sagt allt annat.

— Leo Bardack? utropade Malin med en blick som ville hon i sitt minne söka efter denne person — och sambanden med honom.

— Ja — just den där vackre, mörkhyade, mörkögde mannen, som var hos mig på min mottagning och som du ovilkorligen måste bemärka.

— Men han — är ju gift — är han icke det?

— Så — du känner honom, sade Mirtza med en kall, forskande blick.

— Jag har aldrig varit tillsammans med honom annat än hos dig — men det hindrar ej att jag därföre kunnat höra talas om honom, sade Malin lugnt, öfvertygad som hon var, att det var just hos hans hustru, som Yvonne

tagit plats. Hon sökte se obesvärad ut, för att ej förråda Yvonne, och fortsatte därför, emedan hon med visshet ville veta om det var han, »och stället där han bor heter Ulfssätra.»

— Malin! du måste säga mig huru och på hvad sätt du känner Leo — i annat fall . . .

— I annat fall, upprepade Malin litet nervöst . . .

— I annat fall tror jag ej på din vänskap.

— Då måste du tvifla — ty jag *vill* ej omtala det svarade Malin, och såg Mirtza fast i ögonen, fast de glödde grönskiftande och glänsande emot hennes fasta, lugna blick.

— Älskar äfven du honom, frågade Mirtza tvärt.

Malins otvungna skratt lugnade Mirtza helt och hållet — och hon måste sjelf le åt sin fråga.

— Nej det försäkrar jag dig att du kan vara ganska lugn för. Din Leo var säkerligen allt för »grön» på den tiden jag var flicka att kunna utgöra någon fara för mitt lugn — du hörde ju, Mirtza, att jag omtalade, att det var en ungdomsböjelse. Men jag återtar min förra fråga. Han är ju gift?

— Än sedan? det måtte väl ej utgöra något hinder. Tror du kärleken låter binda sig? Kan du tänka, att om han har en gås till hustru han ovilkorligen skall gå och älska henne hela lifvet — därför att han en gång *trodde* att han gjort det, och i ett fånigt ögonblick lät en prest uttala några ord öfver dem — nej kära Malin — så behandlar man ej kärleksguden; det vore att klippa hans vingar . . .

— Men kära Mirtza, du vet väl att Gud sjelf stiftat äktenskapet — och att vi i utöfvande af våra pligter känna den största lyckan.

— Möjligen tillfredsställelse, ej lycka och jag afskyr de äktenskapliga bojorna — likväl, — fortfor hon något tystare, skulle jag kunna — nej — jag skulle ej önska högre än att få bli Leos hustru — —

— Hvad du motsäger dig sjelf! — —

— Ja — du förstår att Leo utgör ett undantag — han skulle höja mig till sig — ja Malin — tro mig allt det goda inom mig, som måste finnas, fast det under alla

dessa år slumrat, skulle på nytt vakna om jag blott finge bli Leos hustru.

— Men för att bli det, måste du krossa ett hjärta — hans nuvarande hustrus — sannolikt älskar hon honom med samma glöd som du.

— Omöjligt! Sådan kärlek som *min* finns ej annat än hos mig — —!

— Är du då viss på att det är *kärlek*, ej passion?

— Sådant där härklyveri bryr jag mig ej om — kärlek och passion — det är enligt min tanke det samma — älskar jag så känner jag att det är med passion — men i alla fall är du lustig att tala med, Malin — för dig är det den lättaste sak att afstå från hvad jag vill försvara med mitt hjerteblod.

— Kanske derföre, att jag låter själen, och du sinna och kroppen styra dig . . .

Men apropos, Mirtza. När jag nu lägger denna otill-låtna kärlek till det öfriga du omtalat — hälst nu då du hade din flicka att lefva för — så kan jag ej vidare skänka dig min vänskap, eller önska ett umgänge med dig, *såvida* du ej går in på att förändra ditt nuvarande lif — —

— Jag var beredd på detta — och har under alla dessa år lefvat utan din eller någon annans vänskap — jag skall äfven nu försöka att göra det, svarade Mirtza bittert, men en sak måste du dock lofva mig, nemligen att omtala hvar min flicka vistas.

— Jag har lofvat henne att ej förråda denna hemlighet, och jag ryggar aldrig ett gifvet löfte.

— Ej ens till en mor som vill återfå sitt barn! utropade Mirtza häftigt.

— Ej ens till henne, om hon förverkat det öyra modersnamnet! Mirtza kära Mirtza! vänd om! ännu kan ju lifvet blifva lif för dig! I och med det samma du börjar ett nytt ärbart lif, skall du helt säkert återfå din dotters kärlek, och min vänskap . . .

— Mycket frestande, log Mirtza ironiskt — i sanning frestande! Men du vill väl då att jag äfven skall afstå från Leo? fortfor hon och drog på sig sina handskar under det hon reste sig upp.

— Naturligtvis — *det* är ju hufvudsaken.

— Ja — då afstår jag utan tvekan både från dig och Yvonne. Er kärlek tillfredsställer mig ej. — Dock jag är i dina händer Malin. Du kan göra med mig hvad du vill . . . jag ber dig dock påminna dig vissa punkter i mitt lif, som bör försäkra dig om att jag är i stånd till *mycket*. Och nu *framåt* på den bana jag redan beträdd.

På väg till Hasselbacken.

Denna stund har kanske varit den bästa i mitt lif — nu återtar jag masken — och ställer sig något hinder i min väg, så må din Gud förbarma sig öfver den som är anledning till detta hinder och — öfver mig!

Mirtza slöt med en häftig, oförmodad rörelse Malin intill sig och tryckte henne med sådan våldsamt häftighet i sina armar, att Malin ett ögonblick trodde att det var Mirtzas afsigt att kväfva henne. Därefter stötte hon henne

omildt bort, och ilade, utan att se sig om, ut genom dörren och ned för trappan.

Malin stod länge stilla med hopknäppta händer och stirrade ut genom dörren där den olyckliga kvinnan försvunnit, samt tänkte på det tunga förtroende hon i dag helt ofrivilligt påtagit sig att bära.

FEMTONDE KAPITLET

Födelsedagsfesten.

Fru Malin Fägerfrost, var helt tidigt uppe den sköna junimorgonen hvilken ännu kändes helt sval, innan middags-solen med sina strålar hunnit insvepa hela Stockholm i denna brännande mattande värme, som är nära att komma den trötte vandraren att digua.

På tå smög hon omkring, och höll en »räfst» i sina lådor — hon ville så gerna gifva sin kära flicka någon liten gåfva, men kassan, hennes sorgeskälla hade nu som vanligt satt en gräns för hennes lifligaste önskningsar, och hon stod der nu framför sin byrå med bekymrad uppsyn. Snart fick hon tag i en liten ask der hennes käraste gamla minnen förvarades, och med litet vemod i blicken tog hon derur en ring som hon fått af Ivan, han som ännu var trogen sin kärlek, och som hon nu ville försaka för barnens skull. — Det kunde just vara lämpligt att gifva denna ring till Sonja på hennes sjuttonde födelsedag — tänkte Malin, och nedlade ringen på skär bomull i en liten ask.

Sedan smög hon ut i köket, der en olidlig värme strömmade emot henne, mättad med ångorna af nygräddadt bröd och kaffe. — Kvällen förut hade hon köpt en bukett de skönaste blommor, som visserligen blifvit mycket dyrare än hon beräknat, men som var hennes enda lyx den dagen.

Nu var det lilla prydliga bordet färdigt, och Malin betraktade sitt verk med gillande blickar. — Sedan tog hon en daggig ros och lät den falla ned på den slumrande

unga flickans hufvud under det hon tryckte en lätt kyss på de svällande mörkröda läpparne.

Ett par hvita välformade armar slingrades om modrens hals, och de sömndruckna ögonen fick ett ömt varmt uttryck, då hon såg in i ögonen på den afgudade modren.

— Min lilla älskade Sonja! måtte Gud gifva dig hvad du mest önskar — och som är till din sanna lycka under detta år!

— Ja — det är att få behålla dig, mamma, och att du skall få det litet ljusare!

Liksom till svar på sin önskan ringde det i detsamma och Malin skyndade att öppna.

— Se här ett bref med främmande stil, sade Malin, och satte sig ned på sängkanten bredvid sin flicka.

Sonja bröt det med största ifver, och slukade innehållet.

— Mamma, älskade kära mamma detta var det roligaste som kunde hända mig! Läs själf! hon räckte brefvet till modren som med stigande förvåning och glädje läste:

Bästa fröken!

Det arbete ni lemnade mig, har jag genomläst och finner det vara allt igenom förträffligt, det förvånar mig ingalunda att författarinnan till detta arbete, har en sådan liten rar och präktig dotter! Jag bjuder trehundra kronor för arbetet i sin helhet, om er mor finner detta honorar tillräckligt. Följetongen skulle då börja införas redan nästa vecka. Antar er mor mitt förslag, torde hon sjelf infinna sig för att mottaga likvid. — Med största högaktning etc.

Malin blef djupt uppskakad af denna oväntade glädje. Motgångarna och de ständiga bekymren bar hon med hjeltomod, men medgången förkrossade henne, och de länge kväfda känslorna togo sig utbrott i en ström af heta tårar. Sonja lutade sig intill modren och grät äfven hon. — Ingen kunde bättre än Sonja förstå dessa nästan heliga tårar. —

Nu vaknade Linda — och såg yrvaken ut. Hon såg upp för ett ögonblick, men kastade sig åter ned i bädden och slöt ögonen.

— Jag drömde att jag var rik — o! så skönt det var

— ack om jag aldrig vaknat till den eländiga verkligheten ändå!

— Kanske din dröm bådade någon lycka — sade modren med försök till leende.

Hon var så van vid att höra denna ständiga jämm'er af Linda — att snart intet kunde såra henne från de ta håll.

Det var därför stor glädje för henne att kunna omtala den glada nyheten om denna oväntade ljusning, för att höra om Linda äfven *nu* skulle knota.

— Så skönt! Då får jag då äntligen köpa litet ritmaterial — och så kanske du köper mig en ljus klädning till midsommar! utropade Linda med oförstäld tillfredsställelse, och gnuggade sömnen ur sina ögon.

Modren och Sonja gäfv'o hvarandra omedvetet en betydelsefull blick — Lindas natur förnekade sig aldrig — *alltid hon sjelf* i första rummet!

— Det är Sonjas födelsedag i dag, Linda!

— Ack ja! det var rätt! jag hade nästanglömt det. — Lycka till allt godt, lilla syster, och måtte du få en riktigt rik ock bra fästman som blir till heder och glädje för oss och som kan bjuda mig på att studera i Paris.

Nu tyckte Linda att hon var riktigt värmande och ovanligt tillgänglig — hon kände sig riktigt nöjd med sig sjelf, då hon gick ända derhän, att hon steg upp och gick fram och kysste Sonja.

— Ah dermed är ingen brådska, sade Malin under det hon hjälpte Sonja att flåta den tjocka blåsvarta fletan som var så svår att få bugt med.

Snart sutto de tre kring det prydliga födelsedagsbordet och Sonja sade;

— Nu saknar jag blott Yvonne! Ack mamma, om du sagt till henne ändå!

— Huru vet du att jag ej gjort det, svarade modren och öppnade när det åter ringde — här är hon ju, den lilla bytingen! fortfor hon, och Yvonne kramades lika häftigt af både Sonja och Malin.

Linda satt lugn kvar vid bordet och öfverlemnade sig åt lyckan att njuta af alla de goda saker, som Bengt med Malins tillåtelse fått hemsända. Han var nu en nästan daglig gäst der i huset, och hade med stor möda gjort

klart för Malin, att han ej kunde vara der så ofta, om hon ej ville tillåta honom att på något sätt få visa dem någon vänlighet tillbaka. I dag erbjöds det derföre ett tillfälle, och de läckra tårter, konfekt och frukt han sändt, var en källa till upprigtig glädje, i synnerhet för Linda som näst sin kärlek för målning, satte bordets njutningar högst i lifvet.

— Välkommen! sade Linda med munnen fullproppad, så att kinderna voro runda — och räckte fram sin ena hand åt Yvonne. I den andra höll hon en läcker tårta. — Nå huru trifs du der ute? — hu jag skulle dö om jag vore tvungen att bo på landet så der — och inte någon ungdom! — Frun skall ju vara ovanligt oresonabel, påstår herr Linström.

— Det har han inte sagt, Linda, rättade Sonja, som alltid var sjelfva rättvisan — han sade blott att hon var litet ojemn till humöret, och vi liksom läste mellan raderna att du ej trifdes.

— Åh jo — det gör jag allt, svarade Yvonne och rodnade helt ofrivilligt under tant Malins forskande blick. Sonja hade snart beredt henne en plats vid bordet, och hällde uti hennes kopp af det doftande kaffet.

— Får jag se på dig riktigt! sade Yvonne och såg med skälmsk, forskande blick på vännen. Åh! hvad du har gjort dig vacker idag! Ser tant så bra det der skära lifvet klär henne och dendär törnrosen der vid sidan! Vänta ni några flera hit idag?

Sonja rodnade, så att hon fick tårar i den långa svarta ögonfransen.

— Bengt kommer kanske — men jag vet ej någon annan, sade Malin småleende.

Nu hörde de tydligt, att det var någon som gick i tambureu och Sonja sprang ut, glad att komma undan sin väninnas forskande blickar.

— Yvonne, kom! sade Sonja, som var bilden af täck ungdomlig friskhet, der hon till hälften lutade sig in genom dörren — någon söker dig.

— Herr Bardack! utropade Yvonne, med både förvåning och ovilja.

— Jag ber om tillgift, men jag visste, att ni skulle komma in med detta tåg, och ville höra om ni reser hem

i kväll igen, så kunde vi begagna samma hästar från station.

Det var tydligen endast en förevändning för att få träffa henne — men Yvonne låtsade, eller förstod det i sjelfva verket ej.

— Ni kan väl komma in en stund — vi fira en högtid här i dag, lilla Sonja fyller sjutton år — och under sådana förhållanden får ingen komma härifrån utan att deltagit i vår glädje, sade fru Fägerfrost och ordnade en plats vid kaffebordet.

Leo såg hastigt på Yvonne liksom för att begära tillåtelse.

Hon smålog ofrivilligt åt hans barnsligt frågande blick — och sade.

— Låt ej tant vänta på svar — hon står ju och håller uti kaffe åt er.

— Fröken Yvonne — jag visste att det var födelsedag hos edra käraste vänner — tror ni att jag vågar? — frågade han, och räckte fram den härligaste bukett af rosor på sina långa stjelkar.

— Så *snällt* sade Sonja och tackade Leo med en vänlig blick — men Yvonne förblef tyst och tankfull. Denna uppmärksamhet öfversteg hvad man kunde vänta af hennes »husbonde» — som hon i sitt inre kallade Leo.

Snart kände han sig hemmastadd och Malin förstod nu som alltid att med sin milda vänlighet och sitt varma intresse för *andra* framkalla de behagligaste sidorna i Leos karaktär och han skämtade och skrattade precis som i sina gossår, då han var den muntraste och bäste af alla skolgossarna.

Han kände ett välbefinnande i detta lilla soliga, glada, af blomsterdoft och poesi uppfyllda hem, som han ej kunde påminna sig ha känt på länge, allt sedan hans modergått bort och lemnat honom ensam i en kall likgiltig värld — med sina medfödda och nu lössläppta passioner till ledare.

Den ständiga oron, som alltid brukade gnaga i hans inre, lidelsen och den atmosfer af svartsjuk misstro och otyglad häftighet, som alltid var följderna af hans besök hos och i närheten af Mirtza — lika väl som den brutala och despotiska sida, som Anna alltid framkallade, var borta, och

den behagliga sällskapsmenniskan med den intelligenta blicken och den glänsande värtaligheten, när han fick tala i de ämnen som intresserade honom — stälde Leo i en helt ny dager för Yvonne.

De unga flickorna skämtade och skrattade muntert, under det de än sutto vid sina arbeten, än stodo lutade öfver de vackra blommorna och än läto de emellanåt från närgränsande rum höra sina röster i en och annan duett, afbruten af glada, klingande skratt, när de gingo in på hvarandras stämma.

Malin och Leo hade tagit sin tillflykt till Malins skrifrum, som äfven tienstgjorde som hennes sofrum, ty ungdomen störde dem i det litterära samtal, de nu voro fördjupade uti och måste dryfta till slut.

Då klingade åter tamburklockan, som idag endast tillfört Sonja glada budskap — och hon sprang med glädjestrålade blickar för att ännu en gång öppna. — *Nu* borde det vara Bengt! — men hon återkom alldeles förändrad — leendet hade flytt, och rodnaden lemnat rum för en lätt blekhet — hon stängde omsorgsfullt dörrarna.

— Mamma! hviskade hon — tant, fru — Mirtza — vill ändtligen tala med dig.

Om åskan slagit ned midt ibland dem, hade det ej kunnat väcka större bestörtning, än hvad denna nyhet gjorde.

Malin var nära att för en stund förlora fattningen — men hon återfick snart sitt vanliga sjäslugn.

— Gå in sade hon med tyst stämma, och förde Yvonne skyndsamt in i rummet där Leo satt. Sedan stängde hon dörrarna i lås. Derefter gick hon med antaget lugn hållning ut i tamburn och öppnade för Mirtza, som väntat i förstugan och helsade med ovanlig köld på Mirtza, som alldeles förkrossad och med misstro i blicken väntade.

— Du är förvånad att ännu en gång se mig —? icke sannt — men jag måste tala med dig, Malin — ännu några ord.

Malin iakttog med förvåning, att Sonja hunnit undanrödja alla spår såväl af Leos som Yvannes därvaro.

— Jag vill endast säga dig, att det idag är min Sonjas födelsedag, och att jag har för sed att *sådana* dagar aflägsna alla obehag.

— Var barmhertig Malin sade Mirtza och trängde sig in. — Jag förgås om jag ej får tala med någon. — Du är ju ensam och kan väl egna detta ögonblick åt mig! — Malin, fortfor hon med höjd röst — jag har ännu ej träffat *honom*; han undflyr mig —! Det är snart fjorton dagar sedan vi sist träffades — — åh! alla afgrundens magter ha' sammansvurit sig öfver mitt hufvud! — Leo har glömt mig — han har *glömt* mig! — nästan vrälade hon — jag har hvarje stund sen' vi sist träffades hoppats! stund efter stund — minut efter minut — men, han kommer ej! Min Gud, hvad skall jag göra?

— Är det till *mig* du kommer med den frågan? då det just är *jag* som dragit mig ifrån dig, *just* därför mycket, att du närde denna otillättna kärlek.

— Du får ej vara grym, Malin — se här hvad jag har åt dig — jag gifver dig dessa hundra, se så, tag dem! jag vet huru väl du behöfver hvar öre — ja — det hjälper ej —! men så skall du ock hjälpa mig att återfå honom!

Malin blef först hvit ända till läpparne, sedan drogen mörk sky ända från hårfästet nedåt halsen — och hon kunde knappast frampressa ett ljud.

— Tror du kanske jag låter köpa mig till en låg handling? Tänker du, att *jag* skulle vilja använda ett öre af *dina* pengar? jag, som ärligt förtjenar mitt bröd — och som aldrig begärt ett öre af dig — jag skulle ej vilja besudla mig så djupt. Gå bort Mirtza — förgifta ej mitt barns högtidsdag — gå, säger jag dig! Hittills har jag haft tålmod med dig, men det är slut — och jag ber dig ännu en gång: lemna mig —!

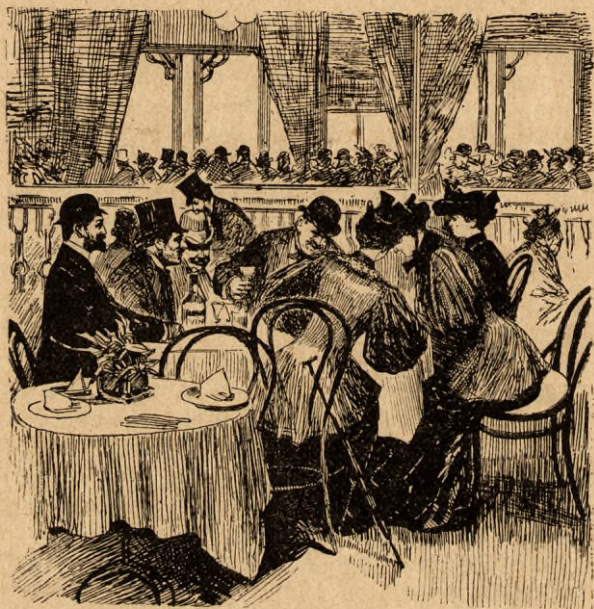
— Du visar mig bort, Malin — och likväl vet du, huru farlig jag är som fiende, svarade Mirtza och reste sig med blixtrande ögon. — Du vet, att jag kan för dina barn omtala allt. — Jag är kanske mörderska — jag är en förtappad varelse, men jag gifver gerna mitt barn — ja till och med åt afgrunden, blott jag återfår Leo.

— Tyst, i himmelens namn, tig.

— Jag skall säga dina barn att du — fortfor hon med höjd röst liksom anande att flickorna lyssnade — ej är nöjd med deras kärlek — att du lider — att du — har ett tycke som — du afsäger dig för deras skull — att du —

ej finner dem vara nog — nu afbröt sig Mirtza med ett hysteriskt skratt — och slog ut med armarna i luften som en vansinnig — därefter föll hon ned i en stol under högljudd klagan — Leo Leo! hvar är du! olycklig den, som ställer sig mellan mig och dig!

Yvonne och Leo hade ej förlorat ett ord af hvad som sades — och Yvonne skälfde som af inre frossa, ur stånd

Kära mamma så Linda bär sig åt.

att lugna sig, trots Leos förtviflade, bönfallande blickar — han var förkrossad — och vågade slutligen ej möta hennes förebrående blick. — Det var som om hennes inre stelnat under modrens fasansfulla ord. — När Malin med uppördt utseende åter trädde in, sedan hon lyckligtvis genom Bengts ankomst blifvit befriad från Mirtza, var det med bleka kinder och sorg i blicken.

Allt hvad dessa menniskor velat dölja för hvarandra

hade med omild hand berörts af Mirtza, som likt en afgrundsande kastat in en ofridens brandfackla i den nyss så lyckliga lilla gruppen.

Leo var den förste som talade — sedan han åter tillslutit dörrarna efter Malin.

— Det är menskligt att synda och fela — men gudomligt att förlåta; jag medger att jag inför er mina högt värderade nya vänner, om jag så vågar kalla er, står här som en missdådare — jag har intet att säga till mitt för svar, annat än hvad ert inre, hvad det deltagande kvinnohjärtat kan säga till er — jag kan endast hädanefter söka göra mig förtjent af er aktning — vill ni tillåta det och att hoppas på ert förtroende.

Malin räckte honom med öfverseende vänlighet handen, men Yvonne satt ännu stilla med blicken sänkt som i oupplöslig domning. Hennes inre hade lidit en sådan ohjelpig stöt, att det fordrades år för att hon åter skulle bli sig sjelf.

En djup förstämning efterföljde nu den förut glada sinnesstämningen.

Leo tvinnade med dyster min sina mustacher och stirrade tyst framför sig, under det Bengt med frågande min betraktade än den ena än den andra. Det var som om ej någon skulle ha mod att bryta den tryckande tystnaden.

Malin vinkade åt Bengt, att följa sig ut i det andra rummet, och meddelade honom med få ord, att Mirtza var anledningen till den djupa förstämningen.

— Hvad skola vi taga oss till? frågade hon med bekymrad uppsyn.

— Jag skulle anse det vara bäst, att vi företaga något, som kunde förströ dem alla, så de komma på andra tankar än de nuvarande dystra.

Jag föreslår en middag på Hasselbacken, för att fira dagens högtid — fortfor Bengt.

— Det vore ju förtjusande — svarade Malin, men såg likväl tveksam ut.

— Fru Fägerfrost! Tvekar ni? Vill ni ej tillåta mig att bereda oss alla detta nöje?

— Om vi kunna förmå Yvonne därtill, jag tror det knappast.

Leo, som förgäfves hoppades kunna aftvinga Yvonne

ett vänligt ord, reste sig slutligen, och stod nu framför Malin, och sade henne med en lätt bugning farväl.

Bengt sprang efter honom, och meddelade honom förslaget om Hasselbacken — men Leo kunde ej gifva något bestämdt svar. Gerna ville han fortfarande vara tillsammans med dem alla — men han var ännu allt för upprörd att kunna besluta sig — »Kommer jag, så är jag där klockan fyra — men vänta mig ej!»

Liksom i dvala afhörde Yvonne det af Malin glädtigt framställda förslaget, hvilket med högljudd glädje mottogs af både Sonja och isynnerhet Linda. Yvonne, som var mycket blek, emedan hon ej lyckats fälla en endalättande tår, stirrade frånvarande på Bengt, som betraktade henne med djupt deltagande i sina vänliga ögon.

— Kära lilla Yvonne, säg ja! bad Sonja bevekande.

— Nu skall Yvonne hvila en stund i ro, sade Malin lugnt och vänligt, samt lade en ren örngottskudde på den gamla, bekväma soffan i sitt skrifrum, där de alla voro församlade. Med moderlig ömhet slog hon armen om lifvet på den unga flickan, och förde henne vänligt fram till soffan, lade en mjuk lätt schal öfver henne samt tryckte med tyst deltagande en varm kyss på hennes panna.

— Klockan är endast tu, och du kan i lugn hvila dig en och en half timma.

Som af en ren tillfällighet lade hon en ren näsduk genomdränkt med eau de cologne bredvid Yvonne på kudden, öppnade fönstren och släppte ned rullgardinen som med en söfvande rörelse stundom sakta vaggade fram och åter för den lätta vinden.

»Hvilken engel hor. är denna tant Malin», tänkte Yvonne och gömde sitt ansigte i den doftande näsduken. Nu kunde hon fritt få hängifva sig åt sin smärta, och snart lättade en tårflod hennes beklämda bröst.

Uttröttad af sinnesskakning och värmen i förening, föll hon snart i en djup sömn och vaknade ej förr än Malin stod lutad öfver henne och med mild, smekande rörelse strök med handen öfver hennes panna.

— Jag har slumrat, snälla tant, sade Yvonne, och såg sig omkring med klara, glänsande ögon, liksom undrande hvar hon var.

— Jo, du har sofvit nära på en timme. Men nu är Bengt otålig att höra, om du vill komma med på middag.

Yvonne betänkte sig en stund, men insåg snart att om hon vägrade att komma med skulle ej heller de andra gå, och därigenom kom hon att förorsaka de kära vännerna både kostnad och besvär. Leo var ju ej kvar, så hon kunde så mycket hellre komma med.

Hon skyndade därför att göra sig i ordning, och snart gingo de glada och småpratande framåt strandvägen.

Men det var nu på middagen ovanligt hett, och Bengt öfvertalade dem därför, att stiga upp i den spårvagn, som i det samma kom. När de stego upp i den, fingo de till sin glada öfverraskning se Leo, som satt där före dem.

Den enda, som ej såg glad ut, var Yvonne, hvilken undvek hans blick.

Då Baron von Melcher, i det samma de kommo fram till Djurgården, bad att få sluta sig till deras sällskapsmålog Linda och rodnade af förtjusning. Äfven de andra uttryckte sin glädje öfver att han kom med.

Han sjelf, viss på att det var dem alla kärt att se honom, och fullt på det klara med sina egna förtjenster, försäkrade ifrigt, att det varit hans önskan att öfverraska dem med sin närvaro, hvarför han bedt Bengt ej nämna något om hans önskan att vara med, men att bordet stod viket, och till och med var blomsterprydt för födelsedagsbarnet, som han i det samma gratulerade.

Bordet var dukadt uppe på verandan, så att de hade utsigt öfver hela den rörliga taflan nedanför. Musiken spelade en festmasch och Sonja påstod helt käckt att det var till hennes ära. Det låg feststämning i hela luften — och Yvonne smittades så småningom däraf — synnerligast då tant Malin drog henne bort i ett hörn och med varm ton och blick frågade; »håller du af mig, Yvonne?» En varm omfamning var Yvannes svar. »Då försöker du att lägga band på dig och din nedslagna sinnesstämning. Jag förstår den så väl, men jag sätter dig dubbelt högt, om du försöker att tänka på, att ej störa de andras glädje — och att se bort från dig sjelf!»

— Kära lilla tant du har så rätt! Jag vill visst ej förbittra Sonjas födelsedag — nej — sviker mig modet, skall jag blott se på dig, så får jag kraft.

— Ännu högre får du allt se, mitt älskade barn, svarade Malin, ock tryckte en varm kyss på hennes friska läppar.

Leo placerade sig så, att han kunde följa hvarje rörelse af Yvonne — hvilket i hög grad besvärade henne. Vid en blick på tant Malin, öfvervann hon snart sin stelhet, och språkade lifligt än med Sonja, som satt på ena sidan, och än med Bengt, som tagit plats till venster om henne.

Leo fördjupade sig allt mera i samtalet, som tycktes tagit en allvarlig vändning, och Malin såg stillatigande och under tysta reflektioner på, huru han böjde sig ned för att kunna uppfånga blicken under Yvannes tunga ögonlock, som oftast voro så djupt sänkta, att de mörka ögonfransarne beskuggade den fina, matt skära kinden.

Sonja lyssnade förströdd på Baron von Melcher, som sökte dela sin uppmärksamhet mellan henne och Linda, i lika hög grad — Linda var dock öfverlägsen i förmågan att intressera sin granne och lemnade honom ej tillfälle att tala med Sonja, som väl ofta drogs med i samtalet mellan Bengt och Yvonne, men aldrig lyckades möta Bengts blick, som envist häftades på Yvonne . . .

Leo, som var gift, intresserade ej Linda. Han var dessutom tyst och såg frånvarande ut. Han sade ett och annat ord till fru Malin, som mycket väl såg hvilken ansträngning det kostade honom att försöka få ett samtal i gång, då han med girigt intresse försökte taga del af hvad Yvonne och Bengt så ifrigt talade om. Hon skylde därför på att hon var hes, och ej orkade öfverrösta musiken. Han var allt för glad att taga detta för kontant för att vilja vidare tränga sig på henne — och där satt hon nu, den för några få år sedan så firade och eftersökta Malin ännu i sina bästa år, med hjertat fullt af det vemod och de minnen, musiken framkallade, och drog sig till minnes alla glada stunder, just på denna plats, där hon varit hufvudperson och befallt som en drottning i skönheters och nöjenas verld; *nu* var hon »förkläde», uteslutande förkläde och hon satt just och funderade, öfver huru det kunde komma sig, att en menniska, *därföre* att hon vinner i erfarenhet och tankeförmåga, skall verka afskräckande. De kunde ju ej *gifta* sig med mera än *en* ändå, hon var viss

att ej någon af de närvarande skulle bli förenade på detta sätt och likväl var det med dubbelt intresse de till och med lyssnade på Lindas ofta nog halfutvecklade åsigt om lifvet, under det att hon själf med möda en och annan gång kunde göra sig hörd, då hon omöjligt kunde vara en tyst åhörarinna . . .

Det var dock ej *alltid* Malin erfor dessa känslor. Nej så snart hon på ett eller annat sätt *behöfdes*, var hon medelpunkten — var det en liten tvist, som skulle utjemnas, eller ett missförstånd, som uppstått, flydde de alla som kycklingar under hennes vingar — men *hennes* intressen eller de nöjen, som på något sätt kunde glädja henne, kom ingen att tänka på om ej ibland Sonja. Och likväl voro alla de närvarande öfvertygade om, att tant Malin hade det förtjusande som alltid var så hyllad af ungdomen, och nästan alltid den enda äldre bland dem. Men det var ofta Malins eget fel, att hon bleflitet egoistiskt behandlad af ungdomen ty hon kunde se så glad och mild ut, äfven då hon kände sig som mäst ensam, att man ovilkorligen trodde att hon njöt af de ungas ofta tanklösa pladder och glömska af hennes närvaro.

Ungdomen är egoistisk — och Malins ungdomar skiljde sig ej stort från mängden i detta fall.

Nu var det en paus i musiken, och ett allmänt samtal uppstod efter den skål, som Bengt i bunden form föreslog för dagens hjeltinna. Nästa skål utbragtes för Malin och i hvilken äfven Linda inbegreps.

Hon klingade oförskräckt på sitt glas och tackade å sina och modrens vägnar för skålen. När hon finge en egen atelier skulle det blifva henne ett stort nöje att få se det lilla bordsällskapet hos sig på de mottagningar hon där skulle rangera en å två gånger i veckan.

Modren önskade i gästernas intresse, att hon måtte behålla någon grad af kvinlighet, när hon kommit så långt i lifvet — hvilket hon dock af goda skäl ej vågade hoppas, enär de flesta konstnärer hon kände tyckts hysa den uppfattningen att med konstnärskapet ovilkorligen följde en till ytterlighet drifven emancipation, hvilken förjagade det behag och den blygsamhet, som just är en *sann* kvinnas prydnad och utgör hennes tjusning. Linda mottog detta

tal med ett sötsurt leende och mumlade något om, att »mammans åsiger icke passade för vår tid.»

Men då höjde Bengt sin röst öfver de andras och påstod att kvinnans värde såsom *kvinnna* alltid skulle komma att stå lika högt det kunde man bäst förstå af kulturhistorien som säkert skulle allt framgent visa samma prof.

— Hvad *menar* herr Linström? frågade Linda, med allt för hvass röst att tillhöra en adertonåring. Kanske att *jag* med min kända begåfning skulle, som till ex. Sonja offra mitt lif till diskning, sopning och matlagning, — fortfor Linda i sin vrede, glömmande att hon blottade deras fattigdom — skulle jag kanske kväfva min lust för att bli konstnär, därför att mamma och ni behaga påstå att *alla* både *med* begåfning och de som ej ega ett uns inom sig, skola vara helt enkelt »kvinnna!»

— Med dessa ord blottar du just din egen uppfattning om konstnärnsbanan, svarade Malin lugnt men värdigt. . . Att vara »helt enkelt kvinna» som du säger, torde kanske mången gång förefalla svårare, än att kasta bort vår natur och konsiderationslöst egna oss åt en begåfning, som vi under ödmjuk tacksamhet borde erkänna, på samma gång vi försöka att bibehålla den förnämsta tjustningen, vår kvinlighet . . .

— Ah, sådant där lappri hinner man ej grubbla mycket öfver, då man har ett stort mål att uppnå — svarade Linda, djerf af de många glas vin hon trots modrens varnande blick redan tömt. Det där tillhör dem som äro utan begåfning — de må gerna stoppa strumpor och laga mat, barnen ej att förglömma. Jag säger dock ej att jag vill afstå från alla fröjder man måste känna i en varm kärlek. Jag vill blott ej känna trycket af dessa band, dessa äktenskapliga — som måste trycka som en jernboja.

— Linda! utropade både hennes mor och Sonja på en gång, varnande, båda förfärade öfver så väl hennes ord som det glänsande i blicken och de djupt purprade kinderna.

— Ja — det är jag visst ej rädd för att säga, fortfor hon med höjd, ifrig röst. Ni skulle blott veta, huru genomstiltigt vi kamrater ha på våra rum! Det är *kamratskap*, ska jag säga. Ibland komma vi knappast ihåg, hvem

som är man eller kvinna af oss — vi *tala* vårt konstnärsspråk, endast af oss uppfattadt, vi lefva — vårt konstnärslif . . . så som ingen njuta vi af lifvet. Ena dagen har man något, då njuter man lifvet . . . andra dagen eger man ej en fyrk, och då . . . svälter man . . .

— Du, kyckling, talar som du hade år af erfarenhet bakom dig — svarade Malin strängt, som till hvad pris ville bringa Linda till tystnad. Jag inser dock, att då dessa två månader ha bringat dig till ditt nuvarande tillstånd, har jag ej mycket att hoppas hvad kvinlighet beträffar af vår blifvande värdinna i ateliern — fortfor hon och försökte slå bort det obehagliga samtalet i skämt.

— Ah ja — trångbröstade idéer och gamla förrostade åsigtter hoppas jag ha öfvervunnit . . .

— Stopp, fröken Linda, sade Leo — som hela tiden med tystnad afhört samtalet. Ni har i er mor bästa föredömet för hvad en kvinna kan och *bör* vara, både som artist och kvinna i förening, och *då* endast i fullkomlig form. Jag har ej lyckan att räkna mig bland fru Fägerfrosts gamla vänner, men hvad jag sett i dag är tillräckligt för att öfvertyga mig om, att hon är lika stor som husmor, mor, kvinna, som hon är framstående som författarinna — detta senare känner jag redan förut. Ert ideal bör således vara att likna er mor, fröken Linda.

Linda såg på Leo med en mörk blick och sade:

— Ni är verkligen dyrbar herr Bardack. Vi äro så fullkomligt olika begåfvade inom vår familj, att vi aldrig kunna sträfva efter att likna hvarandra. Mamma är författarinna, men hvarken musikalisk eller artistiskt anlagd som jag, under det Sonja är galen i musik, och visst äfven rätt begåfvad däruti, fortfor hon värdslost. Skulle vi då låta vår begåfning borttyna under våra ursinniga försök att likna mamma, det vore just härligt.

— Aldrig har jag hört någon varelse resonera så enfaldigt, afbröt Sonja som allt mera retades af Lindas ton emot modern.

— Jag är öfvertygad om att fröken Linda förstår mig, och att det är uti *kvinlighet* jag sätter er mor som föredöme. Det kan ju ej falla mig in att tänka att ni skulle uppnå hennes talang som författarinna för det — tvärt om anser jag er alla tre i förening bilda den treväppling

hvari det ena bladet kompletterar det andra — fortfor Leo med beherskad lugn, ehuru han inom sig kände sig retad af den enfaldiga flickans resonnemang.

Han brydde sig för resten ej om Linda, och därför var det honom möjligt att kväfva den vrede för hvilken han ovilkorligen, om det varit någon annan, för honom kär person, som så litet förmått uppfatta honom, blifvit rof.

Ett barmhertighetsbesök.

Middagen var öfver, och kaffet skulle intagas på nedre verandan, där de hade bättre plats och öfverblick öfver den allt tätare mängden af menniskor, som så småningom fylde alla platser.

De skulle just tränga sig fram, då Yvonne krampaktigt fattade Malins arm och sade;

— Tant Malin! Se dit bort, nej bland dendär klungan.

af herrar, är det ej hon, min — mor. — Låt oss skynda härifrån älskade tant!

— Hvar? Nej, jag kan ej upptäcka henne, jäså — där nere, den med den stora gula plymen? jo — verkligen — det är Mirtza — måtte hon ej få ögonen på herr Bardack — då vet jag ej hvad hon kunde taga sig till.

— Hvad skola vi göra — så att ej Baron von Melcher och Linda märka något — frågade Yvonne ångestfullt.

Leo närmade sig, emedan han just sett detsamma som oroade de båda damerna.

— Fru Fägerfrost, sade han med oro i röst och blick — jag föreslår att vi välja en annan plats. — Skulle vi ej kunna intaga vårt kaffe i Rydbergs grotta? t. ex.

Nej det ville de öfriga på intet vilkor — här var ju så förtjusande skönt. — Linda och von Melcher hade redan slagit sig ned, och Linda gladde sig åt alla de blickar, som rigtades på hennes glödande ansigte med de spelande lifliga ögonen. — Sonja som ej heller förstod hvarföre de skulle öfvergifva denna trefliga plats, gaf modren ett bedjande ögonkast, och sade.

— Mamma, det är ju *min* födelsedag — då bruka vi ju få bestämma öfver dagen!

Men en vältalig blick, och ett, »Sonja du förstår väl att det ges ett skäl,» fogade hon sig villigt i de öfrigas önskan.

Värre var det med Linda — hon var sjelfva envisheten och ville på intet vilkor resa på sig.

— Åh så förtjusande! Där nere ser jag Berners, åh, se nu vinkar hon åt mig — snälla mamma, får jag gå dit.

De omnämnda Berners voro ett ungt, nygift par båda tillhörande samma skola som Linda. De hade fattat en synnerlig välvilja för Linda, som i dem sågs sina drömda ideal förverkligade och nästan dagligen var i deras sällskap.

Fru Malin kunde ej förhindra detta, ehuru hon såg att de ej utöfvade något godt inflytande på hennes flicka — man kunde dock ej direkt säga något illa om dem, och Malin ville ej stöta sig med dem, som visade hennes flicka så stor vänlighet.

I afton var det dock mycket olämpligt att öfverlemna

Linda åt dem, och Malin försökte afböja deras vänliga vin-
kar — men därpå ville Linda ej lyssna. — Det hjälpte
ej att modren påminde om att det var Sonjas födelsedag
— och hon beslöt att sjelf följa med Linda till det unga
paret, som i sitt sällskap endast hade ett par ynglingar
från målarakademien.

För att komma fram till deras bord, måste hon pas-
sera tätt förbi Mirtza, som mycket riktigt gaf henne en
hvass, frågande blick.

Bengt var i Malins och Lindas sällskap, för att de ej
skulle vara utan kavaljer, och Mirtza lät sin ljungande blick
äfvén träffa honom.

Snart hade Berners öfverenskommit med Linda, att
hon skulle supera med dem, och Linda som hade i friskt
minne den obehagliga skärmytslingen med Leo, var glad
att komma ifrån dem alla, ty hon kunde ej tåla Leo. —
Det blef någonting stelt och tryckande, blott han kom
med — och Bengt tycktes taga intryck af sin vän. —
Den ende, som var riktigt treflig, var von Melcher med
sina vaxade mustacher, sina menande småleenden och half-
uttalade meningar — men äfvén han såg förströdd ut
tyckte Linda — trots hans smicker och försök att skämta
med henne.

Sonja och Yvonne voro odrägliga, som alltid när de
voro tillsammans, ja äfvén hvar för sig — hon kunde ej
fördra Yvonne med det där »tåpiga» sättet, och det där ut-
prägladt kvinliga i sitt sätt som hon *afskydde!* Så gick
Lindas tankegång — hvarför skulle hon då vara tillsam-
mans med menniskor, som alltid gjorde lifvet tråkigt för
sig sjelf och andra, derföre att de råkade att vara slägt. —
Nej hon bestormade modren med böner att få vara med
Berners äfvén i afton — och — fru Malin gaf slutligen
vika, ehuru motvilligt. Sedan sade hon farväl, för att
återvända med Bengt till det väntande sällskapet.

Men Mirtzas blick följde envist Malin, där hon med
Bengt före sig trängde sig genom hopen. Det var som
om Mirtza anat, att i Malins sällskap fanns den hon sökte.

Malin bad derföre Bengt, att han ville gå en annan
väg som förde dem bort från de öfriga — och Bengt
gjorde så, utan aning om hvarför hon önskade det. Bengt

sjelf, det mest rättframma öppna väsen, hade ännu svårt att fatta världens ondska och att man ibland måste gå en helt annan väg än den man ville gå; han var dock för grannlaga att göra någon fråga, men betraktade Malin med deltagande sonlig ömhet; han förstod att hon måste känna oro för Linda, hvars lynne så litet öfverensstämde med Sonjas och modrens — men han var långt ifrån att ana, eller vilja tillåta sig förstå att Linda druckit för mycket.

— Hvar har du Linda? frågade Sonja. Du lemnade väl ej henne kvar? — sådan — på min födelsedag, rättade sig Sonja, då hon såg modrens förfärade, frågande blick.

— Hon ville det så gerna, och de voro alla så ifriga, att jag ej kunde neka dem.

Von Melcher fick vid en blick nedåt, mycket brådt att säga farväl. — Äfven han hade upptäckt Mirtza — och hennes anblick var nog att nedrifva de bästa föresatser hos honom.

I sjelfva verket var han ingen dålig varelse, blott svag, och till ytterlighet slaf under sina passioner.

Bengt gaf honom en förundrad blick — och Leo och Malin vexlade ett par ord.

Känner han Mirtza? frågade Malin med låg röst, vänd till Leo.

— Ja, det är just olyckan.

— Men är han att lita på? Tänk om han skulle förråda Yvonne och hennes vistelseort — —?

— Det är just det jag befärrar — han *måste* veta allt, äfven Bengt måste höra oss. Fru Fägerfrost — det är ett svårt uppdrag, men ni måste tala vid dem båda — jag skall under tiden söka förströ de unga damerna.

Malin fick ett begrundande utseende.

— Till hvad pris som helst måste vi försöka förekomma, att Baronerna nu helt tvärt träffar Mirtza. Det kunde förstöra allt och sätta oss i en fatal belägenhet. Jag måste försöka sade Malin och närmade sig von Melcher.

— Bäste baron, sade Malin, och såg på honom med dessa ännu underbart vackra ögon, hvari hennes varma, kraftiga själ afspeglade sig — bäste baron, i kväll släppa vi ej er — ni måste tillbringa denna afton med oss! Säg vill ni ej göra lilla Sonja, söndagsbarnet, den glädjen.

Det låg någonting betvingande såväl i hennes röst

som i blicken, och von Melcher vred sig oroligt, under försöket att undkomma.

— Säg flickor, viljen ej äfven ni förena er med mig i önskan att behålla baron? sade Malin och gaf Sonja en så värtalig blick, att hon strax förstod, att det var en be-
vingande nödvändighet att han stannade.

Hon förenade därför sina böner med modrens, och von Melcher sade sig slutligen vilja stanna, blott han först finge tala några ord med några vänner, som han såg der nere.

Men nu var det Bengt som tog hand om baronen ty äfven han hade fått ögonen på Mirtza, och hyste nog intresse för den nye vännen, att vilja förhindra att han åter kom under hennes inflytande — han hade nu på ett par dagar ej träffat Mirtza, det visste Bengt.

— Hör du min bästa Toivo, sade han derföre och tog denne litet afsides — vill du veta att jag genomskådat dig? tror du ej att jag vet *hvem* som sitter dernere? Mins du ej att du för ej länge sedan *lofvade* mig, att låta åtta dagar gå om utan att återse henne — och nu vill du redan bryta ditt löfte — vet du då ej hvad ett *löfte* är?

— Jag tycker ej om ditt imperatoriska språk — jag är en fribornen man — och vill ej låta leda mig af *någon*, svarade Toivo förtretad, men hans blick föll i det samma på Yvones bleka ansigte med de ljusbruna flammmande ögonen. — De rigtades i denna stund med ett omedvetet bedjande uttryck på honom, och han kände sig besegrad.

— Du kan förresten ej bära dig så ohöfligt åt emot damerna — att *vägra*, då de bedt dig.

— Nåväl — min käre lärare — jag kommer, blott du är god och ej begär allt för mycket af mig.

— Toivo, du har lofvat mig att få styra dig i åtta dar, — detta löfte får du ej bryta.

Malin gick tankfull några steg efter de andra och funderade på, huru hon skulle framställa den kinkiga saken för de båda unga männen.

Det var i sanning ett svårt uppdrag hon fått.

Bengt, som gerna sökte hennes sällskap, närmade sig nu till henne och hon började:

— Jag går just nu och öfverväger i mitt inre, huru

Jag för er skall framställa en sak, som är mycket svår att vidröra.

Hon omtalade nu i så milda ord, som det var henne möjligt, de få yttre dragen af Mirtzas lif och hennes nuvarande belägenhet, samt huru hennes dotter brutit med modren under önskan att de tillsvidare skulle undvika att träffas.

— Jag har af fröken Yvones egna ord anat att allt ej stod så rätt till mellan henne och modren — men att hon, Mirtza, var en dålig kvinna — det drömde jag ej om — ehuru jag gjort mig den föreställningen om henne, att hon är en lättsinnig, ytlig, fåfång varelse, hvilken anser för sin högsta fröjd att snärja och vilseleda de unge män som komma i hennes närhet. Äfven jag har varit utsatt för faran af hennes trollska blickar, men har Gud vare lof ej dukat under för hennes konster — sade Bengt med en vacker allvarlig blick.

— Men ni skall ju ej bli mindre vänlig emot Yvonne derföre att hon är olycklig nog att vara dotter till en sådan mor?

— Kan ni förutsätta att jag skulle vara en sådan usling? Tvärt om anser jag henne nu i ännu större behof af skydd och hjälp. — Stackars flicka så vek och ung, renhetens och den sanna kvinlighetens bästa representant — och så djupt olycklig.

Af Bengts varma ton, drog Malin sina slutsatser — och undrade inom sig huru det stod till med alla de unga hon hade omkring sig. Det föreföll henne som om romantik och kärlek strömmat emot henne från alla håll . . . ja, låg i själfva den af vållukt mättade luften, där de nu sakta gingo fram och veko af upp åt skogen, dit Leo och baron von Melcher en på hvar sida om de unga flickorna, styrde sina steg.

Yvonne, som för hvarje gång hon såg något, som påminde om den arma modern, blef nedstämd, kunde ej känna sig väl i de båda männens sällskap hvilka hon visste hyste allt för ömma känslor för hennes mor. Trots de allvarligaste försök kunde hon ej lägga band på sig, utan vände sig till och med ofta bort, då hon kände att en tår var nära att skymma blicken — ju härligare naturen log emot

henne, dess mera olycklig och beklämd kände hon sig — bunden som hon äfven var af Leos blickar, som ständigt sökte hennes med ett bedjande uttryck fullt af förebräelse och sorg.

Hon kände derföre en stor lättnad, när Leo såg på sitt ur och började tala om hemfärden.

Han undrade om ej Yvonne hade lust att återvända med honom, men hon afslog hans anbud. Hon hade af Anna fått tillåtelse att bli borta ända tills påföljande dag.

När de veko af en stig, för att komma ned till den stora vägen, ilade en hyrvagn förbi, Leo vek hastigt tillbaka, men hon, som halfåg mot vagnens mjuka dynor, hade säkert redan upptäckt honom, ty hon gjorde en rörelse som för att hejda kusken, hvilket dock afböjdes af Gösta Valler, som tillika med några andra herrar, var med Mirtza.

Ännu en gång skulle Yvonne således återse henne, som var anledningen till hennes lifs sorg — och tillvaro.

SEXTONDE KAPITLET.

Bengt och hans mor.

Bengt bodde tillsammans med sin mor och syster, hvilka efter hans förändrade lefnadsvilkor flyttat in i en liten, i Andrée Linströms ögon allt för liten våning på fyra rum borta vid Engelbrektsgatan på Östermalm.

Fru Linström var nu för tiden bilden af en ordentlig husfru, som med öfverlägsen hållning utdelade sina befallningar åt jungfrun.

Hon kände en viss tyst beundran för sin son, som nu blifvit en riktigt fin herre, och hon betraktade honom ibland förstulet med en nästan rädd blick.

På samma gång var hon missnöjd öfver, att han höll så strama tyglar vis à vis deras hushållning. Fru Linström skulle först önskat att föra stort hus, på det Andrée måtte komma i tillfälle att se och umgås med många menniskor

och slutligen bli ansedd som ett rikt parti, och få sig en herre till man.

Men det var som att hugga i berget, då man ville inverka på Bengt. Han svarade alltid på modrens förslager om att de skulle utvidga sitt hem och föra stort hus, att han fått sina pengar af Gud för att rätt förvalta dem — och det måste hon nöja sig med.

Och det gjorde han i sanning. — Det fanns väl ej en stackare som fåfängt vädjade till hans barmhertighet.

Under tiden sysselsatte han sig med sina studier, och på böcker, föreläsningar och dylikt skräp, tyckte fru Linström att han nog kunde offra, men ville de köpaså mycket som en spegel mera, än hvad de förut hade, så såg han missnöjd ut, och påstod att de ju hade det bra trefligt som det var.

Men allt hvad som personligen kunde glädja modren, det utstuderade han med största intresse, gaf henne goda böcker, och omgaf henne med denna sonliga kärlek, som snart gjorde honom outhärlig för henne. Likväl hade hon tråkigt, och längtade ofta till sitt förra fria lif på söder! Hennes verksamma natur, kunde ej finna sig uti att blott se på huru pigan arbetade, dåsig och långsamt. Men det stred emot hennes fruvärdighet att sjelf deltaga i allt. Hon började derföre allt mera grubbla, dels på religionen, och dels på sitt förflutna lufs skuggor. Hennes bekymmer för Andrée började äfven att vakna. Andrée borde ovilkorligen försöka skaffa sig någon sysselsättning, derom voro mor och son ense. Men hvad? Med hennes ringa kunskaper var det ej så godt att få något passande.

Andrée, som af allt mest älskade att syssla med sin toalett och gå ut och drifva på gatorna, lyssnade förströdd till broderns förmaningar och snäste honom nästan lika ogeneradt som förr i stugan på söder.

Bengt hade, så snart han fått ögonen öppna för Mirtzas farliga karaktär och inflytande, till Andrées harm, förbjudit henne att vidare uppsöka denna.

Det hindrade dock ej Andrée från att i största smyg besöka Mirtza, som med girighet tog hvar tillfälle att komma i beröring med dem, som hade någon beröring med Leo. Hon hade noga gjort sig underrättad om att Leo ibland besökte Bengt och då stannade hos dem.

Mera än en gång hade Mirtza tänkt göra ett besök i Bengts hem, men hon vågade ej att utsätta sig för ett möte med honom som öppet visat hvilken klyfta som låg emellan dem. Icke att Bengt visade henne något förakt, eller kände sig *bättre* än någon, därtill var han allt för ödmjuk och anspråkslös, men han visade genom sin alvarliga blick och genom att aldrig uppsöka Mirtza, att han

Säg Bengt går du med i Berns?

ej ville pläga något umgänge med henne, då han ej hade hopp om att kunna förbättra henne.

Mirtza hade således aldrig sammanträffat med Bengts mor.

Och likväl kände hon en oemotståndlig dragningskraft till Bengts familj. Hon tyckte om flickan, som beredvilligt gaf henne alla upplysningar om Leo, dem hon kunde utspionera och erhöll alltid som belöning någon vacker pre-

sent, som hon sedan hade all möda att dölja för de sina. Modern hade, allt sen de flyttat till det fina hemmet, gripits som af någon trånsjuka, hon kunde långa stunder sitta och stirra tyst framför sig, hon som eljes alltid var så verksam och outtröttlig.

En gång gaf Andrée sig till att fråga hvad hon satt och grubblade öfver.

Men modern skakade blott på hufvudet och såg trött ut.

Då började Andrée att slå omkring lite om Mirtza. Hon var bjuden dit på kvällen på stor fest, och ville att modern skulle ljuga för Bengt, och hjälpa henne att komma dit. Men då ryckte fru Linström till som stungen af en orm.

— Till det syndahålet som Bengt talat om! Gud bevara dig barn — och gå aldrig dit, det säger jag dig!

Andrée satte sig, och stödde armbågen i fönstret och tittade ut på gatan och tuggade på naglarna. Hon var i dag mera än vanligt missnöjd och kände sig förargad. På allt sätt hade hon sökt att få höra något om herr Bardack, ty Mirtza hade sett honom på Djurgården, och äfven tyckt sig se Bengt och några fruntimmer i hans sällskap och nu ville hon nödvändigt utforska hvilka de varit. I sådant fall skulle Andrée få ett armband som hon länge beundrat, och som Mirtza lofvat henne.

Men huru hon vändt sina frågor, hade aldrig sagts ett enda ord till ledning, och Andrée var säker på att han teg bara för att reta henne.

Bengt, kom nu in i det samma och fick se Andrée sitta helt sysslolös midt på förmiddagen.

— Se här har jag en annons — sade han. Du Andrée kan just gå och göra dig underrättad om den familjen som här står omnämnd.

— På söder? Nej tack ska du ha — jag går inte dit; där bor bara pack, ska jag säga dig.

— De måste ha hjälp före fyra, annars bli de vräktta. Du är stark, och kan göra dem en och annan handräckning sade Bengt, som ej låtsade sig höra hennes invändning. Här har du tio kronor att använda till deras närmaste behof men se bara väl till att de få hjälp jag gör mig i morgon underrättad om, huru du uträttat mitt upp-

drag. Jag skulle sjelf gå, förstår du, men har en latinsk lektion, hvilken jag ej kan försumma.

Han gick fram till modren.

— Ni har det för varmt här, mor. Jag funderar på att vi borde företaga någon resa, för att krya upp dig med?

— Det lönar inte — jag är så skrälliger, så jag orkar just ingenting, svarade fru Linström likgiltigt.

— Ja, vi få väl tänka på saken — men vill ni resa mor, så släpper jag till hvad ni behöfver. Andrée, som insåg att det ej var lönt att längre motsäga, tog fram sin granna hatt, och drog ned lockarne i pannan. Sedan påtog hon ett hvitt flor, som stramade till öfver den platta, röda näsan.

— Kom ihåg att det är till ett barmhertighetsverk du går, och ej till en lustbarhet, sade Bengt, och såg ogillande på Andrées granna yttre.

Hon nappade till sig sedeln, och gick ut, utan att säga farväl.

— Jag vill tala med er mor om en stackars kamrat, som jag påträffat i största nöd och elände. Han är sjuk och har ej någon om sig. Jag ville nu fråga om vi kunde bereda plats för honom i mitt rum. Det är ju rum för en säng, där soffan står?

— Ska du nu ej ens bestå dig ett eget rum, käre Bengt, jag tror du snart ej unnar dig sjelf något, blott för att kunna hjälpa andra . . .

— Ah se så, mor, så där skall ej mor tala — jag har ju allt hvad jag behöfver, ja mycket mera, under det så många af mina medmenniskor lida nöd och bekymmer.

— Det förstås, men så tänker ej många; jag undrar just huru många som hjälpte *dig*, när vi hade våra dystra bekymmer?

— Ack därpå skola vi ej tänka, mor lilla. Sådant får man ej taga till måttstock för sina handlingar i lifvet — tänk i stället på huru litet vi sjelfva förtjena — först och sist böra vi tänka på att förlåta!

— Hör nu Bengt, medan vi äro ensamma så här, ville jag så gerna tala om en sak som tynger på mitt

arma bröst — ja — jag får ingen ro, förrän jag sagt dig allt. — Du har varit mig ett stöd och en hjälp nu så långt jag kan minnas. Jag har ofta varit hård och elak emot dig — under det att du alltid varit mild och saktmodig emot mig — och nu kommer jag till en bekännelse, som kanske bringar dig sorg, kanske glädje — jag vet ej hvilket.

Bengt såg upp med en frågande blick — jo ser du, fortfor hon — käre Bengt, du får göra med mig hvad du vill sedan, men jag måste säga det för dig — du är ej min son.

— Icke er son? utropade Bengt, och stirrade forskande på den talande.

— Nej, ser du jag har mottagit dig af din mor, under sådana omständigheter, att jag ej kan yppa hvems barn du är.

— Då skall jag ej heller förleda er att yppa hvad ni vet, men en sak är mig af största vigt att veta; om jag är född af hederliga föräldrar?

Fru Linström förblef en lång stund syst. Det gjorde henne ondt att plåga Bengt, som aldrig gjort henne annat än glädje, ehuru hon plågad, af en inre ofrid, aldrig förr velat tillstå det.

— Hederliga — det vet jag inte, men om du med »hederliga» menar, att de skulle vara gifta, så har du ej mycket att glädja dig åt, stackars gosse.*

Bengts af naturen bleka ansigte skiftade nästan i grått, då han med dyster min stirrade framför sig.

Utan att säga ett ord, reste han sig upp, och gick in till sig.

Fru Linström andades lättare; hvad som så länge under så många år tryckt hennes samvete var nu aflyftadt, hvad och nu hädanefter kunde komma att ske, så skulle det bli bättre . . .

Då Bengt efter en stund åter kom ut, hade han röda ringar kring ögonon, och det syntes att han gråtit.

— Mor, sade han, jag säger likväl mor, ty ni är dock en ärbar kvinna, och jag är skyldig er tack för hvad ni varit för mig — jag kan ju ej tänka, att jag någonsin skulle kunna återgålda edra omsorger, men låt det vara

vid hvad det förut varit, och låt mig fortfarande behålla ert namn, och en mor i er!

Fru Linström tog upp sin näsduk och började rörd torka sina tårar. Hon hade ej väntat sig något sådant efter alla dessa år af hårdhet och orättvisa från hennes sida.

— Ja, Bengt, du är kär för mig som en son, och för att jag i mitt inre skall känna frid efter en full bekännelse vill jag blott omtala att jag under några få år hade hjälp till din uppfostran, som tillsändes mig af din far.

— Nämn honom ej, mor — sade Bengt med ovanlig häftighet och rodnad — min enda glädje här i lifvet har hittills varit, att jag trott mig vara son till ärbara föräldrar! Huru mången gång har jag ej tackat Gud för en mor, som visserligen ofta var hård — men dock en redbar, rättvis aktningstvård kvinna. Han reste sig upp, och gick åter ut öfverväldigad af sorg och förtviflan.

I dörren vände han sig om och sade. — Mor, låt ej Andrée veta något om detta! Eller har du kanske redan omtalat att jag är — son . . . till

— Nej, visst inte — tycker du det? Jag skall ingenting säga! Var viss på det — men Bengt, fortfor hon tvekan, ska vi fortfarande ha det ställt på samma sätt? Jagar du ej bort mig från dig?

— Jagar bort? Mor huru, kan ni tänka något sådant! Nej, låt allt vara som förr!

Hon var en arbetares dotter och föraktade allt yttre pjunk som visade hennes i botten känsliga hjerta. Hon sade därför intet mera, men den utarbetade handen lyftes ovilkorligen, liksom för att klappa honom, men föll åter lika omärkligt ned igen. Bengt förstod henne dock, och såg på henne med en vänlig, vacker blick.

— Tack ännu en gång mor, fortfor han och räckte henne handen, den hon begärligt fattade och kramade . . .

När Andrée kom ut, gick hon icke till söder utan först till Bergs konditori; där hon tullade de af Bengt lemnade penningarna. Sedan gick hon direkt till Mirtzas bostad, som låg ej långt derifrån.

Mirtza var äfven vid ett mycket dåligt humör. Alla hennes försök att höra något om eller från Leo hade misslyckats — han var som förlorad för henne.

Andrées ankomst upplifvade henne något, ty hon var ju en kanal till Leo.

Andrée blef därför genast insläppt till Mirtza, som efter vanan låg halfklädd på soffan fast klockan snart var half 2. på middagen.

— Nää? frågade Mirtza och räckte handen till Andrée.

— Ingenting alls har jag kunnat klämma ur Bengt. Men jag *vet* att han var på middag, och jag har mina aningar

Andrée såg menande ut.

— Ah verkligen? hvem tror ni?

— Jag tror — just ej något . . .

— Tycker ni denna är vacker sade Mirtza och lekte med en solfjäder som låg bredvid henne på bordet.

— Joo vars — svarade Andree, och grep begärligt efter den, joo — fortfor hon, och utbredde solfjädern och granskade den — får jag den?

— Mirtza nickade jakande.

— Joo — jag tror att det var det där högmodiga stycket, fru Fägerfrost och hennes flickor — urs — jag kan ej med dem! — men Bengt är där jemt och samt, det talar han om för mamma och han kan aldrig tröttna på att tala om de där fattiglapparna, — huru utmärkta de äro. Linda är då den enda af dem som liknar folk, och henne är jag ibland ute med, men äfven hon är stram . .

Mirtza mörknade vid hennes ord . . . Hon kunde ej tänka sig farligare rivaler än Malin och hennes döttrar . . . Jo — Yvonne! men därpå ville hon ej ens tänka.

— Hvart skall ni nu taga vägen! Stannar ni hos mig i dag? frågade Mirtza — eller ni kommer väl åtminstone i kväll?

— Ingendera delen!

Nu talade Andree om Bengts uppdrag.

— Om jag skulle följa er, sade Mirtza, och det glänste till i hennes ögon.

— Bengt kan ju tro att vi träffats af en *händelse*

och han skall alltid gilla att jag gör ett barmhertighetsverk.

Alltsedan Mirtzas besök hos Malin samma dag det var Sonjas födelsedag, hade hon gripits af inre oro — mera utpräglad än någonsin. Det var som om bikten hon aflagt för Malin kommit hennes moderskänslor att vakna, och när hon nu trodde sig förlorat Leos kärlek, och äfven stött ifrån sig sin dotter, ville hon åtminstone *försöka* att återfinna sitt andra barn, om denne ännu fanns i lifvet.

Med all energi, som hon var mäktig, dref hon dessa forskningar, dock utan resultat. Upprepade gånger hade hon under antaget namn skrivit ned till den orten, där gossen föddes, och begärt upplysningar om hennes gamla jungfrus nuvarande vistelseort.

Men efter några veckors förlopp fick hon ändtligen det svaret från presten i församlingen, till hvilken hon vändt sig, att de personer, hon nämnde, ej längre funnos där i församlingen.

Den gamla gumman hos hvilken den dåvarande unga flickan, som hon påminde sig ha hört talas om, bodde, var länge sedan död, och tjenarinnan, som blifvit både gift och enka där på orten, hade afflyttat från platsen ett par år därefter.

Mirtza greps genom motståndet af ännu ifrigare önskan att genomdrifva sin plan. Ännu ett bref afsände hon därför och *ändtligen* ljusnade det något — hon fick nämligen veta att hennes tjenarinna bar namnet Petterson, och senare afflyttat till Stockholm. Endast hon kunde lämna någon upplysning om gossen. Det lyckades ej pastorn att genom kyrkoböckerna erhålla någon upplysning, ty madam Petterson hade endast en son, som hette Axel men var född samma årtal som det af Mirtza omnämnda, vid detta halmstrå hakade hon sig fast — det barnet *kunde* i alla fall vara Mirtzas — hennes forskningar bestodo nu däruti att hon med stor ifver gjorde sig underrättad om alla personer hon kunde påträffa med det populära namnet »Petterson».

Gösta Valler som alltid i tysthet gaf akt på Mirtza och allt hvad som intresserade henne, började hysa den förmodan, att det ej stod så alldeles rätt till med Mirtzas förstånd — eller att hon åtminstone gripits af en fix idé.

När han därför under Andrées besök inträdde, och såg att Mirtza med stor skyndsamhet beredde sig att gå ut, spetsade han åter öronen och frågade anledningen.

Mirtza svarade otåligt att hon skulle besöka en familj som var försatt i största trångmål.

Andrée var mycket trakterad af Gösta Vallery i smyg drifna kurtis för henne, och gjorde en min bakom Mirtzas rygg åt honom, som skulle föreställa förundran.

— Och hvad heter denna familj? frågade han helt menlöst, hvar har du fått reda på dem?

— Fröken här, talar ju om dem, och du hörde väl nyss att de heta Petterson? svarade hon ytterligt irriterad af hans ständiga spioneri på henne.

— Hade jag hört det, skulle jag naturligtvis ej frågat, sade han, och fixerade henne med en lömsk blick.

Han började känna sig allt mera öfvertygad om att hon led af sinnessjukdom. Hvad skulle det blifva, om hon under ett anfall däraf förrådde allt som de hade mellan sig —? Gösta Vallery, som så skickligt väft ett nät omkring henne, kunde sjelf störta deri — han satt nu och strök med pek fingret fram och åter öfver sin långa snipiga näsa — kanske — skulle hon kunna tala om ej så alldeles vackra saker om honom — om äfven hon blef fäld.

I sjelfva verket band han henne genom ofta nog grundlösa hotelser — och den där mästerkuppen med att hon var efterspanad . . . kunde han ej nog prisa sig sjelf för . . .

Han småskrattade tyst och inom sig — tänk om hon blott visste allt, huru jag lefvat på det underhåll som jag i hennes namn aftvingat grefven för deras barn . . .

Händelsen var ju äfven den, att madamen som skulle ha tagit reda på barnet, hette ju äfven Petterson.

Skulle denna påträffas — och Mirtza af henne få reda på att kanske ej något barn ens funnits, vore han förlorad . . . han som under alla dessa år haft ett sådant godt stöd dels genom grefvens pengar, och dels genom det tvångsband han pålagt Mirtza, som ej vågade öfvergifva honom.

Han kände det därför så mycket obehagligare när Mirtza började vurma för detta namn — och hända hvad

det ville, så skulle han rädda sig, det fick då gå huru det ville med henne.

Huru ifrigt han än spionerade på henne, hade hon dock lyckats föra korrespondens med presten, utan att han fått reda därpå.

Han kunde därföre ej fatta, *huru* hon fått kännedom om de gamla förhållandena, då hon, då de först träffades.

På dramatiska teatern.

i Köpenhamn, ej kände till den omtalade tjenarinnans namn och han allt sedan den tiden trodde sig kunna redogöra för hvarje hennes handling, ja nära nog hvarje tanke.

— Jag ämnar följa med damerna — om du tillåter. Det kan nära nog vara lifsfarligt för tvenne unga, eleganta, vackra fruntimmer att göra ett sådant besök ensamma.

Andrée kunde ej dölja sin förtjusning.

Han var visserligen en gammal narr, herr Gösta,

men det var så stilt att han i smyg kysste hennes hand, tyckte Andrée — och modren som numera blifvit så sträng och olik sig, höll så sträng kontroll öfver henne, att hon knappast fick *se* på en herre en gång — Gösta Vällers hyllning roade henne derföre på det högsta och bidrog i ej ringa grad till hennes täta besök hos Mirtza.

— Då taga vi en vagn, svarade Mirtza, och såg trött och otålig ut.

Vädret var vackert, och hon hade hoppats att få skingra sina dystra tankar med en promenad i det fria.

Dag efter dag, timma efter timma hade hon med feberaktig ifver hoppats få någon underrättelse från eller om Leo.

Men detta hopp svek henne alltjemt. Hon hade nu under nära fjorton dagars tid knappast vågat lemna hemmet, annat än korta stunder, af oro att Gösta Valler skulle uppsnappa det, ifall där kom något bref eller bud till henne.

Då hon upprepade gånger skrifvit till honom, utan att erhålla ett enda ord till svar, var det henne klart att han helt enkelt öfvergifvit och ledsnat på henne.

Men hvarför?

Därpå grublade hon hvarje stund.

Från fullt tillförlitliga personer hade hon fått den underrättelsen att han ofta var sedd i Stockholm.

Hon hoppades ej längre. En slö, förtviflad håglöshet gräfdje djupa veck i hennes väl sminkade kinder — och glansen i ögonen var oftast följdén af det stimulerande medel, som hon allt ifrigare använde för att hålla sig uppe.

Mera än en gång funderade hon allvarligt på att taga lifvet af sig — men det var en röst inom henne, som midt i hennes förtviflan hviskade om frid och försoning — skulle det en gång kunna finnas frid äfven för henne?

Hon ryggade äfven tillbaka för det vidriga uti att beröfva sig lifvet — hon fasade för tanken att man skulle föra henne till bårhuset, för att sedan bli använd till studie för de unga läkarekandidater, hvilka hon nu afskydde liksom alla män — nej — vore hon helt viss på att man aldrig skulle återfinna henne, och dessutom, att det vore slut — slut med allt, derföre att lifvet flydde — då — ville hon

— nej! hon bäfvade — kände sig rädd — dock mest skrämd för sina egna tankar . . . Vid ett sådant tillfälle var det som hon fick den lyckliga ingifvelsen att begagna morfinsprutan.

Hon nämnde först på skämt denna tanke för Gösta Valler — men han såg intet ondt däri.

Tvårt om skulle det pigga upp henne, tyckte han och lofvade att hjälpa henne dermed.

Nu var hon redan så långt kommen, att hon kände grym längtan efter den ljufva domningen, som efterföljde hvarje insprutning.

Däri genom blef hon ännu mera beroende af Gösta Valler, som förklarar, att man ej kunde få morfina utan recept, och att det dessutom var nästan omöjligt för en morfinit att ensam hjälpa sig med insprutningarna, som lätt kunde bli lifsfarliga om de ej sköttes af en person, som var förtrogen med rätta användandet af det i annat fall hälsobringande medlet. Så föllo Gösta Vallers ord.

Hon var ej blind för det intresse Valler visade Andrée, och hennes enda förhoppningar var att hon på detta sätt slutligen skulle slippa undan hans ständiga närvaro.

När de kommo fram till den uppgifna gatan och Andrée letade efter tidningsurklippet för att påminna sig numret på huset, steg Mirtza ur vagnen och lemnade Andrée och Valler ensamma kvar i vagnen.

Hon ville sjelf hjälpa till att taga reda på i hvilken uppgång familjen Petterson bodde.

Men det gick Valler ej in på.

Så hastigt som hans något korpulenta person kunde, steg han ur vagnen, och smög tyst som en katt efter Mirtza, för att spionera på henne.

Hon stod uppe i en smutsig, mörk förstuga, under det att Gösta stod nedanför, osedd af henne, och gjorde ett tecken åt Andrée att vara tyst.

— Och ni är 38 år? frågade Mirtza som redan påträffat den efterfrågade. Och ert förnamn? Mirtza såg forskande in i kvinnans drag, för att uppspara någon likhet med den hon sökte.

— Hvad hette ni som flicka? — efterforskade hon vidare. Jaså — hennes intresse sjönk hastigt.

Hon framtog och lemnade kvinnan en slant, utan att vidare göra sig underrättad om dennas förhållanden.

När hon kom ned för trappan, och fick se Gösta Valler stå där, ryckte hon till, och deras ögon möttes för en stund.

— De bo där uppe, sade Mirtza slutligen — går ni dit upp, fröken Andrée?

— Det var ju för att hjälpa dem vi kommo hit, svarade Valler med uttrycksfull stämma, ej för att höra deras ålder och namn.

En hvass blick sköt fram under de nästan hvita ögonhåren.

— Jag sätter mig i vagnen så länge, svarade hon och banade sig väg. — Valler stod nästan och skymde den smala dörröppningen.

— Mirtza — hviskade han — hvilka tankar umgås du med?

— Kanske bäst för oss båda att jag ej yppar dem — svarade hon, och såg trotsigt in i hans lurande ögon.

Andrée väntade på att Valler skulle komma, själf uppfödd och för några månader sedan boende i en sådan lokal som denna, yttrade hon den mest uppskrufvade rädsla att ensam beträda »ett sådant näste», hon drog till sig sina kjolar, och försäkrade under ett tillgjort skratt, att hon ej förstod om man skulle gå på händer eller fötter uppför den branta trappan, som mera liknade en stege.

— Kors, är det inte Andrée Linström, frågade madamen. — Du bör väl inte ännu ha glömt stigarna, fortfor hon hvasst, och glömde under sin afundsjuka ilska att spela ödmjuk och arm.

— Oförskämda varelse, jag känner er inte, sade Andrée och vardt mörkröd. — Ni ska ju vråkas? här har ni att slå i halsen på er hyresvärd, otacksamma menniska. — Narra folk till ett sådant näste!

— Nu behöfva vi väl inte vråkas, när vi fått en hel femma — och då äro vi skyldiga femtio till, sade kvinnan som i skumrasket ej såg Gösta.

— Jaså — det var en femma, sade Andrée, och låtsade bli förvånad — jag kan väl lemna en femma till, fast ni alls inte förtjenar det. Ni kunde arbeta, istället för

att tigga — sade Andrée, begagnande samma ton som man använt åt henne.

— Huru mycket arbetade du sjelf då ni bodde här? Det är inte lätt att arbeta af intet, då man ej har något att göra af, ska jag säga, och så ska jag tala om, att man är inte mycket stark då man svälter, så att det är svart för ögonen.

— Rent kan ni väl dock hålla omkring er — barnen se ut som — —

— Huru ren höll du dig, då ni tog fattighjelp? Jag tror inte man kommer långt med kallt vatten, hva? Är det lätt att skura smörjan med kallt vatten och fingrarna utan borste, utan en vedpinne att få en varm vattentår, utan såpa, och kan jag laga barnens trasor, utan nål, tråd, sax lappar — kan du det, du Andrée?

— Hon är visst litet galen, tror jag, sade Andrée, vänd till Valler.

— Åh nej hvars! jag ä inte galen — ty jag har rätt i hvad jag säger. — Förlåt, jag såg inte herrn!

— Ni borde taga en annan ton, när ni får hjelp af den här snälla fröken, sade Valler förebrående.

— Söta, goa herrn, en stackare blir så uttröttad och utsläpad, så en kan inte med lugn se hur bra andra kan fået. — Om herrn bara vill kasta en blick in i det här eländet, ska han få se hur pass trefligt den fattige har.

— Stig undan du Sven, och du Lars, och du Gustaf, hon knuffade ungarne åt alla håll, men fick mycket brådt att ställa sig för bordet, för att han ej skulle se en ganska stor smörklimp, en vörtbrödbulle och en bit skinka, som tydligen var framsatt till måltid. — Ett par buteljer öl sänkades ej heller.

— Jag tycker just inte att det där vittnar om någon stor nöd fortfor Valler, och pekade på bordet, i det han nästan knuffade undan kvinnan, som med sitt förkläde putsade Svens näsa.

— De ha nog gjort goda affärer på den här annonsen, hviskade Andrée.

Det kom någonting hatfullt i kvinnans blick, när hon steg undan, och med en teatralisk gest med den bruna seniga armen, gjorde en rörelse emot bordet.

— Och skulle det kanske vara missundt, om den fat-

tige för en gång finge smaka på en godbit som man fått till skänks? Kanske jag skall lemna matbitarna på stam-
pen med? Kanske vi ska se på det, för att ni med lugn
må kunna lemna era kronor. — Ni bättre lottade tycka
att vi ljuga och smyga — ja — jag var färdig att göra
det nyss jag med, ty jag såg nog att det lyste till i era
ögon, för ni fick se en matbit hos oss. — Ni som göra
en god gerning, ni går hem och bröstas er och känna er
så belättna och stora, i edra egna ögon. — Ni ha kastat
åt den fattige några kronor, eller i vanligaste fall några
gamla trasor som knappast hänga ihop, och som vi ej
kunna sätta på våra barn, då vi inte ha nål och tråd att
laga dem med — — och så få ni prisas för er barmher-
tighet — men om ni kunna tänka att vi ha något ljus
ögonblick, så grämer det er förstås och tro ni kanske att
vi äro hjälpta för det? Nej skulle det vara någon hjälp-
sä skulle ni skaffa oss arbete — långvarigt arbete.

— Jag tänker ni skulle just ej låta det bli så mycket
arbetadt, om vi ock skaffade er sådant, sade Andrée vist.

— Arbeta sjelf ni, med tre barn som kryper halfnakna
omkring er — och en man som kommer hem och slår
och regerar om han ej har något att äta när han kom-
mer . . .

— Jag tycker verkligen ni är oförskämddet vill jag
blott säga er — afbröt Andrée. — Jag vore färdig att
taga tillbaka hvad jag gifvit er.

— Så ska det väl gå ändå. Vi ha lefvat tills idag
utan dina nådegåfvor — se där — tag du och gå och
köp dig något bjefs för de här med.

Kvinnan, drivven till yttersta grad af bitterhet och
vrede, kastade pengarna för Andréés fötter.

Andrée böjde sig ned och tog hastigt upp sedlarna,
ropade med högljudd stämma och blårod i ansigtet, att
hon skulle skicka polisen på henne.

Sedan gick hon med vana, hastiga steg utför den smut-
siga, smala trappan.

När hon, efter att med Gösta Vallers arm om lifvet
åkt till sin port — kom hon att tänka på hvad hon skulle
säga till Bengt.

Mirtza hade tillsagt åt kusken, att hon ej gaf sig tid

till att vänta, utan tagit en annan droska och rest hem förut.

När Andrée kom in, var Bengt inne i sitt rum, men när han hörde henne komma, kom han ut och frågade hvad hon kunnat göra, då hon varit så länge? Han hoppades det bästa.

— Jag träffade grefvinnan Mirtza och herr Valler, och de blefvo så djupt gripna af min beskrifning på eländet, att de följde med.

— Andrée, din mor och jag ha ju förbjudit dig allt umgänge med denna kvinna?

— Än sedan? rår jag för att vi träffas på gatan, jag? Ska jag kanske springa ifrån dem, och vända ryggen? Nehej du, tack ska du ha, Bengt.

— Du har ej träffat dem på gatan — jag ser på dig att du ljuger, Andrée.

— Andrée lilla, hvarför ljuger du för bror?

— Derför att han har ingen rätt öfver mig, och jag vill ej lyda honom — jag har tråkigt så jag kan dö — det ä alltihopa det, — svarade Andrée och började snyta sig och gråta.

— Kära syster! Och jag som så gerna ville bereda dig ett gladt lif — huru skall jag bära mig åt för att bereda dig ett verkligt gladt lif? frågade Bengt och klappade ömt den gråtande flickan på hufvudet.

Hon grät än häftigare — ej af smärta eller rörelse utan derföre att hon tyckte synd om sig sjelf — fast hon hade allt hvad en ung flicka behöfde, för att vara mer än nöjd.

— Huru var det hos den där fattiga familjen? fortfor han, skrämnd af hennes häftiga gråt — och mycket fogligt som vanligt.

— Det var en oförskämnd fräck varelse. — Inte kunde jag väl fatta att det var Lovisa Petterson, men hon kände igen mig — och duade mig helt oförskräckt.

— Lovisa Petterson! ropade fru Linström, och det förekom henne som om hon kände på samma sätt som de gamla åkarkamparne när de höra en fisksnärt.

— Jaa — ni mins väl mor, dendär Lovisa med alla ungarna och supiga mannen?

— Ja visst. — Skulle jag inte minnas Lovisa. Det

kändes så konstigt att höra talas om dedär gamla. Jag tror nästan att jag skulle önska att det vore som förr nästan.

Bengt suckade tungt. Med allt hvad han velat göra för de sina, hade det ej lyckats honom att kunna bereda dem någon glädje. — De knotade båda omedvetet öfver hvad de hade. — Det var måhända för sent, att omplantera dem i annan jordmån.

— Otäckare och fräckare än någonsin var hon, och otacksam.

— Tyckte hon, att hon fick för litet? Det behöfdes väl mera? frågade Bengt.

Andrée omtalade i ett raptus af upprigtighet och sanning huru gumman kastat pengarne till hennes fötter.

Bengt sade ingenting, men han blef mörkröd ända upp till hårfästet och tog sin hatt för att gå.

— Bengt — hur snart skall rummet vara i ordning?

— Hvilket rum? frågade Andrée intresserad.

— Nu i afton svarade Bengt och gick.

Men Andrée vardt, som om hon fått nytt lif. Det var ju en omvexling i hennes mördande enformighet.

Bengt reste i spårvagn, och följde sedan med hissen och var snart framme vid resans mål.

När han helt stilla gick upp för trappan och en stund stannade för att lyssna, hörde han en upprörd och gråtande stämma yttra:

— Det var Andrée Linström, och derföre att hon nu är grann och fått sig en som underhåller sig, så kan hon väl låta bli att komma och vara otidig på en stackare för det.

— Hvar har du pengarne då? frågade en rosslig röst.

— Jag fick inga pengar hör du ju — hon tog dem tillbaka.

Bengt ryckte till — Andrée hade visserligen omtalat att kvinnan kastat pengarne tillbaka, men han kunde aldrig fatta att Andrée verkligen återtagit dem.

Bengt knackade, och madam Petterson öppnade. Först mottogs han med mistrogna blickar och trumpet uttryck — men när madamen såg närmare efter och igenkände

Bengt Linström i den fine herren, bad hon honom med ett ljusnande uttryck stiga på.

Mannen satt fortfarande stilla, och stirrade framförsigt på golvet, under det att han vände och vred den gamla trasiga hatten mellan sina svarta knotiga händer.

— Huru står det till här? frågade Bengt deltagande, är det så illa som det låter i annonsen?

— Ja käre herr Linström, Johan har inte haft något arbete på 6 veckor snart — annat än lite då och då nere vid hamn, och jag kommer ingen stans för ungarna. — Värden vill inte längre vänta och han harnu vräkningstätighet på oss... Hon torkade ögonen med det smutsiga förklädet.

— Tig hustru. — Det tjenar inte till något att tala om eländet — afbröt mannen vresigt och fixerade Bengt med en slö blick.

— Men om det skulle tjena till något ändå? Jag har just fått höra att en portvaktsplats är ledig i ett hus på Regeringsgatan. — Vill ni mottaga en sådan plats, och lofva att sköta den ordentligt ifall jag rekommenderar er?

— Skulle ni, ni herr Linström vilja göra detta för oss? frågade mannen åter misstroget.

— Hvarför skulle jag inte det? Ni är ju en gammal bekant från mina gossår, som det är mig en glädje att kunna hjälpa. — Dessutom skulle jag vilja göra det för hvem som helst — ty hvar och en behöfvande är ju »min nästa», svarade Bengt med en vacker blick.

— Men — vi ha allt af det bästa vi äga på stampen — och portvaktare bruka ha det så propert.

— Jag hjälper er att få ett litet nätt, snyggt bo — sedan ta vi ut ur stampen hvad ni har där. — Gif mig pantsedlarne!

— Men ett fordrar jag af er Petterson, och det är att ni afstår från alla spritdrycker. — Ni behöfver ej gå in i någon förening, fast detta visst ej skulle skada — ni behöfver blott gifva mig ett löfte och ett handslag på att ni, för ert eget bästa, blir nykter, arbetsam och ordentlig!

Mannen såg Bengt med en ärlig blick in i ögonen, och gaf honom ett kraftigt handslag. Det samma fordrar jag af er, madam Petterson, låt mig få heder af min rekommendation.

— Jag tar barnen med mig — eller det är kanske bättre att jag talar med värden. Ja så? är det så mycket som sextio kronor? Ja det kan ej hjälpas, vi betala väl detta och för en månad till — ty den omtalade platsen får, om jag minns rätt, ej tillträdas förr. Det kan ju äfven vara bra att ni under denna tid får ställa er själf, barnen, och ert lilla hem något i ordning — jag försträcker er medel till allt detta — men så snart ni kan, får ni börja att afbetala er skuld till mig. Säg, det vill ni väl Petterson?

— Jag vill ju ej gifva några så stora löften, ty ni har ej stort skäl att tro på mina ord — men jag vill försöka, herr Linström.

Inom sig tänkte Bengt, att han skulle placera dessa pengar i en bank, för att skriva in i deras egen sparbanksbok. Han hade ju redan på detta sätt varit lycklig nog att hjälpa flera familjer på fötter igen.

Mannen fick den uppgifna adressen, och det beskedet att han skulle komma upp till Bengt med svar påföljande morgon.

Bengt tog afsked af de nu lyckliga människorna, lyckliga i hoppet att kunna få ett ärligt arbete.

De följde Bengt med sina välsignelser, och skyndade att skaffa hem fars kläder, som sedan långa tider varit på stampen.

SJUTTONDE KAPITLET.

Vänskap.

Bengt kände sig glad, och lätt om hjertat. Det var ej någonting ovanligt att han spred frid och lycka omkring sig — men han hade mer och mindre tacksamt fält att verka uti — denna gången hoppades han ett godt resultat, och gick så försjunken i sina tankar, att han ej reflekterat öfver hvar han kommit, förrän en bekant röst tilltalade honom.

Det var baron von Melcher som slog honom på axeln och frågade om Bengt ville gå med honom till »Berns».

— Nej tack jag kommer just nu ihåg att jag ej ännu ätit middag — mor har säkert länge väntat ändå — fortfarande. Men, medan jag nu har dig så här — kunna vi ju språka litet.

— Det är mig så mycket kärare, som jag just var på väg till dig i och för en viktig angelägenhet.

Bengt såg upp med en hastig forskande blick och iakttog huru blek och förstörd vännen såg ut.

— Du är åter försatt i någon obehaglig belägenhet? frågade Bengt. Du har trots ditt löfte till mig i alla fall varit med om Mirtzas orgier?

— Se så tag ej så illa vid dig! Det är ju blott en bagatell det är fråga om. Du vet att min far är egare af snart sagt millioner. Det är blott en idé af honom att han lemnar mig så litet att lefva af — att det omöjligt kan räcka . . . Du löper således ingen risk, Bengt. Det är en vaxel som förfaller till betalning på lördag . . . Jag vill nu fråga dig om du kunde . . .

— Du vet Toivo, att jag upprepade gånger hjälpt dig alltid under löfte å din sida, att det aldrig mera skulle behövas.

Det är således högst ogera jag inlåter mig i affärer af detta slag, det vet du, svarade Bengt allvarligt.

— Det förstås, det säger du ju alltid, men slutligen går du dock in på hvad jag ber dig om, sade Toivo med vek glad röst. Du är en sådan hedersspascha, Bengt, att din make finns helt enkelt icke.

— Se så Toivo — tro inte att du vinner något med smicker.

— Alltid ska då ni präktiga människor komma med något sådant där afkylande som naturligen är mycket rätt, men förbaskadt tråkigt. Tror du inte att jag menar hvad jag säger. Lika väl som jag kan säga till en person midt upp i ansigtet att han är en stackare, om jag inom mig känner att han är det, så kan jag väl äfven få säga till dig att du är . . .

— Toivo, vi ha inte tid till dylika funderingar nu i denna stund. Jag anser det vara bättre att du funderar ut

någon plan att komma ur din fatala belägenhet. Skall du inte tala vid din far?

— Min far? Nej sist af allt detta. Det är rätt länge sedan viingo klart för oss att ej vidare tala om obehagliga saker, svarade Toivo med ett lätt skratt och slog askan af sin tjuguoöres cigarr.

— Du är på en mycket farlig väg, Toivo, och gjorde jag rätt skulle jag öfvergifva dig.

— Ah nej det gör du inte? jag känner dig, jag! skämtade Toivo.

— Vet du hvad jag ämnar?

— Jag tror mig ana att du tänker gå och lämna mig en vaxel.

— Nej du, jag tänker uppsöka din far.

Toivo gnolade på en melodi ur Fatinitza.

— Det var en obehaglig idé du kommit på.

— Huru stor är summan denna gång?

— Två tusen.

— Och din öfriga skuld till mig?

— Sammanlagt torde det väl uppgå till fyratusen.

Men käre bror lille, hvad betyder det då jag en gång får mina mili . . .

— Skämta inte så där, Toivo. Ditt lif liksom din fars, ligger i Guds hand — han kan öfverleva dig många gånger.

— I så fall betalar ju *han* mina skulder, begriper du väl.

Bengt blef otålig.

— Hade det ej varit för att rädda dig undan procentarns klor, hade jag alldrig hjälpt dig så många gånger; nu *vill* jag verkligen ej göra det, då jag *ser* att du ej sjelf försöker att bli en annan människa.

— Så skall jag väl använda denna då, svarade Toivo, och framtog lugnt en sexpipig revolver.

— Toivo! lättsinniga varelse, hvad gör du?

— Jag reparerar en dålig affär, sade han och riktade revolvern mot sitt bröst.

De hade under det de språkade uppnått förstugan till Bengts hem.

— Lägg bort den där och kom med mig. Bengt var hvit om läpparne då han ringde på i sitt hem. Andrée

kom och öppnade och började skämta och skratta, när hon fick se att Toivo var med.

— Kom med mig in i mitt rum, sade Bengt och gick före, under det Toivo stannade efter en stund och skämtade gladt med Andréé.

När Bengt kom in till sig och såg allt i sitt treffliga rum upp och nedvändt, i ock för omändringen för den nye gästen — greps han för ett ögonblick af en nedslående känsla. Det var rätt otacksamt att lefva ett lif för andra . . . och ej ens unna sig ett eget rum att fly undan uti — men — fortsatte han sin tankegång, hvarför skulle jag ega rättighet dertill, då så mången annan knappast har tak öfver hufvudet!

— Toivo — kommer du snart, ropade han ut åt tamburn.

— Strax, min vän — strax.

Då han kom in till Bengt hvilade ett soligt gladt uttryck öfver hans drag.

— Jag förstår inte huru du kan ha smak för att skämta i denna stund!

— Kära du, din syster är en liten pigg unge! — Jo — se här är nu den omtalade vexeln som förfaller.

— Toivo, käre vän — har du tänkt dig in uti din belägenhet? förstår du, att du står vid afgrundens rand? Förstår du att det fordras att du vänder om och börjar ett nytt lif?

— Min bästa Bengt, du fordrar allt bra mycket tycker jag —? En ung man — ädling som jag, kan väl ej lefva som en eremit. Apropos! Det är, som du vet, en premiere på dramatiskan i afton! Fru Hartman! ah! — han kysste på fingerspetsarna.

Bengt såg på honom med en hopplös blick.

— Det var inte *det* vi skulle tala om . . .

— Visserligen inte — men tjenst emot tjenst — jag ville påminna dig därom, ifall du inte gifvit akt därpå.

— Jag tackar dig, svarade Bengt, och log ironiskt.

— Den här är temmeligen mager fortfor Toivo, och framtog sin plånbok.

— Hvad gör du af alla pengar Toivo? tillåt mig att framställa den frågan. Om det vore hundra — men, tusental, för dig som bor i ditt hem.

— Det är mycket sällan som jag offerar något för egen del.

— Jag förstår — det är Mirtzas nycker som du måste tillfredsställa — men vet du då ej hvem denna Mirtza är?

— Alltid skall du uttrycka dig med detta förakt när du talar om henne! jag skall säga dig, Bengt, att du är orättvis och hård i dina omdömen om henne — jag känner helt enkelt ej igen dig, då du talar om Mirtza.

— Och vet du hvarför? jo därför att hon gör till sitt lifs uppgift att rifva ned allt heligt på jorden; att inkasta split och oenighet mellan makar — att draga till sig och förderfva unge män — hon aktar till och med ej kärleken till sin dotter, som måste fly bort från sin egen mor förkrossad af hennes skam. Och en *sådan* kvinna är det du offerar dina bästa år, din ungdomskraft och din förmögenhet åt!

— Och huru vet du allt detta? frågade Toivo med mörknande uppsyn.

Bengt omtalade nu hvad han visste om Mirtza, och hvad Malin bedt honom omnämna, på det Toivo i tid skulle kunna draga sig tillbaka.

Det var visserligen en hård stöt för den unge mannens varma hjerta och egenkärlek men med hans lätt-sinniga natur sörjde han ej länge öfver Mirtzas falskhet, åtminstone hoppades Bengt det bästa af detta samtal.

— Hon är verkligen ej värd den kärlek jag offerar henne — och om jag tänkte rätt på saken, är hon en gammal kokett — Jag tror att jag istället skall försöka trösta mig med dottren — som verkligen är en förtjusande flicka.

Bengt ryckte till.

— Först torde du i så fall försöka att uppfostra dig till att bli en *stark* man, stark i att öfvervinna dina passioner — för att sedan bli henne värdig.

— Vill du fortfarande hjälpa mig, Bengt?

— Du vet att jag vill det, endast du med kraft försöker att resa dig!

— Om jag lyckas i mitt försök att glömma modren, då måste jag söka någon hugsvalelse i flickan; — ty jag

har länge tänkt anförtro dig Bengt, att, allt sedan jag såg denna Yvonne, med de klara ljusbruna ögonen och den poetiska nimbus, som omger hennes subtila varelse, har all min passion för modren betydligt afkyllts. — Men du måste skaffa mig tillfälle att sammanträffa med flickan i så fall.

— Äro dina afsigter ärliga? Och hvad vill du göra ifall hon kommer att besvara dina känslor?

— Jag tänker göra henne till friherrinna, begriper du.

— Men dina föräldrar?

— De få ge med sig. — Om flickan kan man ju ej säga något komprometterande?

— Icke den största usling skulle kunna hitta på något att säga om henne — — svarade Bengt med ädel harm.

— Alltså ha vi den här affären ordnad — hvar är det jag skall skriva mitt namn? Jaså — här ser jag.

— Men kom ihåg vår öfverenskommelse, Toivo — och tänk på hvilket pris du kämpar för!

Toivo nickade, och såg för en gång allvarlig ut.

— Det är dock besynnerligt, att för den ena naturen skall det vara en så lätt sak att vara präktig och fast, under det att den andre får kämpa sig dödstrött för att öfvervinna sina medfödda böjelser.

— Så mycket mera har man då anledning att högaktas den som strider emot sina böjelser, sade Bengt, och räckte fram sin hand till afsked.

— En sak till. — Skulle du händelsevis kunna lemna mig en femtiolapp — jag är totalt pank.

— För att du skall kunna se fru Hartman i kväll? nej Toivo — det kan, eller rättare sagt, det vill jag ej. — En sak begär jag af dig. — Gif mig revolvern! Barn böra ej leka med sådana leksaker.

Toivo framtog och räckte vapnet åt vännen.

Väl nedkommen för trappan träffade von Melcher en stackare som med blicken talade om lidande och svält, bad om en slant till en bit bröd.

Toivo framtog sin börs och stjelpte ut hela dess för tillfället magra innehåll, i den förbluffade tiggarens hand.

Men han gjorde det af gammal vana, oreflekterad derföre att det kom i hans väg ett tillfälle att hjälpa. Nästa ögonblick gick han sorglöst gnolande genom Humlegården, och funderande på ingenting annat än huru han skulle kunna få komma på premiern. — Det var dock en ganska god sak att han hädanefter skulle slippa Mirtzas allt uppslukande pretentioner på hans kassa.

Sen gick han hem till föräldrarna, där en kall prakt mötte hans blick hvar han kom.

Fadren teg och modren predikade med foglig tröttsam röst — och förmanade honom att bli hemma någon enda afton och tänka på pligter emot far och mor.

— Vi kunna ju följas åt ut till dramatiskan svarade Toivo fogligt och vänligt.

— Jag skall fråga pappa, sade den förtjusta modren — och kom tillbaka med det beskedet att då finge Toivo köpa biljetter.

— Men jag har inga pengar, svarade Toivo, och vände ut och in på sin plånbok.

— Du ohjelpiga gosse, är du nu utan pengar igen! bannade hon, men var allt för förtjust öfver utsigten att få vara med sin son en afton, för att vilja neka honom något.

— Se här har du, barn — hon drog upp samma låda som hon så ofta hemtat hjälp ur under hans gossår, då fadren höll tillbaka.

— Oroa ej pappa med att tala om dina skrala affärer idag igen — sade hon litet undvikande med bortvänd blick.

Nej — det brydde han sig visst ej om. — Det var ej första gången som mamma gifvit, där pappa nekat. Han förstod henne mycket väl!

Under tiden satt Bengt nedböjd öfver sitt skrifbord, och gömde ansigtet i sina händer. — Skulle han föra Yvonne direkt i Toivos väg? Hvad hade han för sin uppoffrande vänskap till Toivo?

Du gör din pligt, svarade en röst i hans inre — hon blir ej mera din derför att du handlar som en stackare. Toivo är en god varelse — han har ansedd samhällsställning — hon passade bättre för honom — än för dig.»

Blek, men beslutsam, steg han upp — och gick in för att sent omsider äta sin nästan tarfliga, kalla middag.

Andrée, åter tyst och trumpen sedan Baronen aflägsnat sig, förebrådde Bengt att han aldrig kunde bedja någon trefflig varelse stanna kvar. — Alltid jagade han dem ifrån sig, och tänkte säkert till slut mura in henne som demurade in Visbyflickan i Jungfrutornet. Hon hade nyss

Snälla barn, ni får vara i min håla så länge.

läst Jungfrutornet af fru Carlén, och ville skryta med sin lärdom.

— Jag tänkte just fråga om ej mamma och Andrée ville gå på dramatiska teatern i afton? svarade Bengt, som ville göra alla glada.

Nu blef ändtligen Andrée nöjd.

— Hvar ska vi sitta? har du biljetter då?

— Jag telefonerar straxt — ty jag blef erbjuden ett

par biljetter på andra radens fond, af en god vän som fått förhinder att gå — men jag skulle svara straxt.

— Åh! på andra raden! Där syns man ju inte. — Kan det roa mor att gå på teatren?

— Visst roar det mor, svarade Bengt och såg med deltagande på modrens betryckta utseende.

Det blef alltså beslutadt, att de skulle gå alla tre, ehuru Bengt ogerna kostade på sig ett nöje för egen del.

Slutligen påminde Bengt sig, att hans stackars rums-kamrat skulle komma samma kväll, och han beslöt sig för att stanna hemma och taga emot den stackars skepps-brutne som var i så stort behof af ett hem.

ADERTONDE KAPITLET.

Fremiten.

När Yvonne åter lemnade sina Stockholmsvänner, var det med ännu tyngre hjerta än föregående gång.

Tyst och ensam satt hon i kupén, och kämpade för att tillbakatränga tårarna, som ville frambyta.

Hon blef dock nästan glad, när hon tittade ut genom kupéfönstret, och varseblef Anna, som med sin lille gosse bredvid sig satt i korgvagnen för att möta henne.

— Så snällt af dig Anna, att möta mig sjelf! — och se god dag pysen!

— Ah kära du, jag måste taga dig ur dina illussioner med ens — jag är här för att möta en god vän — men den tycks ej synas till.

— Är det maskulinum, femininum eller neutrum? Du förefaller så förbehållsam — sade hon med försök att skämta.

— Det kan jag väl omtala om du nödvändigt vill veta det — svarade Anna lite snävt — det är en vän till mig som skall återkomma, hon har varit på ett längre besök hos Leos syster som är gift nere i Småland.

— Tack ska du ha nu fick jag alldeles för många upplysningar, skrattade Yvonne.

— Se här är hon ju — afbröt Anna och sprang fram emot den ankommande. Anna helsade på Eva med ovanlig hjertlighet, under det hon lät Yvonne på flera sätt förstå, att *hon* var en underordnad.

Anna kunde aldrig förlåta Yvonne att hennes mor var grefvinna och likt alla småsjälar lät hon denna afundåterfalla på sitt offer i tusen små nålstygn. Anna uttryckte det mest sublimes förakt för allt adelskap, ehuru just det kanske var största beviset på att hon fäste allt för mycket vid denna förmån . . .

Eva, hvars far var plåtslagare hade fått en mycket vårdad uppfostran hvad de bokliga studierna beträffade — men hjertats bildning saknade hon i högsta grad.

För Eva var penningen allt i lifvet. Hon ansåg börd, bildning och förfining som helt likgiltigt, då det ej åtföljdes af rikedomar.

Anna, hvars far äfven var en rik borgare, kände sig lyckligast när hon vid sin sida hade någon lika beskaffad släkting eller vän och njöt af att förevisa Annas yttre fördelar bestående af dyrbaraste plagg af alla slag.

— Det blir trångt här, sade Eva, och såg med menande blick på Yvonne, som sedan hon blifvit helt flygtigt presenterad för Eva beredde sig att sätta sig upp i vagnen.

— Det finns ju plats bredvid Jonson? sade Anna och gjorde en min som af Yvonne ej kunde misstydas.

— Aftonen är så skön, att jag skulle önska att gå hem, sade Yvonne, som ej låtsade sig begripa Anna, men kände sig sårad af de båda damernas sätt emot henne.

— Skall du gå ensam genom skogen och så pass sent? klockan är ju snart sex på kvällen?

— Det generar mig ej sade Yvonne som aldrig försökt att gå så långt, och inom sig kände djup oro vid tanken på den ödsliga skogen och möjligheterna att påträffa onda tjurar eller elaka människor.

Hon afskydde nästan ännu högre den tanken att sitta tillsammans med de båda vännerna eller kusken hvarföre hon framhårdade i sitt beslut att gå.

När hon såg vagnen ila bort, öfverfölls hon af den

djupaste ödslighet och beklämning. Några fulla karlar stodo i väntsalen och talade med högljudda, grälände röster, och Yvonne undrade inom sig om dessa skulle bli hennes sällskap.

Skygg och rädd som en liten hare, började hon att nästan springande begifva sig på hemvägen. Vid hvarje krökning af vägen trodde hon sig få se något zigenarefölje — eller någon enslig vandrare som skulle finna nöje uti att skrämma henne.

Hennes hjerta bultade häftigt, och hon stannade litet emellanåt för att lyssna om hon ej hörde något oroande ljud . . .

En skock får voro till och med nära att skrämma henne — så uppjagad var hennes fantasi af alla sagor, hon hört i barnaåren, men så då hon gått en stund vidgade sig synkretsen och hon kom ut på en äng där den mjuka gröna gräsmattan bildade ett behagligt afbrott från den tätta djupa skogen. Nu påminde hon sig att Jonson en gång, då de åkt till stationen, på hennes fråga hvar denna lilla skogsväg ledde, svarat, att det var en ginväg genom skogen till Ulfsåtra.

Redan litet modigare af den välgörande tystnaden omkring sig, besöt hon sig hastigt för att vandra denna väg, och hon klef därför så vigt, som hon i sin ovana med dylika företag kunde, öfver en stätta. Hon måste le åt sig sjelf, vid tanken på huru ovigt hon bar sig åt, när hon slutligen uppe på stättan måste draga åt sig sina styfva kjortlar, för att slutligen våga ett hopp ned på andra sidan, och likväl fastnade hennes klädning i en gårdsgårdsstör, så att hon var färdig att snafva och likt Absalon bli hängande mellan himmel och jord.

Ett kraftigt tag lösryckte dock kjorteln och där stod hon nu med hatten nedfallen och sönderrifven klädning, och tittade sig med stora förundrade skygga ögon omkring.

Skogen öppnade sig något där till venster, och på en liten sumpig gräsbevuxen plats uppsteg i solnedgången en lätt dimma, som i Yvannes ögon strax tog gestalten af dansande elfvor — hon satte sig ned på en mossig sten, knäppte i hop sina händer öfver knät, under det blicken

med ett svärmiskt uttryck häftades på de dansande elfvorna, och hon försjönk i obestämda drömmar.

Den djupa mystiska skogen med den härliga barrdoften, den mjuka grönskande mossan, foglarnas aftonhymn, allt tilltalade hennes hjerta med vemod. Det förekom henne, som hon var den enda lefvande varelsen på jorden och en stilla frid efterträdde stormen som rasat i hennes inre de sista dagarna . . .

Hon gaf ej akt på, att aftonen började kännas sval och daggen föll — utan förlorade sig allt mera i sina drömmar . . .

Då tyckte hon sig höra ett lätt prassel i busksnåret, och när hon vände sig ditåt därifrån ljudet tycktes komma, fick hon till sin fasa se en mörk skepnad stå tätt bredvid sig. Ur hålorna i hufvudet såg hon ett par mörka gnistrande ögon oafvändt betrakta sig.

Yvonne kände huru blodet isade sig i hennes ådror.

Hon mätte, hypnotiskt dragen, en stund stillatigande den gamle mannens blick. Därefter, manad af sitt goda hjerta, gick hon några steg fram emot honom och frågade.

— Hvem är ni? gamle man och hvad vill ni mig, efter ni så oafbrutet betraktar mig?

— Hvem jag är? Därom har ingen sport mig på årtal, ty man är rädd att nalkas mig. Och vet ni hvarför? Jo — de kalla mig dåre, under det att jag kallar dem alla, alla, dårar.

— Således äfven mig, svarade Yvonne och försökte antaga en lugn hållning.

— Jag känner er ej barn, men ni tycks mig likväl så bekant. Hvar har jag sett dessa ögon förut? — — —

Han kom några steg närmare.

— Har ni aldrig hört talas om fånige Hjorten? Jo — det hade Yvonne verkligen. — Han ansågs af alla som en högst farlig person och ingen ville gerna ha något med honom att skaffa.

— Skulle ni vara Mauritz Hjort? frågade Yvonne och kände åter en iskyla genombäfvu sitt inre. Den mannen hade hon ju hört omtalas för sina grymheter och sitt oförsönliga hat emot menskligheten.

Och nu stod hon där ensam i villande skogen, ensam

med en fånge, som ej aktade något heligt. Jag är på väg för att begifva mig hem — hem till Ulfsätra, jag vet ej om jag är på rätta vägen, sade Yvonne fåfångt försökande att göra sin röst lugn.

— Till Ulfsätra? sade han och skrattade. Jag har hört talas om den mannen — hård som flinta och mjuk som vax.

— Jag förstår ej med hvilken ni talat därom? Ni är ju . . . Hon hejdade sig.

— Ni är ju skydd af alla menniskor, ifylde han. Var det ej så ni ville säga?

— Jo — så var det, svarade Yvonne, som af allt mest afskydde osanning.

— Jag tycker om er, mera än om någon annan, ty i er bor inte svek och falskhet.

Yvonne tycktes inte rätt uppskatta den naförsäkran, ty hon upprepade ännu ifrigare sin fråga, om hon var långt ifrån Ulfsätra?

— Ja — väl — ty emellan Ulfsätra och här ligger det djupaste svalg. Vintertid, när sjön bär, är det ej mera än en god half mil, men sommaren — då måste man begagna båt — och gamle hjorten består sig ej sådan.

— Huru skall jag då bete mig, sade Yvonne, och slog förfärad ihop sina små händer.

— Ni tog af på en orätt stig. Hvarför är man alltid så benägen att gå orätta vägar i lifvet?

— Ack, det vet jag inte; och bryr mig ej heller därom! visa mig blott vägen hem!

— Omkring sjön? Ni skall ej uppnå ert hem förrän i dagningen, om ni och skulle orka gå hela natten. Ser ni ej huru gubben Thor bereder sig att åka på sina kopparmoln? Det blir oväder till natten.

Yvonne kastade en tröstlös blick omkring sig. Hennes sköna omgifning föreföll henne med ens som ett fängelse. Skulle hon omkomma här, kanske dödad af den illa berömda mannen.

— Hjelp mig! bad hon, knäppte ihop sina späda hvita händer, och gaf honom en bedjande blick ur sina stora, tårfyllda ögon.

I går vid samma tid hade hon under sin förtviflan

önskat att döden skulle komma utan hennes eget åtgörande, och nu vaknade med ens hennes begär att lefva. — Lifvet var så skönt — hon var ännu så ung . . .

— Jag kan inte — men vill ni gå med den gamle till hans håla, så kan ni åtminstone komma i skydd mot ovädret.

Yvonne tvekade, men hvarför skulle hon ej begagna sig af det enda skydd som kunde stå henne till buds?

— Jag är öfvertygad om att det är Gud som sändt er till min räddning, sade hon slutligen och beredde sig att följa den gamle mannen.

— Gud! skrattade den gamle. Gud — tror ni på Gud?

— Hvad skulle det annars bli utaf mig, sade Yvonne. Huru skulle jag kunna undvika att tro på honom? Betrakta denna lilla blomma, fortfor hon och böjde sig efter en liten hvitsippa, som växte trygg i skyddet af en gren, tror ni, fortfor hon lifligt, att denna lilla blomma skulle kunna växa af sig sjelf?

— Det fanns en tid, då äfven jag tänkte så där . . . men nu har jag kommit till annan visshet.

— Är ni lyckligare nu än då?

— Lycklig? Hvarför skall man just vara lycklig? Det är just människornas dårskap att de jaga efter det som de kalla lycka; under jagten trampa de ned hvarandra.

— Men ni sjelf är just en af dem som förtrampar? Ni sade ju nyss sjelf, att ni föraktar och hatar alla menniskor, afbröt Yvonne, slående honom med hans egna ord.

— Det fanns en tid då äfven jag var ett lyckligt barn — med barnets frid och oskuld i hjertat. Då trodde jag att denne Gud var min far — att han var mig en kärleksfull far — men så lärde jag mig förstå att han är grym och hård, om han finns — såvida det ej är sluppen som styr våra öden?

Yvonne var nära att snafva öfver ett kullfallet träd. De förirrade sig allt djupare in i skogen, där det nästan var full skymning, ehuru solen ej ännu helt och hållet försvunnit.

— Här är så mörkt, sade Yvonne rysande. Bor ni långt härifrån?

— Icke så värst — ni ser det där berget; vid foten däraf är mitt slott beläget.

— Finnes här inga andra boningar i närheten?

— Joo — vargarne ha sina hålor, och röfrarne sina kullor. De äro alla mina vänner. Yvonne följde som i en dröm gubbens steg. På dem kan man tro bättre, än på människor . . . De nalkades nu gubbens hem.

Förmodligen hade det i gamla tiden här varit sjö, ty liksom genom vågornas ständiga rörelser hade det bildats som en grottluk urformning i sjelfva berget. En remna däri var betäckt med en af näfver och videkvistar sorgfälligt hopsatt dörr. När Yvonne tvekande och full af bäfvan stannade där utanför, vände den gamle sig emot henne med bister uppsyn.

— Ni ser här min fristad; jag har för en gång frångått mitt bättre vetande och mitt en gång fattade beslut, att ej sätta mig i förbindelse med den usla hårda världen. Ingen har lyckats i sina bemödanden att upptäcka min håla. Innan ni träder inom dess för mig heliga område, så måste ni svära vid den Gud, som ni säger er tillbedja, att ej förråda mig. — Bryter ni emot denna ed, så må denne Gud och mitt straff träffa er.

Yvonne bleknade ovilkorligen och kände sig djupt beklämd vid hans ord.

— Jag lofvar, sade hon högtidligt, som om detta löfte i hennes tanke var lika bindande som en ed. Hon visste ej sjelf, hvilket hon i denna stund mest fruktade, den gamle mannen, eller det sakta buller som allt starkare och starkare ekade i bergen, och förkunnade att ett oväder snart var i annalkande.

När hon på en vink af gubben trädde in, möttes hon af en underbar syn.

På en hud, som säkerligen tjenade som bädd, lågo ett par de sötaste små vargungar helt lugnt och sofvo.

Ett underligt pipande läte kom Yvonne att frågande titta sig omkring i halfskymningen som rådde därinne. Gubben småskrattade åt hennes intresserade utseende och tog ned några små af kvistar hopflätade korgar, hvarifrån några pipande småfoglar hungrigt sträckte ut sina näbbar.

— Här ser ni mina vänner — och gubben Hjorts

älsklingsnöje, som är att rädda dem som lida. De hjertlösa djur, som oriktigt nog kallas människor, gå omkring och skjuta. Jag hör allt som oftats deras skott eka i mitt berg. Omedelbart därefter smyger gubben Hjort ut, ser ni, och så finner han ena gången några foglar, som nedfallit ur sitt bo, och skrikande ropa på barmhertighet. En

Osjäliga säger ni! — tusen gånger högre värde sätter jag på djur, än på människor.

annan gång finner han ett par vargungar, som mistat sin mamma, förstår ni. Han betraktade nästan med ömhet sina skyddslingar.

I ett hörn såg hon några pinnar som vittnade om att detta var spiseln. Nära dörröppningen var det af en stor slät sten bildadt som ett bord och däröfver var utbredd

ten tjock duk, som vittnade om förgången glans. Strax bredvid stod en gammaldags kista, fordom beklädd med skinn, men illa åtgången af tidens tand. Till sin ytterligare förvåning såg Yvonne en mängd fullskrifna pappersark, bläck och penna på bordet. Men hvad som förundrade henne, mest var att hos den gamle finna ett kvinnoporträtt, infattadt i en dyrbar ram, som ej blifvit förstörd hvarken af rost eller mal.

Yvonne böjde sig ned och betraktade med häpnaden underbart vackra kvinnan — och det var henne som om hon skulle sett dessa ögon förut, denna stolta hållning, och det sinnliga draget kring munnen, — hvar skulle hon taga igen detta utseende?

Men nu störtade den gamle fram med nästan förvildadt utseende — och grep ett hårdt tag om hennes handled.

— Huru vågar ni? sporde han och ryckte undan porträttet.

Hon vek förfärad tillbaka och såg upp med ett så förfäradt uttryck, att gubbens hjerta rördes deraf.

— Se så, se så — jag menade ej så illa. — En blyxt klöf i detsamma den mörka himmelen och upplyste i hvarje springa den ganska rymliga hålan.

— Vi ska täppa till fönstren sade han, och fälla ned rullgardinerna, fortfor han ironiskt.

Yvonne förundrade sig öfver hans bildade språk, och började alltmera anse den gamle mannen som en gåta — hennes romantiska sinne kände sig djupt tilltaladt af den gamle enslingen, och hon längtade efter att höra något om hans föregående öden.

Under tiden framtog han och tände en liten lampa, som spred ett klart sken öfver de fuktiga väggarna.

— Men jag förstår inte, sade Yvonne som kände sig allt modigare, ni har ju låtit mig förstå att ni aldrig talar med någon människa — jag tänkte att ni var förvildad, och så består ni er med både bläck, papper, pennor och lampa — huru har ni då kunnat erhålla dessa saker, utan att tala med människor?

— Det är, som ni vet, ingen evighetsväg till hufvudstaden. — Ensam och fri som jag är, gör jag stundom mina vandringar dit och förser mig der med hvad jag be-

höfver. Ingen tar der notis om den gamle enslingen — jag kommer och jag går lika obemärkt af alla . . . men, huru vill ni att jag skulle tillbringa mina långa ensliga dagar, om jag inte fick läsa och skriva. Här ser ni min lefnadshistoria — mitt arf till menskligheten, då jag engång är borta . . .

Han slog med handen på en tjock papperslunta, som låg på det improviserade bordet.

— Hvad det skulle intressera mig att få läsa detta — sade Yvonne med glänsande blickar — eller det vore kanske bättre om ni under denna långa natt ville förtälja något om ert lif — säg vill ni inte göra det?

— Ni skall taga plats här — aj, akta dendär dödskal-len, som jag begagnar till blomsterurna. — Den är mycket gammal och bräcklig. Han makade undan dödskal-len och gjorde i ett hörn en jemförelsevis bekväm plats, bestående af några hopflätade kvistar, hvilka skulle föreställa något liknande en stol, och verkligen erbjöd en behaglig hvila när Yvonne, trött efter dagens ansträngningar, sjönk ned deruti.

Gubben satte sig i en liknande vrå, och så började han sin berättelse.

— Betrakta mig — och säg, om ni tror att denna gamle gubbe är uppfödd i all den prakt och förfining som en greve har rättighet att fordra.

Yvonne reste sig till hälften och böjde sig fram för att bättre kunna se den talande.

— Så var det dock. Mina föräldrar, hvars namn jag ej vill nämna, uppfostrade mig att bli dem en värdig son — omgifven af all tänkbar prakt och glans. — Jag var af ett lifligt och excentriskt lynne. Fick jag ej genast hvad jag befalde så skaffade jag mig min rätt medelst de utvägar som jag funnit vara de lämpligaste, med utbrottet af mitt häftiga lynne, hvilket aldrig förfelade att göra sin verkan. Far skratade vid sådana tillfällen och påstod att det var godt gry i mig. — Min mor, lika svag, hade blott en tanke, och det var att jag skulle ha allt precis hvad jag önskade, för att på sådant sätt lära mig älska mina föräldrar öfver allting i lifvet.

På detta sätt fortgick det i lifvet, ända tills jag blef vuxna mannen.

— Man fjättrade mig i guld och vällefad, och i sjelfva verket var jag en fånge.

Jag var likväl ännu en renhertad yngling med varm entusiasm för det stora och sköna i lifvet — jag var idealist — och drömde om stora hjeltebragder, som af mig en gång skulle utföras. — Stundom insmög sig äfven i mitt paradiset en Eva — och denna Eva utrustade jag med alla menckliga fullkomligheter. Vid den tiden då alla drömmar i mitt oroliga inre liksom kulminerat, var det som helt plötsligt denna Eva stod framför mig.

Jag glömmet inte den första blick vi vaxlade, men den bekräftade allt hvad jag sedan erfor i kärlek och lycka.

Hon var skön som ljusets engel, och eldig som Vesuvius.

Efter blott några dagars sammanvaro hade jag bekänt min kärlek, som i lika hög grad besvarades af henne.

Att kalla detta rus, hvori vi lefde, — lycka, vore matt — nej jag säger, att himmelens sällhet visst måste vara ringa emot det sällhets rus, hvori vi båda lefde — och jag svor mer en än gång på, att hon skulle bli min maka.

Men, i vårt paradiset fanns äfven en orm. — Han hade varit min informator, och var ännu kvar för att informera mig i åtskilliga ämnen. Äfven han greps af samma vanvettiga känsla för den unga flickan som jag — ehuru han sorgfälligt dolde denna känsla.

Under tiden spionerade han på oss, så att det var oss alltmera svårt att träffas ensamma. — Vår skyddande engel vakade dock öfver oss, i skepnad af vår husa, som fattat en djup tillgifvenhet för så väl mig, som den unga flickan, och tack vare henne var det oss förunnadt att emellanåt ostörda sammanträffa.

Mina föräldrar, som genom den omtalade ormen erhöU sorgfälliga underrättelser, inkallade mig en vacker dag, just då vi svurit hvarandra den evigaste trohet, och förbjöd mig att gifva något bindande löfte.

De omtalade för resten ej sina i kompani med vår lyckas förföljare fattade nedriga planer.

Utan att tillåta oss vaxla ett afskedsord, enär jag under någon förevändning bortsändes till vårt granngoods på några dagar, bortjagades den unga flickan, under påstående

att hon stått i något allt för intimt förhållande till informatorn. — Det var nedrigt förtal — jag kunde ha svurit derpå — men han intygade med allt för faktiska bevis att så var fallet.

Han föresade nemligen ett par bref, som hon efter sin bortresa skrifvit till honom, utan att deri nämna ett ord om mig.

Att jag likt en vanvettig rasade, — förstår ni — ett barn — lika litet som ni förmår fatta huru jag led.

En klar blix, åtföljd af ett bedöfvande dån, som tycktes skaka berget i sin grundval — kom honom att tystna för ett ögonblick.

Han hade gömt ansigtet i sina händer — och tycktes försjunken i sina minnen.

Mina föräldrar, hvilka nu omgäfvade mig med all den ömhet och alla de medel, dem stodo till buds, för att förströ mig, erforo att allt var förgäfvets — sände mig slutligen till hufvudstaden i sällskap med min informator, som slutligen lyckats i sina bemödanden att inbilla både mina föräldrar och mig, att han var oss outhärlig och den trofastaste vän —

Ni kan tänka er, huru listigt han måste gå tillväga för att öfvertyga mig om detta.

Mina föräldrar anförtrodde mig med största förtroende i hans vård, och de medel, vi fingo till vårt förfogande voro, om ej kungliga, dock furstliga — och jag kan försäkra er att det endast var min fullkomliga obekantskap med lifvet, som gjorde att jag beklagade mig öfver det nästan tarfliga bord och de försakelser, som min så kallade vän fordrade, att jag skulle nöja mig med.

Sedan lärde jag mig allt för väl förstå, att min fars underhåll, liksom mycket annat godt som var ämnadt åt mig, strök ned i hans fickor. —

Från att vara en, visserligen egensinnig men god och renhertad yngling, blef jag så småningom neddragen och af min vän, införd i alla de uslaste nästen och de dåligaste sällskap han kunde påträffa, och det gick raskt utför.

Under tiden framstälde han min ungdoms älskade i de mest dåliga färger — så att jag var nära att hata i stället för att älska henne. Till min far skref han flitigt och omtalade, huru jag under hans ledning allt mera tyck-

tes börja fatta lifvets rätta mening, men som jag sedan erfor, beklagade han sig rätt ofta öfver mitt slöseri — hvilket hade till påföljd att jag fick ännu större summor — d. v. s. jag fick aldrig kännedom därom förrän efteråt.

De bref som ankommo från min far undansnillade han sorgfälligt — så de allt oftare upprepade klagomålen öfver mitt slöseri aldrig kom till min kännedom.

Vid slutet af vintern hade jag, för att söka glömska för mitt ännu blödande hjertesår inlåtit mig i en kärleksförbindelse med en konstberiderska.

Med min väns tillhjälp öfvertygade hon mig om, att det var min skyldighet att gifta mig med henne.

Jag var nu myndig och kunde göra huru jag behagade.

Från min mor, som jag ej på länge hört något ifrån, då mina egna bref blefvo allt kortare och kallare, kom det äntligen en dag, då jag under en vild orgie i sällskap med Karmen (så hette min utkorade) tillbringat kvällen i sus och dus — ett bref — jag såg det var hennes stil.

Det var svar på mitt bref, däri jag omtalade min af-sigt att gifta mig med Karmen. Min vän, som alltid lagade så, att han var i min närhet när posten anlände, gjorde ett tecken — af min värda fästmö lätt förstådt — och hon ryckte skälmaktigt ifrån mig brefvet, under påstående att jag, ifall jag ej lät henne få det, älskade föräldrarne mera än henne — och att hon i sådant fall ansåg mig ovärdig den passion hon egnade mig.

Uppeldad af hennes berusande skönhet, i lika hög grad, som af den mängd spirituosa min vän förmått mig intaga, ingick jag på hennes begäran endast med ett förbehåll, att sedermera, när det behagade henne låta mig taga del af innehållet.

En glödande kyss var hennes svar.

Nu hade lampan nästan brunnit ned, och en djup skymning, då och då upplyst af en bländande blix, rådde i bergsgrottan. Yvonne som med stundom af feber, stundom af frossa skälfvande lemmar afhörde berättelsen, stirrade, allt underligare till mods, på den sällsamme gubben, som vid tolkandet af sina minnen tycktes förvandlad till en ännu ung man.

Med min trofaste väns tillhjälp hade jag nu alla eroderliga papper klara — och vår vigsel utsattes till några dagar straxt efter den af mig nyss omnämnda händelsen.

Jag väntade, med något af min forna häftighet, underättelser hemifrån — min vän hade ju omtalat för dem min bröllopsdag. — Skulle de männe helt förgäta sin ende sons högtidsdag? var min enda brinnande tanke. — Jag hade helt och hållet förgätit det från min mor, i Karmens vård öfverlämnade brefvet, ända tills ett par dagar efter det att vår vigsel egt rum och jag med min unga maka promenerade på Drottninggatan i Stockholm. Jag bad henne då bevekande att hon skulle låta mig se brefvet från min mor — emedan det alltjemt smärtade mig djupt, att jag ej fått ett ord från mina föräldrar.

Genom löftet att förskaffa henne ett par diamantörhängen, lyckades det mig slutligen att öfvertala henne.

När vi kommo hem till hôtellet där vi hade vårt hem, om jag så kan benämna denna labyrinth af tylltrasor, halfvisnade blommor, cigarrstumpar och punschglas, sminkburkar och pudervippor ej att förtiga — framtog Karmen efter mycket letande och funderande hvilken klädning hon burit den aftonen när brefvet kommit — ur en ficka det samma — brutet och läst.

Under hela tiden, medan jag försökte att få klart för mig, det i sanning förfärande innehållet — fästade hon sina svarta, ormlika ögon på mig, för att utforska hvilken verkan det skulle göra på mig.

— Och detta har du läst? Du visste det att min far skulle förskjuta och förbanna mig, om du blef min, lika väl som du visste att min mor låg på sitt yttersta och att det var hennes bön att jag skulle hasta hem, för att hon skulle hinna medla försoning emellan min far och mig... detta visste du? frågade jag, och borrhade min blick in i hennes, af berusning glödande ansigte.

— Jag visste det men jag älskade dig för varmt att vilja bedröfva dig!

— Odjur, röt jag! hjertlösa varelse. — Det skall nu måhända vara för sent att erhålla en sista blick af min mor, sade jag, och rusade upp som en galning — hela min för en tid förkväfd ömhet för mina föräldrar vaknade med ens till förnyad styrka, och utan att knappast

ana huru det tillgått befann jag mig snart, trots min hustrus ifriga böner, vid stationen för att begifva mig hem.

Han tystnade för en stund och for ett tag med den darrande handen öfver sin fuktiga panna.

Vet ni hvad man svarade mig, då jag kom till grindarne af mitt gamla fädernegods, jo — man svarade, att min moder för några dagar sedan var jordad — och min far lät helsa mig att han ej kände mig — ty han egde ingen son i lifvet.

Bedöfvad tumlade jag tillbaka — jag var nära att förlora medvetandet — hade blott en tanke — den att få se min mors graf. Där grät jag — en hel natt — grät mitt hjerteblod, men — hon hörde mig ej — hon var döf för mina sorger.

Sedan återvände jag oförmodadt till mitt hem — och fann min vän i den ömmaste scen med min hustru — jag öfverraskade dem. Obemärkt af dem gick jag ut — men jag hatade dem båda — och mitt beslut att hämnas vaknade i samma stund lika okufligt som fast.

Jag hade redan samma kväll en tet à tet med min vän — som jag nu vill kalla min fiende.

Jag stälde honom till ansvar för mitt lif, som genom honom blifvit, hvad det nu var. — Jag visade honom det bref som min far genom sin gamle betjent låtit tillställa mig, däri han blottade den uslingens alla skändliga lögner. Jag förklarade min afsigt vara att hämnas. Ännu var jag vid mina sinnen, ehuru han gjorde allt för att bringa mig till det yttersta med sitt orubbliga lugn och sitt hänfulla inbundna skratt.

När jag kom till det meddelandet, att min far gjort mig arflös och att jag nu var en ruinerad man, bröt det löst, allt hvad han hade att säga mig.

Jag var i sådant fall ej mera behöflig för honom och han kunde nu låta det sista bandet brista.

Liksom för att gjuta eter i det blödande såret, omtalade han, under ett infernaliskt leende, att den af honom omtalade historien om min älskades otrohet varit diktad af honom... att brefven varit författade af honom sjelf.

Slutligen visade han, liksom om han varit beredd på detta samtal, flera bref, från min ungdoms älskade — däri hon i bittra ordalag klagade öfver min tystnad och köld. —

Slutligen anförtrorde han mig, att hon gifvit lifvet åt en son... min son.

Detta var det förfärligaste i min olycka! Hon älskade mig ännu — behöfde måhända mitt skydd och nu var jag bunden vid en annan! — Jag kände mig så hopplöst förtviflad, att jag först var oförmögen att tänka — men hvad som öfvervägde min förtviflan, var dock mitt okufliga hat

Får jag komma tillbaka?

mot min plågoande, som nu tillika med alla sina öfriga nedriga handlingar lade den, att vara min hustrus älskare.

Min första rediga tanke var att döda både honom och henne.

Han satt där midt emot mig, och betraktade mig med sina gröngula ögon. Ah barn, ni skulle sett den blicken!

— Du skall fåfängt utkräfva hämnd på mig, sade han; jag är i förbund med alla mörksens furstar, du skall sjelf gå under i striden, fortsatte han, liksom läsande mina tankar i den blick jag borrhade in i hans.

— Älskade ni då er hustru? frågade Yvonne med största intresse.

— Med mina sinnen ja, jag var berusad af hennes sinnliga skönhet, jag greps som af yrsel när jag kände den doft som uppfylde luften där hon gick fram — men kärlek? nej — jag kände i lugnare ögonblick mera hat än kärlek för den kvinnan. Jag lämnade rummet utan att ens bevärdiga min fiende med en blick, men i mitt inre vaknade ett fast beslut. Den påföljande tiden undvek jag så mycket det var möjligt att träffa min hustru. Under tiden anställde jag de lifligaste efterforskningar efter henne, som jag ännu älskade mera än mitt lif, och kom efter största svårigheter till den vissheten att hon lefde men rest ur landet. Vår son hade hon öfvergifvit, den arma olyckliga flickan, och öfverlämnat honom i händerna på en arbetarkvinna, hvars adress jag, på ett mystiskt sätt och under de största förbehåll om obrottslig tystnad erhöll, för att årligen kunna tillsända henne underhåll för vår son. Förgäfves har jag i hvarje bref anropat kvinnan om barmhertighet. Jag ville till och med fördubbla summan, endast jag fick se min son, eller kunde få den minsta spaning om hvar hans mor fanns.

— Alltjemt erhöll jag samma svar: »att hon finns i lifvet och skall en gång uppenbara sig för er.»

— Och allt detta har ni kunnat göra? frågade Yvonne och såg sig ovillkorligen omkring.

— Detta har jag kunnat göra genom försakandet af alla bekvämligheter för egen del, och därigenom att jag helt dragit mig ifrån verlden.

— Men kan ni ej på *något* sätt genom brefven komma dem på spåren? frågade Yvonne lifligt intresserad; till exempel genom stilen?

— Jag har försökt *allt* och drifvit mina spaningar på det mest energiska sätt dock utan framgång. Den okända förstår så väl konsten att dölja sig, att icke ens den mest energiska spion skulle kunna lyckas utgrunda hvar hon finns . . .

— Vill ni låta mig låna ett bref? bad Yvonne. För mig som ännu lefver uti verlden skulle ju händelsen kunna vara oss till stor hjälp.

Gubben log litet hånfull och såg betänksam ut.

Efter någon tvekan framtog han ett af de mystiska brefven och lämnade åt Yvonne.

— Men jag kan ej fatta *huru* hon bar sig åt denna mystiska sköterska? fortfor Yvonne och förde brefvet fram till det svaga lamplyset.

— Ja — det vore för vidlyftigt att beskrifva. Än har hon ställt min vaxel till utlandet under ett föregifvet namn. Än skulle det hemtas poste restante här i Stockholm — ja — alltid på af henne sjelf uppgifna platser, men nästan alltid under olika adresser. Emellertid bör gossen nu vara omkring tjugotre år gammal. Jag har nu alldeles tappat bort både honom och hans sköterska — ty jag har ej hört något ifrån dem på tre fyra år . . . så nu har jag alldeles uppgifvit hoppet om att få se min älskade eller min son — det är bittert, mycket bittert . . . och därför har jag dragit mig undan de grymma människorna, då jag fann, att de endast bringade mig sorg och kval — men — jag har gått berättelsen i förväg.

— Ja — ja, sade Yvonne lifligt. — Ni talade aldrig om, huru det gick med er hämd och er unga hustru.

— När alla mina rastlösa spaningar voro förgäfvade och jag, emedan jag visste att min älskling lefde, greps af okufligaste sorg och längtan, greps jag samtidigt af den mest obetvingade leda för min hustru. Då jag ännu en gång öfverraskade henne och den trolöse vännen under den ömmaste tét à tét beslöt jag mig för att hon skulle dö.

Ni är för ung att kunna fatta hvad ett sådant beslut innebär, och huru det arbetar inom en, när en sådan tanke en gång fått insteg i ens inre.

Dag och natt såg jag henne för mig i de mäst försviflade lägen — ömsom bedjande — och detta af min hand förstår ni barn.

Gubben tystnade åter och böjde sig skuldmedveten ned, under det att Yvonne skakades af en lätt rysning.

— När jag, gömmande en revolver i min ficka, en kväll smög in i vår sängkammare för att döda henne,

greps jag af den häftigaste frossbrytning. Hon slumrade så stilla, och lugnt, under det hon låg där och drömde om sina ljufva synder . . . Men jag kunde ej se denna kvinna utan att gripas af de mäst olikartade känslor . . . Jag slungade visserligen bort revolvern men kastade mig öfver henne och grep med dessa fingrar om hennes hals — för att döda henne. Ett vrålände trängde till mina öron — jag vardt så förfärad vid detta ljud, att jag störtade besinningslöst ut midt i natten . . . Allt var planerat för denna flygt . . . jag fattade den lilla nattsäck, hvori jag förvarade de enda värdepapper jag lyckats rädda undan min hustrus och hennes älskades klor — och gaf mig besinningslöst ut och bort med nästa tåg — jag reste då till utlandet och uppehöll mig på de mest äfventyrliga sätt för att undkomma rättvisan.

— Men ni visste ej säkert om hon blef dödad genom er, afbröt Yvonne mildrande.

— Nej — därpå har jag ej något bevis — jag spejade i alla tidningar som föllo i min hand, för att efterforska om mitt dåd stod omtaladt, men ingenstädes upptäckte jag det. Likväl tynger blodet ännu mitt samvete . . . förstår ni.

Jag vågade, under förhoppning att jag gjort mig onödiga farhågor angående mitt brott, på försigtigaste sätt efterhöra några bref på posten här i hufvudstaden, där verkligen de omtalade brefven väntade mig, och där det ej mötte ringaste svårighet att utfå dem. Det vill säga, jag lät alltid efterhöra dem genom annan person.

Likväl har jag aldrig fått klart för mig om min hustru öfverlefde mitt mordförsök, och hvar hon i så fall tog vägen — för resten var jag uteslutande glad att vara fri från denna boja, som endast drog mig nedåt i brott och elände.

Af den usla skaparen af alla mina felsteg hörde jag ej ett ord vidare, och min lifliga önskan är, att han en gång måtte få lön för alla sina synder och brott.

Emellertid var det vid den tiden jag åter smög mig in i mitt fosterland — men, förföljd af alla mina bittra minnen och isad af tanken att jag måhända varit min hustrus baneman, har jag ej känt något vidare behof af att åter söka samband med en verld, som jag föraktar lika

mycket som jag hatar den. Min enda förströelse hittills har varit, att försöka lindra för de arma djuren deras lidanden och där jag så kunnat, utan att nås af rättvisan — skada människorna, som jag hatar ända till sista droppen af mitt hjerteblod . . .

— Jag tror det inte, sade Yvonne, med en blick, däri hela hennes goda känsliga själ afspeglade sig.

Den som så kan ömma för de lidande djuren kan, ej vilja tillfoga dem ondt, som stå så högt öfver de osjäliga djuren . . .

— Osjäliga säger ni? Ja — tusen gånger högresätter jag dessa små vargungar framför den eller de af mig beskrifna personerna, som *ni* kallar människor och er nästa. Djuren äro grymma af medfödd natur — men en människa är det af egen fri böjelse . . . ehuru hon vet det rätta.

— Jag har ej kunnat märka någon ovänlighet af er och äfven jag är ju människa, sade Yvonne lugnt.

— Ni hör till undantag, ni barn — och skulle jag tro på den försyn ni kallar Gud, skulle jag tro att det är han som styrt edra steg hit i min väg.

Jag känner att mitt slut nalkas och är glad åt att i edra händer kunna öfverlemnna min sorgliga lefnadssaga, som står upptecknad här på dessa blad.

— Vill ni ej omtala namnen på de personer ni har omnämnt? frågade Yvonne. Det kunde ju vara en möjlighet, att jag då kunde hjälpa eder i edra efterforskningar.

— Nu är det hopplöst — ni skall en dag återfinna allt bland dessa papper, som jag efter min död öfverlemnar i edra händer. Kanske skulle jag dock, om jag kunde återfinna henne, som jag så varmt älskade, endast finna skuggan af hvad hon var. Nu påminner jag mig henne som en andeuppenbarelse — som en skön dröm, som en engel — visserligen fallen men endast af kärlek, af kärlek till mig. Skulle jag återse henne och ej i henne finna samma renhertade väsen, skulle det vara det bittraste af alla mina lidanden. Nej — må hon vara lycklig min Mirtza! Och måtte jag få behålla mina illusioner.

Lampan flämtade matt med en döende låga och det var så mörkt i grottan, att Yvannes drag ej kunde urskiljas; i annat fall skulle helt säkert den dödliga blekhet

som betäckte hennes kinder och spred sig ända till läpparna, förrådt henne. Det var för en stund så tyst i grottan, att Yvonne tyckte sig kunna höra sitt hjerta slå. Slutligen reste hon sig med möda.

— Jag tror det börjar dagas. Vill ni försöka visa mig vägen hem —? frågade hon. Jag känner mig trött — skulle jag inte kunna få fara i en båt? Nisäger ju att det är så nära hem, öfver sjön.

— Men den sjön är ej att leka med, jag kan inte ro er, ty björnen vill ej utur sitt ide, och sjelf kan nicke ro. Det torde allt bli bäst att ni går vägen omkring — jag skall gå med er så långt jag kan — vi kunna ju hvila ibland.

När Yvonne rest sig, och närmade sig den breda remnan i berget, som användes till dörr, insöp hon med begärlighet den härliga grandoft som strömmade emot henne.

Mellan hvarje blad bildade sig af daggen silfverglänsande små fina nät och regndropparne hvari solens strålar bröto sig, hängde tunga på grenarne, under det att småfoglarna sjöngo sina kärlekskväden. En koskälla ljöd på afstånd helt entonigt men bidrog likväl till den idylliska stämningen — och Yvonne, tjusad af all denna hänförande naturprakt, kastade hufvudet tillbaka och utropade hänförd:

— Hvilken prakt och fullhet!

— Ja se, se, och detta allt kallar jag mitt. Är ej mitt rike en skön tillflyktsort för ett sargadt hjerta. Här kan jag ostörd hängifva mig åt mina minnen. Här blir jag ej störd af småsinnade, afundsjuka menniskor, som vanligen medan de äro tillsammans icke hinna vända hvarandra ryggen förr än de äro färdiga taga heder och ära af hvarandra — här lefver jag mitt fria lif — visserligen utan vänner men på samma gång utan falskhet och bitterhet.

De gingo sakta framåt, under det Yvonne tyst och begrundande följde gubbens spår.

— Får jag komma tillbaka? frågade hon, då hon slutligen, sedan han visat henne den rätta vägen, sade honom farväl.

— Ni vill det? Jag tackar er. Skall ni måhända bli det band, som åter förenar mig med menniskorna — nej

icke det — jag vill inte träffa dem — jag vill icke försonas med mina fiender, ty en gång åter under deras inflytande blir jag säkert åter dödssäräd.

Af er har jag ej något att frukta — ni må komma — farväl.

Länge stod han och såg efter henne, där hon med osäkra steg gick fram åt den slippriga stigen.

Slutligen, då han ej längre kunde se henne, drog han en djup suck, och återvände till sin ensliga boning.

ADERTONDE KAPITLET.

Nya strider.

När Anna och hennes vän skiljts från Yvonne, sade Eva Käller:

— Att du vågar ha en sådan vacker flicka i ditt hus Anna.

— Vågar? säger du, och hvarför skulle jag ej våga det? frågade Anna, med ett egenkärt småleende, hvilket kunde tydas ungefär så, som om det vore omöjligt att förmoda att någon annan kunde vara vacker, då hon, Anna, fanns.

— Åh, jag tänkte att Leo. — Du mins väl att han alltid varit svag för det yttre. — Eva gaf Anna en menande puff i sidan.

— Innan vi blefvo gifta ja, svarade Anna, och försökte dölja det obehag hon kände vid Evas häntydning.

— *Kära* du — jag tror inte att äkta män äro så *särdeles* nogräknade af sig.

Eva var studentska, och de förbipasserande bönder de mötte stirrade på Evas studentmössa med samma förvåning, som om hon åkt i en nattmössa.

När de, efter att hafva utbytt sina hemligaste förtroenden, ändtligen stannade vid trappan, kom Leo ovanligt nog emot dem ut i förstugan.

Han helsade förströdd, under det att hans blickar irrade sökande omkring.

— Du glömmet att bedja *min bästa vän* vara välkommen, sade Anna med barnsligt pjollrande röst.

Leo gjorde en grimas och ryckte på axlerna.

— Hvar är fröken Yvonne, frågade han kusken, som ännu var kvar med vagnen, hvilken var fullastad med paketer och lösa saker, som den opraktiska studentskan kastat omkring sig.

— Hon skulle gå, svarade kusken och förde piskan till mössan.

— Gå —? så sent på kvällen? hvad är *det* för påhitt?

— Nådi frun tyckte det blef så trångt.

— Har jag inte sagt, att ni icke få lasta vagnen så full — fjedrarna äro ej så starka — det måtte du väl veta din drummel!

Leos röst höjde sig för hvarje ord, och en häftig stampning med foten ökade den obehagliga stämningen.

Anna gaf sin vän en betydelsefull blick, och denna sade, nog högt för att höras af Leo:

— Stackars lilla Anna, en sådan grobian till man du fått. Tusen gånger heldre är jag ensam då, än att lefva tillsammans med en sådan . . .

— Kära Eva lilla — jag är så van vid hans häftighet så jag märker det knappast — jag vet ju ändå att han är mig så varmt hängifven.

— *Säg* du den sökande blicken, som irrade rundt för att söka *henne?* frågade Eva och slog armen om lifvet på Anna med en kraft som påminde om att hon redan öfvergifvit all kvinlighet och slagit in på mannens område. På samma gång förrådde hennes stämning all den misstro och småaktiga elakhet, som endast en kvinna kan ega i sin makt.

— Hvilken blick? frågade Anna, som började förstå hvad Eva menade.

— Kära Anna! Därföre att du själf är så god och renhertad, kan du inte fatta lifvets ondska. Det är som jag säger, du går som ett barn genom lifvet och är en *ovanligt* beskedlig varelse. Annat skulle det vara med *mig*

om jag vore gift och älskade min man, då skulle jag min-
sann hålla reda på gunsti herrn.

Se på honom nu där han går, och piskar af de stackars-
blommorna med sitt ridspö. Anna tittade ut genom fönstret
och började i sitt inre gifva Eva rätt.

Har du aldrig kommit att tänka på *faran* att ha

*Jag ber er herr Bardack, forska ej efter var jag till-
bringat natten.*

denna flicka i ert hus? fortfor Eva i det hon slängde af
sig resväskan och kastade den på bordet med sådan fart
att ett litet glas med blommor, som Anna placerat på
skrifbordet, föll omkull och vattnet rann utåt den fina
polerade skifvan.

Anna blef ond, men sade icke något då. Slutligen,

då bordet trots hennes ifriga försök ej återfick sin glans, sade hon med mild röst som vanligt.

— Det är besynnerligt att alltid dedär studierna ska göra flickor litet nervösa och kantiga i sina rörelser.

— Åh tack du — jag är visst inte nervös — det är allt för kvinligt för mig förresten, en sådan där strunt lappri sak borde ej taga bort humöret, tycker jag — hvad i »helsingeland» betyder det om bordet är blankt eller matt på sin yta — för mig är det till att lägga mina böcker på, »that is all».

— Det måtte i alla fall bli ett bra härligt hem du en gång kommer att bereda din man, tycker jag, svarade Anna, som allt mera hängaf sig åt sitt dåliga lynne — så mycket svårare, som det aldrig tog utbrott, utan blott framträngde i små hvassa pikar och förresten visade sig i små röda fläckar, som stego upp vid tinningarne och ned på kinderna.

Eva, allt för mycket upptagen af sina egna tankar, gaf ej akt på Annas missnöjda min, utan borstade sitt korta hår så ursinnigt som om det gällde lifvet — torkade sedan med kantiga fasoner och armbågarne i vädret sin penze-nez, hvilken hon sedan nöp fast på sin ganska röda näsa men först snöt hon sig länge och grundligt.

— Se så där ja, sade hon slutligen och slog häftigt ihop sina händer — nu tror jag man är klar för sexan. — Aj för t—n jag glömde att jag befann mig i privatbostad — jag är verkligen så van vid att umgås med mina kamrater, att jag — ber tusen gånger om tillgift — min nådiga!

Eva såg sig omkring liksom sökande en ledig stol — kappor, blomkrus, böcker och portörer upptog nästan hvarje plats.

— Hurudan är er flora här? frågade hon vidare.

— Det vet jag verkligen inte — jag har ej reflekterat vidare däröfver. — Nu skall du väl hvila dig efter dina trägna studier i alla fall, så du hinner väl inte taga reda på floran så grundligt?

— Som är hufvudmålet med min hitresa? missade sig Eva. — Det vill säga rättade hon sig — jag måste ju äfven hit och taga reda på dig mitt vackra barn. — Se så en kyss nu — hit med munstycket.

— Jag förstår inte, hu — det är då precis som om jag hade en en — karl här — nej Eva — du skrämmer mig — sade Anna och satte sina bildsköna små själlösa fläskhänder för ansigtet.

— Sjäperier — du måtte väl ej taga mig för att vara en hermafrodit heller, skrattade Eva litet grofkornigt.

— Jag vet ej hvad du menar, men jag tycker inte om dig Eva — fortfor Anna, road af Evas tydliga beundran.

— Inte? kors det var då lustigt — men ska vi inte gå ner nu, och taga reda på din Othello — ja — där har jag det — ditt utseende är en Desdemonas.

— Verkligen? tycker du jag är lik henne — jag har sett en taffla af dem — och hon var så vacker så — tycker du verkligen jag är lik henne? tycker du jag är *bättre* nu än som flicka? frågade Anna varmt intresserad, så snart det var fråga om hennes utseende.

— Du är mycket fylligare förstås. — Ammar du barnet ännu? Det skulle du ej göra — det förstör ditt utseende — dessutom är det ju ett tusan så obehagligt band det där; jag tycker de där små djuren äro sig alla lika ända tills de bli en två tre år så där — då kan man börja ta i dem — men innan dess — brrrr!

Eva skakade sitt hufvud så häftigt att hennes binocel föll af och hon passade tillfället att spotta på sin näsduk och torka i den fördjupning som den åstadkommit invid näsroten, och som i hög grad vanstälde Eva.

Anna hindrades lyckligtvis från att vidare diskutera frågan med den för det viktiga moderskallet så litet egnade studentskan, derigenom att det tillsades om matbud, och de gingo arm i arm utför trappan.

— Du har ett stiligt hem, du Anna — fortfor Eva — obesvärad och såg sig omkring.

— Och en ståtlig man framför allt — tillade Anna, och såg med vanlig förtjusning på Leos manligt vackra drag.

— Huru är det med ditt hutvud i kväll? Leo lille, sade Anna, i det hon gick fram och strök med sin hand genom hans tjocka krusiga hår.

— Låt bli det där, har jag ju bedt dig, sade han, och drog sig undan, i det att han gaf Anna en mörk blick.

De satte sig vid bordet, och åt under tystnad några smörgåsar.

— Lite thé, Eva? Inte? Ja så, du dricker heldre öl? ja — vi ska ta in.

Hon tryckte på en knapp, som hängde vid en snodd i lampan ofvanför bordet.

— Är det svartmylla eller gråmylla i jorden här omkring frågade Eva, i det hon tryckte fast binockeln med pek- och långfingret.

Hon gaf Leo en forskande blick i detsamma.

— Studerar ni äfven landtbruk? Kanske ni går igenom Ultuna landbruksskola? frågade Leo retligt.

— Jag har tyvärr en bror som är äldre, och närmare att göra det — men i annat fall skulle jag önskat . . .

— Kunde just tänka mig det — jag ser er så väl klifva omkring i storstöflar och byxor.

— Men snälla Leo lille — du är då inte särdeles artig.

— Låt du honom gå på — det skadar inte. — Det är, tänker jag, roligt att få försöka sig i drift — det vilja ju herrarne så gerna — synnerligast de som sjelfva lida af att sakna bildning.

Leo drog sina läppar till något som skulle föreställa ett leende — men ordet, som ville tränga öfver dem, kväfdes, och en ljungande blick träffade Eva, som helt oförfärad betraktade honom, när han med sådan hastighet sprang upp från bordet att ekstoln föll i golfvat och dånade mot det bonade golfvat.

— Men söta Eva — hvarför retar du Leo —? Du känner honom inte!

— Åh — vi skola väl bli på det klara med hvarandra — karlen är rå och bör ha lite tilltufsning, det är klart det.

— Men jag tror knappast att du gör honom bättre på detta sätt, Eva lilla, — jag behandlar honom ständigt med mildhet.

— Och derföre är han sådan han är! — fy donc! en sådan grobian! Nej — »sådant läder skall sådan smörja ha» — fortsatte Eva — det är säkert det.

Eva stälde sig med armarna i sidan och betraktade

majolika-kakelugnen, liksom om hon i sitt sinne värderade den.

Hvad ska vi taga oss till nu? Gå ut lite på maten? Hva?

— Nej för all del; jag skall bada gossen. — Det gör jag hvarannan kväll.

— Och om det nu blir en kväll öfverhoppad, så dör väl ej det lilla kräket för det!

— Så du talar! Aldrig har jag då hört på maken i hela mitt lif!

— Anna! ropade Leo från förstugan, huru tänker du ställa det för fröken Yvonne? fortfor han när Anna helt lugnt närmade sig.

— Huru jag skall ställa det?

— Huru du skall ställa det, ja. Kanske du helt lugnt tänker gå och lägga dig, fast du ej vet om hon under tiden kanske far illa på alla möjliga sätt.

— Jag är så van vid att *du* tänker för henne, så jag bryr mig ej därom.

— Jaså. — Du är så van vid det du? Emellertid så får du allt vara så god och tänka därför denna gång — nå, hvad ämnar du taga dig till?

— Absolut ingenting — jag tänker gå och lägga mig, snälla Leo. — Du kommer väl med?

— Nej, tack skall du ha — tag du med dig din student och prata bort tiden — jag förmodar ni ha åtskilligt otaladt.

— Jag tror du är svartsjuk jag — skämtade Anna.

Leo gitte ej svara. — Ett oartikuleradt fräsande var hans enda svar.

Leo såg på sin klocka, och tog sedan raka vägen ned åt stallet.

— Han tillsade om sin ridhäst, samt beordrade ett par karlar att gå ut åt skogen olika vägar.

Hon borde ovilkorligen vara här nu, om det ej händt henne något, tänkte Leo, under det han kände sitt hjerta slå häftigare och gick några steg utan mål, medan han väntade på sin ridhäst, men återvände snart och kastade sig upp på ridhästen, som just var färdigsadlad.

I sporrstreck red han utåt allén, och ned åt stationen till.

När han kom fram såg han sig villrådig omkring. Där syntes ej någon enda människa, utan allt bar den jemförelsevis ödsliga prägel som stationerna plåga förete när det ej väntas något tåg.

Slutligen red han fram åt banvaktarebostället, och knackade på.

Banvaktaren svarade på Leos fråga om fröken på Ulf-sätra syntes till, att hon gått strax som Stockholmståget passerat, och borde varit hemma för länge sedan, ty det var ju ej mera än en dryg half mil till stationen från Ulf-sätra.

Leo, hvars häst otåligt sparkade upp sanden så den yrde omkring honom — galloperade ut åt vägen på måfå utan att kunna utfundera, hvart hon tagit vägen som han sökte.

Det kunde vara en möjlighet att hon, sårad af Annas dumma ogrannlagenhet gått tillbaka till stationen och återvänt till Stockholm för att aldrig mera återkomma. Vid denna tanke ryste han. Han bäfvade för tanken att blicka tillbaka till den tid, som varit innan han lärde känna Yvonne och innan hon kom i deras hem. Han uppdrog en parallell mellan Mirtza, denna dämoniska uppenbarelse, en inkarnation af rå sinnlighet och njutuingslystnad — och hennes dotter, så oskyldig och ren som snö.

Huru hade ej Mirtza på allt sätt dragit honom in i sina nät, från första stunden de träffades — af en rent tillfällighet — och sedan. Han påminde sig stund efter stund. På Clara kyrkogård var det första gången han såg henne. Hon tappade sin näsduk vid hans fötter — han förstod senare att hon gjort det med flit, för att komma i samtal med honom.

Han hade just den dagen, uttråkad af Annas mördande enformiga gnat om en piga som slagit sönder något, i fullt uppror rusat ut — hemifrån, och fann sig sjelf sittande på en soffa i skuggan af de urgamla träden på Clara kyrkogård.

Länge satt han och stirrade framför sig, utan att gifva akt på sin omgifning. — Slutligen, då han såg upp, mötte han denna blick, som sedan skulle hålla honom bunden. Dendär svarta förbrännande blicken, som kom blodet i

hans ådror att bränna som eld. De första inledande orden kunde han ej påminna sig, blott att han utan förmåga att slita sig lös, viljelös gick vid hennes sida. Detalade snart lifligt om väder och vind — och skiljdes åt med önskan att åter snart sammanträffa.

Redan samma kväll blef han inviterad att deltaga i ett spelparti för några af Mirtzas umgängesvänner.

Det slog honom med häpnad att endast herrar voro gäster i en kvinnas hem...

Men så småningom upptäckte han rätta förhållandet... Mirtza var själen i en spelklubb — efter fransyskt mönster.

Nu blef det honom ännu mera trångt, i det landtliga hemmet — och okänslig för sin hustrus pikar och klagomål drogs han ständigt i Mirtzas närhet — han kunde ej lefva då han ej andades samma luft som hon...

Men ett helvete var det på samma gång. Hennes konster, att ständigt egga honom till nya utbrott af ömhet, slappade honom så, att han till sist kände leda vid sig sjelf och hela lifvet.

Då var det som Yvonne med ens stod framför honom, som bilden af jungfrulig renhet...

Han såg in i dessa ljusbruna milda ögon beskuggade af dedär långa mörka ögonfransarne — och omedvetet kom det en fläkt af frid in i hans sargade sönderslitna själ... Och likväl trodde han ej sjelf att han älskade henne.

Men nu — då han tänkte sig möjligheten att aldrig mera återse henne — att lefva utan henne — nu var det som om en blixt upplyst hans inre — och han fruktade för sig sjelf — och för den nya känsla som åter ville taga honom fången.

Och hvart skulle det leda? Yvonne! — och hon kände endast förakt och medömkan för sin mors älskare.

I dessa tankar uppnådde han hemmet, som, allt sedan Yvonne kom, blifvit honom så kärt.

Han såg på sitt ur — klockan var nära, 12 på natten.

Han gick till sina egna rum, där han numera bodde snart sagt både nätter och dagar.

Halfklädd kastade han sig ofvanpå bädden, sedan han först rullat sig ett par cigarretter.

Anna, fortsatte han sin tankegång — och drog ett

par djupa bloss, Anna var dock som flicka helt annorlunda, jag måste ursäkta mig sjelf dermed — naturligtvis var hon ju alltid litet — enfaldig — men det var dock något utom hennes pengar, som frestade mig — men jag förstår mig knappast sjelf. — Hon klädde sig väl — och detta uttryck af kvinlig vekhet narrade mig. Jag tänkte att hon skulle förmå stilla mitt uppbrusande häftiga lynne — ehuru jag redan då kände mig något retad af hennes enformiga röst och utseende, tänkte han, ja — nog gick det dock någorlunda bra tills dess att han sammanträffade med sina svärföräldrar. — Han, gubben svärfar, kunde Leo dock fördraga, ehuru hans simpla vanor och tarfliga uttryckssätt ej förfelade att göra sin verkan på Leos för all tarflighet så ovanligt ömtåliga sinne — men, se gumman svärmor! med sina uppstyltade fraser, och sin öfverdrifna finhet! se det var ännu värre, att kunna dras med henne. — Därigenom att hon sjelf var född af tarfliga, borgerliga föräldrar, men erhållit skolundervisning, kunde hon ej nog låta påskina dessa fördelar. När Leos egen mor, som var född friherinna, om så behöfdes kunde skura af ett golf, och ej drog sig för något arbete, kunde hans svärmor ej ens taga uti en dammduk utan att först dragit på sig handskar.

Der var deras första tvist, Annas och hans. Och det var ej alls att undra på, att Anna blifvit den nors hon var, med en sådan uppfostran. Praktisk — det var hon då visserligen, det kunde ej ens Leo förneka — men i alla fall — det var säkert ej nog för ett lifslångt äktenskap. Cigarren föll ur hans hand och ned på mattan. Leo vaknade deraf, och spratt häftigt upp.

Han hade således slumrat in i sina tankar. Fåglarne kvittrade så jublande gladt, och de första solstrålarne lekte i de daggiga blomkalkarne, när Leo med bössan öfver axeln, gick utåt trädgårdsgångarne, och sedan vek af på dendär lilla stigen som förde honom direkt in i den djupaste skogen.

Morgonen var underbart härlig, luften ren och sval svalkade hans brännande panna.

Att jaga var hans största nöje under vanliga fall, men i dag intresserade det honom ej, fast han såg spåret af en hare strax vid stigen där han gick fram . . . Han väcktes

slutligen ur sina drömmar däraf att han tyckte sig höra en kvinnoröst sakta närma sig.

Han stannade och lyssnade . . .

»Den vännen som jag älskar, den kan jag aldrig få. Hå hå,» suckade det . . .

Långt borta mellan träden såg han någon skymta fram . . . Skulle det möjligen . . . kunna vara hon?

Yvonne suckar: »ack den som ändå vore död.»

Han böjde undan en tung gren, som när han tog i den, stänkte ned en hel liten kaskad af droppar öfver honom.

I detsamma fick han se Yvonne på helt kort afstånd ifrån sig.

Hon hade aftagit hatten, och det ljusbruna håret

böjlade i naturliga vågor ned åt axlerna, och beskuggade hennes klara hvita panna.

I samma ögonblick stannade hon och böjde hufvudet bakåt, på samma gång som hon tog tag i en gren och ristade ned en mängd glittrande droppar som likt diamanter glänste i solljuset på hennes hår. Men nu fick hon se Leo.

Hennes första uttryck vittnade om den gladaste öfverraskning, och ett utrop tycktes färdigt att framtränga öfver hennes läppar.

Hon tog ett par hastiga steg framåt, men hejdade sig strax och tvärstannade, i det att hon slog ned sina ögon och muhlade något som skulle föreställa ett »godmorgon.»

— Hvar har ni varit, fröken Yvonne? Icke har ni tillbringat natten, denna ovädersnatt under bar himmel?

Yvonne tycktes besinna sig innan hon svarade.

— Icke under bar himmel.

— Men hvar i himmelens namn har ni då varit? Denna väg kommer ju ej från station utan i motsatt riktning och mig veterligt finns åt detta håll ej någon människoboning, annat än hos gamle Mauritz Hjort — dären — och hade ni kommit åt hans håla, hade jag helt säkert ej fått se er här framför mig i denna stund.

— Jag ber er, herr Bardack, forska ej efter hvar jag tillbringat natten. Ni kan vara viss på att jag haft det bra, sade Yvonne med ett uttryck som förbjöd alla vidare frågor.

Men Leo kände sig missnöjd och ur humör. Underliga misstankar vaknade inom honom.

Han bortjagade dem dock. Skulle Yvonne kunna begå något klandervärdt? — Nej — han bortvisade denna tanke med motvilja.

— Är ni mycket ond på Anna? frågade han vidare.

— På Anna? Och hvarför skulle jag . . .

— Naturligtvis därför att hon bar sig åt som en — jag vet ej hvad jag skall säga, — när hon lät er gå.

— Ah för all del, lät ej det på något sätt oroa er; jag försäkrar att jag för bra mycket ej skulle velat åka hem som påhäng åt Anna och hennes vän.

Men medan vi nu en gång tala så här ostörda ville jag säga er en sak — om ni ej illa upptar det.

Han såg på henne med en blick som var vältaligare än ord.

Jo — fortfor hon, jag tycker det är så ovanligt af er att tala så där ovänligt om er hustru. Jag skulle i ert ställe ej vilja låta förstå, att jag tyckte så illa om en person som mitt hjerta af fritt val sökt. Det vittnar om en ostadig karaktär — om flygtighet.

— »Mitt hjerta»? säger ni, ja — visserligen men vet ni hvad — om jag skulle tala om alla attentat jag var utsatt för, innan detta hjerta fick tala, så skulle ni häpna. Tänk er, min värda svärmor, som visste att jag ansågs vara rik, och dessutom satte värde på att jag var adel, och af god familj, ja Gud vet hvad allt, hon var nog förslagen att flytta hit med sin dotter på sommarnöje i en liten stuga, förstår ni.

Hon förstod nog hon, att jag skulle vara svag för det yttre. Hon exponerade sin handelsvara på lämpligaste sätt under alla möjliga olika scener. Hon bjöd mig dit, då jag händelsevis sammanträffade med dem på de mest underfulla ställen. Ni förstår säkert att gumman förde ett slags stilla spioneri på mina steg och . . .

— Men ni är då oförlåtligt egenkär, ni såväl som alla karlar, tror jag . . .

— Har ni redan denna erfarenhet? stackars lilla fröken och ännu så ung?

Ja emellertid så får ni tänka hvad ni vill jag vet likväl hvad jag vet. Ni skall få höra vidare. Ja en gång klädde gumman på flickan en hvit klädning och däri var ju ej något ondt men så skickade hon henne i månljuset ut i skogen där hon visste att jag kom ridande. I samma ögonblick som jag helt oskyldigt kom ridande framåt vägen i sakta skridt, så störtar hon sig tvärt öfver vägen och uppgaf ett tjut. Min häst stegrade sig förstås, och jag måste kasta mig af för att höra hvad det var för pipande nere i diket.

Hvem tror ni väl låg där i sin hvita klädning om ej min kära Anna, och Gubevars, hon hade förstafs vrickat sin fot så illa, att hon ej kunde gå . . . utan bad om mitt stöd . . .

Ensam där ute i skogen, i månskenet med henne . . . skulle jag ju varit af sten, om jag ej blifvit litet uppvärmd.

Hon hängde allt tyngre och tyngre på min arm . . . till slut måste jag, emedan hon blef allt mera trött, slå armen om hennes lif och då passade hon tillfället — och suckade »jag förstår dig älskade», och — så var allt klart. Och så kommer ni och kallar detta, att hjertat varit med . . . och af fritt val.

— Men jag, jag skulle aldrig låta tvinga mig till ett sådant steg, *aldrig*, sade Yvonne med eftertryck. — Men jag går och ångrar mig ett ord som jag nyss sade.

— Jag kan ej påminna mig.

— Jo jag sade att *alla* karlar äro egenkära. Det ges dock undantag t. ex. Bengt Linström. Man kan ej gerna föreställa sig en mera anspråkslös varelse än han och likväl torde få ha större anledning än han att förhäfva sig öfver egen storhet.

— Bengt Linström är lycklig han, som i så hög grad lyckats vinna er beundran, sade Leo bittert, och afbröt en kvist som stängde vägen för dem.

— Akta er! Er bössa är väl ej laddad?

— Jo det är den. Men hvad skulle det göra? Går skottet af, genomtränger det endast mitt hjerta.

— Jag erfar det djupaste obehag när jag ser en bössa isynnerhet då den är laddad . . . jag *kan* ej bekämpa denna rädsla.

— Då skall jag skjuta den där lilla fågeln som sitter och gungar på gren, så slipper ni vara rädd längre.

— Skjut inte! bad hon, men han lade redan an och skottet brann af.

Yvonne slog båda händerna för ögonen. Hvad ni är grym, sade hon med tårar i ögonen när hon såg fågelungarne skrikande flyga omkring och söka sin mamma.

— Där sutto de så glada på sin kvist och sjöngo sin morgonhymn i soluppgången — och så kom ni! — Blott för att bereda er nöje skiljer ni dem åt, och sprider sorg och förödelse i deras lilla lugna hem. Det är grymt och hjertlöst af er! utropade Yvonne och sprang fram till de små ungarne som förskrämda flögo åt olika håll. Endast modren och en liten unge voro träffade, den senare lindrigt sårad, ehuru oförmögen att flyga.

— Stackars liten! stackars liten! sade Yvonne med

det innerligaste deltagande i sin röst, under det att hon sakta tryckte den lilla stackarn intill sin kind.

Hvad skall jag göra för dig liten? säg! fortfor hon och såg på Leo med en mörk blick.

— Låt honom dö — det är det enda sättet att slippa lida här i världen, svarade han.

— Menar ni att den regeln gäller för alla?

Leo ryckte på axlerna.

— Det kan ju kanske ges undantag, någon som dragit en vinst i lifvets stora lotteri — men — jag är rädd för att det ej ges många af den sorten.

Men Bengt Linström han tycks då skapad för att bli lycklig; han är verkligen afundsvärd, fortfor Leo och bjöd Yvonne sin hand för att hon skulle lättare komma upp för en stätta, som de måste öfver.

Hon tog hans hand, och kände huru den darrade. Men det var en präktig hand han bjöd henne — riktigt en hand att stödja sig vid, fast och varm som den var.

Fast hon nu åter kände fast mark under sina fötter, behöll han hennes hand i sin, tills hon med blyg rodnad på kinderna hastigt drog den tillbaka.

— Ja Bengt han är nog lycklig därför att han så helt kan glömma sig sjelf. Jag tror aldrig han offrar en tanke åt sina egna intressen.

— Men jag tror alldeles raka motsatsen, jag. — Ni kan vara öfvertygad om, att Bengt inom sig går och hoppas på den bästa belöning någon man kan drömma sig.

— Huru kan ni vilja tala så om en vän, herr Bar-dack?

— Är det då något så illa att säga hvad jag tänker? Det vore väl ganska underbart, om han, som är fri, ej sträfvade efter ett mål som är eftersträfvansvärdt.

— Jag förstår inte alls hvad ni menar — och vill inte veta det heller — svarade Yvonne.

— Just dessa edra ord bevisar att ni förstår mig — men säg mig, skulle ni kunna älska Bengt, fröken.

— En mycket besynnerlig fråga i sanning — jag vet knappast, om jag är skyldig att svara er därpå, sade Yvonne och andades öfver den lilla fågelungen, som hon bar mellan sina hvita, mjuka händer.

— Skyldig, nej, det kan ni förstås ej vara — men

nog skulle det roa mig att veta det ändå. — Jag hade tänkt mig, att ni fordrade något ändå — ändå . . .

— Jag vet ej hvad jag skulle kunna fordra mera än man finner hos Bengt. — Jag tycker helt enkelt han närmar sig det fullkomliga.

— Nå, då kan man ju få gratulera. Saken är väl i så fall afgjort klar . . .

— Hvad ni är barnslig, herr Bardack. Derför att jag tycker han är utmärkt, så är det väl ej därför sagt att han skall finna mig lika präktig? . . . Dessutom — efter vi tala derom — så — förstår ni säkert att en flicka i min belägenhet ej *bör* tänka på några band — jag är ensam — står ensam i lifvet — men likväl ej nog ensam för att icke den som ville uppoffra sig och beskydda mig . . . skulle få känna obehag af . . . mina familjförhållanden.

Det var första gången på lång tid, som Yvonne vidrörde något, som hade samband med hennes mor. Nog att jag är säker på, att ej Bengt skulle fästa sig därvid.

— Säkerligen ej, synnerligast som hans egen familj just ej utmärker sig för någon öfverdådig finhet — staccars Linström — jag har ett par gånger sökt honom i hans hem, och måste erkänna att han med sina pengar kunde ha det bra mycket trefligare stäldt än som nu är fallet. — Han är ovilkorligen en ovanlig ung man — och jag önskar honom allt godt utom . . .

— Man får ej göra några undantag då man önskar något godt öfver en vän . . . Men ser ni, afbröt hon sig, där ser jag ju slottet skymta fram! Nej! så besynnerligt! jag trodde att jag skulle komma från andra sidan, och nu . . . nej, jag förstår inte.

— Ja, en sådan krokväg har ni gått! Jag kan inte ens fatta huru ni hittat denna väg? Huru skulle ni burit er åt, om ni ej träffat mig?

— Naturligtvis på samma sätt som förut. — Jag visste ju att jag var på rätt spår.

— Men hur kunde ni veta det? Leo såg på henne med forskande blick.

Efter ni nu vill veta det, så träffade jag en karl, som upplyste mig om att jag gick rätt . . .

— En karl? En jägare kanske? Männe det var

unge grefven på Kålby? Han brukar jaga här i denna trakt . . . Leo andades häftigt, och fingrade otåligt på hanen till bössan, som han bar. Var han mörk, svart helskägg och . . . djupblå ögon?

Yvonne kunde med möda återhålla ett leende, som ännu lekte i ögonvrån då hon såg upp, och svarade:

— Han var ljus — hon suckade omedvetet i det samma, när hon påminde sig det krithvita håret, hvilket var anledning till att hon i sitt sinne kallade eremiten för gubbe, ehuru han vid närmare eftertanke ej kunde vara stort mera än några och fyrtio år.

Leos vakna blick uppfångade hennes suck och uttryck — och han blef dyster.

Tysta som ett par skuggor vandrade de stigen framåt. Leo gick före och banade väg på de ställen der grenarne hängde ned och hindrade dem.

— Skola vi tillsammans återvända till slottet, torde ni kanske bli utsatt för obehag, sade Leo slutligen, i det han stannade framför henne.

Yvonne, som afskydde allt svek, såg upp med en öppen, klar blick.

— Ni har ju helt händelsevis träffat på mig ute i skogen. — Det måtte väl vara helt naturligt att vi då återvända tillsammans, då vi hade samma väg. Jag kan omöjligt finna något ondt däri, eller tänka att någon skulle undra därpå . . . eller hvad tycker ni, herr Bardack? Jag kan ej förstå hvad ni menar ens.

— Min hustru . . . förstår ni — kunde ju . . . han visste ej huru han skulle kunna fortsätta meningen, då hon tydligen ej alls kunde fatta att det kunde vara en *tänkbarhet* att han skulle vara någon fara för henne. Eller var hon en aktris? som redan så kunde förställa sig?

Han såg ännu en gång in i hennes klara ögon men läste däri ej annat än hvad hon sade.

— Skulle ni — möjligen kunna tänka att Anna fått reda på det där.

— Hvad? frågade han ifrigt.

— Edra känslor för —

— För, upprepade han ifrigt.

— Min . . . mor, och på *den* grunden tro, att niskulle

lida af att vara i en — så i en — i hennes dotters sällskap.

Yvones läppar darrade, under försöket att tillbaka-tränga de frambrytande tårarne.

Öfver *allt* skulle hon påträffa stötestenar för moderns skull.

Var det verkligen möjligt att hon kunde tänka något sådant? Leos inre greps af det varmaste deltagande för henne. »Stackars liten», sade han ännu en gång — men tillade stackars Leo! — du är allt en bra stor åsna ändå. — Hon är ju ett outveckladt barn utan några varmare känslor.

Han påskyndade sina steg, utan att gifva henne något ord till svar.

Han kunde ej se hennes tårar utan att vilja trösta henne och trycka henne intill sig. — Det kunde han ej — det var bättre att fly.

Men — då hon nämnde detta om sin mor — om Mirtza som numera blott var ett gnagande minne — greps han af den häftigaste smärta. — Mirtza hade dock förmåga att älska honom såsom ingen i verlden. Hvad hade han med detta utvecklade barn att göra? Nej — bättre då att fly undan — till det förra lifvet — till rus och glädje — till henne!

Han förestälde sig huru hon måste ha lidit under hela denna långa tid, under hvilken han ej trots hennes bevekande böner låtit höra utaf sig . . . Stackars Mirtza! Hon skulle helt säkert förlåta honom, kasta sig i hans armar och låta allt vara glömdt . . . vara som förr!

I hans inre mognade i denna stund hans längtan och i och med det samma var beslutet fattadt . . . redan samma kväll — nej, genast nu ville han rida till station och så — till henne. — När de nu uppnått allén, vek han, utan att säga något, af till stallet, tillsade om sin ridhäst och skyndade sedan upp till sina rum.

Han ringde och befalde upp frukost dit, ty han skulle strax resa bort på några dagar.

TJUGONDE KAPITLET.

Ögonen öppnade.

Yvonne uppnådde obemärkt sitt rum. Hon hämtade sin badhandduk, och skyndade nedåt sjön för att taga sig ett uppfriskande bad.

Hon afklädde sig sakta, och med drömmande uppsyn — löste det ena plagget efter det andra — under det att hon försjönk i djupa tankar. Blicken förlorade sig i det oändliga, under det att hennes hand helt lamt föll ned öfver den andra på hennes knä, när hon skulle upplösa sitt strumpeband. Hvad kunde han mena med det där? Skulle Anna verkligen kunna tro att hon, Yvonne, därför att modren ej var så — så — ej ens för sig sjelf ville hon uttala tanken — så bra — skulle de därför behöfva dra sig för henne! — Nej då var ej Gud rättvis! Hon ville ju så gerna bli god och bra — hon bad ju hvarje dag Gud om hjälp och kraft att öfvervinna alla medfödda dåliga anlag, som *måste* finnas hos dottren till en sådan moder. — Men nog var det i alla fall bra hårdt — att — redan bli ansedd för ett mindre godt sällskap — och, hvad hade han menat med att tala så där om Bengt Linström? Bengt, som alltid talade med sådan beundran om herr Bardack, trots dennes stora fel — och så påminde hon sig vidare huru allvarsam han blifvit, och alldeles tyst, just när hon talade om att hon mött den där mannen som visade henne vägen. — Han är så besynnerlig — så ojemn och märkvärdig att jag aldrig tänkt mig sådant. — En sak är mig klar, att han vill vinna mig för att därigenom kunna få

helt beherska min mor — han har säkert af henne hört, att jag var henne mycket kär . . . kanske det är *hon* som bedt honom vara vänlig emot mig — men jag vill ej ha hvarken hennes eller hans kärlek på detta sätt . . . och likväl . . . har jag aldrig tänkt mig ett par mera ömma och vackra ögon än hans — när han ser på mig. — Nej — det är visst bäst att skölja bort dedär dumma tankarna.

Men jag förstår eder ej — stammade Yvonne.

Skall jag då ej kunna tänka på annat än Leo Bardack?

Hon afdrog skyndsamt sina strumpor, och de sista plaggen, samt steg försigtigt ned för den våta trappan. — Hon erkände för sig sjelf att hon var en riktig liten stackare som ej ens kunde simma — och dök ned på korkpåsen som låg och flöt på vattnet.

Under de energiska försöken att på egen hand lära sig denna sport, glömde hon för en stund sina dystra tan-

kar, och gick snart upplifvad, och med spänstiga steg upp till mangårdsbyggnaden.

I hvarje minut tänkte hon på att Leos starka figur skulle skymta fram.

Det var då besynnerligt *skall* jag inte kunna slippa att tänka på honom — sade hon nästan halfhögt i det samma hon såg honom på sin ridhäst i kort galopp närma sig.

Men — huru olika hans uppsyn *nu* var emot då när de möttes i skogen.

Nu hade han hatten djupt neddragen i pannan, nästan döljande de bistert sammandragna ögonbrynen, under hvilka ögonen med mörkt uttryck flyktigt häftades på Yvonne, då han hastigt red förbi henne, utan att helsa eller tycas känna igen henne.

När Yvonne kom ned till frukostbordet, var Anna och hennes vän der förut. — De hade redan satt sig till bordet och Anna gjorde ingen ursäkt därför, ehuru tiden för måltidens intagande var precis, då Yvonne kom in.

Anna såg litet förlägen ut, liksom om hon ej rätt visste huru hon skulle bemöta den unga flickan.

— Du har varit på äfventyr, förmodar jag, ty i annat fall hade du säkert ej stannat borta öfver natten — jag skulle helst se, att du, så länge du är i *mitt* hem, är snäll och undviker hvad som kan ge anledning till tadel.

Studentskan satt där midt emot och fixerade Yvonne envist och ogrannlaga.

— Jag gick vilse, ty jag kände ej till ginvägen från station — svarade Yvonne och kände huru hon rodnade — ty hon väntade sig ännu obehagligare frågor.

— Då tycker jag Yvonne kunde ha nedlätit sig att åka på kuskstället, då man ej känner till vägen bättre.

— Emellertid var det ju tur, att min man, midt i djupa skogen — kunde fiska upp »den vilsekomna».

Anna lade särskild tonvigt på det sista ordet, och det var något i hennes röst och blick, som ovilkorligen kom Yvonne att rycka till och se upp.

Anna var sig alldeles lik som vanligt — men de röda fläckarne, som Yvonne redan lärt sig förstå, voro ännu bjertare än vanligt ned på kinderna.

Yvonne svarade ej ett ord — och åt helt obetydligt. Både Anna och Eva talade sedan hela tiden detta under-

förstådda språk, där en mening börjades, och blick och minspel fick utgöra fortsättningen — men ord sådana som — »det lär ligga i blodet hos somliga», eller »gjort på beräkning», brände sig fast i hennes minne.

Anna hade på sitt kalla sätt visat Yvonne vänlighet på sista tiden — och Yvonne, fattig på vänner som hon var, hoppades så mycket af denna vänskap.

Och i ett nu denna hänfulla köld — det sårade Yvonne mera än hon sjelf ville tillstå, synnerligast som hon så småningom med en känsla af vämjelse började fatta, att det var Leo som var anledning till Annas förändrade uppförande.

Hela dagen kröp fram, tyckte Yvonne, där hon gick liksom på nålar, utan att veta hvad hon torde taga sig till, ty hvad hon än gjorde, rättade Anna henne och gaf med samma milda, entoniga röst, som vanligt, de bittraste stickord och förebråelser.

Yvonne tog då sin tillflykt till barnkammaren för att leka med lille Karl — men hon hade ej varit där länge, förrän Anna, med en för henne ovanlig hastighet, kom och ryckte gossen ifrån henne, och tog upp sin näsduk och torkade dermed den kind som Yvonne nyss kysst.

Yvonne gaf då Anna en blick full af förtviflan, slog sin arm om Annas lif, och höll henne fast ehuru denna ville slita sig lös.

— Hör du Anna, hvad är det? Är du ledsen på mig, eller huru kan du ha hjerta — mera kunde Yvonne ej säga förrän hon bröt ut i häftiga snyftningar.

— Se så! inga hysteriska utbrott, min kära Yvonne! Du vet, jag tycker inte om scener. — Jag förstår inte huru så ung *kan* förstålla dig såsom du gör?

— Men jag förstår ej ett ord af hvad du säger, snyftade Yvonne.

— Såå! Det var nog hvad du i en hast fått svårt för att fatta — jag tycker ej om dig, Yvonne — inte alls — fortsatte Anna och ville gå.

— Men jag tycker ändå om dig, Anna, jag önskar att jag kunde få bevisa dig att jag är dig en upprigtig vän, lika väl som dendär studentskan — nej icke lika väl, utan *mycket* mer. Jag kan ej fördraga henne, Anna, hon är falsk. —

— Detta är ytterligare ett drag af dig, Yvonne — att vilja tala illa och förklenande om en vän till mig — en gammal vän!

— Men då jag inte kan tåla henne — och hon *är* ej din vän det kan jag försäkra dig, så pass stor fysionomist är jag, att jag kan utforska det — ja — jag kan säga henne det midt upp i ansigtet om du vill.

— Var bara så god och låt bli att ställa till något obehag, det *ber* jag dig, sade Anna och gick ut, utan att gifva Yvonne en blick ens.

När kvällen ändtligen nalkades, och de två vännerna, Anna och Eva, sutto halfhviskande under linden, tog Yvonne plats på verandan, hon ville försöka att läsa något — men det gick ej.

Skulle han komma tillbaka? Hvar kunde han väl uppehålla sig? Kanske hos modren — Hon bäfvade tillbaka för denna tanke — nej, nej — det fick ej vara så!

Boken hade fallit ur handen, och hon satt och stirrade, under det hon hörde huru betjenten slamrade med diskarne som han insatte i buffeten. Gång på gång ertappade hon sig med, att vända hufvudet ut åt vägen — liksom hon väntat någon — nej, det var — omöjligt, hon *kunde* ej läsa.

— Jag *förstår* ej *huru* du kan fördra att ha henne så där inpå dig — men se du *är* en engel — har alltid varit det, min älskade lilla Anna! jag försäkrar dig, att *om* jag kunde få bevisa dig *huru* jag älskar dig, skulle jag känna mig riktigt lycklig! ja vet du Anna — du ler, men jag försäkrar dig att *du* är mig så nog, att jag ej någonsin behöfver någon annans kärlek. Du vet, kandidat Ericson, jo — mins du ej jag skref om honom han — hartydligt sin tankar på mig — men jag sade honom just, att när jag har *dig* så — bryr jag mig ej om hela vida världen — hvad du är finhyad, och hvit — och ljuf — du är som skaldens förkropppligade sångmö, sade Eva inställsamt. Anna smålog egenkärt, och tog allt för kontant.

— Dendär Ericson? Tar du ej honom?

— Äh, han är ju fattig, kära du — och du *vet* ju att jag ej har något — ja söta du, jag har snart så stora skulder, så jag får nog ej fortsätta med mina studier.

— Men det är ju synd, kära Eva, du med ditt hufvud?

— Tja — det kan nog ej hjälpas — såvida jag ej skulle kunna erhålla ett lån.

— Men din far? huru är det med hans affär?

— Kära du, gammal! Du vet väl att sedan han ej var ensam på platsen så tog det ett hastigt slut med hela stäten — mera än *en* plåtslagare i det lilla samhället kunde ej gå — men jag har så länge tänkt fråga dig, Anna, tror du att din man skulle vilja låna mig ett par tusen, så där.

— Leo? — ja vet du, det kan jag inte säga, jag tror knappast det. Han är så konstig, Leo. — Dem han får något emot från början, kan han aldrig tåla. — Och jag vet inte huru det kommer sig, men dig kan han inte fördrå — jag förstår honom inte.

— Jag vet någon mera som ej fördrar mig, jag — kanske det är anledningen — till hans ovilja.

— Du menar Yvonne?

— Naturligtvis.

Anna fick ett begrundande utseende.

— Ah nej — jag tror inte att hon sagt något därom.

— Jag har mina egna tankar därom, men det kunna vi ju lämna derhän — men för att återgå till hvad vi talade om; Skulle du ej möjligen af dina egna medel vilja låna mig . . .

Anna såg förvirradt bort.

— Leo har dem alla om hand. — En hustru får ju knappast så hon har det nödvändigaste.

Nu narrades Anna, så hon rodnade för sig sjelf. — Att tänka att *hon* skulle vilja rubba sina egna pengar dem hon med sådan kärlek förvaltade. — Men — fortfarande hon — jag skall fråga Leo — ehuru jag är viss på att han nekar.

— Jag tycker verkligen här lefs så pass på stor fot i *somliga* fall, så ett par tusen vore väl ej så fasligt att undvara. Men Anna, medan vi nu tala så här på tu man hand. — Är det sannt att Leo och du tänka skiljas?

— Huru kan du tänka något sådant? han beror ju

nästän af mig — du vet väl att det var jag som medförde pengar i boet. — Aldrig har jag känt mig så lycklig öfver mina pengar som nu — då jag *vet* att de binda honom.

— Var ej så säker på det du. — Det kunde falla honom in ändå — att bryta! — Så länge du har den där... Nej men se huru hon lyssnar! åh! det är ju för obehagligt med personer som lyssna och intrigera, sade Eva nog högt för att höras af Yvonne, som rest sig för att säga godnatt.

Nu ringde det i telefon, och Yvonne sprang med en ifver hvaråt hon själf måste le, in i telefonrummet.

»Hon slog igen dörren om sig, och fattade luren.

Hallå!

Nej — ingen främmande!

Icke och hvarför?

Jaså — i morgon? med första tåget? jaså med det sista — (rösten lät sorgsen) känner ni ej igen mig? det är Yvonne? — Jag skall väl hälsa? Är ni sjuk? jo — därför att ni låter så trött. — Godnatt! — ja — nej — det tror jag ej — godnatt.

När Yvonne leende och rodnande vände sig om, stod Anna och Eva i dörren.

— Hvem var det? frågade Anna med en röst, som ej var fullt så mild som vanligt.

— Herr Bardack. Han bad helsa, att han kommer i morgon med första — nej sista tåget.

— Jaså — han bad verkligen hälsa? sade Anna, och gaf Eva en blick.

— Du glömmer väl ej att gifva mig svar om pengarne i morgon — sade Eva, när Anna satt uppe hos henne medan hon klädde utaf sig. — Du kan få säkerhet i några nipper som jag fick redan som barn — en ring, en brosch och ett par örhängen af klaraste diamant.

— Jag skall kanske kunna skaffa dig åtminstone tusen — i så fall — men du kan väl stanna här tills vidare nu, så slipper du vara orolig för den närmaste tiden — det förstås i *längden* vore det godt, om jag kunde säga till Leo att du betalade litet — vi kunde ju räkna af det på ditt lån — till ex. 25 kr. månaden — eller hvad?

— Jag tror ej jag kan dröja så länge, sade Eva med mörk uppsyn — vi få väl tala derom i morgon kanske.

— Du blir väl ej ond? frågade Anna — men ser du Leo . . .

Anna begagnade Leo som ett slags »buse» som man skrämmer barnen för. — Alltid när det var något som hon ville draga sig undan, så skylde hon på Leo — ehuru hon i sjelfva verket hade sin egen upp- och afskrifningsräkning.

Påföljande morgon var det fortfarande »åska i luften».

Det var derföre med verklig glädje, som Yvonne såg en vagn köra upp på gården — ehuru hon just ej blef så förtjust af att se, att det blott var Elisabeth Klintesköld, Leos kusin, som steg ur den..

Det blef dock någon omvexling med förmiddagskaffe och afbrott i den tryckande enformigheten. Elisabeth hälsade på Yvonne med en granskande blick, som ej undgick Anna.

— Du känner ju min sällskapsdam? fröken Pollack. Anna uteslöt nu som alltid »von».

— Jag har ej sett, men hört desto mera talas om fröken.

— Huru så? frågade Anna.

— Ah just ej något vidare — du förstår väl, Anna, att sådant där skall man ej upprepa.

Yvonne rodnade så att tårarna stego upp i hennes ögon.

— Jag träffade någon som sett frökens mor — sade hon halfhögt, vänd till Anna, med en betydelsefull blick och kastning af hufvudet.

Anna gaf Elisabeth en så märkbar knuff att Yvonne ovilkorligen måste märka den lika väl som Eva. — Där-efter fortfor Elisabeth: Har ni hört den förfärliga nyheten?

— Nej — hvad då?

— Att en sjukdom, som lär vara en släng af smittkopporna, brutit ut — här i byn — och att en person redan dödt däraf.

— Hvad säger du? utropade Anna och grep hårdt om Elisabeths arm. — Blir man vanställd däraf?

— Förfärligt — svarade Elisabeth med ett otvetydigt

uttryck af belåtenhet i sina fula drag. Hon hade ej något att förlora — för henne kunde gerna smittkopporna komma.

— *Hvad skola vi göra!* ropade Anna alldeles bringad ur sitt vanliga lugn. — Jag som är så *dödligt* rädd för all smitta — och till detta!

— *Hvad man skall göra?* Afbida sitt öde med lugn — sade Elisabeth — det är allt.

Men jag vill det icke! förklarade Leo bestämt.

— Jag är ej ett tecken rädd — jag kommer just nu från en fattig familj — där sjukdomen just skulle ha sin näring i den förfärliga smuts och den dåliga luft som är rådande där.

— Och så kan du vara så oförsigtig och komma hit — då du vet att jag har ett barn.

— Men det är ej alls någon barnsjukdom, svarade Elisabeth med en menlös blick.

Jag skall just fortsätta med mina besök i kojorna på er egendom. Det är förskräckligt, Anna, att ni ej bättre se om ert folk. Denna by är just känd för det värsta sedeslösa lif man kan tänka sig.

— Hvad skall jag göra däråt?

— Du skulle gå omkring hos dem, som jag gör — läsa predikningar och sådant. jag har just — Elisabeth tog upp en anteckningsbok ur sin flicka — jag har just kommit hit, mycket för att fråga mig för om ett folk, som bor här, d. v. s. han är arbetare här på godset.

Han söker en rättareplats hos oss, men de lära aldrig besöka Guds hus, och då kan det naturligtvis ej vara bra människor.

— Du får fråga Leo om dessa saker jag känner endast till dem som jag måste ha beröring med, för tvätt skurning m. m.

— Men, huru dags kommer Leo? Jag tror ej jag kan dröja — det ser ut som om det skulle bli oväder igen — och jag vill ej förstöra min nya hatt — apropos! har du lagt märke till hvilken utmärkt vacker färg det är på plymen? den kostar visserligen trettio kronor, men jag tänkte jag kunde just en gång tänka på mig själf äfven — jag offrar ju nästan alltid allting på andra.

— Anna betraktade med kännareblick den omtalade hatten, som Elisabeth hemtat i hast.

— Men — att du *ändå* bryr dig om att ta en sådan dyrbar plym Elisabeth! sade Anna. När du har så god råd, kanske du ville teckna på den här listan.

— Nej — tackar så mycket för alla listor! jag har verkligen haft så stora utgifter nu, så jag har ej lust för några listor.

— Men barons på Kålsäter har bedt mig sända den till dig.

— Jaså — det var en annan sak! har den kommit från dem? Ja då måste man väl. Hvad är det för?

— Det har jag verkligen ej sett efter, svarade Anna och räknade ett, två, tre, fyra, på sin virkning mellan hvar ord hon sade, så det föreföll som om hon räknade sina ord, för att rätt kunna värdera dem.

— Det är för en sömmerska, som håller på att bli lam

i sin högra arm, sade Eva, när hon för att kunna blanda sig i samtalet vecklat upp papperet och sett igenom det.

Yvonne satt tyst och gjorde sina iakttagelser, under det att hon ifrigt arbetade i sin båge, där ett praktigt arbete filet guipure var uppspändt.

— Jag har nyss gifvit till en fond, som bildats, för att skaffa ett monument till minne af den som uppfunnit symaskiner — det tycker jag visar nog mitt intresse för sömmerskor, sade Eva, och kastade ned listan i Annas sykorg.

— Och under tiden får sömmerskan förvandlas till ett lefvande monument om hon vill, svarade Elisabeth spetsigt — ja vet ni då man, så som jag, offrar hela min tid att tjena andra, så blir man verkligen litet trött på att ständigt vara med, men *ni* däremot kunde ju få ett tillfälle, att äfven *ni* få deltaga i välgörenhet. Alla borde vi offra en skärf där vi så kunna. Hon kastade en blick äfven till Yvonne. Men nedlät sig ej att fråga om hon äfven hade något att gifva . . .

Yvonne kände huru detta slag af välgörenhet pinade henne — och en föraktlig krökning af läppen förskönade henne ej.

— För att återgå till Leo så fick jag aldrig veta hvilken tid du väntar honom hem?

— Huru dags var det, Yvonne?

— Med sista tåget, svarade Yvonne, under det hon kände huru hon rodnade.

— Såå? är det lilla fröken som håller reda på min lilla kusin! frågade Elisabeth medan, alla tre vända sina blickar till henne, och när Yvonne kände detta rodnade hon ännu mera.

— Yvonne passar alltid telefon, sade Anna — synnerligast ibland.

— Ja då kan jag nog ej dröja tills jag får träffa Leo. Är det ej någon af folket som kan taga reda reda på hvar arbetaren Larsson bor?

— Det kan jag upplysa om. Tillåter fröken så skall jag visa vägen dit, sade Yvonne, glad åt utsigten att slippa ut en stund.

— Yvonne är så mycket ute, ock prater så gerna med

alla, så hon har nog äfven snokat reda på dessa människor. Jag för min del kan ej förstå huru man kan finna något nöje uti att umgås så där förtroligt med folk af den klassen, sade Anna med en sned blick.

— Det passar ju bra denna gång och lilla frökenkan ju gå in med, så får hon lära sig huru manskall behandla fattigt folk; det skadar minsann ej — sade Elisabeth och reste sig upp.

Så snart Yvonne gått ut, för att taga på sig hatten, fortfor Elisabeth. *Vet* du hvad som säges om henne och Leo? Inte? Jo det vet du allt — fast du är för stolt att tala om det, min stackars Anna. Det sägs helt enkelt att hon är hans, hans älskarinna.

— *Ser* du det! sade Eva triumferande, jag har hela tiden sagt Anna detsamma, men hon har ej velat tro mig, men nu hör du själf!

— Men hon ser verkligen ej så dålig ut — men jag måste tillstå, att jag var ganska nyfiken på att se henne — så mycket pratas det om henne.

— Men mina kära vänner, hvad skall jag väl göra däråt?

— Du skall natursigtvis tala med din man om hvad man säger — och vill du ej göra det, så skall väl jag göra det. — Det är ju en skandal! En gift karl — hui! så ruskigt — sade Elisabeth.

— Försök bara, sade Anna, och du skall väl få se om du ej kommer fortare hän än du kom hit, svarade Anna mildt leende.

— Ja — hon *är* en engel i tålmod och mildhet — sade Eva — jag har aldrig tänkt mig en varelse mindre stå på sin rätt i *dylika* fall, än Anna.

— Jag gör i detta som i *alla* andra fall min pligt — och har däri min belöning. Emellertid erkänner jag, att detta prat sårar mig bra djupt. Inte att jag kan förstå hur Leo *kan* föredraga detta outvecklade barn framför mig — men —

— Hon har väl några konster för sig som drar karlar, och som ej *vi* kunna förstå; hennes mor, det vet du väl, skall ju vara en riktigt dålig kvinna och då kan man väl ej begära så mycket af hennes dotter.

Men inte skulle jag i längden kunna lefva under samma tak som en sådan där slinka det känner jag då tydligt, och jag förstår ej *huru* du kan, huru du vill, och har samvete att tolerera ett osedligt förhållande i ditt hem inför dina egna ögon — men vänta! Jag skall passa på att lära den unga damen litet kyskhet, när vi gå bort tillsammans — det var på det hela en riktig skickelse att jag får tala ensam med henne.

— Känner du till modren något? frågade Anna intresserad.

— Nej — Gudvarelof, jag *känner* henne ej — men man talar mycket om henne i hufvudstaden; hon lär sk'a hålla någon spelklubb — och då *kan* man väl *fatta* huru flickan måtte ha insupit moraliskt förskämd luft . . .

Men nu hör jag det går i trappan — adjö då på en stund, jag återvänder väl strax efter middagen.

— Det där var en liten pik åt mig att jag skulle ställa om en finare middag. Så där ger hon alltid sina befallningar här i huset, min *käre* Leos *söta* kusin, sade Anna, då dörren tillslutit sig efter Elisabeth.

Under tiden gick Yvonne, med af harm blossande kinder, upp i sitt rum för att hemta sin hatt.

Hon kände allt mera utpräglad afsky för dessa Annas vänner — hu — hvad de voro giftiga och elaka — och huru de förderfvade Anna med.

Yvonne undrade just, huru Elisabeth skulle bemöta de stackars Larsons.

Det var hennes största glädje att emellanåt besöka och hjälpa den stackars utarbetade öfveransträngda kvinnan med de fyra små barnen, som hvarje stund tog hennes tid och krafter i anspråk.

Mannen var en nykter och arbetsam man, och de båda makarne satte hela sin tro och sitt hopp till hugsvalelsen i ett kommande lif — huru mången gång hade ej Yvonne under deras låga tak lärt sig ödmjukhet och förtröstan, den förtröstan som har sin rot i en sann gudsfruktan.

— Känner ni ginaste vägen till dessa människor, frågade fröken Elisabeth.

— Jaa — det gör jag visst — här skola vi gå genom

trädgården och så öfver den här ängen. — Sedan är det en liten slingrande gångstig genom skogen.

— Men går ni ofta denna väg? och ensam?

— Ah ja — jag tycker att jag har så mycket att lära af madam Larson.

— Skall ni *lära* af henne?

— Ja — hon är så ödmjuk och stilla, och tror så fast på Gud och hans hjälp.

— Men är likväl ansedd att vara så långt borta från Herren — och vet ni, min kära lilla vän, ni bör ej yttra er i sådana saker, ni som sjelf från ert första andetag är ett förtappadt barn — som allt från er första stund och så hela lifvet insupit ett förderfvande gift — ja — snälla fröken, det gör mig så ondt om er, att niredan skall vara på villovägar, att ni skall känna till så mycket af lifvets ondskas.

— Men jag förstår ej — stammade Yvonne.

— Se så — nu skall ni bara ej försöka att slå blå dunster i ögonen på mig — jag vill blott tala om, att jag *känner* er mor och hennes och ert osedliga lif — men liksom man rycker en brand ur elden, så kan äfven ni ryckas ur er förderfvande eld — blott ni sjelf vill.

Nu skall ni att börja med ha förtroende för mig — så skall jag, ehuru jag ogerna har med den sortens människor att göra, försöka hjälpa er att bli en bra människa — än är det måhända ej för sent.

Yvonne hade under detta tal blifvit onaturligt hvit, och hennes läppar darrade, då hon utan att förmå säga ett ord vände sina stora sorgsna ögon mot sin bödel.

— Säg mig nu mitt barn — huru bar han sig först åt? Kysste han er genast, eller huru gjorde han?

— Hvem menar ni — eller om hvem talar ni, fröken?

— Se så — sådant där passar ej här — nu skall ni vara öppen mot mig — jag försäkrar att jag ej skall säga något till Anna eller någon — men då får ni ej heller förtiga *något* för mig. — Var Leo den förste som kysste er, eller var ni redan innan ni kom hit, en dålig, fallen varsel!

Ett utrop, hjerstlitande och vildt, bröt ut öfver Yvon-

nes läppar — och hon kastade sig ned i gräset där de gingo, nästan döfvad af detta slag.

— Se så, tag inte så illa vid er, barn — det kan ju hända att det ej är någon fara — och om ni blott försöker bättra er så.

— Af barmhertighet ej mera! bad Yvonne med bruten stämma.

— Se så, kom nu — ni är ett sådant vekt litet barn. Det är i alla fall ganska stor skada.

Yvonne hade åter rest sig upp och gick några steg före fröken Elisabeth. — Hon förstod knappast hvad hon hört, mera än dessa förfärliga ord: kysste han er genast — Leo! Åh det var mera än vidrigt — huru vågade man säga något sådant till *henne*. — Det var således därför — som Leo ej tyckte de tillsammans borde återvända — han hade således äfven hört något om samma sak.

Hon kände huru blodet sjöd i hennes ådror — och förut dunkelt anade känslor blef till full visshet.

I detta tillstånd uppnådde de familjen som de sökte.

— Goddag, madam Larson, sade Yvonne och böjde in sitt hufvud genom den låga dörren.

— Goddag, kära fröken! Men hur står det till idag? fröken brinner ju som en eld.

— Jag har litet hufvudvärk endast, men det är ingenting. Jag har främmande med mig till er madam — få vi stiga på?

Det såg rent och pyntadt ut i stugan, ehuru den var låg och trång.

Ute vid trappan hade två af de äldsta gossarne byggt sig en liten ladugård, där de som bäst höllo på att placera sina nya kor — friska späda tallkottar, hvilka med fyra pinnar under sig, voro riktiga skatter för dess egare.

— Huru gammal är du? frågade Elisabeth den äldste af gossarne.

— Sju år, svarade denne.

— Och har du ej annat att göra än ligga så här och gassa dig i solskenet? Jag tycker du i stället kunde hjälpa mor din litet.

Gossen teg och såg upp på fröken med den stränga rösten. — Det var då ej *deras* fröken, som just varit den som lärt dem att sätta ben under kossorna.

— Jaa du — titta på mig du — jag är van vid att man håller barn till arbete. — Är det där dina syskon? fortfarande hon, och petade med sin parasoll på först den ene sen den andre.

— Fy! så du ser ut —! jo det var just en fin gosse du är ju lerig om händerna som en gris.

— Han håller på att baka kakor, svarade den andre brodern medlande.

— God dag härinne, sade Elisabeth och mönstrade stolen som madam Larson satte fram. Sedan framtog hon sin näsduk och torkade den.

Yvonne satte sig på spiselbänken — och afvaktade tyst hvad som skulle komma.

— Jo — fortsatte Elisabeth — jag har hört att er man söker en plats som rättare på vårt gods.

Är er man hemma? jasanya — nå ja — ni kan ju besvara några frågor för honom.

Är han nykter och ordentlig af sig? Är han *icke* blåbandist säger ni? Med Guds hjälp går det ändå, ja! men det skall jag säga er, att det är en helt oriktig åsigt — han måste gå in i någon förening — och dessutom måste både han och ni gå i kyrkan; ty jag har hört mig för, och de säga om er, att ni ej håller er till kyrkan och Guds ord, utan att ni ännu är världens barn.

— Ja — hvad gubben anbelangar, så säger han, att han vill undvika allt föreningsväsen, ty det drar honom bort från hemmet och mig. — När han har någon ledig stund vill han så *gerna* hjälpa mig att roa barnen, och läsa lexorna med dem. — Om söndagarne läser han predikan för mig och barnen med och det är jag så glad åt, ty må tro med fyra så pass små barn, hinner man ej sjelf läsa så mycket och det räcker nog till för en med sysslorna, men Gud vare lof, jag vill ej klaga så länge vi få ha helsan och gubben är så glad åt barnen och mig som han är.

— Men för den skull skall han väl ändå gå i kyrkan — eller vill ni för er lättjas skull behålla honom hemma och förderfva hans själ? Man säger om er, madam, att ni ej är någon riktigt god kristen — och då vi ej vill ha andra på vårt gods än sådana, så är det väl fråga om huru det går med platsen.

— Det ska väl gå som Gud vill — han har hjälpt

oss förut, och han har nog ej heller nu öfvergifvit oss — svarade madam Larson ödmjukt.

— Ni skall ej tala så där, ni som ej är någon kristen — ni vet väl att det är ett särskildt folk för sig — men ni kan väl säga att ni hoppas att komma därhän? Visst vill ni väl äfven till det yttre visa att ni är en sådan? gå i kyrkan och på böner, och förena er med oss andra.

Leo älskade ändå sin hustru.

— Snälla fröken — jag skulle känna mig så lycklig, om jag, trots alla mina stora fel, vågade tro mig vara en kristen — men jag tycker mig vara så usel och full af fel, att jag ej vågar påstå att jag just är bättre än andra. Jag låter Gud, som ser till hjertat — döma både mig och andra; han vet bäst mitt sträfvande att närma mig till honom.

Yvonne gaf Elisabeth en vältalig blick.

— Men — det där duger ej — ja — vi få väl talas vidare därom längre fram — nu hinner jag ej stanna så här — men ni kan hälsa er man att om han ordentligt besöker kyrkan, och vill gå in i de föreningar som jag säger, och ni dessutom vill förena er med honom i en kristlig vandel och dessutom hålla er och ungarne rena och snygga, så kan det finnas någon möjlighet kanske.

— Ja — se barnen ställa till sig så här i lergropen, så det hjälper ej att tvätta dem.

— Men jag vet huru rena och snygga de äro, när ni släpper ut dem på morgnarna, snälla madam Larson — sade Yvonne hjertligt, och gaf kvinnan en vänlig blick.

Denna böjde sig ned för att taga upp något — hon ville ej visa att tårar af störd frid och tvifvel, voro färdiga att tränga fram.

— Adjö! snälla madam Larson! Jag kommer snart tillbaka — Lillans strumpor äro snart färdiga! Var ejledsen! *Vår Gud förstår oss!* — hviskade Yvonne.

Madam Larson tryckte hårdt Yvannes framräckta hand — och skyndade in till den minsta lillan — ettåringen.

Men Elisabeth var ej nöjd med kvinnans lugna fasta ton — hon borde strax ha erkännt sig vara en kristen — ej med denna tvekan — men vänta! kom hon blott en gång till *deras* egendom så skulle hon få lära sig rätta vägen.

Emellertid tyckte Elisabeth dock att hon säkert gjort stor nytta i dag — först hade hon visat detta barn första stegen från brottets bana — och så dendär arbetarefamiljen — af dem *kunde* det kanske bli folk — genom *henne*.

TJUGOANDRA KAPITLET.

Förvecklingar.

Om du nu fortfar att hålla ögonen på henne, så tänker jag det jemnar ut sig det där med Leo, sade Elisabeth när hon kom hem. Du skulle bara sett huru tagen hon blef, när hon fick höra att jag kände till det där med Leo och henne.

— Hvad säger du! Du tror alltså att där finnes någon grund till ryktena —!

— Ja därpå kan du väl ej tvifla, kära Anna — men — som sagt är — flickan är nog i och för sig en rätt snäll tös — nu beror det på dig att hålla ögonen öppna och se efter både henne och din käre man.

Men en person som jag ej förstår mig på *hvarför* du har här, är dendär emanciperade studentskan. Det är något i hennes blick som oroar mig — den är oren, Anna. — Vore hon karl, så skulle jag säga att hon hyste en otillåten kärlek till dig.

— Men som hon nu ej är det, så får du väl taga dina misstankar ifrån henne i den vägen, svarade Anna och log belåten.

— Ja det förstås — men jag tycker nästan hon ser ut som en förklädd karl, med sina manhaftiga rörelser och sina glasögon. Vore jag nu i Leos ställe och älskade min hustru, så skulle jag helt enkelt jaga bort henne ur mitt hus.

— Åh hvad du är rolig! och då är hon en trofast

vän! ja min bästa vän; jag är viss på att hon skulle kunna offra hvad som hälst för mig.

— Har du pröfvat hennes vänskap?

— Pröfvat? Ja — det kan jag väl ha gjort. — Hon har ju växt upp tillsammans med mig — vi ha varit skolkamrater och . . .

— Hon har begagnat sig af dig, på alla möjliga sätt, är det ej så? nej du! du har ej pröfvat hennes vänskap — det försäkrar jag — envisades Elisabeth.

— Pröfvat? frågar jag ännu en gång, hvad menar du för prof?

— Till exempel, tror du hon skulle *offra* något för dig? Tror du att hon, om du behöfde, ville låna dig pengar, eller vaka vid din sjukbädd, eller något sådant?

— Kors, det har jag aldrig behöft begära af henne. Yvonne kom nu in och medförde posten, som just kommit, och afbröt samtalet.

Anna öppnade väskan med samma retsamma lugn, som hon utvecklade i allt hvad hon företog.

— Nej se! Tre bref med lika handstil — till Leo, till mig, och — och — till Yvonne — jag kan ej förstå.

Åh! det är från Barons på Kålsäter! bjudningsbref! nej jag måtte säga! de bjuda på kort! Ja — det är santt, militärerna äro nu där på fältmanöver. — Det var minn sann bra roligt! Men huru kunna de ta sig till att bjuda Yvonne — som aldrig varit med oss på visit där — och *inte* dig Eva!

Huru skola vi bete oss, för att få dig med? fortfor Anna vänd till Eva, som kommit in, och nyfiket böjde sig ned för att läsa Annas bref.

— Jag kan väl, som resande, komma med ändå. Du säger blott att du tog din vän med dig.

— Om Leo bara tillåter.

— Leo, och Leo, och alltid Leo! Tror du jag bryr mig om hvad Leo vill och säger? Tillåter han mig ej att åka med er, så tar jag väl egen skjuts — och vi träffas där.

Yvonne stod med sitt bref i handen, och stirrade ut genom fönstret — huru hennes hjerta klappade vid tanken på att få komma ut i lifvet och deltaga i andra ungas fröjd. — Och på samma gång bäfvade hon! Kanske där

skulle vara någon som kände till hennes mor . . . hon skulle kanske åter rodna af sorg och blygsel däröfver att hon var dotter till henne.

I detsamma kom Leo åkande upptör allén.

De tre damerna gåfvo hvarandra en betydelsefull blick — och Yvonne, som just i detsamma vände sig om, märkte det och rodnade djupt i det hon gick ut ur rummet.

Vid middagen då Yvonne kom ned från sitt rum voro alla redan samlade i matsalen. Leo såg blek och trött ut, och satt tyst i gungstolen och tummade sina mustacher.

Han helsade på Yvonne utan att möta hennes blick, men han såg att hon undvek att se på honom.

Sedan steg han upp och de satte sig alla under tystnad till bordet. De tunga ekstolarnes slamrande mot parkettgolvet utgjorde därför ett nästan trefligt afbrott.

— Jag kan inte inse huru du kan sätta något sådant i fråga, fortsatte Leo ett tydligt påbegyndt ämne. Det är ju *första* gången vi äro bjudna till Kålsäter, och i alla fall . . .

— Jag tar risken på mig, svarade Eva och körde med rask beslutsamhet gaffeln genom rostbiffen.

— Men jag vill det ej, förklarade Leo bestämdt. Jag kan ju ej neka Eva att resa med, men i så fall stannar jag hemma.

Leo kände den ovilja, som susade i luften omkring honom — och ville slå bort den tråkiga stämningen med försöket att skämta.

— Nog att jag förstår, att Eva är nog karl för sin hatt att sjelf svara för sina handlingar, men se nu är det ej fråga om Evas intressen utan om våra — uteslutande våra.

— Men som Anna och jag äro gamla barndomsvänner, äro hennes intressen mina och således äfven mina intressen edra — svarade Eva, med eftertryck.

— Hvad säger Eva! Skulle vi kunna hysa samma intressen som den lärda studentskap? I så fall skulle ni misstänka oss, min fromma samt kvinliga hustru och mig, för att hysa intresse för edra vetenskaper — till exempel en Lehmans åsigter om känslans inverkan på nerverna. — Tror ni verkligen vi skulle känna oss lyckligare om vi visste, att vid glädje vidga musklerna och känsllocellerna

ut sig, och i sorg sammandraga de sig och att härvidlag det finnes trenne principer och associationer, tror ni verkligen att vi enkla landtbor skulle kunna finna intresse i dylikt? Vi *lida* och veta ej om våra muskler sammandraga sig, och om tårarna härflyta från en förslappning i nerv- och muskelsystemet — lidandet blir tyvärr ej mindre för det — (han suckade tungt) och vi kunna stundom glädja oss oreflekteradt — därför att solen lyser på vår gröda — för ett vänligt ord eller en blick, men vi dissikera ej våra känslor, emedan . . .

— Men Leo förråder dock kännedom i ämnen som jag tänkte voro helt och hållet ett främmande område för en *landtbrukare*.

— Verkligen? Åh, jag måste säga, just en *landtbrukare* som ni så starkt kursiverar borde väl ha bästa tid med att i sin enslighet utbilda sitt inre, därest ej själen händelsevis slappas, därför att man umgås mycket med Guds fria härliga natur och mindre med dem som kalla sig människor . . . men för all del; misstänk ej mig för att vilja låta påskina någon som hälst lärdom . . .

— Yvonne är bjuden med, sade Anna, men i mina tankar kan jag ej fatta på hvilken grund.

Hon vinkade åt betjenten att bjuda mera.

— Nej tack sade Leo och sköt bort fatet. Jag vågar mig ej på detta arbete en gång till, jag undrar hvilket årtal den här oxen såg ljuset? mig förefaller den att härstamma från hedenhös, tur att ha några tänder i behåll, när man slutat sin middag . . .

Förresten kan jag ej fatta hvarför ej fröken Yvonne skulle vara bjuden med?

— Därför att jag ej förstår huru de ha reda på henne! Dock, där kan tilldra sig *mycket* i skog och mark, som jag stackars husmor ej hinner hålla reda på . . .

— Jag kan ej fatta, söta du, hvarför du *denna* gång måste blanda in ditt slagord »husmor» i din ordlek. Du skulle väl ej händelsevis mena att en husmor helt och och hållet skall beröfva sig all frisk luft och stå upp och nedvänd i sina grytor dagen lång!

Leos röst var åter retlig och blicken mörk och ovänlig.

Han var tyst den öfriga delen af middagen och svarade Anna på hennes fråga: att han hälst drack kaffet på sina rum — ensam.

Anna tog på sig sin martyrmin och tillsade betjeningen att vara tysta och ej väsnas så när de dukade utaf.

Sedan tog hon en soffdyna och gick efter Leo in i hans rum. Hon lade dynan på soffan och tog fram nattrocken — allt med sådana rörelser att hon måtte bli bemärkt. Men Leo satt i sin hvilstol och läste dagens post, under det han insvepte sig i ett moln af cigarrök.

Då Anna återkom ut till sina vänner — knep hon ihop sina läppar, som under djup smärta hvilken hon sökte bekämpa.

— Du är för god åt honom Anna, sade Eva, med sammanbitna tänder — grobian! . . . Men det var Yvonne omöjligt att längre stanna inne. Juliaftonen kändes kvalmig och tryckande — och hon längtade ut i det fria.

— Är det något du vill att jag skall uträtta åt dig Anna —? jag går ned till byn ett litet tag.

— Skall du nu ut igen? Det är då obegripligt hvad du springer ute mycket. Jag skulle gerna ha velat haft de här dukarne stoppade i kväll, ty vi ska mangla i morgon.

— Ja så! Yvonne kunde omöjligt behärska sig, utan ryckte litet häftigt till sig de gamla olidliga dukarne, som hon nu hållit på att pina sig med nästan en hel vecka.

Alltid hittade Anna på något arbete åt Yvonne som band henne vid Annas sida. Och nu skulle Anna då riktigt taga igen skadan, då hon fått vara borta och roa sig, så att flera dagar gått bort från de eländiga dukarne.

Yvonne tog dem på armen, och beredde sig att gå ut och sätta sig, emedan Anna fällt ned rullgardinerna, och alla fönster voro stängda för att ej flugor skulle komma in, och likväl var där ett par flugor som liksom för att håna dem, oupphörligt kretsade kring Yvannes näsa.

Yvonne gaf sig till att stirra och fundera på *huru* de kommit in — då Anna alltid hade allt så hermetiskt tillslutet.

— Nu har jag sagt till om hästarne, sade Elisabeth. Tack kära Anna för i dag. Du glömmer väl ej bort oss?

Det var sant! mamma frågar om du ej vill vara med om en arbetsförening, som skall komma tillsammans hvar torsdag, i hvar och en medlems hem. Du kunde då taga din unga fröken med. *Det* kunde i sanning vara lämpligt för fröken att få komma tillsammans med litet hyggligt folk. Vi äro förstås bara fruntimmer — men just *det* är det bästa för en sådan som fröken, att få komma i sällskap med några fina själsbildade fruntimmer.

— Jag medger att detta var något eftersträfvansvärdt och alldeles nytt på samma gång. Men jag ännar likväl *afstå* från det förädlande nöjet om alla . . .

Hon hejdade sig och blef tvärt tyst.

— Du kommer sannolikt med om *jag* önskar det sade Anna mildt men med illa beherskad ovilja i blicken.

Den hand som Elisabeth räckte Yvonne och som denna motvilligt fattade, var kall och fuktig, samt darrade lindrigt.

Yvonne ryste vid detta vidrörande och sjönk åter ned öfver sina dukar.

Eva var ute och botaniserade. Portören hängde på sned öfver ena axeln, och cigarrn spred en fin doft omkring sig när Eva var inne hos Anna för att säga ett ömt farväl. Sedan, liksom för att öfvertyga sig, satt Yvonne och såg på huru hennes studentmössa dök in bland ett par stora trån där längst nere i parken, så nu kunde man då hoppas på att de skulle komma bort en stund, hennes båda pinoandar. Kanske hon nu möjligen kunde återfå Anna litet, då de skulle sitta så här en hel skön sommar-afton och prata och arbeta.

— Anna lilla, jag skall gå utåt nyodlingarne. Skulle du ej ha lust att komma med. Jag tycker det är en allt för härlig afton att sitta inne så här, sade Leo som tvärt kom in.

Anna såg upp med en trött däsigt blick.

— Men skulle du ej istället kunna sätta dig här hos mig en stund. Vi skola mangla i morgon och jag . . .

— Naturligtvis — naturligtvis! Men hvarför i alla helgons namn sitta ni instängda i en sådan olidlig värme, och i detta mörker? Hva'? Ska det vara skönt det här? Han gick fram och drog upp rullgardinen med sådan hast att den ramlade ned och i fallet drog med sig Annas

syskrin som med sitt rika innehåll af rullar, knappar nålar och saxar i oredig massa slungades åt alla håll.

Yvonne tyckte det var ett angenämt afbrott och kunde med möda dölja ett belåtet leende, då hon lade sig ned för att plocka upp alltsammans.

Men lika hastigt var Leo på knä bredvid, och just

Yvonne hvarför var ni så retsam nyss?

som hon skulle taga en rulle, så kom han med sin hand — då drogo de båda sina händer tillbaka, under det rullen fick ligga kvar, och detta upprepades flera gånger. Men det var omöjligt! Nu kunde ej Yvonne beherska sig längre — hon brast ut uti ett gladt klingande skratt, och Leo skrattade med som en riktig skolpojke.

— Jag förstår ej hvad det kan vara för skrattretande

däruti att Leo förstör hela vår trefnad här — sade Anna — nästan litet otåligt, ty hon kunde ej fatta hvarför de egentligen skrattade.

— Det är ju ingenting då man *talat* om det, men ser du det är sådana småsaker som kunna vara löjliga för ett sinne som uppfattar det komiska i en liten stämning. — Men — hvad är det för vishetsregler som stå här? »Allvarligt förbud att utan mitt tillstånd tillgripa, vare sig nålar, tråd, sax eller vax — egarinnan.»

Leo skrattade åter.

— Se här, så står det här, sade Yvonne, och visade inuti sitt skrin. »Glad tillåtelse att taga allt hvad ni vill och behöfva, vare sig nålar, tråd, sax eller vax. Egarinnan.» —

— Allt hvad ni vill — eftersade Leo ännu en gång. Yvonne undvek att möta hans blick, ty det var något i rösten som kom hennes hjerta att slå snabbare.

Så tog Leo och slängde upp båda fönstren till Annas häpnad. — Vidare drog han arbetet bort ur hennes knä, och kastade det på sängen. — Kom nu Anna så gå vi, sade han, och drog henne upp ur stolen — ja — det hjälper inte! och ni fröken! kom med!

Anna som varit på väg att känna sig road, och var ytterligt förvånad öfver Leos alldeles nya sätt att vara — mulnade åter och påstod att hon ej hade tid.

— Gå Anna! Jag hinner säkert ändå hvad som skall uträttas.

— Går ni ej med? frågade Leo och försökte göra sin röst likgiltig.

— Nej — svarade Yvonne lakoniskt, och fortfor att stoppa på sin duk.

Anna stängde fönstren — och satte omsorgsfullt på sig sin hatt framför spegeln. När hon gick, gaf hon Yvonne en vänlig blick den första på länge — och Yvannes veka hjerta var strax färdigt att förlåta.

— Du kan ju sätta dig ute med ditt arbete, om du önskar — sade Anna, och öppnade dörren, sedan hon redan stängt den.

— Tack Anna, för du tänkte därpå!

Anna och Leo gingo länge tysta. De voro så ovana

vid att vara på tumanhand, att de nu knappast visste hvad de skulle säga.

Leo gick och rökte, fördjupad i sina obestämda formlösa tankar, och snart hade han nästan glömt att hans hustru var med, ända tills hon frågade:

— Anser du det vara något nöje att gå ut så här, utan mål, Leo? Eller tänker du att vi ska besöka någon af grannarne?

— Det kunna vi ju göra om du önskar det — men som jag sade, hade jag blott ämnat mig till nyodlingen.

— Men, då få vi ju ej ens gå landsvägen. Jag tycker så illa om de här skogsstigarne — man nöter skor, och sliter dessutom sönder sig på alla stenar och kvistar.

— Så tyckte du ej den gången, då jag första gången . . .

— Du menar, då du förklarade din kärlek, och friade till mig . . .

— Ja — en af oss.

— Det var ju helt annorlunda då. Du var dig så olika då emot nu. Snälla Leo, jag förstår inte huru man bara kan bli sig så olik!

— Ja, säg det den som kan!

— Men, efter som jag nu en gång får tala med dig, så, snälle Leo, dedär dumheterna om skiljsmessa; de ha väl alldeles kommit bort nu? Jag tycker du på sista tiden trifs så bra hemma — och till och med varit litet — glad.

Folket säger visst, att det inte skall vara något att lita på, men — —

— Jaså, säger »folket» d. v. s. Eva och Elisabeth det? Nå hvad säga de mer?

Leos röst lät utmanande och litet hetsig.

— Ah, käre Leo, det pratas mera än du kan tro om dig och . . .

— Var så god och håll inne med dina dumheter! sade han. — Du talar om skiljsmessa. — Jag hade visserligen för en tid glömt detta, emedan . . . det ju kunde få vara som det är; man får ej vänta sig så mycket af lifvet . . . Men om du nu åter börjar reta mig, så står min gamla önskan fast.

— Men — man kan väl få varna dig — varna dig

för denna kvinna. Du vet ej sjelf huru du ger dig till pris åt folks sladder!

— Du menar väl ej? . . . Hvem *menar* du? frågade Leo — som kände en obehaglig förnimmelse af att man spionerade på honom.

— Kan det då vara fråga om mer än en?

— Ah kors! han drog en lättnadens suck. — Det var således ej om »*henne*» man talade. Men huru har detta kommit till din kännedom? Men — i alla fall — det rör mig inte — jag hoppas nu att dedär dumheterna äro slut. — Du skall blott försöka att inte reta mig, Anna — så kanske vi till slut kunna bli, om ej lyckliga, . . . så — kunna vi väl dock försöka fördra hvarandra — jag *vill* nu försöka lefva mera i hemmet än förut. — Du skall få se att det blir godt igen.

Han gjorde våld på sitt stormiga inre. »Hon» som var som en mild engel — hade ju sagt honom att det var något vidrigt och nedsättande uti att behandla sin hustru så rätt, som han behandlade Anna.

Kanske — han genom att bevisa sin hustru, huru lycklig man dock kunde vara med *honom*, så småningom kunde framtvinga en känsla af — först gillande — sedan — ja — hvarför ej? — intresse . . . och slutligen ännu något varmare . . . Olycklig som han kände sig — skulle måhända ödet förinna honom denna lindring — blott *det*, att känna sig förstådd . . . att få hängifva sig åt en böjelse så varm och hängifven som hans var!

Och — skulle slutligen passionen komma och pocka på gensvar — på att få hängifva sig, att få motsvarighet — hvarför skulle han ej då? — —

Nej — han vågade ej gå längre ännu. Det var allt så nytt. Men att bekämpa svårigheter — det var just *det* som alltid varit hans största fors.

— Du vet Leo, att jag alltid, till och med när du slog mig, älskat dig lika varmt!

Hvarför skulle hon just framdraga denna stund — huru taktlöst — huru oförsynt.

Leo ryckte häftigt till — och bet sig i läppen. Han kände huru Anna tryckte sig intill honom — men det var honom omöjligt — han *kunde* ej gifva henne en smekning.

Men när de efter en stund kommo hem och slog

sig ned under eken där Yvonne tagit plats med sitt arbete — då gjorde Leo plats åt Anna bredvid sig i soffan — och lade sin arm om hennes lif.

Ödet ville just att Yvonne måste se upp, emedan hon skulle taga mera tråd.

Var det en villa? Nej — han såg huru blodet strömmade upp till hennes kinder . . . och han log.

Anna gaf honom en hängifven blick — och passade på att trycka en kyss på hans läppar, när hon gick in för att hemta sitt arbete.

Nu var hon viss på att Eva och Elisabeth haft orätt — Leo älskade allt *henne* ändå!

När Anna gått — förblefvo de en lång stund tysta.

Yvonne spetsade trådändan mellan sina tänder och trädde uti nålen, men lyckades likväl undvika Leos blick, fast han satt alldeles midt emot henne och stirrade oafvändt på henne.

— Jag kan hälsa från Stockholm, fröken Yvonne.

— Tackar.

— Ni frågar ej från hvem?

— Nej.

— Vill ni ej veta det heller?

— Ah jo! Men jag tror mig redan veta det.

— Tänk om ni skulle misstaga er?

— Det tror jag icke att jag gör.

— Men säg mig då, hvem ni menar?

— Hvarför pina mig, med att nämna ett namn som — ni måste förstå, det pinar mig att uttala.

— Ja — ni anade rätt, men jag skulle så gerna vilja tala om för er huru det var. — Det är en sådan lång, sällsam historia, fröken Yvonne.

— Var så god och säg ej mitt dopnamn.

Leo rodnade häftigt.

— Men jag upprepar det — det är en sällsam historia, om ett hjärta som ville spränga sitt galler, emedan det var nära att kväfvas under det hvardagliga lifvets mördande enförmighet — som måste söka ett föremål som talade samma språk, samma lidelsefulla språk, som förstod hans tungomål . . .

— Det där kan ju ej intressera mig, sade Yvonne och fortfor att sy.

— Jag begär *icke* det — men jag fordrar blott att ni hör mig.

— *Fordrar* ni det.

Yvonne såg upp, men sänkte hastigt sin blick.

Om han *älskat* hennes mor, var det ju dumt af honom att hyckla denna känsla för Anna. Hon förstod honom ej!

Hennes underläpp sköt föraktfullt ut.

— Hu hvad det missklär er, att ha det där uttrycket!

— Låt mig vara sådan jag är! ni behöfver ej se på mig. Ni har ej något att skaffa med mig skall jag säga er.

Yvannes heta blod jäste öfver. Hon kunde ej annat än förakta en sådan dubbelnatur som hans, dessutom missförstod hon helt och hållet motivet till det djupa outredda obehag hon kände när hon såg Leo slå sin arm om Annas lif.

Det var ju det hon sträfvat efter att se dem lyckliga och nöjda. Hon hade ju sjelf på allt sätt höjt Anna inför Leo, under det att hon inför Anna alltid ställt Leo i ljusaste dager — och låtit påskina att Leo blott var så där lycklig *därföre* att hon visade sig så kall . . . Och nu huru kunna förklara de känslor som beherskade henne. Var hon afundsjuk *därför* att Leo kanske genom sin plötsligt uppflammande kärlek gjorde henne mindre behöflig för Anna . . .? Nej! hon forskade i sitt inre — nej så var det icke! Men huru då kunna förklara denna stämning?

— Ni är ond på mig, fröken von Pollack! sade Leo med en röst som lät glad, ehuru han ville göra den allvarlig.

— Nej — jag är verkligen inte ond — men jag föraktar er, och jag förstår er icke! Ena stunden kurtiserar ni min . . . någon i Stockholm, och andra stunden er hustru — jag förstår ej huru man kan vara så dubbel så förfärligt falsk! Eller kanske ni älskar dem båda?

Det leende som hvilade på Leos läppar vittnade om godmodig fröjd — och i ögonvrån glindrade något som man skulle kunnat taga för en tår — men det var naturligtvis ej så — men hon rörde honom med sitt häf-

tiga vredesutbrott som helt och hållet afslöjade hennes genomskinliga inre för hans erfarna klarseende öga.

Nu möttes verkligen deras blickar — hans fulla af den innerligaste värme, och hennes skjutande blixtrar af vrede och smärta . . .

— Jag får således ej omtala huru jag hade det i Stockholm? Om ni dock anade hvilka strider, hvilka stormiga scener . . .

— Jag har ju redan sagt er, att det ej intresserar mig att höra det där . . .

— Hvad ni kan vara grym i bland fröken Yvonne! grym och kokett som en riktigt vanlig liten kvinna . . .

— Kanske ni tror att det skulle falla mig in att kokettera för er?

Hon såg upp med en föraktfull blick.

— Men i alla fall är det ganska roligt att sitta så här och småspråka med er, och glömma allt i hela vida världen utom stunden, att se solnedgången så där praktfull mellan trädtopparne. Om ni visste huru det där purpurskimret, som just nu belyser edra drag, förskönar er.

— Det kan säkerligen behöfvas ganska väl.

— Går ni med häfven, fröken?

— Hvarför sitter ni och prater så mycket nonsens? Tänk hvad det vore roligt om ni kunde anse mig som en riktig vanlig menniska, med sundt förnuft.

— Jag *kan* ej anse er för en *vanlig* liten flicka — ni är allt för ovanlig därtill . . . Men jag vill nu göra er en fråga, som vittnar om att jag kan tala annat än »nensons» som ni säger, kan ni förklara hvad det är, som man kallar »stämningar» . . .?

— Säkerligen blott yttringar af ett oroligt vexlande lynne. En person med en fast, allvarlig karaktär tror jag ej uppfattar detta ord, svarade Yvonne och arbetade ursinnigt.

— Då är jag rädd för att jag får räkna mig till den förra kategorien — ty i morse till exempel, var jag vid det mäst miserabla humör man kan tänka sig. — Så kom jag hem, blef ytterligare irriterad af de där kvinnorna som mötte mig vid middagsbordet och retade mig. Och nu på kvällen finner jag mig, vid det brilljantaste humör — och det lustigaste af allt är, kan ni väl tro det, därför att jag

finner det så oemotståndligt roligt att ni synes misstämd! ja — förlåt mig! jag förstår det ej sjelf, men så är det.

— Ni är åtminstone bra uppriktigt, sade Yvonne, och kunde ej återhålla ett leende.

— Se här ha vi »gumman» igen. Kom hit Anna, du skall få sitta på mitt knä om du vill . . .

Hela tiden medan han drog ned Anna på sitt knä, hängde hans ögon fast vid Yvonne. Åter såg han ett moln draga öfver hennes panna, och hon reste sig upp för att gå.

— Kära Leo lille, jag vet knappast hvad det är med dig i dag, sade Anna, och gaf sig till att stirra på Leo med stora förvånade ögon.

— Nej, går du nu Yvonne? frågade hon som riktigt ville exponera sin kärlekslycka.

— Jag skall blott dricka litet vatten sade Yvonne och gick.

Men så snart hon gått, blef Leo förströdd, och sade sig ha några bref att skrifva.

— Nej nu får du inte gå ifrån mig; jag följer väl med dig, fortfor Anna och tog sin handdukshög med sig.

— Nej tack du, jag vill bedja dig att jag ensam får disponera *mina* rum, sade han och gick. När han strax därpå mötte Yvonne, såg han med forskande blick på henne.

Men hon vände bort hufvudet, för att han ej skulle se att hon gråtit.

— Fröken Yvonne — von Pollack! rättade han sig jag har tagit hem några duetter från staden; har ni tid att se på dem litet?

— Jag skall fråga Anna om hon ej har något där- emot.

— Fråga Anna! Hvad skulle det väl behövas för? kom nu, så är ni snäll.

Med en oförmodad rörelse vände han sig så, att han stod i vägen för henne.

— Ni har gråtit, sade han vekt, och ville taga fast hennes hand.

— Låt mig vara! bad hon och sprang förbi honom.

Men han stannade och såg efter henne. I hans inre stormade och brusade det af känslor, som ej ville låta

binda sig . . . nu först blef det honom rätt klart, att han älskade henne.

I detta ögonblick kunde han ej träffa henne. Han var så öfverväldigad af sin häftiga natur och den lidelsefulla kärlek hon ingifvit honom och han måste företaga en promenad i ensligheten för att kunna reda de nya, till fullt mognad komna känslorna, och söka lugn och svalka.

Strax utom parken mötte han Eva, som med långa steg kom klifvande emot honom.

Minst af alla skulle han då ha velat möta henne i denna stund. Rädd att hon skulle inlåta sig i samtal med honom, lyfte han helt hastigt på halmhatten och gick förbi henne.

— Fasligt hvad Leo såg konstig ut, sade Eva, då de efter att ha väntat en timme utöfver den vanliga tiden, sutto vid kvällsbordet utan honom.

— Mötte du honom? frågade Anna. Jag förstår honom icke idag. Han är så ojemn, jag undrar om han ej har lite känning af sin gamla hufvudvärk, jag?

— Nog såg han betänkelig ut — röd i ansigtet som om han druckit, och ögonen glänste så jag blef nästan rädd för honom, sade Eva.

Anna smålog förnöjd. Ja ser du — det har sina skäl ska jag säga dig — han är ett sådant brushufvud den Leo. Hela hans första kärlek sedan förlofningstiden tycks ha vaknat till lif . . .

Och detta *vill* hon sitta och omtala så här! tänkte Yvonne med ovilja . . .

— Han har säkert gått ut på jagt, sade Anna gäspande till Eva, då klockan led emot elfva och Leo ännu ej hördes utaf. Vi gå väl och lägga oss så länge.

Så lugn *kan* hon vara! tänkte Yvonne och sade godnatt.

Det var henne emellertid omöjligt att soffa. Med kinden lutad emot hand och armbågen stödd emot fönsterbrädan, satt hon uppe i sitt rum som låg så att hon hade utsigt åt uppkörsvägen och en del af parken.

Vid minsta ljud spratt hon upp. Hon stirrade med genomträngande blick in mellan buskar och träd, som skynde en del af vägen längre bort.

Hvarför skulle jag ej våga se in i mitt inre? Jag vet ej hvad det kallas — jag vet ej huru det känns att älska — men ett vet jag, att om det händer Leo något, förlorar jag mitt förstånd! Anna, Eva ja, hela världen må säga hvad de vilja, men blir han sjuk så måste jag få sköta honom. — Den dag jag ej får se honom anser jag vara förspild. Och likväl, huru usel jag är! Är han ej en annans make! — Bah! Känslan låter ej binda sig — han är *min*, och jag måste vara hans — vi känna det båda, ehuru vi ej böra säga hvarandra det.

Yvonne hade öppnat båda fönstren, och sjönk under dessa tankar ned med hufvudet öfver sina i kors lagda armar. — De upplösta ljusbruna lockarne föllo ned öfver den hvita kammkoftan och beskuggade lätt den sametsmjuka kinden.

Var det väl möjligt att hon hade somnat? Förvirrad störtade hon upp, när hon hörde ett lätt hundskall aldeles nedanför fönstret.

Leo kom i detsamma fram från ett busksnår, och Yvonne drog sig djupt missnöjd tillbaka. — Hvad skall han tänka om mig? Så förargligt att jag somnade! tänkte Yvonne och kastade sig halfklädd på bädden.

Med andlöst intresse lyssnade hon, om han skulle gå in i sängkammaren, som låg under hennes rum, eller som förr gå in till sina egna rum. — Kanske — att nu då de åter tycktes lyckliga — de äfven skulle dela rum.

Men nej! — hon hörde tydligt att han gick in till sig, och sedan blef allt tyst som förut innan han kom.

TJUGOANDRA KAPITLET.

Svikna förhoppningar.

När Yvonne påföljande morgon vaknade, var det med full visshet om sina känslor. Hon kände sig så rik i medvetande af att hon för första gången i sitt lif älskade, att hon nu ej längre gick med tillslutna ögon genom lifvet, utan fullt var medveten om lifvets största fullhet.

Hon hade blifvit så öfverrumplad af denna känsla att det ej lönade sig att strida däremot, tänkte hon, och hän-gaf sig med sitt svärmiska sinnes hela styrka åt de nya känslorna.

På samma gång bäfvade hon för att någon skulle blicka in i hennes känsloverld. — Icke ens — Leo fick ana huru det var — men *huru* skulle hon väl kunna be-herska sig!

En lång stund stannade hon utanför i rummet som låg intill matsalen, för att höra om där fanns någon före henne. På intet vilkor ville hon träffa Leo ensam . . . *nu* måste hon undvika honom.

Men då allt var tyst, fortsatte hon sina steg, men stan-nade förvirrad, då Leo var inne och liksom väntande stir-rade emot henne.

Hon var glad att han ej låtsade något om det out-redda dunkla, som var emellan dem under gårdagen. Han helsade blott »godmorgon» och fortsatte med att läsa tid-ningen han höll i handen.

Därigenom återfick hon snart sitt yttre lugn, och kastade en snabb blick på bordet, liksom för att öfvertyga sig om att det ej var värdt att gå, om de snart skulle till bords.

Leo såg på väggklockan.

— Jag förstår inte, att vi ej få äta. Jag skulle rida ut åt egorna, har redan tillsagt om min häst, men ser ej till damerna.

Jag har ej sett min hustru sedan i går . . . kanske hon ej befinner sig väl?

Han såg upp öfver tidningen helt oförmodadt och mötte Yvones blick.

Så fräsch och täck som nu hade han aldrig sett henne. — Det låg ett skimmer af lycka öfver hennes drag, och ögonen glänste fram mörka och varma under de svarta ögonfransarne.

För en stund försjönko de båda i lyckan af att se in i hvarandras ögon — men snart kastade Leo sin tidning och sprang upp — han lade handen liksom bländad öfver ögonen.

Eva inträdde i detsamma, och uppfångade intresserad Leos rörelse.

— Hvar är Anna? frågade han barskt. Alltid skall man vänta här i huset.

— Här är jag, käre Leo lille! God morgon! Hon räckte fram sin mun att kyssas.

Jag satt så länge och väntade i går kväll — jag trodde så säkert att det händt dig något.

— Så du tyckte det var bäst att sofva på saken, inföll Leo.

— Så jag var så trött i dag, jag tänkte så säkert att du åtminstone skulle komma in på morgonen.

Hon gaf honom en betydelsefull blick.

— Och att du skulle väcka mig med en kyss — som du alltid gjorde först vi voro gifta.

Leo rodnade, och gaf Yvonne en skygg blick.

— Detder torde kanske lämpa sig bäst i enrum, bästa Anna — sade Leo, och satte häftigt ifrån sig ett fat.

— Ja visst — jag var ju alldeles ensam. — Det gick upp ett ljus för Anna. — Hon hade visst åter sagt något som Leo ogillade — ty hon tystnade förskräckt och drack sitt kaffe.

Yvonne var så röd som den rödaste ros, när hon steg upp från bordet, och Leo gaf sig ej tid att säga farväl innan han red bort.

— Nu var det något på tok igen! — sade Anna till Eva.

— Kära du — han är som blåsväder! — *Såg* du huru han *såg* på henne?

— Ack Eva, dedär grillerna vill jag ej höra dig nämna mera. — Du *kan* väl förstå, att han ej kan älska henne då han har mig?

— Ja ja! vi få väl se! få väl se! — Men i alla fall kommer ju sömmerskan i dag, så jag hinner bli färdig till festen på Kålsätra.

— *Tänker* du verkligen komma med?

— Därpå har du väl aldrig tviflat? sade Eva och gick småhvisslande ut.

— Hvad tänker du taga på dig i morgon på festen? frågade Yvonne Anna. — Kanske det är något hvarmed jag kan hjälpa dig?

— Jag vet ej bestämdt ännu om Leo vill att jag skall resa med.

— Icke resa med! Ja då bli vi väl alla hemma, om inte du reser.

— Och det tycker förstås du vore tråkigt — men jag beredde dig ju på, att *här* hade du inga nöjen att vänta.

— Visst gläder jag mig däråt — det kan du väl förstå — jag vore ej ung annars . . . Det att få se nya ansigten — och kanske få dansa.

— Men snälla Yvonne! I ditt ställe skulle jag ordentligt bäfva för hvar främmande — ja — jag ville ju nu ej såra dig, men jag blott . . .

— Du blott säger din tanke —! Men jag skall säga dig, Anna, att fastän jag nu råkar till att ha ett — litet tråkigt hem — om det är *det* du menar — så — behöver väl ej . . . detta återfalla på mig hundra gånger på dagen.

Yvonne vände sig bort och torkade förstulet bort ett par tårar.

— Förresten, då du säger så där, så bryr jag mig ej om att resa med.

— Jo det vore just ett spektakel då du är *bjuden* — en sådan ära vederfares väl ej dig alla dagar.

— Ah jag vet ej om det är så särdeles stor ära — likväl upprepar jag det, att jag ber dig Anna att få bli hemma.

— Om vi kunde få Eva med i stället ja — det vore riktigt bra.

— Var det *derföre* som du sade detdär nyss? frågade Yvonne.

— Hvilket?

— Du sårade mig så djupt nyss. Var det med beräkning, eller en tillfällighet?

— Du är så lustig — om man säger ett ord, så — strax skall man redogöra för det. Jag säger hvad jag vill, skall jag säga dig — men nu kommer Leo, och så får han se att du gråtit, och så blir det *mitt* fel förstås.

— Du kan vara lugn — jag skall ej sätta dig i sticket — jag brukar ej göra det.

— Ja men *nu* då du är ond på mig.

— Tror du jag skulle vara så lumpen, att jag derföre att jag tillfälligtvis känner en smula groll mot dig, skulle det vara slut på min vänskap derför?

— Söta Yvonne lilla, nu kommer Leo — visa dig ej — du ser så förgråten ut.

Yvones glada förhoppningar om att för en gång få komma ut och känna denna ungdomsglädje, som en bal kan bereda, grusades med ens genom Annas taktlösa ord. För resten — Anna hade ju rätt.

Leo kom in och frågade efter Anna.

— Jaså — du sitter där, jag ville blott bedja dig kläda dig med smak i morgon. — Inga ärtgröna tyger med djupröda garneringar.

— Snälle Leo, nog brukar jag väl i alla fall ha det anseendet att kunna *kläda* mig väl, svarade Anna, för en gång visande sin indignation.

Yvonne satt djupt nedböjd öfver det arbete, som hon framtagit, då hon ej kunde vara Anna till nytta för festen.

— Nå hvad tänker ni ha på er då, fröken?

— Jag ämnar just bedja att få stanna hemma, sade Yvonne, utan att se upp.

Nu föll det henne in, att pröfva Leo litet.

— Det kan väl ej vara er mening? Så ohöflig kan ni väl ej vara ändå.

— Jag vet mig ej stå i någon förbindelse till barons på Kålsäter. Och i alla fall — då jag också tänker därpå, så passar det ju bäst för åkning och allt. Anna vill åka i lilla korgvagnen tillsammans med fröken Eva — ty ni vet ju att Anna är så rädd att åka då det blir mörkt.

Leo såg djupt begrundande ut. En tanke tycktes plötsligt vakna hos honom.

Anna måste le åt Yvones fyndighet.

— I så fall kan ni väl åka i andra vagnen, svarade Leo och såg mycket likgiltig ut.

— Men ni ville ju ej att fröken Eva skulle resa med?

— Det kan ju i alla fall göra detsamma — då jag tänker rätt på saken. Jag ville endast skämta litet med henne.

— Således reser du med i alla fall, Yvonne? frågade Anna, litet snopen.

— Nej — det gör jag sannolikt icke. Yvonne vågade ej se upp. — Jag har ej något att sätta på mig.

— Men ni *skall* med. Kom ihåg att jag säger det — sade Leo med blixtrande ögon och steg häftigt upp.

— Leo, söte Leo lille — var ej så häftig. Yvonne får väl göra som

En blick förstummade fortsättningen af hvad Anna ville säga.

— Är du rädd för sådana utbrott? frågade Yvonne, när Leo med stormsteg lemnade rummet.

— Ja — det kan du väl förstå — mina nerver äro så illa förstörda så jag tål ingenting numera.

— Stackars Anna, sade Yvonne vekt — men du beherskar dig bra likväl, ty man skulle kunna tro dig vara af is ibland.

— Det är min pligt — jag har föresatt mig att tåla allt — annars vore jag ej den fullkomliga kvinna jag föresatt mig att vara. Det var bra att Eva kom med så där — det var nog derföre att han såg jag var ledsen — ja ser du, Leo är så kär i mig ändå — så han gör nog alltid till sist som jag vill.

— Jaa — det är säkert det — sade Yvonne.

— Jag känner mig så underlig i mitt hufvud idag, och jag gör ej annat än dricker, jag måtte väl ej bli sjuk — sade Anna.

Yvonne såg verkligen att Anna såg sjuk ut, och föreslog att hon skulle lägga sig en stund.

Anna lade sig viljelöst på en soffa och lät Yvonne stoppa om sig en varm filt. Sedan tillsade Yvonne i barnkammaren, att lille Karl ej som vanligt fick komma in på förmiddagen då han vaknade.

Yvonne gick ut på verandan, glad att få vara i ro en stund med sina tankar.

Hon hade knappast satt sig ned, förrän Leo kom dit och satte sig midt framför henne.

— Hvarför var ni så retsam nyss? frågade han, och framtog en cigarr.

— Hvarför begagnade ni denna ton emot en kvinna, nej emot två värnlösa kvinnor?

— Därför att ni retade mig, så jag var nära att kasta mig öfver er båda två. Vid Gud var det ej så! Tillåter ni mig att röka? men hvar är Anna?

— Hon kände sig ej riktigt kry — utan lade sig en stund.

Det var som om Leo ej hört hvad Yvonne sade, så likgiltigt såg han ut när de talade om Anna.

— Jag kunde aldrig tänka mig, att äfven ni i så hög grad kunde besitta den där kvinnoegenskapen att retas — men nu vet jag det dock. Hvarför ville ni ej resa med i morgon? Var det därför att jag önskade det? Var det därför att ni måste åka med mig?

— Det kunde jag omöjligt veta. Jag ville ej — därför — att jag ej — ville!

— Kvinnologik i sanning.

— Jag vill just ej utsätta mig för obehagligheter.

— Hvilka obehagligheter?

— Efter hvad ni nyss sade, så var ni för en stund sedan färdig att öfverfalla mig därför att jag retade er — Jag vet ej hvad som kan hindra att det går på samma sätt en annan gång. — En person som så litet förstår att beherska sig, som *ni*, kan man ej vänta mycket af.

— Ni dömer med ungdomens vanliga stränghet. Jag försäkrar er, fröken, att jag kämpar nästan onaturligt med mitt inre upproriska *jag* — men — det ges tillfällen i lifvet då man ej *kan* beherska sig.

— Men tänk, i hvilka förfärliga obehag ni då skall störta er, herr Bardack, om ni ej *kan* öfvervinna er sjelf!

— Ja — det är klart.

— Men ni kämpar ej ärligt . . . nu är ni ju vid den ålder, då ni borde kunna beherska er.

— Anser ni mig då så lastgammal?

— Jag vet ej hur gammal ni är och dessutom ges det väl ej någon viss ålder därför.

— Nej — ni har rätt. Det ges ingen ålder — blott ett medel finns, och det är att af kärlek gifva vika.

— Det kanhända, svarade Yvonne och lät sitt långfinger glida upp och ned i fingerborgen. Hon fick ett drömmande uttryck — ännu mera än vanligt.

— Jag försäkrar er, att för mig finns inte något annat som hjälper, än kärleken till en renhjärtad, god och fördragsam kvinna.

— I så fall borde ni vara helt annorlunda, svarade Yvonne och böjde sig ned öfver sitt arbete.

— Ja — ni har rätt — men det går ej så hastigt, då man har att kämpa emot en sådan natur som min.

— Men huru länge är det ni varit gift nu, snart fyra år?

— Hvad har det att skaffa med det ämne vi nyss talade om? Det var ju om *kärlek*, ej om äktenskap vi talade.

Kära Anna tror du, du orkar resa med?

— Det ena måtte väl ovilkorligen vara en följd af det andra?

— Men — om man ej lär sig att förstå hvad kärlek är, förr än man är bunden för lifvet . . . Om detta skulle vara fallet med mig? hvad skulle ni i sådant fall säga?

Yvones hjerter klappade nästan hörbart.

— Jag skulle blott beklaga er — och . . .

— Hjelpa mig att öfvervinna mig sjelf, ingen skulle såsom *ni* kunna det. — Yvonne! ni lilla älskade barn! säg att ni förstått mig! Han ville fatta hennes hand...

— Herr Bardack! Huru kan ni hyckla på detta sätt? Huru vågar ni komma med sådana ord, då ni vet att jag känner allt, då ni vet att jag... Är det därför att jag är *hennes* dotter? Tror ni att det ligger i blodet? Tror ni att jag nödvändigt måste sjunka lika djupt som hon...

Yvonne reste sig häftigt och flämtande, hennes ögon voro svarta och kinderna purprades, under det att hon kastade hufvudet bakåt.

— Ni vågar därför att ni vet mig vara värnlös — — men Gud, som vet att jag ej syndat med vett och vilja, Gud är mitt beskydd! Han skall hjälpa mig, fast jag är dotter till denna eländiga...

— Yvonne! ni missförstår mig... jag fordrar ju ej något af er, — blott att ni skall hjälpa mig att bli lika god och ädel som ni sjelf är... ni är mig så kär, så kär... hvarför får jag ej säga det? Se så! var lugn och sätt er här! Så där ja — nu ha vi ju bytt röler! Nu är det ju jag som beherskar mig. Säg! gör jag ej det — nej! låt mig fatta er hand, ni måste känna huru mitt hjerta slår våldsamt... och likväl sitter jag här så lugn. Ser ni ej, att jag redan... för er skull... blott för er... kan beherska mig... Yvonne!

Han framflämtade dessa ord, ofta afbruten af sin häftiga rörelse.

Ådrorna svälde till små knutar vid tinningarne, och ögonen flammade, men likväl satt han helt fogligt och stilla bredvid henne.

Hon lugnades så småningom af hans röst och satt stilla och viljelös, medan hennes hjertas slag voro nära att kväfva henne, hon kände en brännande outredd åtrå att få kasta sig till hans bröst — att där söka skydd emot sig sjelf, och sina omedvetna känslor. Men nu hade hon sjelf befallt honom att vara lugn — hade förbjudit honom att tala till henne om kärlek, hvad tjenade det i alla fall till... han var ju en annans! I hennes ådror flöt blod som var be-smittadt af synd och elände... hvad lönade det att kämpa... tänkte hon, motsägende sig sjelf... hvartill tjenade allt i

hela lifvet? hon sjönk tillbaka mot ryggstödet ... slöt ögonen och hviskade viljelöst för sig sjelf »det ligger i blodet».

Evas tunga steg hördes strax utanför.

— Anna ber er komma upp, fröken. Hon känner sig sämre, hon visste ej att *hennes man* var hemma. I sådant fall hade väl han varit närmast att hjälpa henne, då hon är sjuk och olycklig.

Eva såg djupt förebrående ut.

— Var så god och kom ej och stifta några ...

Han hejdade sig, ty en blick på Yvonne var nog för att bekämpa hans lätt uppfammande vrede.

— Jag skall gå upp och höra efter huru det är med henne, fortsatte han lugnt och reste sig upp.

Anna låg där hjälplös som ett barn.

— Huru är det med dig, Anna, frågade Leo.

— Jag är så förfärligt ängslig att jag ej skall orka resa med i morgon — klagade hon. Och sömmerskan som kommer nu på eftermiddagen.

— Sådant lappri skall väl ej oroa dig, kära Anna — svarade Leo.

— Akta dig för all del, du sitter ju på min klädning, den skrynklas så lätt.

Leo hade satt sig bredvid henne på kanten af soffan där hon låg.

Leo makade sig, litet mörk i hågen — sådant där tyckte han var småsaker ej värda att beakta.

— Men nu drar du ju ihop mattan, söte Leo.

— Det är bäst att helt och hållet dra mig undan, så begår jag ej några dumheter.

Dessa sista ord hördes af Yvonne, som just nu kom in.

Hon gaf honom en ogillande blick.

— Du önskade tala med mig, sade hon, och stannade med handen ännu på dörrlåset, färdig att draga sig tillbaka.

— Du är väl ej rädd för mig? Du kan väl komma närmare så jag slipper anstränga mig så när jag talar. Jag tänkte bedja dig att du är inne hos lille Karl i afton, han får ej gå från barnkammaren ty han hostade igår.

— Får han ej gå ut?

— Yvonne lilla, när jag en gång sagt en sak, så tar jag den ej gerna tillbaka, det vet du. Kanske du tror jag talar ut en sak endast derföre att min röst skall ljuda?

— Förlåt mig snälla Anna, jag blott frågade, ty det är en så härlig afton.

Leo var en tyst åhörare.

Huru olika voro ej deras röster. Annas entonig färglös, men alltid fadd och pipig, hon liksom klippte fram sina ord, och lade i allmänhet lika stark tonvigt på sista som på första stafvelsen.

Yvones däremot var full af skiftning. Det var något i hennes stämma som ovilkorligen fångslade. Dessa musikaliska böjningar när hon höjde och sänkte rösten, den utländska brytningen, allt i förening gjorde att just rösten, kanske utgjorde hennes största tjusningskraft.

Leo lade vidare märke till huru mjukt hon rörde sig när hon gick fram och pysslade om Anna.

— Akta min lugg, söta Yvonne. Du har ett så otrefligt sätt att stryka öfver pannan. Du kan väl förstå att detta ej kan vara trefligt. Jo — det kan du kanske ha rätt uti — lite varm mjölk och cognac — vore nog ej illa — eller huru tycker du Leo?

Jo — han tyckte så med — och Yvonne ringde.

— Du kan ju taga nycklarne som ligga i min sykorg och taga fram hvad som skall vara — inte kan du väl mena att jag skall släppa en tjenare i mitt skaffer! Du är väl så snäll och ser till att inte något kommer i olag — du är alltid så hastig i dina rörelser.

— Barnjungfru, sjuksköterska, husmamsell, något olika uppdrag. Jag tycker ej att du skulle begagna dig fullt så mycket af fröken Yvonne, som du gör, sade Leo, när Yvonne tagit nycklarne och tillslutit dörren efter sig.

— Söta Leo! Hvad du börjar vara svag för flickan — hon skall väl göra rätt för sig i alla dagar! En flicka som går frun tillhanda! Jag funderar allvarligt på, att göra mig utaf med barnflickan. — Ida är slarvig, och Yvonne har ju ganska bra sätt med gossen — hon kan gerna bo i barnkammaren.

— Nej ser du *det* blir ingenting utaf. Jag tycker verkligen att hon har det tungt nog ändå, stackars flicka.

— Jag får naturligtvis ej motsäga dig, min snälle Leo — men jag tror ej att en *sådan där* flicka kan fordra mera — hon får gå här och röra sig i våra eleganta rum — får äta sig mätt och... ja all möjligt.

— Och aldrig känna att hon har rättighet till en stund för egen del...

— Nu talar du verkligen oförståndigt, söte Leo — hon bör väl vara tacksam!

— Öfver hvad?

— Åh käre Leo, hon är du med mig och generars sig just ej för att skrika du till mig så, främmande och alla hör det.

— Kanske ni skulle vara »du» i enrum?

Yvonne kom nu tyst in och lade nycklarna på sin plats.

Anna såg på henne med en misstänksam blick »månne hon försett sig med några godsaker ur skafferiet.» Nej — Yvonne såg ej alls ut som om hon nyss ätit något — så Anna lade sig lugnad tillrätta.

Hon funderade ännu mycket på att låta Yvonne öfvertaga allt bestyr med gossen. Visst var det lite obehagligt att hon i så fall måste passera sängkammaren — men så kunde hon ock hålla noggrann kontroll öfver Yvonne — både nätter och dagar. Dessutom — en tjenare mindre att löna och föda!

Det var olidligt kvaft i rummet.

Leo strök några gånger öfver sin panna. Sedan tog han sin hatt.

— Hvart går du?

— Hvart? Jag kan omöjligt förklara för dig precis alla mina steg; förmodligen går jag ned åt stallet ifall det roar dig att veta det...

— Käre Leo — hvarför är du nu åter ond? frågade Anna entonigt.

— Hvem har sagt att jag är ond?

— Förlåt mig, snälla du, jag inbillade mig det kanske. Du vill väl ej sätta dig här och läsa tidningarna högt för mig.

— Dem har jag redan läst.

— Det var dumt af mig att tänka, att du skulle göra det, jag kom ej att tänka...

— Tycker du man *kan* sitta i detta kvaftva, tysta rum då det är en så skön härlig sommarafton?

— Om du älskade mig, så vore det väl ej något så svårt...

Leo var uttråkad, och hans hufvud brände, han gick otåligt af och an.

Skulle hon nu tillika bli sjuk och förhindra dem att resa på festen — och han som gladd sig nästan barnsligt åt att få åka tillsammans med Yvonne.

— Känner du dig ej något bättre? frågade han intresserad.

— »Bättre»? eftersade Anna. — Nej tvärt om känner jag mig sämre. Alla häftiga ljud äro mig ytterst pinsamma.

— Här är ju så tyst att man kan höra en fluga hosta, tror jag . . .

— Ja — men — när man rör sig . . . Yvonne . . . går så obehagligt.

— Hvad menar du? Vill du ej säga ut hvad du menar — gör jag nu åter något dumt?

— Åh snälle Leo — för all del! — hon stirrade med en martyrs blick i taket.

— Jag skickar hit Eva — hon förstår dig visst bäst, sade Leo, och gick, utan att afvakta hennes svar.

Yvonne kände sig som i fängelse där hon satt instängd den sköna doftande sommarkvällen. Gossen var kinkig och tröttsam. Hon försökte på allt sätt roa och förströ honom — men allt var lönlöst. Hennes spåda fina gestalt svigtade under den lille tjocke ungens tyngd — när han kastade sig fram och tillbaka — han ville att hon skulle vara i jern promenad med honom, ty det var det enda som kunde förmå honom att vara tyst för en stund.

Yvonne kastade långtande blickar utåt vägen om blott någon ville komma och störa den mördande tystnaden. — Då finge hon helt visst äfven komma ut ur sitt fängelse.

Men ingen syntes till. Hon såg huru Leo gick ut åt egorna. — I förbifarten tittade han uppåt våningen. — Skulle blicken gälla henne, eller det rum där hans hustru hvilade?

Hur som helst — så tog lille Karl blicken åt sig, och trummade ifrigt på rutan med sina små knubbiga händer.

Leo vände sig ifrigt om, och viftade med hatten i hand flera gånger.

Ett saligt leende lekte på hans kraftiga ansigte.

Han hade kastat bössan öfver axeln, och ett koppel hundar hoppade skällande omkring honom.

Yvonne kände sig alltid orolig när hon såg att han begaf sig ut på jagt.

Gossen började skrika och kasta sig när ej hans pappa kom till honom, ty pappa hade på sista tiden blifvit en riktig favorit.

Anna ringde nervöst ett par gånger och Yvonne sprang in.

— Hvad tar du dig till med gossen? Det är förunderligt att du *kan* vilja reta ett litet barn — ett oskyldigt barn. — Jag har ju uppmanat dig att aldrig kyssa gossen, tillade hon ogrannlaga.

— Snälla Anna, jag tror nästan det kan vara på tid att jag söker mig ett annat hem — jag har visserligen.

— Se så, skall du nu åter ställa till scener. — O! mitt arma hufvud! Gud att man ej har misskund med en sjuk ens — jag skall alltid, alltid lida — alltid pinas. — Du har ej något hjerta min söta Yvonne — tänk dock på, att ej träta på en stackars sjuk varelse. —

— Huru kan du säga så?

— Haf förbarmande med mig! Ser du då ej att jag blir sämre för hvarje stund — och det endast för din skull — ropade Anna och gömde sitt ansigte i sin näsduk i det samma som Eva inträdde.

— Huru *kan* ni vilja plåga henne med ert dåliga lynne nu då hon är sjuk och lider —? var så snäll och lemna rummet fröken Yvonne, jag tycker ni borde ha så pass mycket förstånd, att ni ej . . .

Ja — se så — försvara er ej — gå blott, så att hon, min stackars Anna, inte blir ännu värre genom er, — sade Eva häftigt.

Eva sköt Yvonne sakta framför sig ut ur rummet.

Min Gud hjälp mig! hviskade Yvonne, och tryckte hårdt tillsammans sina tänder för att de ej skulle klappa i hennes mun.

Hon var så uppskakad af denna orättvisa, att hon ej

kunde beherska sig — hur *kunde* människor vara så orättvisa! så elaka!

Yvonne kände huru det hårdnade till inom henne — huru lifvet och sorgerna formade hennes inre till en bitterhet och hårdhet som hon aldrig kunnat ana skulle mogna inom henne.

Leo kom sent hem, och ämnade ej efterhöra hennes helsotillstånd.

Anna kände sig emellertid sämre mot kvällen och frågade oupphörligt efter, om ej Leo hördes utaf. När Yvonne slutligen fick lemna ifrån sig gossen, gick hon in till Anna för att, trots de bittra rösterna i sitt inre, erbjuda sin hjälp åt den sjuka. Anna kastade sig oroligt af och an samt beklagade sig öfver Leos köld och ovänlighet. När Yvonne därför vid elfvatiden såg honom komma tillbaka ville hon springa ned och bedja honom komma upp.

På halfva vägen stannade hon dock. Det kunde måhända gifva anledning till prat om hon sprang emot honom. Hon återvände därför och tillsade Ida, som vakade tillsammans med Yvonne, att bedja patron komma upp.

Flickan återkom dock snart med det budet att patron redan gått till hvila. Detta hviskade hon helt sakta till Yvonne.

— Bed Leo komma, bad Anna ifrigt jag känner mig mycket, mycket sämre.

Yvonne sprang in i skrifrummet bredvid och ref bland Annas papper. — Slutligen fick hon tag på ett kort, och skref hastigt därpå; »Anna är sjuk — *kan* ni under sådana omständigheter lägga er helt lugnt och sofva? —
Yvonne.

— Lemna detta strax till patron, sade Yvonne, och afvaktade under ångestfull tystnad hans svar.

Icke lång stund derefter hörde hon hans steg ute i trappan och korridoren.

Han ryckte häftigt upp dörren, men blicken sökte Yvonne, ej den sjuka — då han inträdde.

Anna var mycket sämre så att läkare måste tillkallas. Oupphörligt talade hon om hvad hon skulle ha på sig på festen.

Hela huset var snart på fötter, utom Eva som ej af något lät störa sig, när hon en gång somnat.

Läkaren som skulle hemtas var för tillfället borta, och budet visste ej huru snart han kunde komma.

På morgonen då Anna vaknade, tyckte hon sig något bättre sedan hon njutit af ett par timmars hvila.

— Tror du att du orkar resa med i dag? frågade Leo, utan att våga se upp. — Han var rädd för sig sjelf och att förråda sig — och sin *innersta* önskan.

På väg till Eremiten i skogen.

— Tycker du att jag vågar det?

— Jag kan ju ej veta huru du känner dig.

Anna försökte resa sig upp.

— Jag tror jag skall försöka börja kläda mig. Vill du ringa på Ida.

— Anna reser med — vill ni göra eder i ordning så att hästarne slippa vänta, sade Leo i förbifarten till Yvonne, då de händelsevis möttes i förstugan.

— Skola vi resa? Orkar Anna? Yvonne såg tviflande ut.

— Hon säger så sjelf åtminstone.

— Jag skall göra mig i ordning, sade hon — och skyndade med af glädje bultande hjerta upp till sitt rum.

Sedan tog hon fram sin hvita yllekädnad och betraktade den noggrannt. Nog syntes det att den varit begagnad — men i alla fall var den ganska bra. Hon sprang ned för att bedja trädgårdsmästaren om några hvita rosor halfutslagna — att fästa vid barmen, och i håret — nej! det såg kanske för pretentiöst ut, tänkte hon, och började granska violerna som stod i ett glas på hennes skrifbord hvilka hon plockat i går. — De voro blygsamma och anspråkslösa — kunde just passa åt henne.

Hon darrade af ifver när hon borstade sitt hår. Det var ju något så nytt, så tjusande att få vara med om en bal — en riktig bal! åh! att få glömma allt ledsamt i hela vida världen, och dansa — och känna att man var ung! »Och att få sitta och åka bredvid *honom*, sade en röst i hennes inre — det är det roligaste af allt!»

Hon betraktade sin bild i spegeln när hon fästade violerna på sig — och log.

Skära rosor spirade upp på hennes kinder — hon var ej så... illa ändå.

När hon var färdig lade hon allt i ordning efter sig, såsom klosterföreståndarinnan lärt henne att man borde göra och sprang sedan, glömsk af allt tråkigt smågnolande ned för trappan — och in till Anna.

Där var Eva före henne, doftande af parfym och fullastad med blommor i de mest skrikande färger.

Anna satt framför toaletten, och såg ut att knappast orka hålla sig uppe.

Ida kammade under oändliga atbrott och förebråelser Annas långa tunna ljusa hår och bemödade sig att få det så yfvigt som möjligt.

— Får jag hjälpa dig, sade Yvonne och drog hastigt af sig sina handskar, jag finner det vara ett riktigt nöje att kamma människor — gif mig kammen Ida.

— Du rifver så fasligt! ropade Anna, i detsamma Leo

inträdde. Förut kunde hon ej nog förundra sig öfver Yvannes lätta handlag.

Leo sade ingenting, men satte sig så, att han kunde se dem båda.

Anna betraktade med missnöje sin sjuka bild bredvid Yvannes, och måste med harm tillstå för sig sjelf att Yvonne såg ut som en liten elfva bredvid henne sjelf.

Hans blickar brände Yvonne, som bar sig tafatt och dumt åt irriterad af hans närvaro.

Likväl tycktes Anna besynnerligt nog gilla hennes arbete när hon ej sade något.

Men då Yvonne ej kunde förstå detta, böjde hon sig fram för att se huru det klädde Anna, men blef förfärad öfver hennes blekhet, och slutna ögon.

— Hvad kan detta betyda? frågade Yvonne med bäfvan, då hon i det skarpa ljuset fick se stora röda upphöjda fläckar på Annas hals och i pannan.

Eva bleknade, och påminde sig Elisabets ord, om att en sjukdom liknande smittkopporna utbrutit där i byn.

Leo sprang häftigt upp och hjälpte Yvonne att stödja Anna, som fallit i en lätt svimning.

Tillsammans hjälptes de åt att föra Anna fram till soffan — hvarest hon snart återfick sitt medvetande då Leo med en pennknif skar utaf de band som snörde ihop hennes snörlif.

Doktorn som i detsamma anländt, förklarade att det var en släng af smittkopporna, och att alla som voro rädda för att bli smittade borde aflägsna sig.

Emedan Anna ej förstätt att vinna sin omgifnings kärlek, flydde tjenare och alla från hennes närhet — och Leo stod ensam och rådlös kvar vid hennes sjukläger.

— Man kan ej fordra af någon tjenare att de utsätta sitt lif för fara, sade läkaren. Det blir bäst att eftertelefonera en sjuksköterska.

— Men — min hustru kan ej fördra främmande omkring sig —

Hon är dock lycklig nog att ega en väninna här, som helt säkert ej i nödens stund skall undandra henne sin hjälp.

Hvar är Eva? Leo såg sig frågande omkring men ingen syntes till.

Han sprang då ut och ropade så de ekade i stencorridorerna.

»Eva», Eva! hvar är fröken Keller?» frågade han betjenten som i detsamma, blek och orolig mötte Leo med en kappsäck, i handen.

— Hvar skall Nylén taga vägen med den där?

— Fröken Eva tänker visst resa — hon har befallt ned alla sina reseffekter.

Han hörde brådskande steg i korridoren, och Eva kom i detsamma med en packe klädningar i famnen — men stannade på en god bits afstånd från Leo, liksom rädd för den smitta han kunde medföra från sjukrummet.

— Snälle Leo misstyck ej — men jag tänkte fråga om jag kunde få hästarne till station i kväll så snart jag får packat.

Ett satiriskt leende lekte på Leos fylliga läppar då han svarade.

— Såå? jag tänkte just vi nu skulle få se prof på den omtalade vänskapen.

— Det vore ju *löjligt* af mig att utsätta mig för att bli sjuk här — och dessutom — kanske vanstäld för hela lifvet...

— Det vore förstås synd — på ett sådant utseende som Evas... Emellertid — var så god och tag hästarnel! allt för gerna... kanske vi undvika något ömmare farväl — en helsning till *vänneren* kan väl dock ej smitta... åh — jag menar — jag kom ej i håg annat än att det var ni den besmittade...

— Jag har redan skrivit ett kort till Anna — hon skall säkert förstå mig bättre än ni, (oförskämda karl), tillade hon tyst inom sig. Jag får tacka Leo för denna tid, och alla de angenäma stunder Leo... beredt mig...

— Jag tror vi betala med samma mynt, jag.

Han gjorde en nästan vårdslös bugning för henne, och skyndade åter in i sängkammaren. Han beredde sig på att ensam bli hos den sjuka — och såg allt annat än blid ut. Skulle nu kanske äfven Yvonne fly bort — hvad skulle det då bli utaf honom!

— Finnes här någon som kan telefonera efter en sköterska? frågade läkaren.

Leo ref ut ett blad ur sin plånbok och skref ett par ord till Yvonne för att bedja henne telefonera.

Strax när läkaren lemnat den kom Yvonne in, ännu klädd i sin baldrägt.

— Kan jag ej vara till någon hjälp eller nytta? frågade hon sakta.

— Men vet ni då ej, för hvilken fara ni utsätter er fröken Yvonne, frågade Leo glömsk af hennes förbud att kalla henne vid hennes dopnamn.

— Jo — jag vet det, svarade hon lugnt, i det hon helsade på den gamle läkaren, som med otvetydig beundran betraktade den spröda fina varelsen med de flammande svärmiska ögonen och den genomskinligt klara hyn.

— Och likväl vill ni det? frågade Leo.

— Säg till Eva — hon är mitt hjärta närmare — jag vill ej beröfva henne rättigheten att vara vid min sida då jag är sjuk — sade Anna utan att med ett ord tacka Yvonne för hennes anbud.

— Hon har sjelf beröfvat sig den rätten, enär hon redan rest.

— Har Eva rest? utan att säga mig farväl? frågade Anna och reste sig häftigt upp.

— Hon helsar dig »that is all».

Den gamle husläkaren vände sig nu till Yvonne och gaf henne de föreskrifter som borde iakttagas.

TJUGOTREDJE KAPITLET.

”Profvet.”

Med nedslaget sinne och svikna förhoppningar gick Yvonne upp till sitt rum som låg öfver sängkammaren.

Alla hennes glada drömmar voro med ens som bortblåsta, och hon löste med tankfullt utseende utaf sig violerna och knäppte upp lifvet till den hvita klädningen.

Hon öfvertänkte noggrant om hon hade kraft att bestå det prof hon ernade aflägga.

Måhända skulle hon, om hon fick samma sjukdom som Anna, bli vanställd för hela lifvet. — Var hon väl beredd därpå? —

Ja — hvad hade hon väl att förlora? Den hon med hela sin varma själ älskade, var bunden vid en annan — utan hem — utan mor — utan skydd, stod hon ju så ensam i verlden som hon kunde vara — vore det ej bäst att hon finge sluta ett lif, som endast hade mörker att bjuda henne. —

Men — hon ryste och bäfvade då hon såg sitt fagra unga ansigte i spegeln — men — om hon skulle bli vanställd — för hela lifvet — bli koppärrig och kanske oigenkänlig!

Var hans kärlek af det äkta slaget, skulle han älska henne ändå — och — *blott* han älskade henne! Hon påtog en mörk ylleklädning och satte sedan på sig ett hvitt förkläde. — Fast det led emot natten klädde hon sig med all den omsorg, som var en vana och ett behof hos henne.

Violbuketten fästes vid skärpet — det enda som påminde henne om, att hon nyss ämnat sig på en ungdoms-bjudning.

När Yvonne kom in reste Leo sig sakta upp.

Han tecknade åt Yvonne att Anna somnat. En lätt skärm dolde nästan hennes säng, och Leo tecknade åt henne att komma ut med honom i nästa rum, där en lätt skymning hvilade öfver alla föremål.

Alla menniskor tycktes som utdöda — så tyst och stilla var det.

— Huru anser ni att vi böra ställa det fröken Yvonne? frågade Leo, och bjöd henne taga plats i soffan bredvid sig.

Hon satte sig på en låg puff en bit därifrån och höll sina händer i kors öfver knät. Skall jag vaka ensam öfver den sjuka?

— Som ni sjelf vill, svarade hon. Jag har föga kändedom i vården af sjuka, men jag antar att om jag får tydliga föreskrifter . . . bör jag väl kunna . . . Ni bör hvilade eder.

Hon såg upp, men slog genast oroligt ned sina ögon.

Det var på senare tiden något i hans blick som skrämde henne.

— Ännu kan ni rädda er — och fly vårt pestsmittade hus! Säg om ni vill det? Våra vägar skiljas då, Yvonne. — Det är er rättighet . . . Säg — vill ni fly mig? Han lutade sig ned för att uppfånga hennes blick.

Han vågade knappast andas innan hon svarade. Det är min pligt att bedja er gå, Yvonne, och likväl vägrar mitt hjerta, mina läppar att göra det.

Han dolde sitt ansigte i sina händer under det hon hörde huru han suckade gång på gång.

Yvonne såg oroligt åt dörren till sängkammaren som stod på glänt.

— Hon ligger i morfinslummer — hon hör oss ej — Ingen hör oss — alla ha flytt undan — Yvonne! Vi äro ensamma. — ensamma! hviskade han med vibrerande upprörd stämma.

Skymningen föll på allt tyngre och månan steg så småningom upp öfver trädtopparne och silade in mellan bladväxter och tunga draperier.

— Yvonne! kanske vi om en helt kort tid båda skola famnas af den kalla grafven. — Vi kunna ju, då vi frivilligt utsätta oss därför, gripas af samma hemska sjukdom som hon därinne . . . hvarför ej de få ögonblick vi ega för oss njuta af lyckan att tala om vår kärlek! Yvonne — kom och sätt dig här hos mig! *kom!*

Han föll ned på knä och ville sluta henne intill sig — han slog redan sin hand om hennes smärta lif.

— Nej, nej, Leo! icke på detta sätt bad hon sakta och bäfvande. Släpp mig! för Guds skuld! nej nej! Leo! jag älskar er ej om ni — — ej — —

Han föll ned bredvid soffan på sina knän, och vred sig under kvalfullaste smärta, under det att hela hans inre var i uppror.

Yvonne hade sakta närmat sig fönstret. — Pendylen i salongen slog i detsamma tolf. Hon räknade maskinmetsigt de afmätta slagen, under det att hon andades häftigt, och kände sitt hjertas våldsamma slag. Hon måste ha luft för att ej kväfvast af den våldsamma sinnesrörelsen.

Sakta och ljudlöst öppnade hon ett fönster och böjde sig ut.

Det var den härligaste Augustiafton, med stjernljus och månsken.

Hon blickade nu, som alltid, då hon kände sig sorgen och förtviflad — uppåt!

Högt uppe, nära zenit syntes Arcturus med sin guld-gula glans — i öster, temmeligen högt uppe, Vega med sitt rena, hvita sken, i norr Capello, i vester Castor, Pollux och Porcyon, Stora björnens sju stjernor, Axel i jungfrun och Regulus. Mars lyste i sydvest mellan Pollux och Regulus; Saturnus i sydost. Detta härliga storartadeskådespel var under vanliga fall hennes käraste förströelse att studera.

Nu var det fåfängt hon sökte lugn i betraktandet af sina älskade stjernor . . . hjertat slog ännu lika våldsamma slag.

— Yvonne! hörde hon honom säga strax invid henne — Yvonne! säg mig blott om du älskar mig! om du ville bli min om jag vore fri . . .

Skälfvande, och blek i månljuset stod hon en lång stund tyst, tills dess att han upprepade sin fråga.

Hon tycktes färdig att ge vika — att kasta sig till hans bröst — då hon i detsamma tycktes erinra sig något.

Min mor! Store Gud, hjälp mig äfven nu! — just nu — nej — jag måste segra — jag vill ej likna henne.

Nästan med våld stötte hon honom bort, under det att hennes läppar hårdt trycktes tillsammans.

— Herr Bardack jag förmodar att det blott är därför att jag är hennes dotter, som ni talar detta språk? sade hon kallt och såg upp på honom där han stod, belyst af månans fulla glans.

Ni kan ju frossa i lyckan af att vara älskad både af modren och dottren.

Dottren skall likväl förstå bättre att bevara sitt hjertas renhet — än hon gjort . . .

— Yvonne, älskade! du älskar mig alltså! hviskade han och närmade sig berusad af stormande lycka . . .

Hon vek med en stolt rörelse tillbaka.

— Gå! befallde hon, gå till min mor, och sök hos henne den lycka jag ej kan gifva.

— Du skall! du måste bli min!

— Yvonne! ropade Anna matt.

Leo vred sina händer i stum förtviflan, när Yvonne med lätta, ljudlösa steg, sprang förbi honom och in till Anna.

Dagar och nätter förgingo under det att Yvonne knappast vek ifrån Annas sjukläger, utan egnade henne den noggrannaste vård.

Leo gaf henne en föraktfull blick.

Leo hjälpte henne under tystnad, knappast ett ord annat än hvad som rörde Annas vård vaxlades emellan dem.

En sjuksköterska hade blifvit tillkallad, som under sista tiden nästan helt och hållet isolerade med den sjuka öfvertagit den tröttsamma vården af henne.

Det var hemskt att se sjukdomens framfart. Anna kände sig förtviflad där hon vred sig i sina plågor — hon

var ej mera den beherskade fullkomliga kvinnan, utan ett pjunkigt barn som otåligt vred sig af och an.

En dag då Yvonne var ensam med henne, under det sköttersan fått gå ut och hemta frisk luft, sade hon helt tvärt:

— Var det af kärlek till *mig* du offrade dig och blef min första sköterska?

Frågan kom så tvärt och oväntadt, och hon betonade så skarpt »till mig», att Yvonne djupt rodnande böjde sig ned öfver sitt arbete.

Ja — var hon färdig att svara, men hennes ärlighet och sanningskärlek förbjöd henne att göra det.

Efter något betänkande svarade hon:

— Det var därför att jag tyckte det var synd om dig.

— Således endast af medlidande.

— Nej — äfven af vänskap... Du var att börja med så snäll emot mig . . . att jag lärde mig att hålla utaf dig Anna.

— Du skall äfven nu göra det! Yvonne, jag har under denna tid lärt mig att värdera och känna dig — Du skall ej ha gjort hvad du gjort för mig förgäfvets — var viss därpå!

Yvonne förstod ej hvad Anna menade . . . men kände sig rörd af dessa vänliga erkänsamma ord från Annas läppar.

Ser du Yvonne — Gud har beskyddat dig därför att du ej drog dig undan i nödens stund. Jag trodde . . . jag hoppades att jag skulle få dö . . . ty jag gör ej Leo lycklig . . . under denna långa tid har jag lärt mig förstå det.

En tystnad inträdde.

Anna fortsatte sedan.

— Har han beklagat sig för dig?

— Öfver hvad?

— Öfver mig — jag har alltid förut varit säker på hans kärlek — äfven då när han yrkade på skiljsmessa, ty jag trodde då så säkert att han sade det endast för att skrämma mig. Hans kärlek, och min skönhet var min religion, nu då dessa båda saker vackla, blir det tungt

att lefva... Yvonne! vill du gifva mig spegeln? jag har ej förr vågat se mig sjelf efter min sjukdom.

— Hvertill tjenar det! En sjuk skall aldrig se sig i spegeln — det påstås att det ej skall vara bra.

— Du säger så, endast derföre att du tycker sjelf att jag ej har mod att se mig... men... nu säger jag dig att om jag ej får se mig... så stiger jag upp och tar sjelf... en spegel... då får du taga på ditt samvete om jag blir sämre, hör du det Yvonne.

I ett anfall af vrede som gjorde Anna stark sprang hon upp och grep en nackspegel som låg på toaletten.

Ett haltkväft skrik banade sig väg öfver hennes läppar när hon såg sig sjelf däri.

— Yvonne! Min Gud så jag ser ut! hvad skall jag taga mig till! jag skall aldrig mera kunna visa mig bland menniskor! Hon dolde sitt ansigte i sina händer och vaggade fram och åter, rof för den häftigaste smärta.

— Kära Anna, sörj inte så! Du har ju både man och barn! Nu får du pröfva halten af din mans kärlek.

Anna låtsade sig ej höra dessa ord, utan sade: Min lille gosse! Huru mår han? Huru snart tror du att jag får återse honom?

— Det dröjer säkert ännu länge... men han finner sig säkert mycket bra hos tant Elisabeth och friherinnan Klintesköld.

— Ja — det var det bästa ni kunde göra att låta honom komma dit. Tänk huru Elisabeth skall glädjas öfver att få ha *hans* barn... jäså — du vet ej att hon varit öfver öronen kär i Leo... men huru skulle det vara möjligt annat? Säg tycker du man kan annat än älska honom! Och nu ser jag ut så här — — —

Leos steg afbröt deras samtal.

Anna vände sig mot väggen, men sträckte ut sin hand för att fatta Leos.

Han såg, eller låtsade sig ej se den.

— Anna, då du ej längre är ensam kanske du vill tillåta mig att gå bort en stund.

— Gå bort? och hvart då? Du har väl ej några vänner att söka här i närheten.

Yvonne stod tyst och afvaktade hennes svar.

— Jag tycker att fröken mycket väl behöfver litet

luft — se blott på hennes bleka kinder. Vill ni ej åka? Jag skall tillsäga kusken att han skjutsar er ut litet, sade Leo.

— Nej tack svarade hon brådskande... jag måste gå ensam.

Leo såg forskande på henne, då hon i detsamma gick ut.

Den gamle eremiten hade länge varit uti hennes tankar. Hon hade gifvit honom löfte att snart återkomma. och nu hade veckor, ja snart månader runnit bort utan att hon låtit höra utaf sig.

Nu, då Anna så tydligt var på bättringsvägen... måste hon uppfylla det gifna löftet. Hon påtog hastigt hatten och skyndade ned till stranden.

Det började redan skymma och himmelen såg mulen och tung ut. En och annan molntapp jagade hvarandra och svalorna flögo lågt ned åt jorden. Öfver vattnet låg som ett mörkt bälte litet längre utåt fjärden, där små krusiga vågor sakta vaggade.

Yvonne lösgjorde en båt och hoppade ned däri. Hon hade länge tvekat om hon skulle våga ensam begifva sig utaf, men nu var beslutet fattadt.

Där borta bakom den framskjutande udden visste hon att eremiten bodde... blott hon en gång kunde komma fram.

Hennes små mjuka händer voro ovana vid det styfva arbetet, och ej längre än halfvägs började hon förlora modet.

Då, hörde hon i det samma ett susande och hvinande i luften såg en svart ännu djupare skugga invid sig, och fräsande vågor med hvita kammar vältrade emot stäfven. »Min Gud! varkunna dig öfver mig! sade hon med skälfvande stämma, och tänkte med ens låta begrafva sig — men sjelfbevarelsedriften gaf henne stål i armen och mod i bröstet.

Hon kämpade tappert för sitt lif. Den lilla farkosten kastades lätt som ett nötskal på toppen af vågorna... för att nästa ögonblick sjunka djupt ned och nästan begravas... Yvonne insåg det omöjliga uti att komma tvärt öfver den breda sjön och försökte därför vända båten och arbeta sig emot hemmet.

Men en tung sky kastade som en mörk dimma öfver hela nejden i det att stormen med lössläppta vingar susade i luften och kastade stundom skummet af vågorna högt öfver båtkanten.

Yvonne var färdig att uppge kampen. Det vore ju snart öfvergånget det där trånga passet från tid till evighet... blott ett ögonblicks kamp... och sedan?

Nej — hon ryste för det ovissa bortom grafven... icke ännu... icke ännu hade hon njutit af lifvet, och en inre röst sade henne, att hon hade mycket att fullgöra här i lifvet innan hon var färdig...

Då vände hon sig om vid ljudet af en röst som genom stormens brus trängde fram till henne.

Leo, ty det var han, rodde ett stycke ifrån henne, Hans ansigte var blekt och sträft. Han gaf henne några korta sträfva befallningar, huru hon borde manövrera sin farkost, och höll sig så nära han kunde.

När de slutligen genomvåta, uppnådde stranden och Leo hjälpte Yvonne ur båten var det nästan mörkt.

— Huru vågade ni utsätta ert lif för denna fara, fröken Yvonne? frågade Leo med dyster uppsyn. Eger då ej ert lif ett tecken till värde?

— Inte mycket... svarade hon entonigt.

— Men hvarför, Yvonne? Ert lif kunde ju bli så skönt så rikt... Det är blott er egen hallstarrighet som gör det till hvad det är, en kedja af försakelser.

— Hvad menar ni att jag skulle göra? frågade hon utan att möta hans blick.

— Ni skulle mottaga det hjerta som bjuds er — ni skulle vara lycklig genom att gifva och mottaga...

— Jag upprepar ännu en gång: hvad menar ni?

— Låt oss tala öppet med hvarandra, fröken Yvonne — tror ni att man kan binda sina känslor.

— Ja — man måste kunna det.

— Men säger ej ert förnuft att det är något grymt och onaturligt i ett bindande äktenskap. Vid unga år brusar blodet varmt genom ens ådror... man ser ett fagert ansigte... man idealiserar... man — och förblandar detta med verkligt bindande kärlek. Och så — ett tu tre uppvaknar man till medvetande af, att man är bunden, fastfjettrad för ett långt långt lif... och kan man väl

tänka sig något mera förfärande än hvad som ligger i ordet... för lifvet... vid sidan af en varelse som med sin blotta åsyn, med sin stämma förmår sätta hela ens inre i skakning, att frammana det dåligaste det sämsta i ens natur, hvad skall man göra då man kommit till klarhet om sitt elände?

— Finna sig, svarade hon matt.

— Nej! det kan passa in på sådana isnaturer som jag börjar förstå att ni är — ej för mig, för mig finnes ej ordet resignation, jag afskyr detta ord, detta fattigdomsbevis! detta bevis på att man är för loj att kunna kämpa för sitt lif, för sin lycka.

— Men hvad i himmelens namn vill ni man skall göra? Tror ni väl det blir bättre därför att man vrider sig i sina kedjor?

— Man skall vrida sig lös! man skall ej finna sig, hör ni! Man lefver då ett lif i osedlighet — men det där förstår ni ej — ni är ett barn.

— Men lika lätt som man binder sig, som ni säger, af inbillade känslor till ett fagert anlete... af svärmeri, af idealism — lika lätt går det kanske att öfveriladt befria sig från sina bojor. En misstämning, ett dåligt lynne — ja den allra minsta småsak skulle kanske i så fall kunna bli anledning till skiljsmessa... nej! Gud visste helt säkert hvad han gjorde äfven i detta fall, då han stiftade äktenskapet.

— Han har stiftat de lyckliga äktenskapen, men ej de som äro ingångna af beräkningar och brist på verklig kärlek.

— Huru skall man lära sig fatta, hvad som menas med *verklig* kärlek? frågade Yvonne.

— Det känner man så väl... Det är de förstående — själarnes samband... längtan af att ständigt vara i den älskades närhet.

— Men ni, herr Bardach, måtte, ha svårt för att kunna förlita er på edra känslor — ni... som... så ofta ombytt föremål.

— Tala ej därom, Yvonne! Gör mig ej förtviflad! Ni vet att det var ett famlande, ett sökande... Hon egde

dessutom en dämonisk kraft i att fångsla den hon *ville* fångsla... Men *tala* ej om henne — jag *ber!*

— Men — förutsatt att jag skulle lyssna till edra böner. Tror ni att vi skulle bli lyckliga på ruinen af tvenne krossade hjertan?

— Ack, fröken Yvonne! Skall man taga hänsyn till alla andra människor, kan man aldrig hoppas på någon lycka... ty alltid är det någon som lider, på ett eller annat sätt.

— Nej — nu är ni ej ärlig mot er sjelf. Ni skulle sjelf ej längre vara lycklig om ni visste att ni förorsakade den sorg, som ni visste älskade er — jag skulle dessutom *aldrig* kunna känna mig fullt lycklig — en inre röst skulle ständigt fråga... »huru känner Anna det — huru känner...

— Då älskar ni mig ej, Yvonne.

— Gud vet att jag gör det — svarade hon enkelt men varmt — men jag är en gång utkorad att bli olycklig. Just i detta att jag skulle komma hit... och lära mig älska er... hvarför kunde jag ej lika gerna älska Bengt? Men det är min mors synder som skola bestraffas.

— Yvonne! Ni kan ej mena att en rättvis, god Gud, skulle låta barnet lida för modrens synder som ni säger.

— Jag är ej säker på att så ej är. Dessutom på tal om olyckliga äktenskap — hvad skulle man väl kunna göra för att förebygga att ej så många sådana komma till stånd?

— Jag har fåfängt grubblat på lösningen af detta problem... dock utan resultat.

— Möjligen därigenom att det blef en lag, att alla som tro sig älska hvarandra så att de vilja ingå förening för lifvet under ett års daglig sammanvaro i hemmet, lärde känna hvarandras tänkesätt, lynnen och de små ojemnheter som så lätt fördunkla klarheten på äktenskaps-himmelen. Sedan skulle man under till exempel ett års tid vara totalt åtskiljda — tror ni ej det vore en bra kur?

— Vänta! Skiljas! Nej Yvonne — det är för mycket för ett hjerta som trånar efter egandets lycka... utbrast han häftigt.

— Är det för mycket, då när det är fråga om lifslång lycka.

De närmade sig nu parken och hemmet.

— Ännu en sak, sade han — innan vi skiljas, måste ni säga mig hvart ni ämnade er — hvad det var som kunde förmå er att i detta väder begifva er ut på sjön.

— Begär det ej af mig — jag kan ej säga er det, svarade hon med bortvänd blick.

— Yvonne! Svara mig, det är ju ej, kan ju ej vara unge grefven vid Kålsätra?

— Förolämpa mig ej, herr Bardack. De skäl jag hade för min färd i dag kan jag ej omtala, jag kan blott säga att de ej voro brottsliga.

— Brottsliga? hvem har väl sagt, eller antydt något sådant?

— Är ej grefven på Kålsätra gift? frågade Yvonne.

— Visserligen... men jag har ju förklarat eder, att känslan låter ej binda sig.

De voro nu framme vid porten.

— Ni skulle ej *våga* säga dessa ord till någon annan än hennes dotter... sade Yvonne, och lemnade honom med stel hållning.

Anna frågade med missnöjd uppsyn, när Yvonne efter en stund inträdde, hvar hon varit så länge, hon frågade i samma andetag om Yvonne sett Leo.

Det låg något pinsamt misstroget i hennes röst och blick, så att Yvonne klart fattade att Anna under sin långa sjukdom vaknat till kännedom om rätta förhållandet. Hon hade ej längre sin skönhet att lita på — och i och med detsamma den var borta, tycktes hennes själs blick bli allt klarare.

— Ja — han var nyss där nere, svarade Yvonne och vände sig bort.

— Var han med dig?

— Ja svarade hon entonigt.

När Leo efter en stund kom in, bad Anna att Yvonne ville tända lampan, ty augustikvällen var mörk och ett häftigt regn hade efterföljt den orkanlika stormen.

— Sätt lampan där borta — låt mig förbli i skuggan sade hon otåligt. Du Yvonne kan gerna sätta dig där borta vid ljusskenet och arbeta.

Nu hade Anna, sjelf skyddad af mörker, en klar öfverblick af dem båda... ty Leo satt som vanligt, då han var inne i gungstolen vid fönstret.

Det rädde en tryckande tystnad i rummet, och Yvonne blef glad när det knackade på dörren, och hon sprang för att i yttre rummet mottaga postväskan.

Alla tjenarne voro ännu lika rädda för att komma i Annas närhet, ehuru läkaren gjort allt för att förekomma smittans spridande, och försäkrat dem om att de ej hade något att frukta, då fjällningen redan var öfver, utan att någon mera än Anna blifvit sjuk.

Yvonne lemnade väskan till Leo, och han framtog

Ni älskar mig Yvonne, och likväl fordrar ni ej något — jag forstår er ej.

därur åtskilliga bref, bland annat ett till Yvonne, som kom henne att häftigt rycka till

Hon uppdrog ett bref ur fickan, och jemförde stilarne.

— Hvem är det ifrån, frågade Anna som envist fixerade Yvonne.

— Jag vet inte — svarade hon.

— Du kan väl öfvertyga dig därom; du ser så konstig ut — jag anser mig böra veta med hvilka du corresponderar så länge du är i mitt bröd.

Öfver Yvannes rörliga drag for en djup skugga — och

hon höll en stund ännu brevet ouppbrutet i sin hand, liksom på trots.

Ifrån Leos ögon sköt då fram en blick, som kom henne att ändra beslut, och hon ref häftigt upp brevet.

— Min mor är sjuk — sade hon med hvita läppar och glanslös blick. — Hon önskar att jag kommer hem så fort jag kan . . .

I Annas ögon lyste det till af glädje, under det att Leo bleknade nästan synbart.

Han var rädd att i dubbelt hänseende förråda sig inför Anna.

Han teg envist.

— Huru vill du, Anna? får jag lemna dig?

— Nu, då Leo så snällt är hemma hvarje dag och stund, känner jag ju ingen tomhet — jag återfår ju snart min lille gosse — och allt återtar sin förra prägel . . . För mig får du resa när du vill.

Leo steg häftigt upp och ämnade gå ut, då Anna med matt, pipig röst bad honom komma och sitta hos henne en stund.

Sköterskan, som inkommit, flyttade med en oväntad rörelse lampan så, att det bjerta skenet föll på Annas, af de djupa såriga ärren, vanställda ansigte.

Han drog sig med en otvetydig rörelse af vämjelse, som ej undgick Anna, litet tillbaka.

— Vill du ej hålla min hand, Leo? Doktorn har ju sagt att all smitta är borta nu. — Jo jag ville så gerna säga dig några ord . . . mellan fyra ögon . . . hon sade detta nog högt, för att både Yvonne och sköterskans skulle draga sig tillbaka.

— Jo ser du Leo lille. — Du förstår . . . då man är matt och klen — vill man så gerna — få som man önskar . . . Skulle du ej vilja tillåta mig att få bedja mamma — komma hit.

Han hörde för första gången detta ämne, utan märkbar vrede eller otålighet . . . hans själ tycktes borta . . . domnad . . .

— Du svarar ej; får jag taga detta som ett medgivande?

— Gerna — sade han och reste sig upp. Det pas-

sar så mycket bättre, som jag just tänkte säga dig, att jag måste företaga en längre resa på obestämd tid.

— Jag tror mig ana anledningen, sade hon bittert.

— Så mycket bättre!

Han steg häftigt upp och gick ut.

När Yvonne kom upp till sig, jemförde hon stilarne — brefvet som eremiten lemnat och det som Gösta Valler — skrifvit. Det var samma stil — hvarje släng och ord var omisskänligt de samma.

Det var han — det måste vara han, den ormlike af henne djupt afskydde mannen i modrens hem, som varit informatorn — och den samme om hvilken eremiten talat — förunderliga skickelse — skulle hon genom en skenbar tillfällighet komma att bli medel till, att den gamle mannen, hennes mors ungdoms älskade skulle erhålla lugn och klarhet i allt det dunkel hvori han famlade.

En inre röst hviskade om frid och försoning.

Hon ville ej nu besöka den gamle enslingen — först måste hon skaffa sig full visshet om rätta förhållandet.

TJUGOFJERDE KAPITLET.

Åter i hemmet.

När Leo Bardack ännu en gång, under ett anfall af missmod och leda vid hela lifvet, beslöt sig för att besöka Mirtza, var det på samma gång hans önskan att frigöra sig, att få en upplösning af den numera obehagliga historien.

Han visste att han hade stormiga scener och bittra utfall att vänta sig — och det var derföre med allt annat än behagliga känslor han gick att uppsöka henne.

Det var i skymningen han ringde på, och fick till svar, att grefvinnan för tillfället var ensam i sina egna rum.

Leo gick nu som förut oanmäld in, och stannade en

stund i det yttre rummet, då han fick se Mirtza ligga halfklädd på en chäslong och, försänkt i djupa tankar, röka en cigarr.

Huru olik var hon ej den luftiga skära bild af hennes dotter, som han med en känsla af nästan helig vördnad tänkte på i detta ögonblick.

Nu slog hon upp ögonen, och fick se Leo. I samma ögonblick sprang hon upp och fram till honom, slog med ett vildt skri sina armar om hans hals och kysste honom lidelsefullt.

Han lösgjorde sakta hennes armar och sköt henne ifrån sig, under det att han genomlades af en känsla af vämjelse.

— Du kom ändå! Jag visste att du skulle komma — jag drömde om dig i natt . . . och dessutom har jag hypnotiserat dig — ja . . . du vet ej, Leo, hvilka medel man känner sig färdig att tillgripa, då man lider såsom jag gjort . . . Men säg mig, fortfor hon, och drog honom ned bredvid sig på soffan . . . *hvarför* har du dröjt . . . Du ser huru jag älskar dig, då jag förlåter dig allt allt, blott i hänryckningen af att åter se dig här framför mig! O Leo! är det verkligen du — *du* . . . hon gled ned på knä, och kysste hans händer.

— Se så, Mirtza, stig upp — hvartill tjena dessa komedier?

— Komedier, säger du!

— Ja . . . du har kanske för en timma sedansagt dessa ord till en annan, jag tror ej på dig, Mirtza.

— Men Leo! Så grym du är! Huru kan du vilja pina mig på detta sätt med dina dumma misstankar.

— Det är bäst jag säger det rent ut, först som sist . . . Mirtza de känslor jag hyser för dig, kunna ej kallas kärlek . . .

— Leo! utropade hon skälfvande, Leo! säg ej om detta fasansfulla ord . . . ty då vore jag i stånd att döda dig . . . Förstår du då ej . . . att när man kommit till mina år, och älskar såsom jag gör det . . . då är det den drunknandes halmstrå . . . det är lifvets svanesång . . . du *måste* älska mig — hon klängde sig fast vid hans axel och såg upp på honom med sina glödande blickar.

Han såg i denna stund Yvones bleka, ljufva ansigte

med den drömmande, rera blicken . . . och de mjuka ve-modiga läpparne . . . och störtade derföre häftigt upp.

— Jag måste säga dig sanningen.

— Men då du ser huru jag lider! Tag mig, förtrampa mig, förakta mig sedan, men låt mig helt bli din — din . . . hör du ej huru jag tigger om din kärlek!

— Är det då ej bättre att vi skiljas med minnet obe-fläckadt . . . att vi minnas denna tid som en härlig dröm . . . den är, den måste vara slut, Mirtza . . . jag håller ännu utaf dig.

— Och det tror du är nog för mig? Hon skrattade bittert. Nej — din kärlek, dig sjelf måste jag ega . . . utan den är lifvet intet . . . Säg, mig huru har denna för-ändring inträffat?

Leo såg bort när han med osäker röst svarade:

— Jag vet det icke sjelf . . . vet blott att så är.

— Du älskar en annan? Säg är det ej så? Jag vet att du ej kan ljuga.

— Kanske . . .

— Hennes namn!

Mirtzas näsvingar voro utspända som om hon saknade luft — barmen häfdes våldsamt och ögonen blickade hotande framför sig . . . på Leo.

— Det vill jag ej säga dig; sade han med fast stämma.

— Men jag ver det ändå — och ve henne som stulit din kärlek ifrån mig — vore det ock mitt eget barn, skulle jag i denna stund kunna förgöra henne.

— Jag känner mig lycklig vid tanken att du aldrig, helt säkert aldrig skall sammanträffa med den som visat sig vara mera värd min aktning och kärlek än . . .

— Än jag, vill du säga. Kanske du har skäl att förebrå mig något? Har du någon ynnest att skryta med, när du går bort ifrån mig och sitter i ett gladt lag med dina kamrater? Säg, har du det, din . . .

Mirtza var utom sig af raseri och vrede.

— Mirtza — förgå dig inte — jag skall derigenom komma att afsky dig . . .

— Det får du! jag slänger bort din så kallade tillgifvenhet som ett gammalt utnött plagg — jag gifver den åt de utfattiga på kärlek, utfattiga stackare som . . . äro

nöjda därmed . . hvad skall jag med din tillgifvenhet att göra? men . . ett säger jag dig Leo . . i denna stund dör alla mina bättre känslor . . kom fram allt det usla allt det låga som kan inrymmas i ett människobröst och hjälp mig att hata den trolöse uslingen.

Gå — gå, eländige! ropade hon patetiskt och stötte häftigt till honom, men gå snart ty det ligger en dolk borta . . . i sin slida, vid min säng . . . den törstar efter blod . . .

— Mirtza! icke så skola vi skiljas, svarade Leo vekt, när han hörde denna vilda smärta . . se på mig! Säg att du vill förlåta mig den smärta jag tillfogar dig! Han närmade sig och tog ett fast tag om hennes handlofvar, i det han med mild, bevekande blick såg in i hennes af smärta vanställda drag.

— Skulle jag förlåta, sade du? — Hon lösgjorde sina händer med onaturlig styrka, och gaf honom med den knutna handen ett slag i ansigtet.

Sedan kastade hon sig handlöst ned i soffan och dolde, under vilda snyftningar, sitt ansigte i sina händer.

Leo gaf henne en förakftfull blick. Hon var kvinna, derfore måste han ha misskund med henne. Denna skymf hade han ej kunnat tåla af en man.

Utän att säga ett ord, gick han med fasta steg ut ur rummet.

Då hörde han i detsamma huru Mirtza med ett vildt vrålände kom ilande efter honom. Gösta Valler kom i detsamma och stack fram sitt kala hufvud från billardrummet. Ett ondskefullt leende lyste i hans kattlikt lurande ögon.

Leo bugade sig stelt och sade:

— Kanske vill ni taga reda på den sjuka. — Därmed stängde han lugnt dörren och gick.

Kinden glödde ännu efter slaget af hennes hand . . . han vämjdes vid tanken på Mirtza och kände sig för första gången på länge någorlunda nöjd med sig sjelf . . och befriad.

I Mirtzas inre rufvade en våldsamt storm. Dag och natt efter denna stund grublade hon på huru hon skulle

kunna hämnas, äfvensom på, huru hon skulle kunna komma till kännedom om hvem han älskade.

Hennes intresse för att forska efter hvar den kvinna fanns, som skulle kunna gifva henne några upplysningar om hvar hennes son fanns, var för en tid slappadt.

Andrée Linström fortfor att bakom sin mors och Bengtsrygg umgås med Mirtza, och hade snart vunnit hennes hela förtroende.

En dag kort efter brytningen mellan Leo och Mirtza träffades Mirtza och Andrée tillfälligtvis ute på gatan.

— Jag tror mig ha kommit någon på spåren, sade Andrée, med vigtig uppsyn.

— Hvem menar ni, Andrée, frågade Mirtza med största intresse.

— Jag kommer upp i e. m. om jag kan lura gumman. Hon börjar bli så listig när det bär på att gå ut, så jag är snart uti en riktig fälla.

— Säg *nu* hvem ni menar, Andrée, bad Mirtza bevakande.

— Nej jag kommer ju i afton!

— På en liten »skarp» då sade Mirtza som kände Andrées kärlek för scherrycobbel med spets af cognac.

— Men hvar är Bengt då?

— Han springer dagen i ända på sina föreningar och barmhertighetsverk — som bättre är, se vi honom sällan hemma nu för tiden . . .

Mirtza gick oroligt af och an i sin våning, under väntan på att Andrée skulle komma.

Slutligen, efter en i Mirtzas tanke olidligt lång väntan, ringde det och Andrée inträdde.

Betjenten kom i detsamma in med en bricka, fullastad med glas och buteljer.

Mirtza kröp upp i ett soffhörn, och bad Andrée taga plats midt emot henne.

— Nåå? frågade Mirtza otåligt.

— Jo — er dotter — lär vistas hos, icke mer och icke mindre än herr Leo Bardack.

— Hvad säger ni, Andrée? utropade Mirtza och reste sig till hälften upp.

— *Huru* vet ni det?

— Af en skolkamrat som tjenat där, och som flyttat, därför att fru Bardack håller på att dö i smittkopporna.

Mirtza hörde med hela sin själ och kropp.

— Hvad sade hon mera?

— Åh, det var så mycket så. Hon talade om att Yvonne var som herre i huset och styrde och stälde med allt efter egen vilja. Alla tjenare hade hoppats att den snåla, stränga unga frun skulle dö då hon var sjuk, och att fröken Yvonne skulle komma i hennes ställe.

— Huru kunde hon komma med något sådant?

— Därför att patron Bardack blifvit spak som ett lamm, sedan hon kommit i huset, och hvar och en af tjenstpersonalen är öfvertygad om att det är af kärlek till fröken, som han är sådan.

— Ah, — sade Mirtza och bleknade, de tro så! ja ja — hvem vet.

Hon tömde häftigt sitt glas, och fyllde det ånyo.

— Skål, Andréé! Dessa upplysningar skall ni ej gifvit mig för intet.

Hvad tycker ni om det där röda sidenlifvet som jag hade på mig i förgår? Jaså! Ni skall få det blott jag får höra ännu mera — ni förstår — det gäller min dotter.

Då Andréé just ej hade stort att tillägga men gerna önskade äga det lysande lifvet broderade hon ut alla detaljer efter bästa förmåga ... och hon lemnade snart derefter Mirtza, försatt i en sinnesförfattning gränsande till vanvett.

— Min dotter! min dotter! npprepade hon monotont, och gick fram och åter i sitt rum vridande sina händer.

Med förtviflan tänkte hon sig dottrens ljufva skönhet och mjuka kvinliga väsen — detta var för Leo — hennes vekhet och behof af skydd och hans obrutna kraft!

— Jag hatar mitt eget barn! ah! hvarje stund jag vet dem i hvarandras närhet förgiftar mitt lif — afgrundens marter kunna ej vara värre än mina kval i denna stund.

Mirtza kände sig verkligen sjuk af alla sina själskval — och det passade ju så mycket bättre som detta kunde gälla som bevekande skäl för Yvonne att försona sig med modren.

Gösta Valler var ej sen att efterkomma hennes begäran att skrifva till Yvonne och bedja henne komma hem till den sjuka modren.

Påföljande dag erhöll denna ett kort bref där det endast stod:

Underrätta om tillståndet försämrats. Jag kommer så fort jag anser mig kunna lemna den sjuka.

Mirtza höll med triumferande utseende detta bref i sin hand.

Här fanns frid och tröst för alla missräkningar.

Kom Yvonne blott hem en gång, skulle hon nog sörja för att de aldrig mera finge återse hvarandra.

Septemberstormarne slet i trädkronorna och lekte med de gulnade löfven, som den lösryckt och nu i småhvirflar jagade framför sig, då Yvonne efter att hafva sagt farväl åt Anna satte sig upp i lilla korgvagnen. Anna hade ej kunnat

helt och hållet visa den köld hon velat visa den som helt säkert stulit hennes mans hjerta — hon kände det tomrum som Yvonne med sitt mjuka hjälpsamma väsen skulle lämna efter sig, och sade mot sitt bättre vetande till och med att Yvonne vore välkommen åter!

I sista stund då hon sagt ett officiellt farväl till Leo, kom han ut fullt resklädd, och sade att han ämnade skjutsa för Yvonne till station. Hela tiden hade hon hoppats att han skulle komma med — fast hon aldrig antydte en önskan derom.

— Huru oförsigtigt af er att komma med mig, sade Yvonne, rösten lät lätt förebrående, under det att blicken strålade af öfverraskning och glädje.

— Kunde ni tro att jag skulle kunna motstå den frestelsen — åh nej — då känner ni mig bra litet. Jag skall väl ej heller dömmas att försaka all lifvets glädje.

Men — jag måste säga, att jag är djupt missnöjd med ert beslut att återvända till er mor. Ni vet ej, Yvonne, hvilka faror ni der går till mötes.

— Faror? Hvilka faror menar ni? Skulle ni mena...

— Inga faror för er rena barnasjäl, det menar jag ej — jag är blott orolig öfver att man skall tillfoga er något ondt. Den där Valler skulle jag kunna tro allt ondt om.

— Ja — jag medger att jag bäfvar för ett sammanträffande med honom... ty inför mig skall han ej förmå förställa sig.

— Ack! Ett sådant barn ni är! Tror ni verkligen att ni skulle kunna förmå att kväsa denna orm?

— Var viss på att jag skall befria min mor från den uslingen, som helt visst varit största anledningen till hennes förderf.

— Akta er, Yvonne, att ej ormen stinger er — ni måste handskas varligt med honom... lofva mig det!

Yvannes ansikte glödde af harm blott hon tänkte på sin mors förförare.

— Mig skall han ej kunna skada Gud är mitt beskydd, sade hon med öfvertygelse.

— Visserligen... men det ser ibland ut, som om Gud ej brydde sig om sina barn.

— Så skall ni ej säga herr Bardack, han gömmer sig,

ibland för oss, på det vi ännu fastare skola lära oss tro på att han finnes!

Det var något rörande i denna fasta tro, och Leo såg på henne med en blick nästan af vördnad.

— Men säg mig — jag tänker fråga er om en sak som jag ej förstår, blott anar. Vill ni svara mig fullt uppriktigt, frågade hon.

— Som om jag stode inför Gud sjelf.

— Tror ni, herr Bardack, att man har skäl att förakta min mor?

— Menar ni att jag skall svara från min egen synpunkt?

— Ja visst!

— Jag har ej något skäl att förakta henne, det försäkrar jag er. Mellan oss har det aldrig varit rådande något förhållande som på något sätt berättigar mig att dömma eller fördömma henne.

— Herr Bardack! jag *tror* fullt och fast på er, och känner mig så *gränslöst* lycklig och tacksam för dessa ord!

Jag är färdig att bedja er förlåta all misstro jag hyst mot eder!

Nu kan jag möta henne med klar blick och ännu en gång tryckas i hennes armar! Min mor, min stackars, stackars mor!

Han hade ej hjerta att taga henne ur den glada föreställningen, fast han på samma gång erfor en känsla af motvilja vid tanken på att detta englalika väsen skulle slutas till en sådan mors hjerta.

Det är en sak till jag vill bedja er om.

— Och det är?

— Att ni ville tänka på mig med vänskap, och ej, då jag är borta, döma mig för strängt, därför att jag lyssnat till edra ord om kärlek — — men då . . .

— Yvonne! huru kan ni tala på detta sätt?

— Det är ännu en annan sak... afbröt hon honom.

Ni skall försöka att älska Anna och vara... öm.. nej! jag kan ej! sade hon ångestfullt.

Han ville slå sin arm om hennes lif. Men hon såg på honom med en ren och klar blick, som förlamade hans arm.

— Ni kan ju försöka att vara vänlig emot henne — hon älskar er så hängifvet... det är synd om Anna — synnerligast nu då hennes skönhet är borta.

— Jag älskade henne lika litet förut, då hon var vacker som en porslinsdocka. Jag känner henne numera, och hennes kälkborgerliga uppfattning om lifvet.

— Men, »den där mycket älskat, honom varder mycket förlåtet», sade Yvonne.

— Men — hvad fordrar ni af mig, Yvonne? Skall jag fortfarande älska henne som min hustru? Säg, kan ni vilja döma mig till något sådant?

— Jag vet ej huru mycket man bör älska sin hustru, eller på hvad sätt. Jag vet blott att ni bör ge henne hvad ni kan, ty hon törstar efter er kärlek!

— Ni vill således att jag med ett ord skall försöka gifva henne min kärlek? Och det tror ni man kan befalla öfver?

— Nej — afbröt hon förvirrad — kan ni tro mig då jag säger att jag ej önskar det! Är jag ej usel? Men jag önskar att jag *kunde* vara en sådan engel att jag *kunde* af hjertaf önska se er och Anna lyckliga!

— Ni älskar mig, Yvonne, och likväl fordrar ni ej något — jag förstår er ej!

— »Ej något», säger ni! och då *vet* jag, att jag är i besittning af ert varma rika hjertas ädlaste känslor! Skulle jag ej då vara nöjd och unna henne litet vänlighet! Jag eger ju hvad ingen kan beröfva mig.

— Ja, ni har rätt! ingen kan beröfva er mitt hjerta men skulle ni ej kunna tänka er att bli min, om vi åtskildes, Anna och jag.

— Ni har ju en gång hört min tanke i denna fråga, herr Bardack... Kunna vi ej vara nöjda med att *vet*a att vi älska hvarandra... och att *intet* kan åtskilja våra hjertan. Låt tiden utvisa om det skulle kunna bli möjligare än det nu är... Men se nu äro vi strax framme vid station och jag hinner således blott tacka er för denna tid.

— Får jag aldrig höra något utaf er? Vill ni ej skrifva någon gång... eller låta mig möta er någon gång i Stockholm?

— Nej — nej! det vill jag icke — min mor skulle lida deraf om hon visste det — och jag vill ej företaga något

bakom hennes rygg. Det är säkert bäst för oss båda, att vi för en tid åtminstone ej träffas.

— Denna önskan, huru grym den än är, bidrar att öka min kärlek för er, Yvonne — ty jag tviflar ej ett ögonblick på, att ni skulle önska att återse mig.

— Farväl! sade hon ännu en gång från kupéfönstret. Han såg huru tårarne ville frambryta fast hon försökte le.

Deras ögon sade mera i denna stund, än hvad läpparne hade rättighet till.

Inget orent minne bidrog att göra denna skiljsmessa bittrare. Det var blott tung ordlös smärta i detta farväl!

Yvonne genomgick i sitt minne hvarje dag, sedan hon kom till detta hem. Hon påminde sig huru hon först nästan hatat Leo, när hon i honom blott såg sin mors älskare.

Sedan tänkte hon på Bengt — och huru han den första tiden var der ofta, men sedan... när han fått veta att hon ej kunde älska honom, dragit sig tillbaka.. och nu nästan aldrig brydde sig om att besöka dem.

Hon tänkte på Sonja och tant Malin, hvilka hon under denna tid helt egoistiskt nästan förgätit.. under det att hon varit lycklig... och ej ett ögonblick längtat in till Stockholm. Männe äfven de förgätit henne?

Medan hon ännu var fördjupad i dessa tankar, rullade tåget in på perongen.

En beklämande, ödslig känsla grep henne vid anblicken af Stockholm, som i slask och Septemberstorm tog sig helt kusligt ut.

Gösta Valler var nere för att möta henne. Yvonne böjde stelt på hufvudet och vägrade att åka i den droska han tagit för hennes räkning.

Han var först nära att bli brutal, men hejdade sig. Det var säkert bäst att ej från första stunden stöta sig med henne.

Men hon kunde vara viss därpå! Hon skulle allt i sinom tid få sin lön!

I hällregn och storm, så att hon ej kunde hålla sin paraply uppe, gick hon med långsamma dröjande steg Clarabergsgatan fram och till sitt hem.

En herre kom helt ogeneradt och kröp under hennes

paraply som hon stretade med att hålla uppe ändå, fast stormen ett par gånger vändt den ut och in.

Hon stirrade blott tanklöst framför sig, och vände sig slutligen med stora undrande ögon till sin följeslagare.

En tanke genomfor henne att det kanske var Bengt. Men då hon såg att det var ett främmande ansigte, ryckte hon till och blef rädd.

Hon påskyndade sina steg och blef snart kvitt sitt påtvingade sällskap.

Nu var hon vid hemmets dörr.

Med en bäfvande suck ringde hon på, och Raul öppnade strax derefter med leende min och en vårdslös bugning tamburdörren.

En fråga om modrens tillstånd sväfvade på hennes läppar, men då hon i det samma hörde ett par samtalande röster i rummet innanför, och i den ena igenkände sin moders röst, tog hon sakta af sig sin våta kapp.

— Hon är stolt den unga damen, men vi skola väl hitta på råd att späka henne, sade Gösta Vallery af vrede skälfvande stämma.

Med bultande hjerta och bleka kinder upplyftade Yvonne draperiet, som skiljde henne från modern.

Med stel blick stirrade denna på Yvonne under det att hon gaf henne en knapphändig helsning.

— Huru mår mamma sade Yvonne, och gick sakta och bäfvande fram till henne.

Gösta Vallery stod med händerna bakom sig lutad emot kakelugnen.

Han såg på Yvonne med en ondskefull blick.

— Det torde litet intressera dig att höra, efter hvad du tillåtit dig.

Efter den erfarenhet jag redan fått af den uppfostran man gifvit dig, torde det ej förundra dig att jag hädanefter låter bevaka dig litet strängare än förut.

Du kommer hädanefter att bo i ett rum som ligger innanför mitt berjentrum.

Han, Raul, skall ansvara för att du ej ännu en gång rymmer från din moder, otacksamma barn, sade Mirtza med hård röst.

Yvonne hade fattat tag uti en bok på divanbordet,

hvarpå hon hvilade handen, under det hon oafvändt rigtade blicken mot golfvet.

En stormby slog våldsamt mot fönsterrutorna och bidrog att ännu mera öka den dystra stämningen.

— Vi få talas vidare vid sedan,

— Får jag gå? frågade Yvonne nästan kväfd af sina tårar, som hon fåfängt sökte återhålla.

Gösta Valler blef i det samma utkallad, och Mirtza fortfor:

— Du kan stanna. Sätt dig ned så länge.

Är det sannt hvad man säger om dig?

— Jag vet inte hvad man säger, svarade hon med bortvänd blick.

Vet du inte? Då skall jag omtala det för dig.

Man säger att du är en en gift mans älskarinna.

— Först får du förklara hvad som menas med detta ord, innan jag kan besvara det.

— Din rodnad och din bortvända blick förräder dig, fortfor Mirtza med höjd röst.

— Jag har ej något att blygas öfver, svarade Yvonne och kastade hufvudet tillbaka, under det hon såg in i moderns svarta, af vrede gnistrande ögon.

— Yvonne! Ljug inte, hväste hon.

— Jag ljuger ej. Menar du med älskarinna att jag håller utaf Leo Bardack, och att han säger sig hålla utaf mig? då är jag hans älskarinna . . .

— »Håller utaf!» härmade Mirtza. Har du kysst honom? Har han tryckt dig intill sig! Har han sagt att han vill ega dig? Det är det jag vill veta!

— Mamma! utropade Yvonne skälfvande i hvarje led, håll upp med detta tal! Gud är mitt vittne att jag ej är den dåliga kvinna du . . .

— Tig! röt Mirtza utom sig . . . hvad vågar du säga!

— Att jag ej är den dåliga kvinna du vill tro mig vara . . . fortsatte Yvonne, under det tunga heta tårar droppade ned från hennes ögon.

— Du har då ej kysst honom, svär derpå! ropade Mirtza!

— Mamma!

Yvonne sjönk ned på en stol och gömde sitt tårdränkta ansigte i sina händer.

— Huru vill du att jag skall tyda dina tårar? Svara i alla helgons namn! nästan vrålade Mirtza.

— Nog, mamma! Skona mig! jag har ju en gång sagt dig att jag är oskyldig till hvad du tillvitar mig!

— I alla fall tror jag dig ej — och du kan behöfva tuktas.

Nu kan du gå in i ditt rum. Der kan du stanna tills jag åter kallar dig!

— Mamma! sade Yvonne med bedjande stämma och hopknäppta händer, under det att hon sakta närmade sig. Mamma! är du ej längre min mor?

— Se så! inga kommedier om jag får be! Har du kanske under denna tid visat dig som en kärleksfull dotter? Åh nej jag börjar känna dig och den uppfostran man gifvit dig i den der utmärkta pensionen. Du kan lemna mig.

Med dröjande steg och sänkt panna lemnade Yvonne rummet, utan att säga ett enda ord.

TJUGOFEMTE KAPITLET.

Nya invecklingar.

Sonja Fägerfrost hade på sista tiden visat sig grubblande och dyster.

Fru Malin hade gjort allt hvad som stod i hennes makt för att söka förhindra det kärleksfrö att uppspira, som hon visste redan var nedlagdt i Sonjas mottagliga sinne.

Bengt fortfor med sina besök, och indrog Sonja allt mera i sina välgörenhetsföretag. Han anade ej, för hvilken fara han utsatte den unga flickans hjerta, utan bemötte henne med allt större förtrolighet och hjertlighet.

Malin kunde ej förhindra det — då hon ej kunde uppgifva några direkta skäl för ett vägrande, men hennes inre oro lemnade henne ej ett ögonblick.

På samma gång började hon hysa de dåraktigaste

förhoppningar om att Bengts känslor för Sonja inneburo något mera än vänskap, och en bättre man skulle hon ej kunnat önska sitt barn, ehuru Bengts släktingar just ej tilltalade henne.

Bengt hade hoppats så mycket af ett sammanträffande mellan hans mor och fru Fägerfrost, hvilken han i sitt

Hennes kära skrifbord — där kunde hon drömma.

inre beundrade såsom idealet för en sann kvinna.

Malin ville ej såra honom med att omtala hvilket obehagligt intryck i synnerhet hans syster utöfvat på så väl henne som Sonja — Linda var ju deremot gerna tillsammans med Andrée.

Fru Linström, som hon nu naturligtvis kallades, gjorde ett någorlunda gynnsamt intryck, ehuru Malin omöjligt kunde fatta, huru denne unge man, typen för en aristokrat,

kunde vara son till den enkla, tarfliga kvinnan med de stora, klumpiga händerna.

Emellertid lofvade hon för Bengts skull att litet emellanåt sammanträffa med hans mor, som allt mera tycktes täras bort under ledsnaden i sitt overksammas lif.

Sonja, som med hela sin själ älskade Bengt, kände sig lycklig öfver att få säga någon del af sina öfversvallande känslor åt den älskades mor och var nu fru Linströms ögonfröjd och nästan dagliga gäst.

Under tiden kom hon allt mera ifrån den afgudade modren, som med vanlig försakelse försökte finna sig i att dela med åt andra, äfven af det hon hade kärast, försökte kväfva den djupa saknad hon kände efter Sonjas alltid vakna kärlek.

Hon började allt mera luta åt det religiösa hållet, och tillbringade den ena dagen efter den andra borta från hemmet.

Malins oro växte allt mera, och hon beslöt derföre att, kosta hvad det ville, söka taga reda på Bengts känslor för Sonja.

Då han en afton som vanligt kom i skymningen, för att rådfråga sig med Sonja angående en fattig sömmerska, som Bengt lofvat hjälpa och som Sonja lofvat taga reda på, och fru Malin var ensam hemma, beslöt hon sig för, att *nu* skulle hon tala med Bengt.

Men, på hvad sätt?

— Vill ni inte sitta ned en stund, herr Linström? Sonja kommer snart åter, sade hon.

Han tog plats med synbar belåtenhet midt emot fru Malin, där hon satt vid symaskinen.

— Har ni hört något ifrån Yvonne? frågade hon med en genomträngande blick på Bengt.

Han rodnade som en ung flicka, när han svarade, att han ej sett henne på nära åtta veckor, men att han visste att hon hade flyttat från Bardacks.

— Hvart då? frågade Malin.

— Jag tror att hon är hemma hos modren. Jag telefonerade i går till Leo, ty jag har ej kunnat förstå deras obegripliga tystnad . . . Han omtalade då, att fru Bardack legat i en släng af smittkopporna . . . och att fröken

Yvonne hade flyttat. Är det möjligt, fru Fägerfrost, att fröken Yvonne ej låtit höra utaf sig här på så lång tid?

— Jag måste tillstå att så är, ehuru det smärtar mig att göra det — jag hade den uppfattningen att vi voro henne mycket kära, men hennes likgiltighet motsäger denna förmodan.

Bengt blickade dystert framför sig, och svarade intet.

— Ni behöfver ju ej inbegripas i denna likgiltighet, herr Linström, sade Malin med ett fint underförstådt leende.

Hennes hjerta klappade våldsamt, innan han sade något.

— Tyvärr, kan jag ej hoppas att stå henne närmare än hennes vänner. — Det var en gång min käraste dröm att få bli *allt* för henne — men försynen ville ej så.

— Ah ha! Är det *där* roten till ert djupa vemod ligger, herr Linström? Men har ni talat med henne därom? Vet ni *numera* hennes känslor?

— Ack ja — fru Fägerfrost — jag har ej något att hoppas — jag fruktar att en helt annan person intar första rummet i hennes hjerta.

— Och ni lider djupt deraf?

— Jag söker resignera och sträfvar att finna trösten i det lif jag numera för.

Nu visste Malin allt — och hennes hjerta blödde vid tanken på Sonjas sorg.

— Skall ni aldrig kunna hoppas på någon annan lycka? Jag menar för egen del?

— Därpå har jag aldrig tänkt. Jag vet blott att Yvonne aldrig kan bli min, och då finns ingen jordisk lycka för mig, icke af detta slag åtminstone!

Han såg oroligt på sitt ur.

— Jag vågar knappast dröja längre. Jag bör vara på arbetareföreningen klockan sex. Vi ha ett möte där, som jag leder. Skulle ni vilja göra mig en stor tjänst fru Fägerfrost?

— Gerna, svarade Malin, men hennes röst lät frånvarande och blicken såg ej mera så ljus och mild ut som vanligt.

Bengt lade dock ej märke därtill, utan fortfor:

— Ni vet dendär mannen som jag tog in uti mitt

rum — — ja ni hörde kanske ej något därom? Jo — han är mycket tung till sitt lynne. Jag ser att mor och han ej ha godt af hvarandras sällskap. Skulle ni vilja förströ dem en stund medan jag är borta på mötet?

Fru Malin lofvade att göra det, så mycket mera som hon var rädd för ensamheten och sina inre strider.

Just när Bengt var färdig att gå, återkom Sonja, och de voro genast inbegripna i samtal om den omtalade sömmerskan.

Sonja hade ännu mycket mera att uträtta för de fattiga och kunde ej komma förrän senare och hemta modren i Bengts hem.

Ensam och djupt nedslagen gick Malin fram Storgatan och nedåt Östermalms kyrkogård.

Detta att lida tredubbelt — var det som tog hennes spänstighet.

Först kände hon sjelf sina egna sorger och försakelser, med hela kraften hos en lidande varm kvinna — sedan kände hon lika djupt sina barns missräkningar och sorger som om de varit hennes egna.

Försakelse och lidande! hvar hon såg — hvartill tje-nade det då att lefva? De gula bladen hvirflade vid hennes fötter och uppsände en egen fuktig höstluft, som på nytt frammanade vemodsfull längtan efter flydda gladare tider.

Hon frös, där hon gick, ännu klädd i sin tunna sommarkappa. — Flickorna behöfde allt hvad hon med sitt arbete kunde sammanskaffa — hon sjelf var ju gammal — hon kunde vara nöjd, endast hon vore varm!

Malin kände ej igen sig sjelf för de nya, bittra känslor som började arbeta inom henne. Var då Sonja hennes afgud, då hennes lidanden kunde gå henne så djupt till sinnes!

Hon passerade Humlegården, fast det var nästan mörkt, likgiltig för de dunkla rykten man sammanknippade med denna plats — hon var ju en gammal kvinna och tillräckligt enkelt klädd för att det ej skulle löna mödan att råna henne, eller öfverfalla henne.

Huru många gånger hade hon ej under sin ungdoms och lyckas dagar gått i dessa gångar!

Då — liksom uppkallad ur jorden, stod med ens en person framför henne, som kom hennes blod att sjuda.

Han tänkte först gå henne helt likgiltigt förbi, men tvärstannade då han i lyktskenet såg hennes ansigte.

— Malin! Jag var just på väg att uppsöka dig — huru länge sedan vi sist råkades!

— Sven! Jag gick just och tänkte på dig, och alla de gånger vi gått här tillsammans, sade hon. Huru många år är det sedan jag sist såg dig?

— Fyra eller fem år, tror jag! Ja — tiderna voro annorlunda då än nu — och likväl känner jag det som om vi ännu voro unga.

Du var alltid litet excentrisk, litet öfverspänd, under det att jag representerade förståndet.

— Ah ja — visserligen — men äfven du var litet öfverspänd ibland, sade hon leende.

När de gingo där bredvid hvarandra, glömde de att ej allt var som förr. Hon kände sig ung och spänstig, under det att rosorna spirade upp på hennes kinder och ögonen strålade som fordom.

För hvarje steg kände hon att hon ville förlänga denna promenad.

Han undrade hvarför ej allt kunde bli som förr — nu var hon ju åter fri — nu hindrade dem intet — de kunde älska hvarandra ännu, fast i livvets höst.

Som i en dröm gingo de emot hennes hem och uppför trappan. Hon kände sig så arm — så ensam, då hennes döttrar började känna sina egna intressen, så att hon nu med hela sin själ grep efter detta halmstrå! — Det, att vara kvinna, att älskas och omhuldad, tilltalade djupt hennes sannt kvinnliga natur.

För ett ögonblick tänkte hon låta alla de gamla skruplerna fara — och drömde ännu en gång om egen lycka. Hon kände sig ännu så ung, så full af pulserande lifsvärme.

Allt det poetiska i hennes natur tog ut sin rätt. Hon glömde att hon var en fyratioårig kvinna som ej egde rätt att pocka på kärlekens lycka.

Med darrande händer öppnade hon tamburdörren och gick före in.

Vinden hade lugnat af, och månen kastade små ljus-

knippen in på det hvita golfvet, och inhöljde alla föremål i en behaglig halfskymning.

Det hela tog sig varmt och hemtrefligt ut.

— Malin! sade han, när hon tagit af sig kappan och inträdde. — Du ser ännu lika ungdomlig ut som förr!

Dessa ord, ehuru egnade att vara en komplimang, pinade henne. — Det var ju alltid en påminnelse om att hon ej var ung längre, då man framhöll hennes »ännu ungdomliga väsen.

— Tycker du det? Det är säkert därför att du ser mig i denna svaga belysning, svarade hon litet bittert med en lätt suck.

Hon lyftade af lampkupan och letade efter tändstickorna.

— Tänd ej lampan! Låt oss sitta i denna behagliga skymning! Hvar har du dina barn?

Han hade ej sett flickorna sedan de voro barn och i slynåren — hvad skulle han tycka om dem? tänkte Malin.

Nu först kom det för henne att han, sju år yngresom han var — än Malin, bra mycket bättre passade för en af hennes flickor än för henne.

Hon lade försigtigt ned lampkupan och stod orörlig och tyst bredvid honom.

— Sist vi träffades Malin — mins du huru vi då kände det? fortfor han och tog hennes hand, som hängde slappt ned vid sidan.

— Ja — sade hon.

— Har ej någon af de fördomars skrankor fallit, som då reste sig emellan oss?

— Det är ju samma hinder nu som då — Gud nås — du skall aldrig hinna upp mig i ålder.

— Sju år! Hvad betyder det, Malin? Du är allt jemt samma flicklika, poetiska varelse som då . . . Säg mig blott om du ännu älskar mig, Malin?

— Du känner mig — och du *frågar* om jag älskar dig, Sven?

— Då Malin — låta vi alla dumma skrupler fara — och du är åter min egen!

Hon kunde ej motstå det — utan besvarade hängifvet hans kyss.

Han drog henne ned bredvid sig i soffan och slog armen om hennes lif, som ännu var smärt som hos en adertonårig ungmö.

Hon slöt ögonen i det hon lutade sitt trötta hufvud intill hans axel.

Hvad det kändes ljuft, att en gång få vara en vek, hängifven kvinna — att få glömma alla strider och kval — alla försakelser och lidanden.

— Vet du Sven, att en sådan afton som denna påminner man sig under ett helt lif fullt af saknad — jag tycker att hela stämningen är som ett poem af Snoilsky — som en sång — förstår du mig då jag säger att denna afton är något af Agata Bachers »mit hjertes drottning».

— Svärerska! sade han — har ej tiden och prosan ännu påverkat dina känslor.

Hon ryckte till — obehagligt berörd. Hvarför alltid påminna om tidens lopp.

— Nej — hvarför skulle den det? Ju mera man erfärit — dess mera har man ju i behåll — hvad är känslolifvet hos en sjuttonårig obepröfvad flicka, emot det som glöder i en mognad kvinnas inre!

Att älska som ung — ack! det är matt vid jemförelsen af den kärlek som med våldsamt lidelse förtär mannen eller den mognade kvinnan . . .

— Tror du det, Malin? Jag kan omöjligt klargöra för mig, om jag älskade dig mera förr än nu — jag vet blott att de svar, du gifvit mig på mina bref, smärtat mig djupt. — Du har i dem alltid låtit så reserverad — så försigtig.

— Därföre att förståndet *måste* ta bugt på hjertat.

— Ja — du kan ha rätt däri . . . man bör ej så där obetingat bli slaf under sina känslor — jag har nog insett att ditt *förstånd* talade det rättaste språket — men så — träffas man och ett tu tre är förnuftet sin kos.

Malin satt tyst — som i en dröm — hans röst lät så främmande för henne . . . hans ord så nyktra och förståndiga . . . Skulle det kunna vara möjligt, att hon ej mera var mäktig att känna kärlekens fullhet? Eller hade hon påklädt honom alla de egenskaper, som hon önskade finna hos den hon älskade?

Om han ändå velat tala med henne om hennes bekymmer . . . om deras framtid.

Men han undvek att föra talet därpå, och hon kände huru de, trots de yttre kärleksbetygelserna, gled o allt längre ifrån hvarandra. Men — hon ville åtminstone veta om han önskade att de ej mera måtte skiljas . . . hon ville vara lycklig . . . minuterna ilade så snabbt undan . . . och sedan . . . huru skulle det sedan bli, då han åter var borta . . . och hon ensam.

— Sven huru länge stannar du i Stockholm? Och huru länge har du varit här?

— Snart åtta dagar.

— Och du har ej förr sökt mig? Det låg törebräelse i rösten.

— Vet du, jag har verkligen ej haft tid. — En del personer, som jag rest upp för att träffa, ha lagt beslag på mig — och det har varit ett oafbrutet fästande må du tro. Hon teg — och han tog hennes tystnad för att hon ville höra mera. Så vet du, jag har ju min mor här, och hon vill sällan släppa utaf mig. Men — nog har jag tänkt på dig!

— Det var ju snällt af dig det!

— Nu tror jag lillan är stygg, skämtade han.

Han kunde skämta han — under det att hennes hjerta vred sig i smärta.

— Huru länge stannar du då?

— Redan i morgon bittida måste jag resa — min tjänstledighet varar ej längre.

— Det är så godt du säger mig med ens, att du tänkte resa utan att söka upp mig.

— Jag försäkrar dig, Malin, att jag var på väg till dig, och att jag varit det *många* gånger men alltid blifvit hindrad.

— Men intet skulle kunna ha hindrat mig att söka dig *första* dagen.

— Nu är du allt bra orimlig ändå! »tjensten framför allt» heter det.

— Ja — det är ju sannt. Hennes röst lät en smula kyligare. Nå huru trifs du som auditör vid regementet? Du har väl en hel del nya umgängesvänner bland militärerna?

— Ja då! De äro alla så älskvärda mot mig — i synnerhet de unga damerna hysa särskildt förbarmande med mig och min ensamhet.

Hon log — och fast det var skumt i rummet, tyckte hon sig se huru egenkär han såg ut.

— Du har ej eget hushåll?

— Jag hade det först, men så ledsnade jag därpå, och

Bengt hjälper honom hem.

nu finner jag att det går mycket bra att gå ut och äta — det är till och med ett rätt angenämt afbrott i mitt eljest så enformiga lif.

— Hvar äter du då?

— Hos en kamrat. Han är nygift, har en liten charmant fru.

— Åh! sade Malin långdraget. Det är således endast ni tre vid bordet då?

— Nej — den unga frun har en syster hos sig.

— Då har ni väl riktigt angenämt?

Malin försökte beherska sin röst, som lät osäker.

— Jag måste tillstå det. Fyra personer är ett mycket passande antal.

— Är hon trefflig? Huru gammal är hon?

— Nitton år.

Lika gammal som Linda — tänkte Malin.

— Och du finner ett underhållande sällskap i dessa unga personer?

— Du måtte väl ej taga mig för en gubbe heller — skrattade han.

Jag skall säga dig, att vi »priffa» allt emellanåt. De unga damerna äro synnerligen roade deraf. Dessutom har fröken Lina en ganska behaglig stämma — vi sjunga mycket tillsammans.

Hon behöfde ej veta mer.

— Men likväl må du tro att jag allt saknar dig ofta! och önskar att du bodde dernere med. Tänk! hvad vi då skulle *ha* det treffligt. Du skulle se min ridhäst! ja ett bättre djur kan man ej tänka sig; stora, fuktiga, kloka ögon . . .

— Åh — sade Malin trött och tankfull.

— Du tänker således fortfarande ha det ställt på samma sätt?

— »Natyrligh!»

— Men du har ju nu så stor lön, att du kan tänka på ett eget hem. Du skref ju det i ditt sista bref.

— Ja — om du skulle kunna öfvervinna dina små halstarriga ideér ja . . . Men — då du är så der bestämd af dig, så har jag ju på det helä så bra jag nära nog kan önska mig.

Han ville ännu en gång kyssa henne — men hon drog sig litet tillbaka.

— Malin! kunna vi ej älska hvarandra ändå. Du vet — en kärlek sådan som vår — den utplånas aldrig . . . om än tusen hinder lade sig i ens väg.

Han drog henne intill sig — och något af hennes förra glöd flammade åter upp.

— Ja — om jag blott kunde tro att du verkliga . . .
menade.

Linda som oförmodadt hemkommit, och gått in köksvägen, kom in och bar en brinnande lampa, hvars skarpsken föll rätt i ögonen på Malin och Sven.

De drogo sig förvirrade åt hvar sitt håll. Linda såg nyfiken och på samma gång lite gäckande ut.

— Hvarför har mamma ej tändt lampan?

Malin presenterade Sven. — Hon stannade i storförlägenhet hvad hon skulle kalla honom för. Inte kunde hon säga »farbror Sven», ty han såg helt ung ut ännu, lika ung som de kavaljerer hvilka umgingos i huset och, som Linda lade an på. Att säga »Auditör Ivarson» lät på samma gång allt för stelt för den som skulle bli far till hennes döttrar.

— Detta är en ungdomsvän till mig — och detta — min äldsta dotter, sade hon.

Linda som kom utifrån hade en liflig färgton öfver sitt vanliga, rätt obetydliga utseende.

Malin kunde till och med aldrig påminna sig ha sett henne se så bra ut som i denna stund.

Hon log skälmaktigt och såg mycket menande ut.

Sven såg förlägen ut — och betraktade förstulet Malin. Nu, när han såg henne i ljusskenet såg hon ännu bra och ganska ungdomlig ut, ehuru hon äldrats betydligt sedan de sist träffades. Från tinningarna drog sig dock som ett silfverband i det mörka lockiga håret.

Från näsvingarna ned åt mungiporna gingo små fina linier, under det att mellan ögonbrynen ett par streck bildadt sig, och gånvo ett dystert uttryck åt de annars milda behagliga dragen. Han såg på henne med lite bekyrrad blick — och deras ögon möttes.

Linda satte sig tyst, som en domare på en stol och betraktade än den ena än den andra.

Sven blef nervös och såg på sin klocka.

— Stannar du ej och dricker en kopp the med oss? frågade Malin, med en viss inre bäfvan, ty hon visste ej rätt hvad hon hade att bjuda honom på.

— Nej tack du — jag har lofvat en kamrat att följa med honom och hans familj till operan i afton.

— Jaså, sade Malin med ett vemodigt leende. Hon

kände nu att de skulle åtskiljas för alltid. Det var ej värdt att gå och leka kurra gömma med sig själf. Hon förstod att han svalnat — och att ej heller hon själf var sig lik. Hon fordrade för mycket — och han hade ej så mycket att ge. Hon hade utvecklats sig, och han hade stått stilla — alldeles stilla.

Hon reste sig upp — och han gjorde på samma sätt. De räckte hvarandra handen till farväl. Linda följde deras rörelser med oblandadt intresse. Hon tyckte tydligen att han såg mycket bra ut.

Malin och Sven tryckte hårdt hvarandras händer — och hennes blick var tårad och full af betvingad sorg.

— Jag inser nu att du har rätt Malin, sade han sakta, när hon gick för att stänga tamburdörren efter honom. Tvifla ej på att min kärlek *till dig* — är densamma — men likväl inser jag att en förening oss emellan är omöjlig — du har dina barn. Jag kan ej dela med dem . . . Hans röst lät sorgsen, och han tryckte ännu hårdare hennes hand — farväl Malin! tack för *allt!*

Han rusade nedåt trappan, och hon drog igen tamburdörren efter honom.

När hon kom in och kände den fina cigarrdoften i förening med den parfym, han begagnade, och såg soffdynorna ännu behålla formen efter hans arm, greps hon af förtviflan.

Hon kastade sig under tårlös smärta ned på soffan — och genomgick hvarje ord — påminde sig hvar blick . . . allt stod så tydligt för henne, nu då hon för alltid skulle förlora honom.

Hon tyckte att hon i och med detsamma hon återvände från tamburen, der hon sist såg honom, klef hon in i ålderdomens kalla ofta glädjelösa tillvaro.

Linda kom efter en god stund in.

— Var det den der unge mannen, som du tänker gifva oss till pappa? frågade hon.

— Möjligen *tänkte* — nu är det för alltid slut mellan oss, Linda.

— Kommer han inte tillbaka då?

— Nej — hvartill skulle det tjena? Låt oss aldrig tala om honom mera.

Linda såg ett ögonblick på modren. Derefter sade hon, då denna tycktes lugn som förut.

— Jag skulle blott hemta portnyckeln; jag är bjuden på kamratfest i afton.

— Med hvilka skall du då vara?

— Du känner dem inte — vi äro ett kotteri som målar tillsammans. Jag vet ej hvad det nu skulle tjena till att upprepa alla namn, då du som sagt är ej känner dem.

— Jag *måste* veta, om der är några äldre med?

— Äldre? Tror du man går och släpar förkläden med på artistfester? Nej gubevars väl för slikt! Ekholms äro med, om du gillar dem?

— Ja — gå kära barn. Jag hoppas att din kvinliga instinkt säger dig hvad som passar. Malin lät sin blick glida öfver Lindas dräkt. Hon hade en mani att sätta på sig allt grannt bjefs hon kunde komma öfver.

Malin såg bekymrad ut, men var tyst då hon allt för väl insåg, att det ej lönade mödan att säga något.

— Adjö då, lilla mamma. Har du en kopp thé åt mig när jag kommer, så är det mig ej emot.

— Hvilken tid kommer du?

— Det kan jag omöjligt säga.

Hon stängde tamburdörren i lås efter sig.

— Har du västen? Det känns kallt i kväll, ropade Malin efter henne.

— Den behöfver jag inte! ropade Linda tillbaka.

Aldrig hade hennes lilla hem förefallit henne så dystert som i qväll.

Hon gick fram och tillbaka, men kunde ej företaga sig något. Mycket väl påminde hon sig, att hon lofvat Bengt att besöka hans mor . . . men klockan var redan öfver åtta. — Dessutom kunde hon ej — denna stund var hennes egen.

Hon stälde lampan med det matta röda skenet borta på skrifbordet och sjönk sedan ned i en hvilstol. Blicken förlorade sig i sin inre åskådning. Allt var så tyst, så tyst, att den gamla klockans »tick tack» var det enda som påminde henne om, att det var på jorden hon lefde.

Tårlös var hennes smärta. Det låg som ett isband öfver hennes hjerta.

I denna stund måste hon göra upp räkningen med sitt pockande inre.

Först stormade känslan och ville drifva henne ut i mörka höstkvällen — ned till teatern för att ännu en gång få se honom . . . hon ville dessutom se hvilka han hade med sig . . . kanske skulle han se henne . . . kanske hans känsla på nytt skulle öfverrumpla honom, — han skulle skynda ifrån de andra och i trängseln bana sig väg fram till henne . . . de hade ännu så mycket att säga hvarandra . . .

Hon rusade upp och var i samma ögonblick ute i tamburen.

Men handen, som fattat tag i kappan, föll lamt ned. Hvertill tjenade det i alla fall.

Hon vardt stående en stund orörlig, men återvände snart till sin förra plats.

Nej — det var nog så godt att låta det förbli vid hvad det var.

Barnen . . . Gud hade gifvit henne dem . . . hade hon väl under sista tiden varit hvad hon borde vara för dem? Nej — hon svarade sig sjelf med grämlse, att så ej varit förhållandet. Jag har tillbringat ett lif i kärlek, egoistisk kärlek — kanske hälften af mitt lif . . . nu bör jag vakna ur drömmarne . . . under min sträfvan att göra andra lyckliga skall jag helt säkert glömma mina egna sorger — tänkte hon.

— Gud skall hjälpa mig, och gifva mig kraft der min egen styrka sviker!

Hon reste sig upp, och knäppte ihop sina händer. Det bästa i hennes natur hade segrat.

— Barnen, mina älskade skola åter känna fullheten af att ega en kärleksfull uppoffrande mor.

Hennes blick föll dernäst på skrifbordet . . . hennes kära skritbord! Där kunde hon drömma . . . der fick hon hängifva sig åt sina hjeltar och hjeltinnor . . . hon behöfde der ej sakna liktänkande sympatiserande varelses! Hos dem kunde hon inlägga det öfvermått af känslor, som så sällan fann motsvarighet i verkligheten. Alltid fann hon hos alla detta ljumma beröm, detta njugga gillande . . . denna återhållsamhet på känslor. Hon ville skapa ett

nytt slag af menniskor — varma, ömma kärleksfulla menniskor . . . som lättade vägen för hvarandra med ett småleende . . . ett gillande ord, en vänlig blick.

Gud vare tack och lof att jag har denna tröst och . . . mina älskade kära barn åter!

Hon började se sig omkring. Snart skulle Sonja återkomma — lilla Sonja! det kom ett drag af varm kärlek i blicken då hon tänkte på Sonja!

Linda behöfde så väl, äfven hon — vård och kärlek.

Nu voro ej längre hennes känslor splittrade utan koncentrerade på ett håll.

Med ifver gick Malin omkring och ställde allt så nått och trefligt i det för en tid något försummade hemmet; allt skulle bli som förr! Sonja och hon, båda kännande samma kval . . . skulle trösta hvarandra . . . och som förr bli *allt* för hvarann!

Malin dukade thebordet, med barnslig omsorg tändes första brasan för året . . . och taklamporna, så hela det lilla hemmet nära nog bar julprägel.

Men Sonja dröjde så ovanligt länge, att Malin började känna sig orolig.

Hon vågade dock ej gå ut, ty hon var rädd att de skulle gå om hvarandra.

Hennes onaturligt vexlande stämningar under denna afton gaf hennes drag ett föråldradt utseende, der hon oroligt spanade genom rutan och ned på gatan. Hon började att trots sina ifriga bemödanden ej kunna hålla modet uppe längre.

Då ändtligen vid tiotiden hörde hon någon famla efter klockstängan.

Med nyvaknadtt mod sprang hon ut i tamburn och öppnade för Sonja.

Men Sonja besvarade helt matt den varma omfamningen och tog tyst af sig kappan.

Det ilade till som en stickning genom Malins hjerta. Allt var ej som det borde med Sonja.

Hon tycktes knappast se alla modrens bemödanden att göra det trefligt.

— Sonja — älskade barn, är du sjuk? frågade Malin och omfamnade flickan under djup oro.

— Nej mamma — tvärt om! nu först är jag frisk!
Hon skrattade tvunget.

— Säg mig allt, Sonja! Hvad är det med dig?

— Jag kom upp till Linströms för att söka dig. Då var du inte der.

— Nej — jag blef hindrad.

— Bengt var inte rask. Han hade fått höra något som låg hans hjerta mycket nära . . . Mamma — han älskar Yvonne — han talade sjelf om det.

— Huru kom ni att tala derom?

— Fru Linström ville nödvändigt jag skulle tala med honom . . . han var så sorgsen . . . och hon trodde det gällde mig. Jag trodde så sjelf med. Jag bad honom säga mig allt . . . och ej vara så sorgsen, och då . . . svarade han, att ingen kunde bättre än jag trösta; honom han behöfde tröst, ty han led så djupt.

— Vet du att han älskar Yvonne?

— Ja — jag fick honom att säga mig det.

— *Stackars* min älskade flicka! sade Malin, och tryckte Sonja ännu hårdare intill sig.

— Kanske jag ej är så mycket att beklaga, ty jag har derigenom kommit till en vissnet som kommer att förändra hela mitt lif.

— Hvad menar du mitt kära barn?

— Mamma, sade hon och reste sig upp med onaturligt glänsande ögon . . . mamma, jag har i afton blifvit antagen som frälsningssoldat.

— Sonja! Hvad säger du? utropade Malin blek af oro.

— Och detta utan att fråga mig?

— Jag visste att du skulle neka mig. Och därför, då man mera måste lyda Gud än menniskor . . . så gjorde jag det ändå.

— Det var ej nog ändå! suckade Malin och gömde sitt bleka ansigte i händerna, och stora tårar droppade ned mellan hennes fingrar. Nu först kunde hon gråta.

— Hvilka onödiga tårar du faller! kära mamma, du borde i stället sjunga »halleluja».

— Tyst, snälla Sonja! bad modern. Vet du inte att du lika fullt kan tjena Gud genom att i ödmjukhet och

kärlek uppfylla hvarje liten plikt, Gud pålagt dig. Du är förvillad Sonja!

— Det tjenar ej någonting till, att du försöker nedsätta den bana jag valt.

— Det vill jag ej heller göra, mitt kära barn. Jag skall blott bedja Gud upplysa dig om *rätta* sättet att tjena honom!

På resan till därhuset.

— Några yttre förändringar följa ju ej på ditt beslut.

— Jo — jag skall i morgon börja med att sälja »Stridsropet.»

— Sonja, du ämnar väl likväl först tillfråga din mamma?

— Jag har lofvat, förklarade Sonja.

— Och ditt hjerta för din mamma är alldeles förhårdnad? . . . Skall jag ensam . . .

— Visst inte, älskade mamma! Men man *måste* mera lyda Gud än människor.

— Således anser du, att *det* är att följa Guds bud, att lemna din stackars mor ensam med att sköta allt, ensam med sina bekymmer under det att du springer kring gatorna och säljer »Stridsropet»?

— Stridsropet får du ej yttra dig föraktfullt om. Det tjenar till att utsprida Guds ord — och jag vill, jag måste göra något! Om du ville tro mig . .

— Låt oss ej spilla flera ord i detta ämne — jag vill ej hindra dig att tjena Gud, barn. Gå — och lägg dig nu — du ser trött ut. Malin strök med en mild rörelse det bruna lockiga håret från hennes panna.

— Mamma — jag måste i morgon anlägga uniform.

Sonja i frälsningsarméns uniform! Malin kunde knappast tänka sig in i verkligheten — att det var hennes Sonja — som nu stod där så främmande framför henne.

Hon nickade trött åt Sonja och satte sig i det yttre rummet för att vänta på Linda.

Hon hörde Sonja midt i natten först uppstämman en sång och sedan kom med fanatisk ifver en brinnande bön för den arma modrens räddning.

Nu kände Malin sig verkligen *ensam*.

TJUGOSJETTE KAPITLET.

Han blef räddad.

Bengt hade varit på arbetareföreningens lokal och som vanligt, den ledande för sitt parti, skördat rikt bifall när han talade i arbetarefrågan.

Man hade erbjudit honom plats som direktör vid ett bruk som var ställt på aktier, och där det skulle bildas en åkerbrukskoloni.

Han kände sig upprymd och glad öfver utsigten att få ett vidsträckt arbetsfält och således bättre kunna förverkliga sina samhällsförbättrande idéer.

Han gick därför efter mötets slut försänkt i de angenämaste tankar, då ett åkdon var nära att stöta till honom.

Han hejdade sig, och drog sig hastigt tillbaka. Var det en synvilla? Nej! inuti vagnen satt Yvonne vid sin moders sida, och Gösta Valler midt emot dem i vagnen.

Yvonne såg blek och tård ut, och ett uttryck af sorg hvilade öfver hennes ansigte.

Bengt var färdig att hejda kusken, för att rycka henne bort från detta för henne olämpliga sällskap, men kusken gaf hästarne i detsamma en klatsch med piskan, och vagnen ilade bort.

Hela den glada stämningen nyss var med ens som bortblåst, och han fortsatte med dyster uppsyn och långsamma steg mot hemmet.

Huru förändrad hon blifvit! Hennes blick skar honom genom hjertat.

Redan i kväll ville han uppsöka henne, då han nu visste, att hon vistades hos modren.

När han kom upp till sitt eget hem, påminde han sig att han bedt Malin komma hem och sällskapa med modren.

Han ville därför gå in och träffa henne, ty hon hade något så lugnande och välgörande med sig, då man kände sig sorgsen.

Men i stället var det Sonja som satt där. Andrée var som vanligt ute på aftnarna. Alltid hittade hon på någon anledning att skaffa sig tillfälle att komma ut. Bengt hade tröttnat på att ständigt förebrå henne, och hon hade nu därför större frihet än någonsin, då hon ej alls brydde sig om hvad modren sade.

Så snart Bengt kom in, fick fru Linström mycket brådt med att gå ut i köket.

Hon gaf Sonja en menande blick. Det var gummans högsta önskan, att de en gång skulle bli förenade, ty Sonja var hennes ideal för unga flickor.

— Går mamma ut? frågade Bengt, då han tagit reda på hvarför ej Malin var där. Ingen kunde svara honom därpå; man väntade henne hvarje stund.

— Då sätter jag mig väl en stund här, medan jag väntar. Jag ville gerna träffa fru Fågerfrost i dag — jag har

något viktigt att meddela henne, fortfor Bengt, och såg tankfullt på Sonja.

— Är det ej något ni i stället kan anförtro mig, frågade Sonja blygt, under det att skära rosor spirade upp på hennes kinder.

— Jag är mycket sorgsen, fröken Sonja! sade Bengt och suckade.

Hon såg med ömt deltagande på honom. Han omtalade då att hans bekymmer gällde Yvonne. Uppmuntrad af hennes vänliga deltagande hade han snart anförtrott Sonja sin hopplösa kärlek för Yvonne.

Han var alldeles för mycket försjunken i sin inre värld, att märka huru Sonjas utseende förändrades. Hon blef dödsblek, och ögonen stirrade mörka och tårfulla framför sig.

Hon steg upp och tömde häftigt ett glas vatten. Därefter förklarade hon, att då modren ej tycktes komma, var det ej värdt att hon väntade längre.

Bengt såg förvånad upp. Det låg något kallt och främmande i rösten, då hon sade honom farväl.

Det var honom omöjligt att stanna inne i kväll. Han var djupt fästad vid Sonja, och hennes brist på intresse för hans och äfven Yvannes sorger både förvånade och bedröfvade honom.

— Jag går ut, mor, sade han därför till fru Linström, då hon uttalat sin förebräelse öfver att han låtit Sonja gå så snart. Och hon, som trodde att det ändtligen skulle bli klart emellan dem i kväll.

— Tala ej därom, mor! En sak vill jag bedja er, låt mig sjelf styra med mina hjerteangelägenheter. Sonja blir aldrig min hustru, så mycket kan jag då säga dig, förklarade han bestämt.

— Ah herre min skapare! Kan du väl tänka dig att få en bättre hustru? Hon tycker om dig, Bengt, det är rama sanningen det, fortfor hon med öfvertygande kraft.

— Det hoppas jag, men ej på det sätt som ni menar mor.

— Det skall du inte säga mig. Hon vill bli din hustru, jag måtte väl veta det, jag!

Bengt svarade ingenting, utan gick ut. Han hade fått ännu ett bekymmer! *Tänk* om modren hade rätt? Hvar-

för kunde han då ej älska Sonja i stället? Ja, *hvarför?* suckade han, där han gick utför Engelbrektsgatan.

Han ämnade sig upp till von Melcher ty — genom honom kunde han, utan att gå upp till Mirtza, få under rättelse om huru det var med Yvonne.

Han var ju, trots Bengts ifriga böner, ännu en nästan daglig gäst hos Mirtza.

Men just som han skulle gå upp i dennes port, hörde han ett muntert stojande sällskap komma utför trappan.

Han ville ej möta dem, utan drog sig i skuggan, medan de passerade.

Han hörde tydligt Toivos röst, och gaf sig till att följa dem på afstånd.

Toivo von Melcher behöfde ej mera, än han redan fått, och Bengt beslöt derföre att på afstånd söka förhindra att denne drack sig redlös, som han redan många gånger förut gjort.

Bengt visste att gamla baron von Melcher och hans friherrinna voro resta till Finland för en längre tid, och han kände sig därföre så mycket mera förpligtad att, så godt han kunde, beskydda sin stackars svage vän.

Det glada sällskapet försvann inom verandan till Berns salong, och Bengt tog snart plats ett styckeifrån dem, så att han kunde bli sedd af Melcher.

Men liksom på trots tömde Toivo det ena glaset efter det andra, och kamraterna gjorde tydligen allt hvad de kunde, för att få honom i det tillstånd, som de sjelfva voro.

De blefvo allt mera högljudda och slöto sig snart till ett sällskap af unga lysande damer, som ensamma, under djerfva blickar omkring sig, tömde det ena glaset porter efter det andra.

Publiken började allt mera rigta sin uppmärksamhet åt deras bord, så att Bengt ansåg sig snart böra ingripa.

Han reste sig stilla, under det att vreden kokade inom honom, och gick fram till Toivo.

— Ett par ord, kära bror, sade han allvarligt, och slog Toivo på axeln.

Toivo såg på honom med en dåsig blick, nära nog som om han ej känt igen Bengt.

— Hvad är det fråga om? röt han.

— Skulle du ej vilja komma med mig ett tag? Jag har något att säga dig.

— Det kan ske här lika bra. Nå, sjung ut! Hvad är det om?

Bengt kände allas blickar riktade på sig, och de unga militärer som voro i Toivos sällskap gaf honom öfvermodiga blickar.

Bengt hörde tydligt huru de sins emellan hviskade om »uppkomlingen», »tiggerbaronen», som de kallade honom emedan han fått sin förmögenhet och uppträdde i allt som en sann ädling.

Han låtsade ej höra dem, utan bad fortfarande att Toivo ville komma med.

— Ni är en oförsämd lymmel, som kommer och bryter ett gladt lag — allé sil vous plais.

Den halfdruckne unge mannen lyfte sin hand som färdig att slå till.

Bengts läppar krökte sig till ett föraktfullt leende. Han blef blek om kinden, och rösten darrade då han med beherskad lugn sade:

— Jag talar ej med en drucken, om jag kan undvika det.

— Nej hör bara på dendär bondtuppen! Vet ni inte hut er sakramentskade hund?

Den unge mannen reste sig raglande upp gråblek af vrede.

— Detta börjar bli intressant, sade en af damerna storskrattande.

Bengt undvek det slag som var ämnadt åt honom — han ville undvika skandal, och beherskade sig därför tappert.

— Jag ber att vi få uppgöra denna affär en annan gång, utan så många vittnen, sade Bengt och lät sin blick beherskande hvila på den unge mannen, som fann för godt att sätta sig ned igen.

— Toivo! tänk på dina gamla föräldrar och ditt namn — hviskade Bengt, och bugade sig lätt för sällskapet i detsamma han gick. Han hörde huru deskrattande drucko hans skål.

Bengt bytte om plats. — Han måste numera obemärkt försöka hålla ett vakande öga på Toivo.

Under tiden försjönk han vid sin thékopp i djupa funderingar, fullkomligt oberörd af de, dels hänfulla, och dels beundrande blickar som från olika håll kastades på den unge vackre mannen och hans oskyldiga thékopp.

Cigarröken gjorde ondt i hans ögon, och han gjorde i sitt inre en jemförelse mellan luften en skön och härlig sommardag, eller ute en klar vinterdag, och denna förgiftande atmosfär.

Slutligen vid elfvatiden reste sig de unga männen och gingo i sällskap med de unga damerna halfraglande genom salen.

Bengt reste sig i detsamma upp, och följde sakta på afstånd.

— Det hölls en högljudd rådplägning om huru de skulle åka, ty vagnar voro naturligtvis eftertelefonerade.

Von Melcher som nu var nära nog redlös, fick se Bengt och försvann för ett ögonblick från de andra, och kom fram till honom.

— Låna mig en femtio krisch, sade han hickande. Jag är pank — ja de ä' vi snart alla förresten.

— Kom med mig hem, så skall jag skaffa dig egen vagn, sade Bengt — på samma gång lofvar jag dig att ej säga något till . . . Mirtza, blott du kommer med mig nu.

Ehuru motvilligt nämnde han i denna stund hennes namn. Ty då ej föräldrarnas minne uträttade något, måste han tillgripa det sista försöket.

— Mirtza! För tusan Mirtza! Ja — du kan ha rätt! Henne hade jag glömt! Kom så ge vi oss iväg, innan de få tag uti mig jag var i tur att bjuda på vagn.

Bengt förde Melcher en bakväg, och snart satt hansofvande inuti en vagn, som slamrande rullade öfver gatsternarna fram åt Sturegatan, där von Melchers hem var beläget.

Bengt sökte rätt på port- och tamburnyckel i Toivos rockficka och praktiserade honom, ej utan stor möda, upp för de två trapporna och i säng.

Med kvinlig omtänksamhet ordnade han allt, så att det inför tjenarna skulle se ut såsom om Melcher varit normal som vanligt.

Därefter släckte han ljuset och stängde dörren efter sig. Under oron för sin vän hade han för en stund glömt alla sina egna bekymmer.

Hans nästa tanke gällde Yvonne.

När Bengt kom ut ifrån Melchers port, tyckte han sig igenkänna Linda, som i ett stojande glädt sällskap kom gående uppför Sturegatan.

Linda var uppsluppet munter. Hon hade varit på en liten animerad »svyck» hos Ekholms.

Fru Ekholm var en liten liflig person en, riktig konstnärsperson, i den mening som vanliga prosaiska personer beteckna detta uttryck.

Hon och hennes man, som äfven var konstnär, hyrde tre möblerade rum tillika med ett större, som begagnades till atelier.

I denna atelier hade de nedlagt allt som deras måttliga inkomster kunde tillåta dem.

Indiska draperier, inköpta på konstauktion men ännu ej betalade, kamelhudar på golfvet och stora ramar, som voro dithängda i väntan på fyllnad, studiehufvuden och half-färdiga taflor — lyktor i vråarne med dämpadt sken, makartsbuketter och stafflier — allt så oregelbundet som möjligt.

Ock så nästan midt på golfvet en reskoffert som tjänade till förvaringsrum åt diverse saker af den mest olika beskaffenhet.

Fru Clara Ekholm en ljus fetlagd person med röda svällande läppar och hvita glänsande tänder samt ett par ljusblå ögon fulla af sinnlig glöd hade hela dagen sprungit omkring i kammkofta och ett par nedkippade tofflor som glappade för hvarje steg hon tog och vid hastigare rörelser visade de sötaste små rosenröda hälar som gjort sig fria från strumpans tvång.

Af sin koifure hade hon ej hunnit egna ens den aflägsnaste tanke, och luggen hängde därför stripig och tunn ned i pannan, under det att från knuten i nacken små hårtofsar liknande plymer hängde ut.

Men smak att ordna hade den lilla frun, det bar det

lilla hemmet vittne om, synnerligast om man såg det från ytan.

I köket såg det just ej anslående ut. Sängar med deras innehåll och en mängd klädesplagg voro instoppade i oredig villervalla, och öfverst på hela högen låg en bröd-

Mirtza utropar: — Bengt är det min son.

bräda med åtskilliga påsar på, och några paketer hvarur kött höll på att ramla som allra bäst.

En lunsig jungfru smågrälade öfver allt onödigt bråk som frun ställt till. Gång på gång ringde det på tamburklockan och den ena räkningen kom efter den andra.

— Släpp ej in någon mera Lovisa, sade fru Ekholm, som ej egde förmåga att längre afvisa alla björnar.

Men köksdörren öppnades i det samma och en karl med en räkning i handen visade sig ånyo.

Fru Clara tog på sig en mycket oskyldig min.

Denna gång var det en kapp som kom hem. Hon hade under gårdagen provvat den och ville ovilkorligen ha den.

— Jag kan taga emot den, sade hon, fast min syster, som skall ha den, ej är hemma. Är den betald? frågade hon, och såg på budet med klar blick, utan att ens blinka.

— Var det ej frun som provvade den?

— Det är ej första gången man förblandat oss! Ni måtte väl se att jag ej är någon fru? Hon visade käckt fram sin venstra hand. Den var i hast befriad ifrån sina ringar — Emellertid kan jag ju behålla räkningen.

— Ja, ifall jag får pengar med mig, den kostar nittiofem kronor, sade budet.

— Jag skall se om jag har så pass mycket på mig. Jag kan i så fall lägga ut för min syster.

Fru Ekholm tog upp portmonän ur sin ficka och betraktade under ett omärkligt leende dess skrala innehåll ett par tjugufemöringar och några kopparslantar.

Nej — summan blir ej riktigt full. Ni får väl taga med er räkningen tillbaka.

Hon tog utan vidare kappan från budet och gick inåt rummen, då hon hörde Lovisa närma sig. Det vore ett ögonblicks verk att hon kunde förstöra hela den lysande affären.

— »Vänta», jag skall stänga dörren efter er, sade fru Clara vänligt, och sköt den förbluffade mannen ut genom dörren.

Hon hade gjort en mästerkupp! Kappan var hennes — hon *tänkte* betala den — men *när* — kunde hon ej riktigt afgöra...

Efter en stund kom hennes man hem.

— Har du cigaretter hemma? frågade han.

— Nej — det vet du väl, Mauritz lille! De togo ju slut i natt.

Han tuggade sönder en ed mellan sina läppar.

— Ah — det är väl ingen konst att få några sådana; pussa du om »cigarrfröken» litet så får du taga hela boden på krita. Värre är det med spirituosa. Jag skulle göra

på samma sätt med vinbiträdena . . . blott de ville taga denna betalning för kontant.

— Om de blott hade inköpt min tafla de förbaskade kálhufvudena som ingenting begripa.

Han kastade sig på den nya kappan, som låg på chäslongen tillika med en dammvippa och ett färgskrin.

— Aj, Mauritz lille! akta min nya kappa — stig upp.

— För tusan! åter en ny kappa! men när ämnar du betala den?

— När jag får sälja min tafla.

— Och det tror du du får? Nej — sådana der månskensalster får man köpa i dussinvis.

Clara brusade upp. Hennes talang var hennes svaga sida — berörde man den så var det det samma som att vidröra hennes öga.

— Hvad menar du, Mauritz? Skulle ej mina taflor duga? Kanske du tror att dina ärtgröna åkrar och eldröda husknutar gå bättre? Nog ha menniskor dålig smak nu för tiden, men . . .

— Clara! utropade han — var så god.

Han steg upp och gick hastigt ut.

Med ilande steg sprang hon efter honom.

— En kyss, Mauritz och så är alltihopa glömt! Förstår du inte skämt. Du understår dig ej att gå och kurtisera några cigarrfröknar, begriper du! Hon nöp honom skálmaktigt i örat.

Kom in nu och säg hvad du tycker om mina anordningar! Det här mystiska skenet . . . här kan man sköta erotiken ogeneradt . . . och här ser du, får man röka och konversera. Här håller Bacchus hus! . . . här skåla vi . . .

— Ifall vi få något att skåla med — ja.

— Det *måste* du skaffa — söta älskade Mauritz.

Nu satt hon uppkrupen i hans knä, och kastade för-
tjusta blickar på sina händers verk.

— Det der draperiet kunde fästas upp på ett annat, mera ledigt sätt, min lilla pulla — sade han, åter god och glad.

Hon gled ned ur hans knä, och stod snart på en stol, och sträckte sig för att ändra draperiet efter hans önskan. Under tiden stod han bredbent med händerna i byxfickorna

och hufvudet på sned, och rättade och kritiserade hennes arbete med godmodigt lugn.

Just hos dessa makar var det som Linda hade sitt dagliga tillhåll. De voro för henne idealet af äkta makar. Något så fritt och obundet. Just så ville Linda ha det. Voro de för någon gång stadda vid kassa när någon af dem lyckats få en taffla såld lefde de undan så länge pengarne räckte... Och det var sällan länge.

Sedan försakade de tillsammans, tillbringade sina aftnar utom hus i muntra sällskaper och njöto i Berns eller Blanch af folkliif, ljus värme och musik vid sin sejdell i ett gladt lag. Sedan var det att arbeta så länge dagsljuset räckte, och så »vigga middagskrischan» af någon kamrat.

Men de hade hvarann — de sörjde ej stort för morgondagen — sorgerna och det tunga missmodet gräfde djupa fåror i huden och gjorde en gammal — och hul ålderdom och skrynklor passade ej i konstnärslifvet — allt fult måste där bannlysas.

Och denna sprittande glödande njutningslystnad som de kände, denna prekära glädje bidrog att allt mera förslappa deras rättsbegrepp.

— Jag kan just undra om Linda får komma, jag — sade Mauritz, i det att han mönstrade det batteri med buteljer som stodo uppradade på bordet framför honom, och af hvars innehåll han bryggde den skönaste bål — däri var han erkänt mästare.

— Jo här är »hon» just — sade Linda, och kom med raska, litet bestämda steg in i salongen. Hennes drag sågo upplifvade ut. — Det var alltid så roligt att träffa Ekholms tyckte Linda, som kände sig alldeles hemma hos dem.

— Vet du Clara — det var med knapp nöd jag fick komma i kväll — och vet du något lån kunde jag ej ens bedja mamma om.

— Hur så? frågade Clara missnöjd.

— Mamma var så nedslagen . . .

— Af någon särskild anledning? frågade Clara litet frånvarande.

— Jag tror kära mor går i några giftasfunderingar, sade Linda litet menande.

— Gumman! ha ha ha! har man väl någonsin hört på maken . . .

— Ah — hon är blott fyrtio år . . . svarade Linda litet stött.

— Fyrtioåringar kunna allt vara farliga — men din mor gamlar till sig så hon ser ut som sextio år, tror jag, sade Clara som var förargad för att Linda ej lyckats skaffa henne en femma åtminstone — hvad skulle hon nu taga sig till — om de behöfde något extra.

Hon rynkade ögonbrynen helt lätt, men slätade strax ut dem igen, rädd för något oskönt veck.

— Ja det går väl på något sätt! Nu ska du inte sitta och tjura, Linda lilla! Det klär dig ej — fortsatte Clara skrattande.

— Kommer »han» i afton, Clara?

— Ja visst! vi måste förena denna affär.

— Tror du verkligen att ej någon har aning om huru vi blifvit bekanta?

— Aning? Jo, kära du! Carlsons giftermålsbyrå är allt för bekant, för att man ej skulle *ana* mycket — men hvad gör det? Det måtte väl vara det samma på hvad sätt man träffas, *blott* man träffas!

Alla sätt ä' bra utom de tråkiga!

— Men jag skulle ej vilja att man visste det . . . envisades Linda. Och som du vet, så lägger jag ej an på giftermål — jag vill blott skämta litet, och därför . . .

— Se så — sjåpa dig inte — nog vill du bli gift, blott du får någon som passar . . .

— Tyst! Mauritz kommer!

— Hvad är det jag ej kan få höra? sade han, och satte ned en butelj, röd och varm efter ansträngningen att med pigans hjälp ute i köket få upp korken.

Nu ringde det och den ena gästen anlände efter den andra.

Glada utrop och skarpa små repliker omvexlade oupphörligt. Det var ej så noga med hvad man sade, blott det kunde framkalla ett leende hos den man talade med.

Bizarra toiletter, sjelfsvåldiga rörelser, stark parfymdoft i förening med finaste cigarrök och vinångor, gjorde att det i sjelfva luften låg konstnärssanda och konstnärstämning från första stunden man kom inom dessa väggar.

Linda tände sin cigarett med all den vana, som man ser hos en gammal rökare.

Hennes öga rigtades med ett otåligt uttryck allt som oftast emot dörren.

Hon höll sig i Claras närhet, så ofta som denna var så pass stilla att Linda kunde det.

— Där är han, sade hon tyst till Linda, och rigtade sina ögon emot dörrdraperiet, som i det samma upplyftes, i det grosshandlare Simons, den samme som var Mirtzas trogne gäst, inträdde.

Med små fjäskiga steg trippade han fram till värdinnan, som med älskvärdt småleende hälsade, och med ett menande ögonkast presenterade Linda och honom för hvarandra.

Linda påminde sig ha sett honom på Mirtzas bjudning — och blef blossande röd vid detta igenkännande.

— De visste först ej riktigt huru de skulle börja sitt samtal.

Clara, som sällan fann sig generad af någon belägenhet, gjorde en liten humoristisk inledning öfver deras pikanta bekantskap — och förklarade att om hon ej redan funnit det hjerta som varit ämnadt åt henne... skulle hon begagnat sig af samma medel.

Sedan lämnade hon dem, med en slängkyss åt Linda, och stod snart gladt klingande midt i en klunga af unga artister.

En stund derefter kom hon åter till Linda och hennes kavaljer — men då hon såg dem inbegripna i ett lifligt samtal gick hon dem likgiltigt förbi.

Festen fortgick till fram öfver midnatt och man åtskiljdes med en känsla af saknad.

Linda tyckte isynnerhet att hon haft det alldeles i sin smak och blef inte alls förtjust öfver att modern satt och vakade tills hon kom hem.

— Gå och lägg dig, söta mamma! hvarför sitter du och vakar så här sent? Linda, gäspade och sträckte på sig. Modern såg trött och allvarsam ut, och hon kände ej den ringaste lust att inlåta sig i samtal.

— Vill du inte ha thé? frågade Malin.

— Nej tack — jag går hålst och lägger mig! Godnatt!

Malin kände sig ej hågad att omtala något om Sonja i kväll, utan sade blott godnatt, sedan hon med en kväfd suck betraktat Lindas onaturliga glöd i blick och på kinder.

TJUGOSJUNDE KAPITLET.

På dårhuset.

De första dagarne efter Yvones hemkomst behandlades hon nära nog som en fånge. Sjuk till själ och kropp kände hon dessutom ej stor lust att söka vare sig modrens, eller någon annans sällskap.

Hon låg stilla på sin soffa hela dagarne och försjönk i en dåsig apati. Hon stirrade envist upp i taket, när Paul eller någon annan kom in i rummet, hvilket gjorde att de, i sin förargelse öfver hennes likgiltighet, med menande uppsyn förklarade för Mirtza att unga fröken visst ej var »rätt normal».

Mirtza fäste sig ej stort därvid — för henne var Yvonne en nära nog likgiltig person, som hon var glad öfver att veta att hon var i säkerhet.

Helt likgiltigt frågade hon om morgnarna huru Yvonne tycktes förefalla, och om hon önskade något. Kristine, Mirtzas gamla tjenarinna omtalade en dag att fröken tänkte komma in på eftermiddagen för att tala med grefvinnan.

Mirtza afvaktade med en viss nyfikenhet hvad hon kunde ha att säga, och tillsade att hon väntade på Yvonne.

Blek och med mörka ringar kring ögonen kom hon in för första gången sedan hon återvändt till hemmet.

— Äro vi ostörda? frågade Yvonne, sedan hon med en lätt böjning på hufvudet helsat modren.

— Du kan sätta dig — och tala sedan om hvad det är du har att säga mig.

Yvonne såg begrundande ut, hon visste knappast huru hon skulle börja.

— Först måste jag omtala att jag känner största delen af det förflutna i mammas lif.

— Såå — och huru har du kommit till denna kändom?

— Genom flera sammanstående omständigheter. — På grund af denna kändom har jag kommit att draga åtskilliga slutsatser.

— Du skall ej tala i gåtor — jag får bedja dig vara god och uttrycka dig tydligare.

— Det kan jag ej, på grund af vissa omständigheter. Likväl kan, ja måste jag säga dig goda mamma, att du omger dig med dig ovärdiga personer.

— Såå — du behagar verkligen föreskrifva mig laggar?

— Mamma! det är för ditt eget bästa! Den där Vallers — honom kan jag ej fördrå — du bör ej ha honom i ditt hus — han är en *dålig* person — jag vet att han är det . . .

Mamma! afbröt hon sig tvärt — i detsamma hon framdrog ett bref ur fickan — mamma känner du denna stil?

Mirtza skiftade färg, och ryckte brevet till sig.

— Du tiger mamma! Säg mig — är det ej Gösta Vallers stil?

— Hvart vill du komma med denna beskyllning?

— Jag vill komma till det resultat, att han får straff för sina dåliga gerningar.

— Se här kommer han nu och får sjelf redogöra för sina synder.

Yvonne darrade i hvarje led, när hon i detsamma mötte Gösta Vallers gröna ögon.

— Hvad är det fråga om? frågade han, och mätte Yvonne med en hatfull blick, som smög öfver hvarje linie i hennes späda, fina gestalt.

— Hon undrar om du känner denna stil?

Mirtza höll brevet framför honom.

Han vardt gråblek och ryckte till sig brevet.

— Hvad är det där för satans historier? hväste han.

— Jag ser af ert upprörda utseende att jag ej misstagit mig, sade Yvonne med skälfvande stämma. Vill ni vara god och återgifva mig brevet.

Han ref det i små, små bitar och strödde dem omkring sig på golfvet.

— Det gör detsamma, jag skall snart kunna förskaffa mig flera bref af samma beskaffenhet fortfor Yvonne kallt.

Gösta Valler stälde sig tätt framför henne, som färdig att kasta sig öfver henne.

— Gå . . gå! säger jag, röt han med af ilska hestämman.

Jag ser att du förstår mig, Kerstin

— Ni har ej rättighet att utvisa mig, ur min mors hem — svarade hon stolt.

Han blef så utom sig af ilska, att han gråblek och med gnistrande ögon, halft dignade ned.

— En fräckhet utan like! Säg till henne att gå bort från min åsyn, Mirtza, eller . . . jag vet ej hvad jag gör.

— Gå! befallde Mirtza, som verkligen började tro att han skulle kasta sig öfver henne.

Utan att säga ett ord vidare, och utan en blick på Valler, gick Yvonne med högburet hufvud ut ur rummet.

Gösta Valler började i detsamma en vild promenad genom rummen.

Han mumlade några oartikulerade ord och slungade dervid vredgade blickar på Mirtza.

Slutligen tycktes han dock kommit på en idé.

— Märkte du något på flickan, Mirtza?

— Nej. — Hvad menar du?

— Hon är svagsinnt, sade han rätt.

— På hvilken grund tror du det?

— Du hörde det väl af hennes förvirrade tal?

— Skulle det vara möjligt? hviskade hon och ett underligt leende for öfver hennes drag.

— Jag tycker det är skäl att du med det första skaffar plats för henne på Kondradsberg — hon är galen — rent blind galen.

— Du öfverdrifver, svarade Mirtza otåligt.

— Som du behagar — men i ditt ställe skulle jag ej tveka ett ögonblick. Man vet aldrig när det kan bryta ut. Det kan visa sig i mordmani — och då är det du som stryker med först.

Som alla dåliga svaga varelser, var det alltid med fasa Mirtza tänkte sig döden. Hon ryste därför lätt vid denna tanke.

-- Du har måhända rätt, sade hon.

— Skulle tro det — nu som alltid.

— Det lär finnas en vårdinrättning här utanför Stockholm... om jag skulle...

— Duger inte — jag tycker det vore bra mycket bättre att få henne bort med ens. I Danmark vet jag en anstalt der hon är i säkerhet.

— I Köpenhamn?

— Nej, utanför Roskilde.

Mirtza stirrade framför sig. Ett drag af vekhet för-mildrade för ett ögonblick hennes hårda drag. Moders-hjertat var nära att taga ut sin rätt.

Men så kom hon att tänka på Leo — och hennes händer knöto sig krampaktigt.

— Kan du ställa om att vi få henne dit?

— Allt för gerna, svarade Gösta Valler med belåtet utseende.

Påföljande dag tidigt, medan Yvonne ännu låg, kom gamla Kristine in och tillsade att grefvinnan ville tala med fröken så fort som möjligt.

Yvonne klädde sig skyndsamt, och gick med en viss bäfvan att knacka på hos modren.

Denna låg ännu så djupt nedsjunken i bolstrar och kuddar, att Yvonne endast kunde se hennes ansigte och purriga, mörka hår sticka fram ur en sky med broderier och garneringar.

Hon besvarade knappast Yvonnens helsning utan började strax.

— Du inser troligtvis sjelf att det ej kan fortgå på detta sätt. Jag har tänkt på att skaffa dig ett annat hem.

— Du är mig för öfvermäktig. — Jag tänker derföre det blir bäst att du redan i morgon gör dig klar att afresa.

— Hvart skall jag då resa? frågade Yvonne sakta.

— För oss båda blir det bäst att du kommer så långt bort som möjligt. Jag vet ett hem nere i Danmark där du kommer att finna dig utmärkt.

— Mamma, tillåter du mig ej att sjelf söka mig ett hem och verksamhet?

Det gnistrade till i Mirtzas ögon.

— Åh nej — det slipper du allt hädanefter, svarade hon hånleende.

— Till hvilken familj är det du tänker sända mig? Känner du dem?

— Det kan du vara öfvertygad om. Emellertid, gå nu och gör dig i ordning, så får du resa med nattåget i morgon kväll.

— Får jag ej heller idag gå ut litet?

— Jo — i mitt eller Gösta Vallers sällskap — ifall du önskar det.

Yvonne svarade ej — utan gick tyst till sitt rum.

Hela hennes lif låg dystert för henne, som en mörk dunkel gåta.

— Hur behagade förslaget henne? frågade Gösta Valler.

— Hon har ej något att säga härvidlag. — Hon vet

blott att hon skall resa. Men Gösta — det är ju ej någon vanlig anstalt för dårar du sänder henne till?

— Var lugn. — Detta är ett hem där alla patienterna behandlas som inackorderter.

— Men omkostnaderna torde allt bli kännbara nog?

— Därmed har det ingen fara — kanske det kostar mindre att behålla henne hemma? Har du ej kunnat sätta dig in uti hvilken förlust det medför att hon går här omkring som en docerande mästare . . .

En annan sak vore det om hon vill *deltaga* i din afår — d. v. s. uppträda på dina fester . . . och med dig utöfva värdinnekallet.

Mirtza hade erfarit nog af Yvones skönhet — och kände sig ingalunda tilltalad af att genom henne sjelf bli satt i skuggan och blott anses för »fru mamma».

— Det kan du väl begripa, att jag ej kan tänka mig. Jag ville blott känna till förhållandena litet . . . innan . . .

— Reser du med? Annars kanske hon ännu en gång går oss ur händerna, sade Valler.

— Jag? Nej — jag känner ej alls till de där förhållandena. — Jag tycker det vore bättre att du . . . om du ville.

Nu hade Valler kommit dit han ville.

— Hur står affärerna? Kan du undvara så där två — à tre hundra kronor?

Mirtza gjorde en ful grimas.

— Trehundra? Jag har ej mera än 275 — och litet måste jag behålla — dessutom ha vi ju snart hyran den första Oktober — tänk på det!

Valler förde betänksamt pekfingret upp och ned för sin näsa.

— Tja! Något måste man företaga. — Du får väl bönhöra gubben Sievert.

Hon ryckte på axlerna.

— Osmaklig gubbe — men där finns väl ej någon annan utväg. Du reser alltså med?

— Men anser det ej löna mödan att visa mig förrän tåget satt sig i gång — det kunde blott bli obehagliga uppträden.

— Naturligtvis, nickade Mirtza förstående.

Resdagen var inne. Ej en minut hade Yvonne lemnats ensam, och hennes försök att få afsända ett bref till Fägerfrosts voro helt och hållet fruktlösa.

Hon ville skrika af förtviflan, öfver att nödgas lemna Stockholm, Leo och fru Fägerfrost.

Men det kunde ej hjälpas — hon kände sig vanmäktig och såg att man förstulet betraktade henne, liksom för att spionera på hennes minsta rörelser.

Dagen förlöt så olidligt tungt och långsamt, att hon till och med kände det som en lättnad då hon fick tillsägelse att vagnen väntade.

När de sutto i vagnen, mor och dotter, sade Mirtza helt plötsligt:

— Du skall ju alltid förstå, Yvonne, att hvad jag gör för dig, är till ditt eget bästa. Det kunde ha varit på ett helt annat sätt mellan oss nu, om du ej varit sådan du visat dig emot mig.

— Jag kunde ej annat, mamma — hviskade Yvonne trött och nedslagen.

I afskedets stund tycktes Mirtza något uppskakad, men hon bekämpade med vanlig styrka sin rörelse och såg, utan att fälla en tår, huru tåget bortilade med hennes barn.

Inkrupen i kupéen i mörkret i ett hörn, satt Gösta Valler. Först när tåget kom på andra sidan tunneln fick Yvonne ögonen på honom. Hon såg på honom med af fasa vidgade ögon, när han småningom närmade sig.

— Ni skall ej se så der kylig ut, fröken Yvonne. Det är blott för ert eget bästa jag är med — er mor ville det; nu måste ni foga er uti att mottaga min hjälp, fortfor han inställsamt.

Yvonne stirrade fortfarande på honom. Hvart tänkte han föra henne? tycktes hennes blick fråga, ehuru läpparne vägrade att öppna sig.

Uttröttad af att tänka, sjönk Yvonne ned på en bänk och somnade snart, ehuru hon för hvarje gång tåget knyckte till nickade med hufvudet och tittade till hälften upp. Så snart hon såg skymten af Gösta Valler, slöt hon åter ögonen med en känsla af äckel.

Fram emot morgonen framkommo de till Malmö. Valler gick aldrig längre än ett par steg ifrån Yvonne —

och höll alltid sina blickar med ett eget, affekteradt, oroligt uttryck fästade på henne.

Som ej »Bryderen» var färdig att afgå, måste de uppehålla sig i Malmö tills på eftermiddagen. Valler bjöd Yvonne med en befallande gest att stiga upp i den dro-ska han tagit.

För första gången efter sin afresa var hon tacksam öfver att han var med och ombesörjde de praktiska besty-ren med hennes reseffekter. Hon vägrade dock att smaka en bit af den mat, han på det lilla, billiga, ruskiga hotellet framsatte åt henne.

Gösta Valler hviskade några ord till uppsasningen, som genast mera närgånget och nyfiket betraktade Yvonne.

På e. m. kl. fyra begåfvo de sig ned till båten som skulle föra dem öfver, — och redan i skumrasket sutto de åter i en jernvägskupè för att resa till Roeskilde.

I kvällningen anlände de till det ställe, där Gösta Val-ler skaffat inträde åt Yvonne.

Vagnen, som mött dem vid station, stannade helt tvärt, kusken hoppade ned och tryckte på en klockknapp — som var fästad vid porten.

Strax öppnades en liten sidoport, och en gammal kvinna med ett elakt buttert utseende, frågade nog högt för att höras af Yvonne, om hon skulle på afdelningen för de våld-samma.

Hennes hjerta upphörde nästan att slå. Som en blixtpgick det för hennes inre, att hon fördes till ett dår-hus.

— Af barmhertighet! Låt mig slippa komma in i detta hemska näste, sade hon med af tårar kväfd röst — jag är inte sinnessjuk!

— Hon har hittills uppfört sig stilla, men det torde kanske vara så godt att föra henne till de våldsamma, om hon ej tar reson, sade Valler med ett hånleende.

Yvonne spjernade emot, allt hvad hon kunde, och isa-des vid tanken, att hon möjligen genom denna behandling kunde mista sitt förstånd.

— Hit med handbojorna sade den gamla kvinnan ilsket, helt och hållet oberörd af Yvannes förtviflan.

— Rör mig inte! ropade hon förtviflad. Jag skall finna mig i allt, blott ni ej rör mig!

Stilla och foglig gick hon efter Gösta Valler och sköterskan som äfven kommit till.

Äfven nu anropade hon Gud om hjälp — han måste hjälpa henne ur denna förfärliga belägenhet — ty det led ej längre något tvifvel att man fört henne till ett dårhus.

Hon infördes i ett litet trångt rum, med jerngaller för fönstret som satt högt upp i taket.

En tarflig säng blef henne anvisad som sofplats — och efter en stund bars det in en bricka med en kopp thé och några rostade skifvor bröd.

Sköterskan iakttog noga hvarje hennes rörelse. När Yvonne med afsky sköt bort den föga inbjudande matbrickan, nickade hon på hufvudet liksom bekräftande att hon ej misstagit sig i sin uppfattning om den sjukas tillstånd.

Yvonne sof ej en blund på hela natten. Man hade reglat dörren utanför, och hon greps af panik blott hon tänkte därpå.

Ändtligen dagades det.

Sköterskan, som för hvar ord Yvonne försökte tala, jollrade med henne som med ett barn, fixerade henne oafbrutet, och höll med om allt hvad Yvonne sade, på ett sätt som i ännu högre grad bidrog att göra Yvonne förtviflad.

— Ni är sjuk mitt kära barn, sade hon. — Er far låter fråga hur ni mår.

— Hvilken? Sade ni min far? frågade Yvonne i det ett föraktfullt leende vanställde hennes drag.

— Så så, ja så -- nej ni har ingen far — svarade sköterskan på ett sätt som utvisade att hon var af en annan tanke. Men hvem är då den gamle mannen i hvars sällskap ni kom?

— Det skall jag säga er — han är den största skurk som jorden bär.

— Stackars barn! Ni blir nog länge hos oss ni — svarade hon, och öppnade dörren för att föra Yvonne till öfverläkaren.

När Yvonne såg dörren öppen, greps hon af en vild okuffig längtan att komma ut.

Med fladdrande lockar och glänsande ögon gaf hon

sig till att springa genom den långa korridoren — men blott för att vid dess slut hamna i armarne på Gösta Val-ler, som stod där och väntade på att deltaga i undersök-ningen som rörde hans föregifna dotter.

När vakten i detsamma kom, slog han sin arm hårdt om Yvones lif och mumlade i det att hon spjárnade af alla krafter att komma lös:

— Mitt älskade, stackars barn! Känner du då verkli-gen inte längre igen din far?

Yvonne hade velat strypa honom om hon blott kunnat.

Nu tryckte hon blott hårdt sina rosenröda spetsiga naglar in i huden på hans grofva hand. De finge taga det för hvad de ville — men hon måste ha luft — hon *må-ste* skrika ut.

— Ett allvarligt fall, sade läkaren, då hon med ångest-svetten badande på pannan, med stora skygga ögon be-traktade honom.

TJUGOÅTTONDE KAPITLET.

I ånger.

När Mirtza återvände till sitt tomma hem, greps hon för ett ögonblick af samvetsqual och förtviflan.

Hon gick in i Yvones rum. — I en byrålåda som hon helt mekaniskt drog upp, hittade hon en parfymerad näsduk.

Med lidelsefull glöd tryckte hon den till sina läppar och sedan till ögonen. — Ingen enda tår bidrog att lindra hennes brännande smärta.

— Du skall hjälpa mig *nu*, såväl som mången gång förut — sade hon och framtog ur sin ficka ett litet etui hvori hon förvarade en morfinspruta.

Sedan hon kört in den i huden på sin venstra arm där det ännu fanns en liten fläck som ej bar märke efter morfinsprutans härjningar, sjönk hon ned i djup dvallik sömn.

Påföljande dag kände hon sig ännu ruskig. En outredd längtan efter någon att tala med, som kände Yvonne, grep henne.

På samma gång greps hon af sin förra ifver och längtan efter att höra något om sin gosse.

Hon försjönk i djupa grubblerier. — Ej på länge

Nåväl, säger Mirtza, jag skall deltaga i festen!

hade hon känt sig så fri som hon gjorde nu, då Gösta Valler ej var hemma och spionerade på hennes minsta företag.

Men huru skulle hon använda denna frihet. Kanske om hon sände bud på Andrée Linström skulle denna kunna gifva henne någon idé.

Åtskilliga gånger hade Mirtza försökt att komma i beröring med Andrées familj — Bengts obeslöjade förakt pinade henne, hon visste sjelf ej rätt hvarför. Kom hon blott i beröring med gumman, skulle hon snart vinna denna! Sådant slag af folk voro alltid svaga för presenter — och litet artighet... Sedan skulle nog Bengt ge med sig.

Mirtza satte sig derföre ned och skref en biljett till Andréé, att hon skulle försöka förmå sin mor att gå med Andréé till »Tysta Mari», så skulle Mirtza vara där som af en händelse. Upplifvad af denna idé som för en stund höll hennes nerver i spänning — väntade hon med eldighet på att budet skulle återkomma med svaret.

— Hon skulle möta på den föreslagna platsen kl. 1, svarade Paul, som alltid var glad när han fick träffa den lifvade tillgängliga Andréé. Mirtza klädde sig med imponerande allvar i färger.

Andréé var redan kommen — och satt tillsammans med ett fruntimmer vid samma ålder som Mirtza sjelf vid ett bord i ett rum der det för tillfället för resten var tomt på folk.

Fru Linström såg först likgiltigt upp, men när Andréé gick fram och helsade på Mirtza, kom der ett spändt forskande, uttryck i blicken som man ej var van vid att se i hennes, på senare tiden glanslösa ögon.

Mirtza å sin sida fästade med ett erinrande i minnet letande uttryck sina blickar på fru Linström. Hvar skulle hon taga igen dessa drag?

— Mor, här är grefvinnan von Pollack, som är så god och vill låta presentera sig för er.

De båda kvinnornas ögon möttes för en stund. Men i det samma sjönk Mirtza med ett svägt utrop ned i soffan.

— Josefine! är det icke Josefine Ericson?

— Så är det allt — numera heter jag dock Linström men skulle detta väl kunna vara... Marika Sten... Herre Gud! och så ha vi gått här och varit hvarann så nära... och så... har tiden gått...

— Kära gamla Fina! nu måste du komma med mig hem, så vi i lugn få språkas vid i mitt eget hem, och utan vittnen.

Andréé satt med vidt uppspärrade ögon — hon visste

ej hvad hon skulle tänka om de båda som hon hade vid sin sida — om de voro rätt kloka.

— Vi känna allt hvarann vi, och ha mycket att klarera. — sade fru Linström till Andrée.

Mirtza bleknade genom det lätta puder, som hon alltid begagnade då hon gick ut.

— Säg ej något till er son, för Guds skuld sade Mirtza, som såg en afgrund gapa vid sina fötter, och på samma gång nu först skulle börja att lefva.

— Nej — nej — svarade fru Linstöm, med ett egenomligt leende. Du Andrée, tiger också, — — Ja — det är sannt, Bengt han har på en tid blifvit rent som förryckt, han har i dag rest ut till Bardacks och kommer ej igen förrän i morgon kväll, ty han skulle hjälpa Patron att gå igenom några räkningar; således kunna vi då vara lugna för honom.

— Då föreslår jag att ni båda två komma med mig hem och äta middag, sade Mirtza.

Andrée, som alltid då Bengt var borta ville skaffa sig något riktigt extra roligt och för resten ogerna var i sällskap med modern borta, sade sig skola gå hem och underätta deras jungfru om att de ej skulle komma hem till middagen.

Således sutto snart fru Linström och Mirtza tillsammans i Mirtzas egen salong.

Fru Linström gick omkring och betraktade nyfiket och undrande hvarje föremål, under det att Mirtza planerade för en liten fin middag.

— Kära Josefine! sade Mirtza och slöt Josefine i sina armar, sedan hon sorgfälligt tillslutit dörren efter sig — kära gamla vän! Hvilken tid som förflutit sedan vi sist talades vid! Vill du nu omtala för mig *allt*, *allt*! Du förstår — jag har mycket som ligger mig på hjertat. Fördömer du mig, gamla vän?

— Ah var det likt det! Herren är den som får dömma oss alla en gång.. Mirtza rynkade lätt ögonbrynen — hon ville ej gerna falla in i den tonen.

— Ser du — det var under ett anfall af förtviflan jag gjorde som jag gjorde — Josefine — vill du nu omtala *allt*! Huru det gick med min gosse? Jag häfvar att höra det! Du förstår jag är ej värdig att få hoppas att han

lefver.. och likväl bäfvar mitt hjerta... Josefine... tala, tala jag bönfaller!

Josefine bad att först få höra huru Mirtza haft det sedan de skiljdes... och denna måste, ehuru motvilligt, först berätta sin sorgliga lefnadssaga, ungefär på samma sätt som då när hon i sin långa berättelse för Malin Fägerfrost tolkade sina lefnadsöden. När hon omtalade sitt sammanträffande med Gösta Valler, kom deri ett hårdt hatfullt uttryck i fru Linströms ögon.

— Jaså — — ni träffade den skurken ännu en gång — sade fru Linström bittert.

— Ja — och han är ännu mitt lifs onda genius. Josefine — han säger sig veta *allt* det dunkla förflutna i mitt lif... och hotar att angifva mig inför rätta, om jag öfverger honom — och jag *hatar* honom Josefine! — *Du* skulle väl bäst kunna störta mig, du som vet huru jag lämnade min stackars lille gosse att svälta ihjäl eller uppätas af hundarne... var blott barmhertig och säg mig... jag vågar ej höra det... och dock måste du säga... huru gick det med barnet?

— Herren sände mig till dess räddning.. och bevekta mitt hjerta. Jag räknade äfven ut att det skulle bli min räddning.

— Josefine! Lefver han? utropade Mirtza under största spänning.

— Ja — ja han lefver! men vänta skall ni få höra — Gossen växte till. Med tillhjälp af presten skref jag till herr Valler och talade om huru det var — om gossen, om er, och allt — och bad om hjälp till uppfostran. Jag bad herr Valler tala vid grefven — ty jag var säker på att grefven ej skulle lyssna till mitt bref, ond som han var på er — jag menar gamle grefven...

— Men *hvarför* skref du till Valler? Kära Fina! Du kände ju honom! Du skulle ha skrivit till Grefve Herbert!

— Unge grefven var ej hemma då, och jag måste ha snar hjälp.

— Nåå? frågade Mirtza med andlöst intresse.

— De första två åren fick jag då mycket riktigt hjälp — 500 kr. på året och löfte att dessa medel skulle tillsändas mig hvarje år så, länge tills gossen blef myndig.

Mirtza makade sig närmare, och tycktes vilja sluka fru Linström med ögonen.

— Genom *hvem* fick du pengarna?

— Genom herr Valler, vet jag? men så blef det med ens slut — och då blef det nog tunga dagar för mig förstås, jag gifte mig med Linström, och fick min egen gosse att bekymras för.

— Ja — visst — men *min* gosse! Hvad blef det af honom? frågade Mirtza och vred krampaktigt sina händer.

— Herre Gud! förstår inte frun det! det är ju Bengt vet jag!

— Bengt? Bengt? upprepade Mirtza liksom om hennes förnuft med ens blifvit omtöcknad — Bengt! skrek hon nästan för tredje gången!

— Tag inte så illa vid sig, kära söta frun, eller hvad di nu kallar henne — jag vill bara säga fröken Marika jag som förr på tiden.

— Skulle Bengt vara min son?

— Det är väl ej något fel på honom. Jag tycker frun kan vara glad åt att han är den han är — ty hederlig och god är han.

— Ack ja — men han vill säkert ej erkänna mig som mor! Denna stund lider jag straffet för ett lifs synder! jämrade sig Mirtza, under det hon vaggade fram och åter med ansigtet gömdt i sina händer.

Fru Linström teg. Hvad skulle hon säga då hon, kände Bengts stränga grundsatser och efter hvad Mirtza nu omtalat för henne.

— Du tiger, Josefine! Du vet bäst du, att han ej skall erkänna mig.

— Tro nu ej det värsta — vi ska tala med honom — jag först och sedan ni.

— Jag var ej värd denna lycka, Fina! Denna godhet af Gud gör, att jag skall erkänna honom... snyftade Mirtza som i öfvermåttet af sin taeksamhet föll ned på knä, och kyste fru Linströms skrofliga händer.

— Kära fröken Marika, sade hon rörd — kära — stig upp för all del! Ett måste vi göra för Bengts skull och det är, att den der otäckingen Valler ej mera får vara i er närhet. Nu vet ni ju att hans hotelser ej längre binder er, då gossen lefver...

Mirtza andades ett djupt befriande andetag.

— Och i morgon — skall du redan i morgon försöka omtala allt för Bengt?

— Ni skall komma hem och sjelf sitta i rummet bredvid och höra hvad han säger.

— Ja — det blir bäst så — alltså i morgon.

Ännu länge talade de om gamla tider, och Mirtza kände sig allt mera vek och bäfvande vid tanken på ett sammanträffande med Bengt.

Påföljande dag var Mirtza redan tidigt hos fru Linström, som liksom tycktes lefva upp på nytt. Hon hade sändt bort Andrée i något ärende, som upptog hela förmiddagen, ty de båda fruarne ville vara fullt ostörda, när de nu hvilken stund som helst väntade Bengt.

Mirtza hade ej på länge känt sådan hjertklappning och nervös oro.

Hon hade ingifvit fru Linström hvad hon borde säga till Bengt... och hörde nu deras röster i rummet bredvid, ty Bengt hade just kommit.

— Sätt dig här, käraste gossen, sade fru Linström. Du ser nedstämd ut?

— Jag känner mig trött. Ni vet ej, mor, hvilka nyheter jag inhemtat hos Bardacks.

Mirtza stod i en liten korridor som skilde Bengts och fru Linströms rum från hvarandra.

— Och så kommer äfven jag med nyheter — ja rigtiga nyheter till dig.

— Väl ej några sorgliga — ty sådana eger jag ej kraft att bära...

Hans röst lät sorgsen och dyster.

— Det beror helt och hållet på huru man tar dem.

Du har ju länge grämt dig öfver att du aldrig fått träffa din mor?

— Ja — men det ska vi ej tala om — jag har ju er, mor!

— Men det är väl ej detsamma; tänk om du skulle återfå din rätta mor! Hvad skulle du väl säga då?

— Det vet ni, att det helt och hållet skulle bero på om jag kunde högakta henne... om jag skulle bli glad.

— Kära gosse — man får väl ändå ej vara så sträng.
Tänk huru mycket Gud har att förlåta oss?

— Hvad menar ni med allt detta, mor? Bengts röst började låta litet otålig.

— Jag menar att din mor längtar att omfamna dig — att jag funnit henne... att hon är här.

Fru Linström öppnade i det samma dörren, och Mirtza kom in och sträckte bedjande sina armar emot honom.

— Hvad är detta för ett gyckelspel? sade Bengt, som trodde att man ville hänsyfta på hans kärlek till Yvonne.

— Det är lifvets gyckelspel, Bengt, att din mor återfunnit sitt under åratals efterspanade barn — Bengt, låt mig omfamna dig — förskjut ej din mor!

— *Min mor? Ni?* Skulle *ni* vara min mor? — nej — förskona mig från den tanken, sade han med ovanligt hård stämma.

— Och likväl är det så Bengt!

— Store Gud! det fattades blott detta — hennes — och min mor — mumlade han knappast hörbart, och tumlade som bedöfvad emot väggen.

Mirtza stod der som bilden af sorg och sjelfförebåelse.

— Bengt — är det *du* som kan vara så hård, så kärlekslös? sade fru Linström med sorgsen röst.

— Blott det just ej varit *hon!*

Mirtza sjönk ned i en stol och gömde sitt ansigte i sin näsduk — hon vågade ej möta hans blick.

Efter en lång stunds pinsam tystnad, sade Bengt med sträf röst, och utan att ens se på Mirtza:

— Om ni är min mor, så säg mig i så fall, hvar ni gjort utaf min syster?

Det var med ansträngning han frampressade dessa få ord.

Mirtza sjönk ihop ännu mera vid minnet af sitt andra barn, som hon ända till denna stund, öfverväldigad af sina nya intryck, helt och hållet förgätit.

— Hvar hon är — — eftersade hon monotont som i en dröm. Jag vet det knappast sjelf i denna stund.

— Och likväl vill ni jag skall kalla er min mor? Gif mig först åter min syster — och jag skall sedan, om ni visar er värdig detta namn, komma till er — till dess ber jag att få vara en främling som jag hittills varit.

— Han har blifvit hård af alla sorger, sade fru Linström urskuldande.

— Ja — jag är ej värd bättre, men en gång skall jag blifva det — svarade Mirtza ödmjukt och förkrossad af sorg.

Hon gick ut ur rummet, och Bengt hörde huru hon stängde tamburdörren efter sig utan, att han rörde sig.

— Om det varit ni mor! mor! sade han, under det hans armar famlade efter fru Linströms klumpiga gestalt, och sedan med en snyftning kastade sig framstupa på soffan.

— Så du säger, Bengt'en — jag som varit så hård emot dig, så hård och orättvis... hon strök med sina hårda valkiga händer öfver hans brännande panna.

När Mirtza återkom till sitt hem — var hon rof för den häftigaste sinnesrörelse.

Hon väntade hvarje minut att Gösta Valler skulle återkomma.

Helst hade hon aldrig velat återse honom efter hvad fru Linström berättat, ty nu visste hon ännu säkrare, att han var en skurk i ordets vidsträcktaste bemärkelse. Men försigtigheten bjöd henne att först söka få tydlig reda på Yvones adress.

Sedan skulle hon för alltid öfvergifva honom och med honom den bana af brott och elände, på hvilken han fört henne.

Men ännu hade hon många fiender i sitt inre att kämpa emot.

Den största striden gällde Leo Bardack — honom ville hon dock ej offra, om der fanns något hopp.

Hon utkämpade en hård, bitter strid emellan kärleken till Leo och sin bättre varelse. Denna strid gällde äfven ett farväl till ungdom och njutning... egde hon styrka att offra allt för hoppet om sina barns kärlek?

Hennes mottagningar hade under den sista tiden skötts med största likgiltighet, och medan Gösta Valler var bortrest voro de helt och hållet inställda.

Hon gick nu, fast klockan var nära elfva på qvällen, af och an i sin stora ödsliga mörka våning och öfvertänkte

sitt förflutna lif under försöket att sammankedja det med ett kommande.

Gösta Valler stod alltid som en stor skugga i allt hvad hon ville företaga sig.. O! huru hon hatade och afskydde honom, med hvarje droppe blod, med hvarje fiber i sin kropp — med hvarje andetag...

Och nu stod han der som kommen upp ur golftiljorna.

Hon såg med främmande, frånvarande blick på honom.

— Nå kom nu och kyss mig och medgif att jag gjort dig en stor tjenst, som befriat dig från din stora dotter.

Mirtza var färdig att slå honom i ansigtet, då han kom fram för att kyssa henne. Men hon hejdade sig, och log ett förbindligt och konstladt leende.

— Huru finner hon sig i sitt nya hem? sade hon, och försökte göra sin röst likgiltig.

— Förträffligt! svarade han skrattande. Jag tror ej att hon kommer att öfverraska dig något mera i ett olämpligt ögonblick som förra gången... hon har tillräckligt många vaktare — för att bli kvar där.

Mirtza kände honom och visste huru fint hon måste gå till väga för att lura ur honom hennes adress.

— Du hade en lång och besvärlig resa att göra, staccars Gösta, sade hon deltagande och med hjertat bultande af oro, att han möjligen skulle förhålla henne adressen.

— Ah ja — tillräckligt.

— När reste du därifrån? frågade Mirtza med sådant intresse att det glänste till i hans ögon för en sekund. Han började ana att hon önskade komma till något.

— Jag kan ej precis säga.

Hon torkade likgiltigt dammet af ett blomblad med sin fina parfymerade näsduk och tystnade.

— Har du ej något att tala om? Hon närmade sig inställsamt. Här gällde det att spela en röl.

— Vill du sätta dig här hos mig då? sade han och drog henne ned bredvid sig i soffan.

Hon kände djupaste vämjelse och äckel för honom, men hon måste ännu en stund kufva sig.

Hon satte sig därför tätt bredvid honom.

— Nu talar du om allt? säg.

— Ja — först i Köpenhamn fick jag den unga damen att besvara mina höfliga förfrågningar, sedan... under vä-

gen till Roskilde, och sedan . . till sjelfva platsen — hemmet vill jag säga . . . var hon lika fåordig.

— Det var ett egendomligt namn detdär — huru uttalas det på ren danska? Han såg pröfvande på henne . . nej hennes drag uttryckte största likgiltighet under det att hennes hjerta var nära att sprängas. »G»-ljudet skall ju vara hårdt? frågade hon oskyldigt. Han hade nu fallit för kvinnans list och utsade namnet på hospitalet. Bokstäfverna voro för alltid inristade i hennes minne.

Så snart hon hört de för henne afgörande orden, reste hon sig häftigt upp. Hennes ögon sköto blixtar, och hon andades häftigt. Ännu måste hon beherska sig till en viss grad.

Han spände ögonen i henne.

— Under din bortovaro ha här tilldragit sig saker som säkert förvånar dig bra mycket, sade hon litet gäckande och föraktfullt.

— Hvad då? frågade han nyfiket.

— Icke mer och icke mindre, än att jag återfått min son, sade hon. Han, som du inbillade mig vara död genom mitt förvällande — han lefver — och jag har i dag träffat både honom och Josefina Ericson — du mins henne säkert? Icke? Då skall jag uppfriska ditt minne — du gjorde henne din cour samtidigt som du lade an på att förföra mig.

— Ah ha! Jag påminner mig nu henne helt svagt — Jose-fin-a — ja! dendär flickan med ljusblå ögonen och röda håret, hon som var din medbrottsling.

— I hvad då? frågade hon skarpt.

— Se så, Mirtza, inget pjosk inför mig. Du vill väl inte inbilla mig att du kan lura mig heller? Har hon verkligen lyckats inbilla dig att hon är dendär ypperliga Fina? — och att din son lefver? Nej du, Mirtza, jag trodde verkligen att du hade bättre hufvud än så. Vi lefva minsann ej i så romantiska tider heller.

— Och likväl är det så — svarade Mirtza till det yttre ännu lugn. Hon hade äfven åtskilliga andra saker att omtala som just ej voro särdeles treffliga.

— Hvad då? frågade han och började helt likgiltigt se i en tidning.

— Vill du verkligen veta det? frågade hon och spände ögonen med en hvass blick i honom.

— Hvarför inte. — Det kan ju i alla fall göra det samma — sådant där »kvinnosnack» roar mig under vanliga förhållanden ej stort, mycket mindre nu, när jag tydligt vet att allt hvad den gemena kvinnan säger är en satans lögn.

— Blif ej så häftig, Gösta. — Du vet ju ej ännu hvad hon sagt.

Han tvinnade förvirrad sin mustach och gaf sig till att stoppa den in i mun och bita på den.

— Hon sade i alla fall, att du vetat att min son lefde och att det just var genom dig som grefven under de första två åren sände underhåll till henne för att ombesörja gossens vård.

Kan du förneka detta Gösta?

— Säger hon något sådant, har hon väl något bevis för sitt påstående, sade han lugnt, fast en orolig skakning af handen, som höll tidningen, förrådde hans sinnesrörelse.

— Hon har ej andra bevis för sin sak, än gossens dopattest och dina bref som åtföljde det underhåll, som genom dig kom henne till del under första åren.

— Hvem kan bevisa att ej gossen, som hon säger vara din, är hennes egen?

— Utom likheten mellan mig sjelf och honom, finnas de personer ännu i lifvet som kunna intyga, att hennes egen son var ett år yngre, och att han dog helt kort efter sin födelse.

— Så snart allt detta genom klara papper kan bevisas skall jag ge med mig — men jag tyckte synd om Fina, därför nedlät jag mig till en dålig handling och begärde hjälpen såsom för ditt barn, ehuru jag visste att det var blott till hennes eget . . . se där hvad du har att förebrå mig, Mirtza.

Han gaf henne en lurande blick för att se om han hade hopp om att bli trodd.

Ett hånfullt misstroget leende hvilade öfver Mirtzas läppar; men hon teg.

Slutligen frågade hon helt tvärt:

— Hvarför slutade detta underhåll så tvärt? Hon hade ju skriftligt löfte af grefven, att han genom dig skulle tillsända henne samma belopp, ända till dess att gossen blef myndig. Mirtza fixerade honom skarpt.

— Min bästa Mirtza. — Det förefaller mig nästan som om du skulle hålla rättgång här midt i natten. Också ett sätt att tacka mig för allt jag uppoffrat för dig och ditt ovärdiga barn. Jag tycker vi lemna justitia, att i lugn hvila på natten, och upptaga åter erotikens mantel.

— Jag är trött, och önskar gå till hvila, svarade hon otåligt.

— Som du behagar — svarade han iskallt — men du torde förlåta mig, om du drabbas af samma öde som din värda dotter. — Ditt svamlande prat i afton utvisar bäst att du ej är riktigt normal, min kära Mirtza.

— Jag förstår — det skulle vara dig bra till pass, om äfven jag vore ur vägen — är det ej så?

Han sprang upp som en fjäder, hvilken man trycker på för häftigt.

Hon kände till hans lömska karaktär och stod, när hon sade dessa ord, så nära dörren att hon obemärkt kunde trycka på knappen till den elektriska ledningen.

— Mirtza! hvart vill du bringa mig med ditt uppförande i afton? hväste han, och trängde sig tätt in på henne, i det att han med sin stora, fuktiga, blodlösa hand grep ett tag om hennes strupe.

Paul kom i detsamma inspringande och Valler släppte därför sitt tag, helt skamflåt.

— Jag vill bringa dig till sanning och bekännelse af dina synder sade hon, flämtande efter andan.

Han skrattade hånfullt.

— Det kändes lustigt att brottas med dig, Mirtza — jag var helt trött och stel efter den långa resan, sade Valler ogeneradt och högt nog för att uppfattas af Paul, som med gäckande blick och misstroget leende följt denna »lek».

De gingo hvar för sig.

När Mirtza väl reglat dörrarne till sitt sofrum tog hon fram skrifmaterialer och var snart sysselsatt med att skriva ett längre bref till sin dotter, däri hon omtalade denna märkeliga dags tilldragelser. Hon bad däri med hela sin själs kraft, att Yvonne, om hon egde barmhertighet och själf en gång önskade få barmhertighet, skulle förlåta sin mor — hon bekände allt, huru hon af svartsjuka velat undanskaffa Yvonne — och tiggde om hennes förlåtelse och kärlek — hon talade om, huru sammanträffandet med

Bengt uppskakat henne — och huru arm och olycklig hon kände sig, huru i behof af Yvones kärlek!

Sedan förseglade hon brefvet, och lade det under sin hufvudkudde.

Ej på länge hade Mirtza njutit af en sådan lugn sömn.

Hon ringde, och Raul som alltid hade haft rättighet att uppassa sin matmoder äfven då, när hon var i sin sängkammare, blef till sin förvåning ej insläppt, utan fick blott mottaga ordres att Kristine skulle komma i stället.

När denna kom, vresig och butter som vanligt, sade Mirtza vänligt:

— Vill du göra mig en tjänst, kära Kristina, så tag detta bref och lägg det helt omärkligt i breflådan nu snart innan morgontåget afgår. — Gif sedan under morgondagen akt på *hvarje* postbud som kommer — du vet tiderna — och mottag *köksvägen* de bref, som möjligen kunna komma, — lemna dem *direkt* till mig — och du skall inte ha gjort det för intet. Jag begär ej att du skall göra detta af tillgifvenhet för mig, ty jag har ej förtjenat det — men för *pengar*, fortfor hon bittert leende.

Kristin, som var pålitlig som guld, ehuru hon var butter och elak, mumlade några obegripliga ord till svar, under det att hon stoppade brefvet innanför sin tröja.

— Herr Valler — sade hon med ett listigt leende.

Ja — just det — svarade Mirtza — jag ser du förstår mig, och att han ej bör veta något.

Hon nickade trumpet och gick.

Hvad skulle Yvonne svara? frågade Mirtza sig sjelf väl hundra gånger under dagens lopp.

Gösta Valler gick omkring med lurande blick och dyster uppsyn, och gaf akt på Mirtzas rörelser och hvarje steg. — De vexlade knappast ett ord — men fiendskap röjde sig i deras blickar.

Mirtza ansåg det vara bäst att inte sammanföra Gösta och fru Linström — åtminstone ej ännu på någon tid.

De första dagarna af hennes vistelse vid hospitalet voro för Yvonne fulla af bittert lidande. Man behandlade henne

som en däre, det hjälpte inte att hon under förtvifflans tårar omtalade att hon var offer för en nedrig komplott; det endast förvärrade hennes tillstånd.

Då beslöt hon att försöka resignera. Gud skulle väl på något sätt sända henne befrielse — därpå litade hon med barnets fulla tro.

Ödet ville att den gamle hospitalsläkaren strax därpå blef sjuk, och i hans ställe kom där en yngre, kraftig läkare med klar, oförvillad blick och varmt intresse för de sjuka.

Den unga svenska flickan ingaf honom derföre de varmaste sympatier. — Han studerade henne noga, och fann snart att här säkert ett brott låg till grund för hennes ankomst till hospitalet.

Han tillät Yvonne derföre helt snart att mera fritt gå omkring ute på gården och i parken, äfvensom att i hans närvaro mottaga och skriva bref.

När denna sista frihet blef henne meddelad lyste den varmaste glädje fram ur hennes blickar. — *Nu* skulle hon åtminstone försöka vädja till sina vänners medlidande, men ehuru hon på det hela inte hade det svårt i hospitalet, då hon snart var allas förklarade gunstling, plågade henne dock skriken från de vansinniga och hela omgifningen bidrog dessutom till att hon kände denna tärandelängtan att komma derifrån, som ibland var nära att beröfva henne hennes förstånd.

Arten af den tillgifvenhet, som den unge läkaren visade henne, bidrog äfven att öka hennes oro, hvilken stegrades i högsta grad, då en af sköterskorna helt öppet förklarade att hon kallades för doktors älskarinna.

TJUGONIONDE KAPITLET.

Ännu en gång förskjuten!

Det var en af dagarne strax sedan Gösta Valler rest — ty han stannade en tid därnere och besökte därunder dagligen sin föregifna dotter — som Yvonne satt i skym-

ningen uppkrupen i sängen i sitt lilla kyliga rum, som mera liknade en cell, än ett rum, då den unge läkaren helt plötsligt stod framför henne.

Det var samma dag som sköterskan förklarar sina och allas tankar om doktors känslor för henne.

Yvonne reste sig därför häftigt upp och stod med kall afvisande hållning framför honom.

— Ni sitter här ensam i skymningen, Yvonne. — Det är ej bra. Skymningen närar dystra tankar och stämmer sinnet för vek längtan och onyttiga fantasier.

Han ville taga hennes hand, men hon ryckte häftigt undan den.

— Därföre tänkte jag just på er. — Vet ni, att på mig verkade skymningen just så som jag nu beskref det — den alstrar längtan och veka drömmar — icke sannt Yvonne?

— Jag tänkte knappast på något, svarade hon afböjande. Men tillåt mig att hemta ljus, fortfor hon oroligt.

— Var lugn, Yvonne — jag är ju er läkare, förstår ni ej, att af mig, af mitt ord är det ni beror.

— Jo — jag vet det, och jag är tacksam öfver att så är, svarade hon vekt.

— Finns hos er ej andra känslor, än tacksamhetens, gent emot mig? frågade han bäfvande.

— Nej, doktor Jepsen, nej — icke andra än vänskapens.

— Men om jag ej är nöjd därmed, Yvonne, om jag fordrar något mera?

— Det kan ni ej fordra — svarade hon och såg på honom med en öppen blick.

— Men om jag blir er ovän?

— Jag kan i alla fall ej hyckla, förklarade hon bestämdt.

— Ni är en bra, en redbar flicka — jag måste erkänna detta — ni är för god för lek, och för vek för en strid på lif och död. — Säg! vill ni dock gifva mig er vänskap, fröken Yvonne?

— Den har ni redan! se här min hand som insegel på detta löfte.

Han fattade och kysste den nästan vördnadsfullt.

— Jag har något till er, som min pligt som läkare bjuder mig att taga del utaf, sade han och framtog ett tjockt bref, som bar svensk poststämpel.

Hon sprang upp och räckte ifrigt ut sin hand efter brefvet.

— Från — mamma, sade hon och rodnade. Måste ni läsa det? frågade hon.

— Jag måste det, fröken Yvonne.

Hon bröt sitt bref, och stälde sig i dörren för att kunna läsa det i gasskenet, som kom från korridoren.

Doktorn ringde och befallde att man skulle tända lampan.

En tvetydig blick och ett leende gled öfver sköterskans ansigte.

— Stäng dörren, ropade doktorn efter henne.

Yvonne började derefter att med af sinnesrörelse darande röst läsa sitt bref halfhögt.

När hon slutat det, föll det ned på golvet vid hennes fötter. Hennes ögon hade fått ett stelt, främmande uttryck och hon stirrade oafvänt framför sig.

Han satt tyst och betraktade henne förstulet.

— Ni måste omtala några drag ur ert familjelif. Detta bref förefaller mig så inveckladt, så dunkelt . . . sade han.

Hon redogjorde med klarhet och reda för de sorgliga förhållandena i sitt hem. — Så snart hon nämnde Gösta Vallerys namn gnistrade det till i hennes ögon och hon fick ett hårdt, främmande uttryck i både ögon och röst.

— Och nu — nu vill denna onaturliga mor, att jag skall störta mig i hennes armar — att jag skall älska henne.

— Och ni kan det ej? Ni vill ej.

— Jag kan förlåta — men jag kan inte älska henne, i det tillstånd af förnedring hvori hon nu befinner sig, sade Yvonne, kring hvars annars veka läppar bildat sig ett hårdt drag. Min bror, Bengt! min älskade käre Bengt! Jag är ej längre fattig och ensam då jag eger dig! utropade hon och knäppte tacksamt ihop sina händer. Under stor tvekan omtalade Yvonne hvad hon hört af den gamle eremiten — det var med *läkaren* hon talade — det kändes så välgörande att ega någon att tala med, att förtro sig till.

— Ni bör skrifva till er mor, och omtala allt, hvad ni vet genom eremiten, om Vallerys bedrifter. — Han förefaller mig att vara en bof af ej vanlig beskaffenhet, som

bör ha näpst — förklarade doktor Jepson, under det att han med stigande intresse betraktade Yvonne, som oupphörligt vaxlade utseende och färg.

Efter att ännu en stund mottagit goda råd af den vänlige, ädle mannen, satte Yvonne sig genast att besvara sin mors bref.

»Moder!

Nyss har jag mottagit edert på en gång kära och dock

Gud vare hans själ nådig.

så pinsamma bref, för hvilket jag tackar er! Jag vore ej kvinna om jag ej skulle *förlåta allt*, allt! Jag gör det lika visst, som jag sjelf en gång hoppas på förlåtelse, men jag kan tyvärr ej tvinga mig att *glömma!*

Ett sammanträffande, eller en återförening oss emellan skulle endast medföra nya stridigheter, nya stormar, låt det därför blifva som det är — jag längtar ej efter ett sammanträffande — och begagnar samma uttryck som min älskade och renhertade bror Bengt: när ni visar er

värdig att bära det dyra modersnamnet, skall jag vara den första att söka er.

Jag hoppas att herr Vallers tilltag att utgifva mig för sin dotter saknar grund, såväl som jag hoppas att ni ej var medveten om denna värda bragd. På tal om honom, vill jag omtala, att jag i min hand har ytterligare bevis emot honom. Det bref, jag visade, hvilket han så fegt förstörde, var från din ungdoms älskade — och jag börjar nu fatta att *han* måtte vara Bengts far — jag har sammanträffat med honom.. han älskar ännu sin Mirtza med samma glöd som i ungdomen! Han har många och säkra bevis på, att han ända tills för någon tid sedan sändt underhåll till Bengts föregifna vårdarinna — och har på omvägar alltid erhållit kvitto på penningarne, *skrifna* med samma stil, som det bref jag visade; dessa bref äro af honom sorgfälligt förvarade. Ändtligen skall väl rättvisan träffa din plågoande, ty jag skrifer nu med vår välvillige hospitalsläkares hjälp, och på hans inrådan ett bref till er ungdoms älskade och uppger Gösta Vallers adress. Jag hoppas ni då ställer om det så, att vittnen kunna intyga, att allt är sannt som greve Herbert säger och att Valler ej kommer i tillfälle att tillgripa vare sig bref eller handlingar; ni känner hans lömska karaktär, och därför säger jag detta.

En sak vill jag bevekande bedja er; Förråd ej för honom, som i er ser idealet för sin ungdoms älskade, ert fall — och er förnedring — jag håller utaf den olyckliga mannen — och jag unnar honom att behålla idealet af er!

Kan ni, så gif mig tillstånd att lemna hospitalet, men låt mig slippa sammanträffa med eder!

Hälsa bror Bengt varmt och innerligt från hans syster

Yvonne.

P. S. Jag är för länge sedan förklarad frisk — och har intyg på att jag aldrig varit sinnessjuk — låt mig snart komma härifrån!

Mirtza hade ej någon ro, förrän hon fick höra svaret från sin dotter.

Ändtligen kom Kristin en kväll in, just som Gösta Valler för ett ögonblick lemnat rummet, och lemnade

henne ett bref, som kom hennes händer att darra, då hon ryckte det till sig.

Hvilken lycka att hon i denna stund var ensam! Hon stängde in sig, fällde ned rullgardinerna och tände med darrande händer lampan. Bar detta bref lif eller död till henne? Hon hade under de sista dagarne utkämpat vilda strider med sitt okufliga inre. Hon hade till och med vädjat till Yvones och Bengts Gud och bedt honom hjälpa henne att få deras kärlek. Hon stod ensam — så fullständigt ensam i världen... Leo! — barnen, vänner — alla hade vikit undan, och nu, hvar hon sträckte ut sina armar, hvar hon såg, möttes hon af kalla hårda blickar... *Hvar människa som vill det allvarligt, kan, huru usel, huru djupt sjunken hon än är, höja sig*, hade hon en gång läst, då hon helt tanklöst stod i en boklåda och bladdrade i en bok. Dessa ord brände sig fast i hennes själ — och lemnade henne ej någon ro — voro de ej äfven för henne?

Hon sjönk ned i soffan, flyttade sig närmare lampan och bröt sitt bref.

Under det hon läste, blef hon allt blekare och blekare och ett uttryck af brännande förtviflan kom i hennes ögon. Hon tog sig med båda händerna om hufvudet liksom för att hindra tankarna att spränga det. Längre satt hon på detta sätt, orörlig och med hopplös förtviflan i blicken.

Slutligen kom där ett annat uttryck af kraft och hård beslutsamhet. Hon rätade ut sig i sin fulla, ståtliga längd, hvarje muskel tycktes spännas på nytt, till nya strider.

Det knackade, de vanliga bestämda slagen, men hon stod stilla som en bildstod och stirrade oafvändt mot dörren.

Knackningen upprepades, men denna gång högre och bestämdare.

— Jag kan icke taga emot, sade hon slutligen bestämdt.

— Och hvarför? frågade Valler med vresig röst.

— Jag kan inte — upprepade hon blott.

— Har du besök? Jag skall vakta på dig; du skall ej tro att någon främmande får komma ut ur ditt rum, utan att jag vet det.

— Du misstager dig. Jag är ensam, emedan jag *vill* vara ensam, sade hon hårdt.

— Jaså — du *vill*.

Med några steg var hon vid dörren, och lade lyssnande sitt öra intill nyckelhålet. Hon hörde huru han kastade sig ned i en soffa, ty resorerna knakade under hans tunga kropp. Då satte hon sig, och genomläste åter Yvones bref.

Der fanns dock en ljusglimt — *Herbert* var i lifvet! Vid denna tanke kände hon huru en varm sky spred sig öfver hennes panna och hals. Ändtligen tycktes hon ha fattat sitt beslut. Hon framtog ett kouvert och lade der in brefvet från Yvonne — sedan skref hon med tydlig, barnslig stil hennes adress på ett papper. På baksidan stod det, »den bästa gåfva jag kan gifva min son Bengt är att jag nu skänker honom hans unga syster! Res och hemta henne och vårda henne ömt — du som är värdig denna lycka! Ännu en sak vill jag bedja dig Bengt. Uppsök Valler — läs upp detta bref för honom, klargör för honom att han hvilken stund som helst kan vänta besök af grefve Herbert Stålarin, som säkert icke skall underlåta att kräfva redogörelse och ställa honom inför rätta. Då jag nu sagt allt hvad jag under närvarande förhållanden kan och bör säga — tillägger jag endast ett farväl

Din dig ovärdiga sorgsna
moder Mirtzas.

Sedan förseglade hon brefvet sorgfälligt, och bad Kristin, då denna kom för att bädda, att hon redan i kväll skulle lemna det till Bengt.

Herr Valler önskar träffa grefvinnan, sade Kristine, som med något liknande deltagande, och tydlig förundran såg på sin matmoder.

Som dörren stod öppen, steg Gösta Valler helt ogeneradt på, fast han nyss tydligen hört att Mirtza ej tog emot honom. När Kristine lemnat rummet, sade han:

— Affärerna äro i högsta grad försummade på den senaste tiden. Jag har derföre, då nu en hel del af »våra gamla» önska det, tillåtit dem att hålla spelklubb här i afton. Jag har förberedt allt så som vi brukade ha det förr, och jag fordrar att du i kväll uppträder i utsökt toilette och är en i allt värdig värdinna, så att din spelhåla måtte få samma anseende och dragningskraft, som den hade den första tiden då du öppnade den. Jag har

till och med mina förhoppningar att fru Hartvig och några andra konstnärer komma. Vi skola i natt fira en fest som i uppsluppen munterhet skall sakna sin like. Endast i Paris skall man kunna finna dess motstycke. Mirtza och Gösta Valler skola i natt förvärfva sig ett namn såsom oupphinnerliga i konsten att ställa till glada fester.

— Och detta har du *vågat* utan att tillfråga mig, fast du *vet* att jag på sista tiden visat formlig motvilja för dessa orgier.

— »Vågat»? säger du — ja — jag är synnerligen ej rädd för dig, Mirtza — fast jag medger att du ej ser särdeles blid ut i denna stund.. Han skrattade tyst och inbundet såsom han brukade.

— Nå väl, jag skall deltaga i festen svarade hon beslutsamt, med ett outgrundligt leende.

— Jag kunde icke tänka mig något annat. Men en sak vill jag säga dig — smink och puder i massvis!

Hon såg efter honom med en blick som han kunde känna sig glad öfver att han ej uppfångade.

När klockan slog tio voro en hel del af spelklubbens medlemmar samlade i Mirtzas rikt upplysta salong. Det hade en lång tid »hviskats» många dunkla historier, ytterligare färglagda af de många personer, som hvar och en för sig och sina närmaste på bästa sätt utbroderade dem.

Många visste till och med att berätta, att Mirtzas vackra dotter på ett besynnerligt sätt kommit undan... man var ej rätt säker på huru det gått till... men hvar och en egde frihet att draga sina egna slutsatser...

Man ansåg nära nog att Mirtza var en mörderska, och det var derföre mest af nyfikenhet de flesta hade kommit.

Herr Ivan Paus hade benäget gifvit Gösta Valler löftet att föredraga några sånger, och han gick derföre omkring, skrufvande på sin alltid för hårdt sittande krage, under det att han tog några djupa bastoner.. liksom på försök.

Gamle baron Vedel satt, med sina knubbiga händer knäppta öfver sin kullriga mage, och hörde halft intresserad på grosshandlare Simons pikanta berättelse om huru han

genom Carlssons bekanta agentur kastat in en giftermålsannons — och löjligt nog just fått svar från en för dem båda bekant person, en liten pigg flicka af god familj — men — som han ej kände stor håg för att binda sig vid, emedan hon föreföll honom åtskilligt fri och emanciperad; den unga damen — ja — han kunde förresten gerna säga hvem det var — Linda Fägerfrost.

— Linda! Jaså lilla Linda! Det kunde man väl tänka att den unga damen skulle just hitta på något sådant. Men måntro hennes mor vet om det? Det kan jag ej tänka mig. Hon har åtskilliga gånger varit hos mig med anhållan om hjälp för studierna — men — jag tycker som bror... hon är för emanciperad... har dessutom ej något särdeles intagande yttre. Då tycker jag bra mycket bättre om systern; svarade gamle baron Vendel.

De blefvo afbrutna i sitt samtal af en herre som tog en stol och satte sig bredvid dem.

Fru Hartvig, som i afton hade fritt från teatern, syntes insvept i en dyrbar pelskappa inträda i tamburen, och strax därefter frasade hennes guldgula atlasklädning emot den mjuka mattan.

Ett sorl af beundran mötte henne hvar hon gick fram, och hon tog emot denna hyllning med ett medvetet småleende. Hon visste mycket väl att hon var alldeles oemotståndlig.

Hon slog sig ned i gruppen af några andra aktriser, och man skämtade otvunget öfver att värdinnan fattades, men förmodligen var upptagen »på angenämare sätt». — Hvad de menade härmed, uttalade de ej tydligare.

Under tiden utkämpade Mirtza i sina rum en sista hård strid, med sitt sämre jag.

Hon ville denna kväll utagera sin sak med den värld hon hittills tillhört.

Men som hon ännu endast hade sin egen kraft att förlita sig på, kände hon sig mera än en gång färdig att vackla.

Först denna sataniska längtan efter morfinruset — äfven denna njutning, denna lindring måste hon beröfva sig — målet var hennes barns kärlek. Hvad brydde hon sig om alla de andra där uti världen. Deras stojande munterhet pinade henne — i den sinnesförfattning hon numera

var. — Hon visste att Leo ej mera fanns bland dem . . . hon kände att den hyllning hon hade att vänta af de andra var en förnedring.

I ångest kröp hon omkring golvet, och vred sig i smärtsam trånad efter morfinsprutans domnande verkan . . . Hon grep efter den . . . nej — hon kunde ej öfvervinna denna längtan. Men — just när hon var färdig att gripa den föll hennes blick på Yvannes porträtt, som ännu stod kvar på staffliet i en fönstersmyg.

Då reste hon sig med en sista kraftansträngning upp, och kastade den lilla tingesten i den flammande brasan, som Kristin just tändt.

Befriad från den kvalfulla striden gick hon fram till spegeln och förde ett ljus tätt intill glaset. Hon granskade noggrant sitt utseende. Häftigt satte hon ifrån sig ljuset — sedan gick hon fram och doppade en svamp i det friska vattnet och öfvergjöt därmed sitt ansigte.

Bort med smink och poudre samt allt som kunde påminna om gamla flydda tider.

Sedan klädde hon sig i en enkel svart klädesklädning, utan annat smycke än en liten juvelstjerna i halslinningen.

Ännu en gång såg hon sig i spegeln — men denna gång var det ett helt annat ansigte som mötte hennes blick; ett ansigte hvarur ett par stora, sorgsna ögon blickade emot henne.

Blek och stilla inträdde hon i det stojande sällskapet.

Det kom ovilkorligen för en stund en tyst beklämning öfver gästerna, när de sågo Mirtzas nästan till oigenkänlighet förändrade drag.

Hon helsade vänligt på alla sina gäster och smålog litet trött åt deras frågande blickar.

— Jaså — du behagade dock slutligen komma, sade Gösta Valler, och pressade oförmärkt in sina naglar i huden på hennes handled, under det att han leende och vänligt tycktes tilltala henne.

— Jag hade ju sagt att jag skulle komma, sade hon matt leende.

Man drack och klingade rundt omkring henne, under det att hon sjelf gick som i en dröm. Billjardkulorna rullade och slog mot hvarandra, hon såg en stund på ut-

trycket i dens ögon som måttade stöten — helalifvet tycktes koncentreradt i denna blick. — Då vände hon sig med trötthet bort därifrån, och hennes blick stannade i stället på spelarne vid virabordet. Där tycktes spelpassionen om möjligt ännu mera lössläppt — och tog form i mustiga svordomar och högljudda bud.

Med kritisk, kall blick följde hon deras afmätta rörelser och blickar samt undrade huru hvar och en af de spelande togo sig ut i sina hem och i hvardagslag.

Hon bar tydligt något på hjertat, som hon ville säga och tycktes afvakta ett tillfälle att komma fram med.

Gösta Valler smög omkring som en katt och lurade på henne för hvarje steg hon tog. Det hjälpte dock ej — när klockan var elfva och alla gästerna voro anlända, såg hon sig omkring med en blick som bjöd tystnad.

Det var nästan trängsel kring den stora punschbålen, emedan alla från närgränsande spelrum kommit in i salen, ty Mirtza hade tillsagt att hon önskade säga några ord.

Hon var dödligt blek, ända till läpparne voro hvita då hon med skälfvande röst började:

— Mina vänner! Ni ha ofta varit samlade här i detta hem — om vi så kunna kalla dessa rum, som varit vittne till saker, hvilka det vore lyckligast för mig att för evigt glömma.

— Är du galen Mirtza! hviskade Gösta Valler bredvid henne, och ville afbryta henne.

— Men, fortfor hon, utan att låta störa sig — jag känner mig skyldig till många felsteg, och i denna stund är det mig en lättnad att erkänna det. — Till mitt för-svar vill jag dock nämna, att under nästan hela mitt senare lif, har vid min sida stått en mörk skugga, som fördunklat mitt rättsbegrepp och förvillat mitt förstånd — denna skugga får med mig bära ansvaret för mina handlingar.

Ett sorl af olika utrop ilade genom rummet. Man ville vända bort allt i skämt — en och annan röst höjde sig skämtande, men Mirtza fortfor allvarligt; nej, ännu några ord, mina vänner! Innan jag för alltid lemnar denna bana och säger eder ett sista farväl, då jag genom bref från min dotter erhållit underrättelser, som tvinga mig till ett hastigt afbrott i mina nuvarande förhållanden — vill jag gifva eder alla några minnesord, som varit mig till stor

nytta, och som jag hoppas äfven blir er till gagn, och de lyda: »ingen menniska, huru dålig, huru djupt fallen hon än må vara, är för dålig att höja sig och söka bli en ny en bra menniska» och med dessa ord säger jag eder härmed »farväl».

Ett vildt stoj uppstod efter det Mirtza utsagt dessa ord — och hon smög sig tyst undan, för att söka ensamheten.

I dörren fick hon se Bengts mejslade profil afteckna sig.

Han hade just nyss kommit — och hörde ej Mirtzas tal, såg blott huru hon omgifven af den stojande skaran tagit plats vid punschbålen.

Ett förebrående, sorgset uttryck hvilade öfver hans drag, när hans blick mötte Mirtzas.

— Jag har fått ert bref, och önskar att redan i kväll göra upp mina affärer med Valler. Vill ni bedja honom skänka mig en stund, sade han vänd till Mirtza.

— Vill du inför alla dessa blotta allt? frågade Mirtza ogillande.

— Är ni rädd för att man skall förakta eder värda vän, fru Pollach?

— Bengt — detta är dig ovärdigt — jag tänkte dock att du egde ett hjerta. Gösta Valler, ropade hon inåt rummet, Gösta Valler, kom och hör hvad man har att säga er!

Valler kom fram, men genomilades af en förfärlig aning, när han såg Bengt bredvid Mirtza, i denna stund en trogen afbild af henne, då hon under sin nuvarande själsstrid hade ett ädelt stolt uttryck både i blick och hållning.

Skulle nu hans vedergälnings stund vara kommen?

Hans ögon blefvo blodsprängda, och ångestsvetten trängde fram på den kala hjässan. I Bengts sällskap var en advokat som han medtagit som ögonvittne till hvad som skulle komma, och som var invigd i saken.

De gingo alla in i ett närgränsande rum som var tomt och svagt upplyst.

— Vill ni höra mig ett ögonblick, sade Bengt alvarligt. Jag önskar uppläsa ett bref som kommit från fröken Yvonne v. Pollach. Valler bleknade om möjligt ännu mera — men satte sig fogligt — han vågade ej annat. Mirtza

stängde dörrarne, emedan stojande röster från de andra rummen störde dem.

Bengt uppläste med tydlig röst Yvones bref, ostörd af de uttryck, som gång efter annan frambröto öfver Valler läppar.

När han slutat, torkade Valler ett par gånger med näsduken svetten från sin panna.

— Nå, hvad har ni att säga om allt detta, herr Valler?

— Att det är hopspunna historier af ett dårhushjon — alltsammans!

— Äfven hennes sammanträffande med grefve Herbert? I så fall kommer ni sannolikt redan under morgondagens lopp, att öfvertygas om motsatsen.

Valler stirrade med skum, glanslös blick framför sig, liksom sökande en utväg ur denna labyrint.

— Jag ämnar ej lemna detta rum förrän ni redogjort för huru ni behandlat fröken von Pollach och hennes mor... fortför Bengt och gick honom ett steg närmare.

— Med hvilken rätt åtager ni er fröken von Pollachs sak? frågade Valler.

— Med en broders rätt, ty Yvonne är *min syster*.

Således var hans aning sann! Spelet var förloradt!

— Jag skall förklara allt, och gifva er upprättelse, sade Valler och reste sig med möda upp — nitillåter mig kanske att hemta några upplysande bref? Du Mirtza vet bäst hvar de äro förvarade — kom med mig! Han mätte henne med en blick, hvori de mest olikartade känslor för-rådde sig, och drog henne med sig en bit utåt golvet.

— Fru von Pollach lemnar ej detta rum, sade Bengt strängt och lösgjorde hennes hand som nästan domnade under hans hårda grepp.

Ännu i dörren vände han sig om, och hans blodsprängda ögon mötte ännu en gång Mirtzas och hon vek förfärad tillbaka för uttrycket däri.

Alla tre förblefvo en stund tysta, under afvaktan att han skulle återkomma med brefven. Då hörde de strax därpå en knall i rummet bredvid, och fallet som af en tung kropp.

— Han har gifvit mig upprättelse! hviskade Mirtza med darrande, färglösa läppar.

— Gud vare hans själ nådig, sade Bengt.

Efter några dagars förlopp trängdes man i Mirtzas våning af en helt annan anledning än den vanliga.

Mirtzas bohag stod nemligen anonnseradt till försäljning. Denna annons hade ditlockat stora skaror af nyfikna, dels med anledning af det nyss timade sjelfmordet, och dels därför att Mirtza var tillräckligt känd inom hufvudstaden för att man med största intresse skulle vilja taga en inblick i hennes hem.

Man undrade och längtade att få se sjelfva den ryktbara grefvinnan; men fick till svar, på frågor hvar hon vistades, att grefvinnan redan under gårdagens förlopp rest till utlandet på obestämd tid.

Advokaten, som varit i Bengts sällskap, hade fått i uppdrag att ombesörja allt som stod i sammanhang med såväl försäljningen af Mirtzas bo, som undersökningarne angående Gösta Vallers död.

TRETTIONDE KAPITLET.

Syskonens återförenande.

Man var nu i slutet af November, och likväl smekte en mild vind Yvonne's panna, då hon på eftermiddagen fått tillstånd att en stund promenera helt ensam i den mörka, höga bokallén, som gick från boningshuset ned till murarne.

Hon gick så försänkt i sina djupa tankar, att hon ej hörde snabba steg bakom sig och ett lätt utrop banade sig därför väg öfver hennes läppar, när en mörk skugga helt plötsligt stod framför henne som uppväxt ur jorden.

— Blif inte rädd! sade en vibrerande, välljudande manlig stämma — det är blott Bengt — din bror Bengt, Yvonne!

Yvonne kastade sig utan besinning till Bengts bröst och bröt ut i en häftig snyftning.

— Min älskade lilla syster! sade han vekt och smekte mildt som en öm moder hennes mjuka hår. Så fick jag dock älska dig som syster.

— Du skall ju aldrig mera lemna mig! säg Bengt får jag följa dig härifrån?

— Kan du tänka, att jag skulle låta beröfva mig denna rättighet — nej Yvonne — från denna stund har du då åtminstone en broder, som med sista droppen af sitt blod, om det skulle behövas, vill beskydda dig.

Huru underbart att vi till sist dock skulle träffas och återfå hvarandra — vi syskon, som af ett grymt ödes nyck fått växa upp utan att känna hvarandra och den skatt vi egde i hvarandra.

— Men så äro vi nu så mycket mera rika genom att ega hvarandra, sade Yvonne svärmiskt — och lade sin hand på Bengts arm, när de gingo uppåt hospitalet.

Hon förstod ej hvarför Bengt genombäfvades som af en lätt frosskakning — och sakta drog sig ifrån henne, under det att hans bröst höjdes af en tung suck.

— Du är sjuk, Bengt, sade Yvonne och såg upp på honom med en orolig blick.

— Nej — det torde vara trötthet i förening med den stora sinnesskakningen att återfå min syster, som gör att jag känner mig litet underlig, sade Bengt vemodigt.

De gingo förbi flera personer, som med undran och nyfikenhet betraktade den unge vackre mannen vid Yvannes sida.

Yvonne nickade med strålande utseende, vänligt och gladt åt dem alla och sade, så ofta hon träffade någon, som hon var närmare bekant med; »det är min bror som kommer för att hemta mig».

Denna nyhet spred sig snart kring hela hospitalet, att den unga svenska flickan, som gjort sig så allmänt afhållen, skulle lemna dem.

De gingo in i sällskapsrummet där de, utan att väcka någon undran, kunde sitta och samspråka om alla sina nya intressen.

Redan påföljande dag skulle de begifva sig utaf, och Yvonne, som lärt sig att både högakta och beundra sin nye vän hospitalsläkaren, föreslog att Bengt skulle bedja denne tillbringa kvällen med dem.

Som detta ej mötte något hinder å hans sida, sutto de snart tillsammans i en parkettloge på kongl. operan och

lyssnade till Lohengrins härliga toner. De hade på en timmas tid rest med snälltåg in till hufvudstaden.

Den unge läkaren och Bengt sågo båda mindre på pjesen, än på Yvones skiftande utseende — hennes svärmiska själ och djupt musikaliska känsla smektes af det poetiska och skära i Elsas och Lohengrins musikaliska tolkning af deras kärleks lycka.

Hon försjönk i stilla nästan andlös hänryckning, under det att hennes drömmar allt mera tog bestämd form och hon greps af den mest otyglade längtan efter Leo — som hon hittills knappast vågat tänka på. — Nyheten om Gösta Vallers ohyggliga död hade gripit henne djupt, ehuru hon ej kunde annat än fröjda sig öfver att hennes mor nu för alltid vore befriad från denne skurk. Hon tänkte på alla stora förändringar, som under den sista tiden timat, och i alla dessa tankar blandade sig längtan efter och minnet af modren på ett nästan plågsamt sätt. Måne både hon och Bengt möjligen behandlat henne allt för strängt?

Doktor Jepson var under hela aftenen ovanligt tyst — men när de skildes, sade han till Bengt.

— Herr Linström, jag lyckönskar er att vara broder till denna flicka. Kan jag framdeles vara eder till någon tjänst, min herre, så glöm ej att ni båda i mig äga en god vän.

Med dessa ord sade han farväl och gaf Bengt ett kraftigt handslag, sedan han först sagt Yvonne ett hjertligt farväl.

Påföljande morgon reste de, sedan Yvonne sagt farväl till sköterskorna och de patienter, hvilka hon egnat en särskild omsorg, med morgonsnälltåget, och Yvonne kände sig lyckligare för hvarje steg hon närmade sig målet — Leo Bardack.

Icke ett enda ögonblick glömde Bengt, att Yvonne var hans syster — endast hans syster, och han kämpade modigt med sitt stormiga inre, för att tränga in känslorna för henne i det hjulspår, som hans brodersrättigheter medgäfvos.

Han trödde sig ana till anledningen hvarför hennes ögon strålade och kinderna glödde allt mera, ju närmare de kommo Stockholm och dess omgifningar.

Efter många funderingar fram och åter hade syskonen

beslutat att Yvonne tills vidare skulle taga sin bostad hos fru Malin Fägerfrost, hvarför Bengt telegraferat till henne om deras ankomst samma dag.

Med föråldradt vemodigt utseende helsade fru Malin nere vid centralstationen Bengt och Yvonne, som just stego ned från en första-klass kupée, välkommen. Malin, som ej hört några detaljer, tog för afgjort att de nu voro förlovade och att Bengt endast varit och hemtat Yvonne, som hon visste för en tid varit borta.

Bengt hade på sista tiden varit så upptagen att han ej fått tillfälle att besöka fru Fägerfrost på ett par veckor.

Nyheten om Sonjas afflyttande till frälsningsarméens ark hade på det högsta upprört honom, så mycket mera som han från många håll hört anspelningar om, att han sjelf just var anledningen dertill. Fru Fägerfrost helsade dem derföre med vemodig uppsyn och med en fråga i blicken.

— Lilla älskade tant! så har jag dig då åter! utropade Yvonne, och kastade sig med stormande häftighet i hennes famn.

— Du måste mottaga oss *båda* i kväll! Vi ha så mycket att tala om, att vi ej kunna åtskiljas så här hastigt, fortfor hon, med en varm blick på Bengt.

— Jag förstår — svarade Malin sakta.

Yvonne frågade ofabrutet om allt och alla, så att Malin ej hann säga ett ord, förrän de stodo i tamburn till hennes eget lilla hem.

— Nej se Sonja! utropade Yvonne, och sprang med samma hjertlighet som förr fram till Sonja, som i full uniform stod ute i köket och skötte om thépannan.

Sonja helsade litet stelt och besväradt, men Yvonne som af Bengt hört några svaga hänsyftningar om Sonjas känslor för honom, sprang in till Malin och Bengt under det att hon drog Sonja efter sig.

— Se här lilla älskade Sonja ser du min bror Bengt! ah! huru det klingar det der ordet *bror Bengt*.

— Förklara dig, kära barn! bad Malin, som började darra af sinnesrörelse. Hon såg huru Sonjas ögon vidgats, och huru hon bleknande stödde sig emot bordet för att ej falla.

— Kom och sätt dig här, som förr, lilla älskade Sonja! och du här på andra sidan, tant Malin, och så — hon drog fram en låg puff — du der Bengt!

Och så började de sin berättelse, ömsom Bengt och ömsom Yvonne. De framtogo och läste moderns bref — och dolde ej någon enda liten detalj, och under tiden ljusnade Sonjas och Malins uttryck. Gång på gång tryckte Malin Yvonne intill sig och sade sitt kärleksfulla »stackars min lilla flicka». Sonja hade glidit ned vid Yvannes fötter, och rigtade sina vackra ömma ögon upp emot vännen — allt föreföll henne så drömligt underbart — och Bengts blick hvilade med ett sådant varmt intresse på henne. Hon började allt mera känna den der hemvärmen genomtränga sin varelse, modren såg ju äfven så lycklig och glad ut, som hon ej på länge gjort — — och hon sjelf — förebrådde sig att, jorden — att lifvet åter kunde tyckas henne så underbart skönt!

— — — — —
— Det första vi nu ha att göra, är att uppsöka min far — sade Bengt. *Min far!* huru underligt detta ord klingar i mina öron!

Yvonne blef röd som en ros vid blotta tanken på att hon då sannolikt skulle sammanträffa med Leo.

— Skola vi då först resa till Bardacks och omtala våra underbara öden för dem? frågade hon.

— Först resa vi direkte till min far. Du hittar ju vägen dit öfver sjön? Ja. — då taga vi hästar från station upp till Ulfsätra by, och låta ro oss öfver sedan.

Bengt visste sjelf ej rätt, hvarför han så ogerna ville uppsöka Leo — han ville ej ens för sig sjelf tillstå anledningen.

— Men huru skola vi ställa det sedan? frågade Yvonne, med ungdomens vanliga ifver, omfattande nya planer.

Inte kunna väl din fostermor och hennes dotter trifvas tillsammans — eller rättare sagt, din far kan väl ej trifvas tillsammans med dem? Och du vill väl sannolikt hafva din far hos dig, om vi kunna förmå honom till en flyttning från sin koja.

— Ingen kan väl bättre än du förmå honom härtill, svarade Bengt, med en varm blick på sin syster.

— Den stackars Mirtza! sade Malin — känner ni ej alls till hvar hon tog vägen?

— Nej — dagen efter den hemska katastrofen med Valler, erhöll jag tidigt på morgonen en biljett, hvori hon inneslöt en fullmakt att jag egde rätt att förfoga öfver hennes bo. Vidare hade hon till sin gamla jungfru Kristine gifvit ordres om enskilda smådetaljer t. ex. hvilka möbler och saker hon önskade behålla; allt det öfriga hade hon förordnad att de skulle gå under klubban och försäljas.

Jag öfverlemnade det hela i min skicklige och samvetsgranne jurists händer, och har sedan ej hört ett ord vare sig från, eller om — — henne. Bengt visste ej hvad namn han skulle ge henne.

Hennes jungfru visste endast att upplysa det hennes matmoder sagt sig skola begifva sig utomlands.

Yvonne hade hela tiden, medan Bengt talade om modern, suttit tyst, och stirrade sorgset framför sig — men nu sade hon plötsligt:

— Tror du älskade tant Malin, att vi varit för hårda emot henne?

— Jag tycker att ni ej kunnat handla på annat sätt, för att vara fullt sanna och redbara emot er sjelfva, sade Malin sakta.

— Men jag tycker att ni varit bra hårda! Aldrig skulle jag kunnat göra såsom du Yvonne, om hon *bedt* mig förlåta allt! sade Sonja, hvars veka goda hjerta åter började klappa som förr.

— Men om du gång på gång lockats af fagra löften, om du blifvit öfverbevisad om att din mor hade vela offra din sällhet, din kärlek för tillfredsställandet af sina egna... tycken, skulle du ännu likväl kunnat tro med samma barnsliga förtröstan? frågade Yvonne, fåfängt bekämpande sina tårar.

— Kanske icke — svarade Sonja, som just nu kom att tänka på huru hon, fast utan ringaste anledning ötvergifvit sin mor.

— Men om er mor skulle visa att hon verkligen ville ändra sitt lif, då skulle ni väl kunna älska henne? frågade Malin vänd först till Yvonne och sedan till Bengt.

— Naturligtvis vore det för oss den största sällhet att bli återförenade med en mor, som verkligen visade att hon vore värdig att bära detta namn. Eller hur, Yvonne?

frågade Bengt, och tog smekande sin systers hand och förde den till sina läppar.

— Det förstås ju af sig sjelft — om jag blott kunde tro, sade Yvonne vemodigt.

Redan tidigt med första tåg begåfvo sig Yvonne och

Kvinnolöften äro icke att tro på.

Bengt ut för att helsa på Bengts far.

Det var en kall klar sen höstdag med solsken, som lyste på de af rimfrost glittrande träden; hvarje krökning af vägen hvarje plats, innebar för Yvonne ett minne, och hon satt därför tyst bredvid Bengt då de åkte från stationen och framåt Ulfsätra. Bengt gaf under tyst sorg akt härpå och vredgades på sig sjelf därför. Hvarför skulle han ej unna Leo att vara älskad af henne?

Han ville intala sig att det endast var *derför*, att han tyckte det vara ovärdigt hans syster att älska en man som var bunden vid en annan — men hans sanningskärlek segrade nu som alltid, och han tvang sig *derför* till att se saken i sitt rätta ljus och istället tvärt emot sin egen önskan, skaffa Yvonne ett tillfälle att träffa Leo.

— Skola vi ej resa fram till Bardacks och omtala allt för Leo och hans fru, sade Bengt helt oförberedt.

Yvonne ryckte häftigt till, väckt ur sina vakna drömmar.

— Som du sjelf vill, Bengt, sade hon.

— Önskar du det? frågade han och böjde sig ned för att under hattbrättet kunna se in i hennes uttrycksfulla ögon.

— Ja — det förstår du väl att jag gör, utan att jag säger det, svarade hon blygt, och undvek att möta hans blick.

— Då resa vi dit först, svarade han fast.

— Nej, Bengt, först böra vi uppsöka din far, ty jag vill ej för flera förråda hans förtroende, innan jag först erhållit hans tillåtelse dertill.

Bengt insåg mycket väl det rätta i Yvannes förslag och de stannade *derför* vid vägen som ledde ned till sjön.

Skogsluften inverkade uppfriskande på Yvannes och Bengts, af alla sinnesskakningar nedsatta krafter.

De vandrade under tystnad framåt på den stig der Leo och Yvonne för icke lång tid tillbaka gått, den gången som hon aldrig, aldrig sedan skulle glömma... Yvonne, som gick före, stannade, emedan hon tyckte sig höra ett lätt prassel i buskarne. Hon bedrog sig ej — ty der, på en bits afstånd fick hon se eremiten, som med mörka dystra ögon stod och betraktade dem.

Likheten emellan de båda syskonen var i denna stund påfallande.

Yvonne skyndade fram emot mannen och frågade om han glömt henne?

— Nej — så snart glömmet jag ej. Ni lofvade att besöka mig, men — menniskolöften äro ej att tro — suckade han — åtminstone icke kvinnolöften.

— Säg icke så! sade Yvonne! Ni skall sjelf få höra att

det ges anledningar för mitt uteblifvande. Men — jag medför i dag en ung man som ni måste skänka ert intresse, sade Yvonne, och vände sig om för att vinka åt Bengt att han skulle komma.

— Nej — jag vill ej se honom! huru vågar ni för-gripa er på min frihet, och störa mitt lugn på detta sätt? frågade eremiten med lätt rynkade ögonbryn och skarp blick.

— Ni skall sjelf få bedöma mitt mod, när jag blott får tala om anledningen... Säg! ni tillåter mig ju, blott denna enda gång att tala — sedan skall ni få göra er fri från mig, om ni sjelf önskar det!

Han strök med handen öfver skägget, en lång smal aristokratisk hand, trots bristen på vård och handske.

Bengt kom närmare, och böjde sig under djup rörelse för den gamle, som besvarade helsningen med en forskande blick.

— Få vi sätta oss här en stund? frågade Yvonne, och visade med handen på en kullfallen trädstam.

— Nej — låt oss gå på och in till mig, jag flyttar alltid under de kalla månaderna in i ett litet förfallet jägarboställe, der jag numera kan bo lugn, och i full ens-lighet, emedan alla människor äro lika rädda för min per-son, som för de spöken och andar som det sägs der skola husera.

Efter ännu en stund skymtade gafveln af ett gammalt förfallet hus fram, och eremiten gick framför och visade vägen uppför en gammal murken trappa.

Eremiten hade ditflyttat sitt bohag och ordnat allt på ett bizarrt sätt.

Här var det som Yvonne, med af rörelse ofta atbruten röst, omtalade allt som stod i sammanhang med hennes mors, Bengts, och hennes eget lif.

Blott några få gånger hade hon blifvit atbruten af Bengt, som hade åtskilliga tillägg att göra.

Grefve Herbert Stålarms satt med armarna i kors och tycktes helt försjunken i gamla minnen. Så skonsamt som möjligt försökte Yvonne att meddela alla underrättelser om modern.

När hon slutligen omtalade, att moderns namn var Marika Sten numera Mirtza von Pollack, störtade han upp

och eftersade med af rörelse vibrerande stämma, »Marika Sten!» ja det är min Marika! Hon har visserligen tillhört en annan, men hennes hjerta är ännu mitt... det kan ej vara annorlunda. Kom, du min älskades dotter! jag borde väl ha tänkt att ingen annan än hennes dotter kunde vara en sådan ljuf varelse som du! kom hit och låt mig se på dig! Yvonne kom närmare, och satte sig på knä vid hans fötter, under det att hon blickade upp i hans ögon.

— Men — du mins den der gossen, om hvars tillvaro du nämnde för mig.

— Ja — min gosse — Marikas barn. Ja — honom skall jag säkert aldrig få se. Och likväl skall jag ej kunna dö med lugn förrän jag fått träffa honom.

— Du skall då hädanefter vara lycklig och lugn — ty — han är här hos dig; Bengt! stig upp — visa dig nu i din kraftfulla längd med din hållning... Se på honom; är han ej en trogen afbild af henne, som ni ännu älskar lika varmt!

— Store Gud! Skämtar du barn? nej.. låt mig se närmare på dig.. ja — ja, jag ser det — han är Marikas afbild! samma hvita panna! samma mörka vågiga hår! och de der ögonen! I denna stund smälter isen kring mitt hjerta! Gud har varit nådig emot mig. Ja — jag förlåter till och med Gösta Valler i sin graf — jag har återfått min son!

Han tryckte med stormande häftighet Bengt i sina armar, under det att långa års bitterhet rann bort i de heta tårar, som droppade ned ur hans ögon och försvann i det yfviga skägget.

— Äfven jag har några ord att säga, du vet hvad jag omtalade för dig — äfven Bengt måste veta allt innan jag mottager hans sonliga kärlek. Han måste veta, att hans far kanske är en mördare.

Grefve Herbert omtalade nu allt som rörde hans lifs historia — han omtalade det under skiftande tonfall och många vexlande uttryck i blick och röst.

När han slutat, satt han med sänkt hufvud liksom väntade att Bengt skulle stöta bort honom.

— Käre fader — du har mycket att ångra af ditt förflutna lif — men du har likväl genom en lång bot-

göring mycket försonat. Låt oss i alla fall på allt sätt forska efter om din hustru ännu finns i lifvet. En konstnär såsom hon var, bör ej vara så svår att finna — du får ej fullständig ro — förrän du får full visshet om hennes öde — — Försök blott att ej grubbla häröfver! det tjenar ej till något. Nu ämna vi, dina barn, ej släppa dig förr än du öfverger denna ensliga vrå och tillbringar dina öfriga dagar hos och med oss.

Grefve Herbert tycktes först omöjlig att öfvertala — men veknade så småningom för Yvones bedjande, öfvertygande röst och gaf slutligen ett halft löfte att han skulle ställa sina förhållanden efter barnens önskan.

Det var därför med lätta hjertan de sade honom farväl. Dagen var redan ganska långt framskriden, när de vinkade ett sista farväl, och begåfvo sig till Ulfsätra.

Ett lätt snöglopp hade börjat falla, den första snön för året, och Yvonne gick der bredvid Bengt så ungdomsfrisk och skär med snöflingorna glänsande i sina ljusbruna lockar. Utan att blifva bemärkta uppnådde de boningshuset och inträdde i förstugan. Yvonne kände huru hjertat med våldsamma slag arbetade, liksom för att spränga sitt omhölje och ila honom till mötes, som hon nu kanske var helt nära.

Skymningen föll på allt mera, och Yvonne smögsakta igenom rummen, under det att Bengt stannade kvar i matsalen.

Nej — ingenstädes stod någon människa att finna — huset var som utdött. Hon gick på, och drogs oemotståndligt in till Leos rum. — kanske skulle *de båda* vara där.

Försigtigt öppnade hon dörren och kände en fin cigarrdoft strömma emot sig.

Ett par gungstolsmedar slogo taktmessigt emot mattan, och hon såg elden från en cigarr glimma emot sig i mörkret.

— Hvem är det? frågade Leos röst litet trött och otålig?

— Endast jag! svarade Yvonne och gick några steg fram emot honom.

— Yvonne! Store Gud! Yvonne! Hvarifrån kommer du? Mina tankar tog denna gång bestämd form. *Älskade!*

Utän att hon kunde hindra det, tryckte han henne lidelsefullt till sitt bröst.

Yvonne kunde ej motstå att för ett ögonblick slutas i hans armar, men drog sig snart förvirrad tillbaka.

Men — huru skumt det än var, hade dock ett par ögon uppfattat allt. — Anna, som sedan sin sjukdom smög omkring som en fridlös skugga, var lycklig blott hon kände sig andas samma luft som Leo. — Hon hade därför denna affon, så väl som mången gång förut, utan att han hade aning därom, legat på knä i den mörka korridoren, som var mellan hans rum och sängkammaren, och genom en smal springa på dörren betraktat honom.

Stilla och tyst drog hon sig tillbaka — hennes beslut var i samma stund fattadt — nu *visste* hon hvad hon alltid anat nu på senare tiden, att Leo ej mera älskade henne, och då hade lifvet ej mera något värde, synnerligast som hon för ett par veckor sedan förlorat sin lille gosse i difteri — och således ej hade någon att lefva för.

Hon skyndade en bakväg upp i öfre våningen och låtsade sitta och sticka i skymningen, då Yvonne strax därpå inträdde.

När Yvonne ville sluta Anna i sin famn, sköt denna bort henne litet ovänligt och sade:

— Du har ej sett huru jag ser ut — såg du det, ville du med all säkerhet ej kyssa mig — så det är bäst du låter bli det!

— Käraste Anna, så där får du ej säga, svarade Yvonne och tryckte Anna likväl intill sig.

Yvonne tyckte att det var som om hon stulit något ifrån Anna, och visste ej huru hon skulle våga se henne in i ögonen. Hon hade, för att ej vara falsk, velat yppa allt för Anna och bedja henne om möjligt förlåta hvad hon felat — men huru skulle hon väl *kunna* säga något sådant —?

De voro en lång stund tysta, tills de hörde hastiga steg i trappan.

— Vill ni helt och hållet beröfva oss nöjet att få rå om damerna? ropade Leo upp till dem, till hälften gäckande och till hälften förargad.

— Vi skola komma nu strax, svarade Anna och reste sig skyggt. Gå på du, Yvonne, så länge, jag kommer strax.

Det var något i Annas röst som ej tålde att motsägas

— och Yvonne gick därför ned strax hon hört Leos steg åter bortdö i trappan.

När Anna blef ensam satte hon sig att skriva till sin man.

»Då jag ser, att jag ej längre eger din kärlek, Leo, kan jag ej lefva. — Jag har ej mera någon skönhet att fångsla dig med — min lille gosse är död — och jag vet nu, att jag aldrig mera skall vagga något barn på mina armar. Du har aldrig älskat mig såsom jag älskat dig. Leo! Du har ansett mig vara en docka utan själ, utan hjerta — kanske jag varit det, men denna förfärliga sjukdom har öppnat mina ögon och väckt min slumrande själ. — I kväll, ännu i denna kväll skall jag äfven frigifva dig — fast jag ville gifva mitt hjerteblod, för att ännu en gång, som under första tiden af vårt äktenskap — få slutas i dina armar och få domna under din kyss.

Jag skall gå. — I morgon bitida skall man finna min stela kropp nere i dammen vid lusthuset. — För att visa dig, att jag ännu i döden älskar dig, skall jag bortvältra all misstanke om att du förgiftat mitt lif. — Jag skall blott taga med mig min lille gosses blus och med den tryckt i mina armar, skall det bli mig lättare att kasta mig dit ned . . . och de som draga mig upp, skall tänka att det uteslutande var af sorg efter honom som jag ej kunde lefva. — Och! O Gud! Lifvet skulle ju kunna vara så skönt . . . Vattnet är mycket kallt denna tid — jag ryser . . . o! att det redan vore gjort! Snart är jag ett minne blott — en skugga — men jag skall ej missunna dig att söka lyckan vid hennes sida, som du i afton kysste så lidelsefullt.

Farväl Leo! Tack för att du tillät mig att för en tid rå om min mor! Det gör mig ondt för hennes skull — men hon är gammal — hennes lifs låga slocknar snart — hon sörjde dessutom mycket öfver mitt förändrade utseende — hon kunde ej längre vara stolt öfver mitt vackra yttre. Jag såg att äfven hon vämjdes öfver att se mig så förändrad . . . Det blir därför bäst att jag slutar . . . nu ropar du mig — ännu uppfångar mitt öra ljudet af din både fruktade och älskade stämma . . . snart, snart är det slut — slut för alltid! Blif lycklig! men gör äfven den lycklig, som

du skall kalla din — och sök att förlåta henne, om äfven hon en gång skulle förlora sin skönhet.

Din i döden lika kärleksfulla

Anna.»

Med feberaktig brådska, liksom rädd att bli störd — förseglade Anna detta bref och stoppade det på sig — för att senare lägga det in på Leos hufvudkudde.

Sedan gick hon med långsamma steg utför trappan — kanske den sista gången...

När hon kom i det yttre rummet hörde hon gladt sampråkande röster. Ingen tycktes längre oroa sig öfver att hon ej fanns . . hon inbillade sig, att hon redan var borta och som en gengångerska smög där i rummen.

Där utanför såg allt nu mörkt, ogenomträngligt mörkt ut, då det redan urartat till ett häftigt snöfall — blandadt med regn — men här inne såg allt varmt och hemtrefligt ut. Brasan, till hälften utbrunnen, i förening med de mörka, röda skärmar, Anna alltid begagnade på alla lampor efter sin sjukdom, spred ett dämpadt sken öfver alla föremålen i rummet.

Anna hörde att man talade om henne och stannade i lyssnande ställning.

— Ja — hon är så folkskygg efter sin sjukdom staccars Anna — ja — på alla möjliga sätt erfar man att hon själf känner detta pinsamt. — Se blott, med hvilken omsorg hon dämpar hvarje sken som kan blotta hennes vanskapliga drag.

— Är hon då så förändrad? frågade Bengt medlidsamt.

— Åh — du får sjelf döma. — Älskade jag henne, vore det måhända lättare — men som du allt för djupt inblickat i våra förhållanden för att det skulle löna mödan att spela komedi — så säger jag, att jag måste känna något liknande äckel då jag ser henne, — ja — jag säger dig Bengt, att du skulle ej ha större tålmod, icke ens du, fortfor han retligt.

Yvonne reste sig, och rörde sakta om elden. Anna såg hennes fina gestalt med de mjuka linierna afteckna sig emot eldskenet, hon såg de matta rosorna på Yvannes kinder, såg de mörka skuggorna kring ögonen, hvilka gäfvodem ännu större glans.

Hon gjorde ett lätt buller för att blifva bemärkt, och kom efter en stund inglidande i rummet.

Bengt hälsade hjertligt och med upprigtigt deltagande på henne. Hon var till oigenkännelighet vanställd — det såg han, huru svag upplysningen än var.

Han beredde plats åt henne mellan sig och Leo — men hon valde en stol, som var helt i skuggan — och satte sig där tyst och sluten.

— Vill du ej sjunga en bit Yvonne? frågade Anna slutligen och stirrade i elden.

Tack Leo för du klingade med mig.

— Gerna, men hvad skall jag sjunga?

— Något sorgligt, sade Anna dystert.

— Allt skall vara mörkt, tungt och sorgligt — inföll Leo — ej en ljus färg hvarken på ett eller ett annat sätt — tungt — dystert...

— Kanske det kan bli lättare! Hvem vet det, Leo. — Du kan ju sjunga blott »Bland fjällen» af Heland — där talas ett språk som jag förstår, sade Anna entonigt som vanligt.

— »Bland fjällen», ja! Det är ypperligt valdt! en banal —
utsliten slagdänga — »bland fjällen!» som man hört 777
gångar, tror jag!

— Du kan ju ta något annat då! afbröt Anna som
vanligt — det gör mig detsamma.

— Der ha vi det! Ja — jag kunde just tänka mig
det — fortfor Leo — halfhögt — »likgiltighet, själsdomning» —
det är så likt Anna!

— Nu är du stygg som ett egensinnigt barn Leo, sade
Bengt ogillande. Han reste sig upp, och gick utåt rummet.

— Förlåt mig, Anna! bad Leo vekt och tryckte sakta
hennes hand. Du vet ej huru jag lider af att jag är så
stygg emot dig...

Han stirrade i glöden, för att ej se på henne.

— Leo, jag förlåter dig *allt*; kom väl i håg att jag
säger dig det en gång för alla! svarade hon med ovanlig
rörelse.

Det gick ej för Yvonne att sjunga i dag.

— Låt oss i stället tala — vi ha åtskilligt att anförtra
er, våra vänner — sade Bengt — Leo har visserligen fått
veta det väsendtligaste, men vi skulle äfven vilja inviga
hans hustru i allt... Härmed började Bengt en utförlig
berättelse om allt som ej stod i sammanhang med Mirtzas
förhållanden, synnerligast i hvad som rörde Leo.

— Således heter ni hädanefter grefve Bengt Stålarms?
frågade Anna.

— Ja, om Stålarms, min far, önskar det så — svarade
Bengt.

— Ja — nog var detta bra underliga öden, fortfor
Anna. Elisabet Klinteskiöld hade allt rätt hon.

— I hvad då? frågade Leo.

— Hon spår alltid, när hon ser Bengt, att han skall bli
något stort.

— Jag är rädd att denna spådom ej är mycket att tro
på, ty jag för min del, anser ej att en tom grefvetitel kan
göra en man »stor». Nej stor är endast den som allvarligt
sträfvar efter att i allt bli en man — och att öfvervinna
sig själf.

Omedvetet sökte hans blick vid dessa ord Yvonne,
som såg på honom med en dunkel, halft outtalad fråga i
blicken.

Leo följde detta ögonspråk med rynkad panna, och sammandragna ögonbryn.

Hur mår Elisabeth — den *goda*, söta varelsen — som så gerna ville göra mig till en »bra» människa — frågade Yvonne afledande och ironiskt.

— Elisabeth? Jo hon är precis på samma sätt i dag som alla dagar — tror själf att hon är en alldeles öfverträfflig människa — utmärkt i allt — men i saknad af just det bästa, för den som vill verka hvad hon gör, nämligen ödmjukhet och kärlek — sade Leo och trummade på stolkarmen — Han hade satt sig grensle öfver en stol och lutade sig fram öfver ryggstödet.

— Hennes törsta mission vore onekligen att sköta om sin gamla nästan blinda mor, som får sitta der ensam — men — Gud bevars! det har hon ej tid till, men att springa omkring och lära mödrar, huru de skola linda sina barn — *hon* som aldrig haft något barn, eller vet huru de skola skötas — eller att försöka moralisera dem, som stå långt högre än hon — deruti ligger *hennes* begåfning... Nej — ni ämna väl inte resa med detta tåg? Anna! du har väl lite mat först?

— Vi böra allt resa, sade Bengt, något stelt.

Bengt kände misstämning och vemod i luften, och kunde ej längre misstaga sig om Leos och Yvannes känslor, han ville bort — ville taga sin syster med sig och beskydda henne... Men — det var säkert för sent! Icke att han tyckte illa om Leo — tvärt om hade Leo alltid stått för honom som ett ideal för en man, — men — han var bunden och hade ej rätt att på detta ohejdade sätt hängifva sig åt en böjelse, och det midt under sin hustrus ögon.

— Vi hinna ej med någon mat! sade Yvonne, som tyckte att Anna såg ovanligt trött och nedslagen ut.

— Vi skola dricka en välgångs — på samma gång som en afskedsskål — sade hon menande. Det är sannt! Bengt dricker ju inte vin; då klinga vi med er i lemonaden! Hon ringde på betjenten, att han skulle taga in vin och lemonad. Denna gång lemnade hon med likgiltighet ifrån sig sina nycklar.

Hon hade gjort upp räkningen med världen.

— Då dricka vi en skål för grefve Bengt Stålarin,

och hans välgång — Skål Bengt, skål fröken Yvonne! Han ämnade föra glaset till sina läppar — men hejdade sig — Anna såg så underlig ut — att han ovilkorligen hejdade sig och sade; skål äfven du Anna!

— Nu dricka vi med vår värdinna, föreslog Bengt. Tack Anna! Som Bengt Stålarms vågar jag mottaga det vänliga anbudet att lägga bort titlarna. Blif nu frisk, glad och till glädje för Leo och oss alla! fortfor han hjertligt.

— Tack! Jag skall bli till glädje för eder alla! svarade hon menande — och tömde sitt glas till botten.

Hon tog Yvonne för en stund i sina armar, när denna sade henne farväl. Hennes blick dröjde en god stund på och öfverfor Yvannes upprörda utseende. Det var något hos Anna, som kom hennes hjärta att känna den djupaste beklämning — och lydande sin inre röst tryckte hon en hjertlig kyss på Annas läppar, ehuru hon kände det litet motbjudande.

När de hade rest, stod Leo barhufvud ute på bron i snöstormen och såg länge efter dem... Anna smög då tyst bakom honom och satte på honom hans pelsmössa samt hängde rocken på hans axler.

— God natt, Leo — sade hon med en röst, som han aldrig trott henne mäktig.

Han vände sig om — och lade sin arm matt och med en ljum rörelse om hennes lif.

— Är du sjuk i kväll, Anna? frågade han med en röst, hvori han fåfångt sökte inlägga något verkligt deltagande, men som röjde blott ljumt medlidande.

— Nej — icke mera än vanligt.

— Du bör ej ligga och läsa så länge om kvällarne — god natt, Anna!

— Tack för...

— För hvad?

— För du klingade äfven med mig.

Hon tryckte krampaktigt hans hand och gick.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Ètt år senare.

Omkring ett år hade förflutit, sedan Bengt återfann sin far och sin syster.

Yvonne stod just och tog på sig hatten framför spegeln, emedan hon skulle gå ut.

— Går du upp och frågar om Malin kommer hit i afton? När man ej träffat henne på några dagar, känner man alltid en obetvinglig längtan efter att se henne, sade grefve Herbert Stålarb.

— Nå nå! far lille! jag kan väl aldrig tro att...

— Se så, barn! skämta ej på detta sätt! Du vet allt för väl hvem som under alla tider bor i mitt hjerta.

Han såg på Yvonne med en mild alivarlig blick.

— Mamma ja! men — du vet ju ej om hon ännu finns i lifvet — vi ha ju gjort fåfänga försök att påträffa henne.

— Lefvande eller död älskar jag henne med en kärlek som räcker bortom grafven. Huru mycket jag älskar både dig och Bengt, kan jag ej riktigt förlåta eder hårdhet mot henne.

— Se så, lille gubbe — väck ej åter detta ämne! Hon sprang fram och kysste honom på pannan. Jag är ej säker om att det ej var henne jag såg för några dagar sedan... ute...

— Hvad säger du?

Grefve Herbert sprang upp och stod med spänstig hållning framför henne.

— Jag tror det, far, men jag kan ej säga säkert.

Grefve Herbert gick fram och åter med stormsteg.

I detsamma kom Bengt in.

— Jag har varit hos tant Malin, sade han, och gick med glädjestrålade min fram till sin far.

— Nå, hvad hade hon att förtälja, som kan göra dig så glad? min gosse.

Hon bad oss komma dit i afton, ty vi ska fira en fest. Sonja har återkommit!

— Har hon gått ur frälsningsarméen.

— Ja — hon har kommit underfund med att en sann kristendom ligger ej i utvärtes buller och bång, utan deruti att man med ödmjukhet och kärlek fullgör de pligter Gud ålagt oss.

— Och hon är åter hemflyttad?

— Ja.

— Tala om allt, bad Yvonne smekande.

— Då jag i dag kom dit, var Sonja ensam hemma... jag... blef så öfverraskad af att hon var der, ty hon har ju på sista tiden mycket sällan varit hemma.

— Nåå? frågade Yvonne allt mer intresserad.

— Jo — lyckan öfver att se henne... öfverrumplade mig... och jag sade henne att jag älskade henne... ty jag inser att jag gör det, och att det är bäst så.

— Och hon svarade?

— Att hon älskat mig sedan första stunden hon såg mig... hos... min mor.

För första gången kallade Bengt Mirtza *sin mor*.

— Gosse! Du har min välsignelse. Visserligen är du ännu ung, men med din fasthet och karaktär betyder det inte något — kom och låt mig omfamna dig!

— Lilla Sonja! Ack huru lycklig hon skall vara! Bengt! Gud välsigne dig med allt *allt!* sade Yvonne under hänryckt glädje.

— Det ligger ett bref inne på ditt skrifbord, Bengt — jag tror att det är från herr Salomon, öppna det! Jag är så rysligt nyfiken, fortfor Yvonne.

— Ja — det är verkligen från honom — han är nu så återstuld att han vill komma tillbaka till mor Linström och fortfarande bebo mitt rum. Jag undrar hvad det är

han grubblar öfver. Vi skola försöka att få honom lugn och normal igen — som under den första tiden han bodde hos oss.

— Kommer fru Linström till tant Malin i afton? Jag tycker hon är så ensam, stackars fru Linström.

— Jag tror att mor Linström finner sig bra mycket bättre nu utan Andrée — det — var då en ganska god sak att hon fick den der präktiga platsen så långt från Stockholm — ty nu är det ju hopp om, att hon skall resa sig och bli en bra flicka — sade Bengt.

Sonja, den fordna Sonja, gick fram och åter och sysslade och styrde i hemmet, för att få allt ordnadt så smakfullt som möjligt, med de små resurser hon egde att föfoga öfver.

Gång efter annan smög hon fram på tå till modren och gjorde en fråga, som alltid åtföljdes af en kyss eller annan smekning.

— Älskade mamma! låt dem få hvarandra! det måste sluta lyckligt!

— Ja — nu har jag blott några få sidor kvar. Axel och Ingeborg ha helt oförmodadt träffats just då det såg som mörkast ut.

— Mamma, när tror du denna bok kommer ut? Börjar du strax derefter ett nytt arbete?

— Tyst, lilla Sonja! jag måste samla mina tankar — du vet jag blir hindrad när de främmande komma.

— Jag måste ha pengar till thébröd; gif mig dem, så skall du slippa mig sedan.

När fru Fägerfrost hörde dörren slå igen efter Sonja! föll pennan för en stund ur hennes hand och hon stirrade med glänsande ögon framför sig. Hon var het och trött, det värkte i rygg och i ögon, men hon måste skriva... ständigt skriva! Hon vecklade upp ett bref som hon framtog ur sin ficka, och läste det ännu en gång — för kanske tjugonde gången — men likväl var det henne omöjligt att aftvinga det *det* intresse som hon ville — Han hade ännu en gång trots deras öfverenskommelse skrivit — ett bref der hans tomma egoistiska själ lyste fram i hvarje rad. Hon kunde ej upptäcka ett spår af verklig kärlek — blott

några tomma fraser. — Han hade, när han skiljts från henne, för en stund gripits af sin gamla kärlek för henne — och skrifvit ett bref. — Detta tog hon för kontant, och svarade med ett djupt, allvarligt kärleksfullt bref — hon påklädde honom åter de egenskaper hon *önskade* att han vore i besittning af — och trodde att hon älskade honom ännu — Och så detta svar — dessa fadda, ljumma rader!

Hon rodnade, blott hon tänkte derpå, och satte sig, när Sonja nu var ur vägen, att skrifva ett oåterkalleligt afsked — hvad tjenade det till att gå så här — det blott utmattade hennes intresse för andra saker. — *Nu* ville hon gifva dödsstöten åt egen personlig lycka och — ungdom.

Men nu var Sonja åter hemma.

— Nu komma de nog snart — vill du se hvad Bengt sändt mig! De härligaste blommor! rosor midt i vintern! — och här till dig — reseda och chrysantemum — Bengts älsklingsblommor.

En härlig doft spred sig i rummet.

— Du skall sjelf vara klädd i rosor, en sådan dag som denna — sade Malin, som hastigt lagt undan skrifmateriaelen — och nu fästade rosorna på sin dotter.

Det ringde, och Sonja, som trodde det var Bengt, sprang rodnande ut för att öppna.

— Det är bref från Linda, med Paris i poststämpeln. Vet du mamma, jag tycker att vi äro så lyckliga vi kunna vara, såsom det nu är, då Linda äfven fick sin käraste önskan uppfylld, att resa till Paris och måla. Jag tänker att farbror Vedel kanske vill ha lön för sin vänlighet genom att få Linda till slut — och *det* vore bra synd om henne.

— Jag tänker att det är *dig* han vill ha som belöning! men nu får han ju i morgon redan veta att detta är omöjligt.

Nu ringde det åter, och denna gång var det Bengt. Sakta och trofast lade han sin arm om Sonjas lif och såg in i hennes ögon, då han sade:

— Jag har en bekännelse att göra dig. Jag har älskat Yvonne, Sonja — med hela min själ.

— Bengt — jag vet det — men *nu*.

— Min kärlek har tagit en annan form, sedan jag

fick veta att hon var min syster — Och nu vet jag att jag älskar dig med hela min själ och ej önskar högre, än att kunna bereda din lycka!

— Kom tant Malin! Du måste nu räkna mig som din son!

— Det har alltid varit min innersta, varmaste önskan att få kalla dig min son!

Så rart att få kalla dig min son.

Nu blefvo de afbrutna af att fru Linström kom, och med henne den person åt hvilken Bengt upplåtit sitt eget rum.

Denne person, herr Salomon, hade under nära ett halft år vårdats på hospital, men var nu åter normal, Bengt varmt tillgifven, kunde han ej nog glädja sig åt hans framgångar.

Grefve Herbert och Yvonne kommo ej långt derefter

och grefven tolkade snart med några varma, hjertliga ord den glädje han kände öfver att hans Bengt funnit ett sådant hjerta som Sonjas — och slutade sitt tal med att i rörd ton nedönska Guds välsignelse öfver de unga.

Under aftonens lopp talade man som vanligt om alla skiftande öden, och att den enda skugga som numera skymde greve Herberts lycka, var ovissheten om Mirtzas och Karmens öden.

— Karmen! utropade herr Salomon, som bortglömd af alla suttit fördjupad i åskådandet af några gravyer.

— Ja — Det var min hustru — sade greve Herbert, och betraktade honom forskande.

— Äfven min hustru hette Karmen — men hon flydde från mig — min Karmen! —

— Vill ni beskrifva henne för mig bad greve Herbert, och makade sig närmare den talande.

— Det är mig både kärt och smärtsamt att tala om henne — men jag vill gerna efter herr Linströms far vill det, omtala mina och hennes öden.

När jag först träffade Karmen, var hon konstberiderska — jag var då student — en glad fyr af god familj — men blef så förhexad af henne, att jag öfvergaf mina studier och gaf mig, till mina anhörigas förtviflan, in vid samma trupp. Karmen som varit gift men tillika var angelägen att byta om namn, antog snart mitt förslag att ingå civiläktenskap med henne.

Vi hade ej varit gifta mera än en månad, då jag en dag wakenade, och fann platsen vid min sida tom. Bredvid mig låg en biljett där hon förklarade att hon tröttnat på mig och ämnade fly, — jag greps af en sådan vanvettig förtviflan att mitt förstånd omtöcknades och från den stunden har jag blott med slö likgiltighet framläpat mina dagar. Därigenom hade jag sjunkit i den slöhet och till det eländes djup, hvori ni fann mig på en soffa i Humlegården — ni herr Bengt — upprättade mig och gjorde allt för mig — och likväl känner jag, att jag aldrig skall kunna bli hvad jag varit — men min tacksamhet är gränslös.

— Hvad hette er hustru i sitt förra äktenskap?

— Hon sade sig vara en grefvinna Stålbarm, men det var naturligtvis blott ett antaget namn.

Grefve Herbert störtade upp likblek, och kunde ej få ett ljud öfver sina läppar.

— Vet ni ej af allt hvad som händt? Och att min far heter Stålarb, och att jag är adopterad — och äfven bär detta namn, frågade Bengt?

— Jag reste ju från eder för ett år sedan och har sedan dess varit sjuk som ni vet. — Först i dag har jag kommit bland andra människor — jag har ju hela tiden varit i Upsala på hospitalet — och vet ej något. — Skulle min hustru möjligen vara slägt med eder?

— Sannolikt är hon samma person som min fränkskiljda hustru, sade grefve Herbert. Jag har för länge sedan erhållit uppgift om att hon är död, men har ej velat tro derpå, sade grefve Herbert.

En noggrann undersökning ledde till det resultatet att grefve Herbert fick visshet om att hans hustru ej fallit offer för hans hämnd.

— Nu återstår blott att återfå min Mirtza, så är min lycka fullständig, sade han med darrande stämma och tacksam samt hopknäppta händer.

— Och detta har jag er son att tacka för! Ty genom hans barmhertighet har jag blifvit människa, och upptagen i hans hem — genom honom kommer all välsignelse!

— Ja! Jag kan ej neka mig nöjet att omtala ännu något, som Bengt kan vara stolt öfver, sade Yvonne och ville uppläsa ett bref som nyss kommit och gjort både Yvonne och Bengt stor glädje. Det var ifrån baron Toivo von Melcher.

— Låt mig läsa upp det! bad Yvonne, då Bengt ville förhindra det — hon läste högt:

»Broder»

Sedan vår återkomst till Finland har jag mera än en gång saknat dig, min trofasta vän, utan hvars mellankomst jag säkert i denna stund varit sjunken i det förderfvets djup på hvars brädd jag länge vandrat. — Genom din vänskap, din alltid vakande trofasta vänskap, har jag nu allt mera fått afsmak för de nöjen och sysselsättningar som förut var min högsta fröjd. Jag bor nu åter hemma hos mina gamla föräldrar och egnar så mycket af den tid jag kan åt dem. — Mina studier bedrifver jag med all ifver

och hoppas bli färdig med min hofrättsexamen i vår. Som jag har ondt om tid, hinner jag ej språka längre med dig.

Jag vet att du är intresserad att höra ifrån mig något? Derföre är ett kort bref bättre än inget. Din fostersyster Andrée visar sig vara i besittning af många goda egenskaper — jag finner ett stort nöje uti att undervisa henne i de ämnen hvori hon blifvit försummad. Hon, med sitt lifliga glada väsen passar bra till sällskap åt de gamla — och jag tror att hon finner sig ganska bra. — Nu blott de varmaste helsningar till din far — din syster och den älskvärda familjen Fägerfrost — jag hoppas att frosten i hennes namn smälter bort för dina solskens blickar — mina föräldrar hoppas att du i sällskap med dem af din familj, som du ej vill undvara, tillbringar åtminstone någon tid af nästa sommar hos oss i gamla, kära Finland? Låt mig snart höra af dig!

Din tacksamme vän

Toivo von Melcher.

Bengt såg rörd ut — och alla de andra, som kände till von Melchers vilda, otyglade leverne, lyssnade med både förundran och varmt deltagande på innehållet i detta glädjande bref.

— En sådan son är en välsignelse för sina föräldrar, sade grefve Herbert rörd och med en kärleksfull blick på sonen.

— Ja för alla, herr grefve, sade fru Linström och såg ödmjukt upp på grefven — Josefina Linström glömde aldrig att hon varit tjenarinna i grefve Herberts hem — ehuru hon numera af alla behandlades som en jemlike.

Aftonen förlöt som vanligt i Malins hem, snabbt som en dröm. — Hon förstod alltid att helt obemärkt gifva akt på allas trefnad, att framdraga de bästa egenskaperna hos hvar och en, så att man ovilkorligen kände sig nöjd med sig sjelf i hennes sällskap.

Sonja hade mycket att bestyra i sitt lilla kök, för att ställa till supén, och Yvonne erbjöd sin hjälp och sprang fram och tillbaka helt beskäftigt.

Bengt erbjöd äfven sin hjälp, ehuru Sonja försäkrade att den bästa hjälp han kunde gifva, var att hålla sig ur vägen och ej oupphörligt hindra henne på detta sätt. Hon

kunde likväl ej, trots sina ifriga bemödanden, dölja huru lycklig hon var för hvarje gång han »hindrade» henne. Yvonne fann sig snart öfverflödig, och kröp upp i soffan bredvid tant Malin — och lutade sig intill henne — där var hennes fristad. Hon kände sig vemodig vid anblicken af Bengts och Sonjas lycka.

Hon hade ej träffat Leo sedan den kvällen då Bengt och hon varit där, för nära ett år sedan. Hon hade allt för väl uppfattat anledningen till Annas död — och förstod äfven huru djupt det skulle gräma Leo — han som var så djupt känslig och vek, under den hårda ytan.

Kanske hade han äfven under sina resor påträffat någon tröstarinna ... och glömt deras korta ofullbordade kärlekssaga.

Malin förstod att någon sorg tryckte Yvannes unga hjerta, och sade hoppfullt:

— Du skall få se att han kommer åter, att vi bli återförenade med alla dem vi älska och sakna!

Liksom till svar, klingade tamburklockan i detsamma och Yvonne kände huru det ilade till i hennes hjerta, ty det var som om en aning sagt henne att detta besök gälde henne.

Hon satt likväl stilla kvar hos tant Malin, ända tills dess att en stor reslig gestalt visade sig i dörröppningen.

Ett gemensamt rop af öfverraskning trängde öfver allas läppar. Bengt kom in från en annan dörr och omfamnades med för honom ovanlig häftighet af Leo. Men han sprang straxt ut och återkom förande Sonja med sig.

— Här skall jag visa dig hvad jag funnit, medan du irrat kring Europa och kanske ej funnit någon!

Ingen hade under allt detta gifvit akt på Yvonne, som blek och tyst stod till hälften gömd bakom sin fosterfaders rygg.

Leo hvars blick genast sökte Yvannes och i den läste svaret, att hon ännu älskade honom lika varmt, gick nu fram och tryckte blott hennes hand. När de efterenstund blefvo lemnade ensamma och han fått förklaring öfver alla nya olika förhållanden, frågade han sakta:

— Yvonne! anser du att jag underkastat mig nog lång botgöring, då jag ej sett dig på ett år?

— Men hvarför har du ej låtit höra utaf dig, Leo? Förstod du ej att jag kunnat duka under.

— Jag måste, för att sedan bli fullt lycklig och värdig att kalla *dig* min, uppfostra mig sjelf i försakelsens och sjelfbeherskningens skola — nu först vågar jag tro på mig sjelf och på min föresats att göra dig lycklig, *min* Yvonne!

Nu kunde hon med lugn slutas till detta bröst, där så många stormar rasat.

— Om jag nu blott egde min mors välsignelse — sade Yvonne vekt, *då* vore min lycka fullständig.

Bengt och Sonja hade, obemärkt af de båda älskande, närmat sig.

— Nej, Yvonne! du måste bli tärna på mitt bröllop först! utropade Sonja och sprang fram och tryckte Yvonne intill sig.

— Nej! ålderdomen skall äras — var så god! Bengt får vänta, ty jag är mera än tio år äldre än han — sade Leo skämtande.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

Full lycka.

Det var en skön, mild afton i slutet af April, när Leo och Yvonne varit gifta nära två månader, under hvilken tid de lärt sig allt mera älska och förstå hvarandra och mera tyckte sig i himmelen än på jorden, som Yvonne en dag klagade öfver ett häftigt illamående. Leo kändes sig färdig att svigta vid blotta tanken på möjligheten att förlora Yvonne. — Han bäddade med en mors omsorg ned henne, som om hon vore ett litet barn — och egnade henne den mest ömma vård — men likväl hjälpte det ej — hon blef allt sämre och sämre.

Då sände han bud till Stockholm efter de läkare, som då ansågs vara de skickligaste — han vågade ej lita på en — de måste konsultera.

Och resultatet var att man kom till visshet om, att Yvonne led af en häftig nervfeber, som fordrade den bästa behandling. En af läkarne fick i uppdrag att skaffa en skicklig sköterska, hvilket han äfven lofvade göra.

På eftermiddagen samma dag som läkrarne varit der, kom telefonbud att sköterskan skulle hemtas vid tåget.

Det var skymning och Yvonne låg i full yrsel då hon inträdde. Det var en hög smärt kvinna med fasta anletsdrag, sjukligt blek hy, och ett par stora, mörka ögon, det såg Leo trots skymningen.

Hon började genast med van, mild hand ordna kud-darne, så att den sjuka låg bekvämare.

Hon sade ej ett ord, tog blott fram flaskorna till fön-

stret för att i det svaga dagsljuset se om de öfverensstämde med receptet.

Yvonne jemrade sig sakta och Leo och sköterskan ville på en gång fatta ett glas för att gifva henne dricka. Hon stod nu vänd emot fönstret och Leo studsade, när han mötte hennes blick.

Hon såg på honom med en lugn, varm blick och räckte honom handen.

— Mirtza! Store Gud! huru har ni vågat intränga hit? hviskade han häftigt upprörd.

Då Yvonne fallit i en lätt slummer, gingo de sakta till andra ändan af rummet.

— Jag har vågat det — ty jag visste att jag ej på annat sätt skulle blifva trodd af er. — Leo — jag är ej densamma *nu* som förr — jag lefver numera uteslutande för andra, ett lif i uppoffring och kärlek — och finner detta vara min högsta sällhet — min dåraktiga passion för dig har blifvit renad — slagget har bortfallit och en varm, djup tillgifvenhet för min dotters man står kvar — *tro* mig, Leo, bad hon bevekande med låg, vibrerande stämma, då han såg tviflande på henne, och unna mig att känna moderskärlekens lycka. *Den* har dock varit min räddning — tanken på mina barn och hoppet att vinna *deras* kärlek har ständigt hållit mig uppe under dessa kvalfulla år, då jag kämpat, kämpat likt en drunknande för att ej uppge striden och åter sjunka ned i last och elände. Stöter du mig bort och tvingar Yvonne att känna som du — då kanske du får ännu en kvinnas . . .

— Håll upp Mirtza? Jag tror på dig — och håller af dig! Äfven hon skall göra det, ifall jag får behålla henne.

— Tack Leo — jag visste det — och skall *visa* dig att jag blifvit en ny människa.

Dagar och nätter förflöto, under hopp och bäfvan — Leo och Mirtza veko knappast från Yvonnas sjukläger of-tare, än då Leo af sina pligter för någon stund måste af-lägsna sig — men då litade han fullt och fast på Mirtza som på sig sjelf, ty hon hade kvinnans mjukhet och ut-hållighet.

Mera än en gång uppmanade Leo henne att söka nå-
gon hvila — men hon var orubblig i sitt beslut att ensam
vårda Yvonne.

På nionde dygnet efter insjuknandet hade Yvonne fallit i kritisk sömn — och Leo och Mirtza sutto bakom skärmen, som stod skyddande omkring hennes säng, och afvakade utgången.

De talade härunder sakta med hvarandra om alla egen-

Bengt gå, du hindrar mig

domliga händelser, som under senaste tiden, liksom länkarne i en kedja sammanfogat sig till det bästa.

— Och hvilken underbar skickelse, att just du skulle bli utkorad att komma hit och sköta din dotter, sade Leo.

— Ack! Det var visst ingen skickelse! Jag hade länge, fast förgäfvets sökt ett tillfälle att sammanträffa med eder.

Nu kom där telefonbud till diakonissanstalten, att en

sköterska skulle sändas hit. — Öfverdiakonissan frågade för hvem af oss det bäst lämpade sig, och jag som med glad bäfvan lyssnade till denna fråga bad att, fast jag blott var extra der, bli sänd hitut.

Jag säger »glad bäfvan», ty om ock först i döden hoppades jag likväl att bli återförenad med min älskade Yvonne.

Från utlandet, der jag under nära ett år uppehållit mig för att studera sjukvård, hade jag de bästa rekom-

Jag tror dig Mirtza.

mendationer, och dessa räddade mig! Huru mitt hjerta klappade af bäfvan och kärlek, när jag reste hitut, vill jag ej söka omtala, — och när jag återsåg henne, mitt älskade, försummade barn, ack Leo! jag vågade knappast tro på denna gränslösa lycka...

Genom dig Leo skall jag nu återvinna hennes kärlek.

— Mamma! älskade mamma!

— Hon yrar åter! sade Mirtza och sprang häftigt upp och smög med sakta, ljudlösa steg fram till Yvannes säng.

— Nej, nej! mamma — jag är frisk och redig —

Jag yrar inte! Det är du som vakat öfver mig, som likt en god ande tåligt, nätter och dagar suttit vid min bädd.. endast en moder kan vara mäktig en sådan uppoffrande kärlek.

Mirtza sjönk ned på knä, och kysste rörd Yvones späda hvita händer.

— Du glömmet att jag ej varit ensam — att du haft ännu en annan ännu trognare vaktare, sade Mirtza och sände Leo en rädd blick.

Hon trodde att Leo var densamma nu som förr.

— Leo! ack Leo *ingen* öfverträffar dock dig! men du är höjd öfver allt *beröm*, du är så invext med mig, att jag glömde att vi ej ändå äro samma kropp — jag tycker att då jag varit sjuk, har äfven du varit det och i behof äfven du af mammans kärleksfulla vård!

Leo böjde sig ned öfver henne och tryckte en varm kyss på sin hustrus läppar.

— Tala ej mera! bad han, ty eljest kunna »vi» åter bli sjuka.

Hennes kinder började få en svag skiftning i skärt, och ögonen voro klara som förut, fast blicken ännu var litet matt.

Efter några veckor, då Yvonne var så pass återställd att Leo och äfven Mirtza började inrymma en tanke, som ej uteslutande gälde den sjuka, föreslog Leo, som hela tiden på det bestämdaste afböjt Bengt och Sonjas vänliga förslag att komma och biträda honom i vården af Yvonne, att de alla skulle komma ditut och fira Yvones tillfrisknande.

Den frågan hade mycket dryftats, huruvida man först skulle underrätta Bengt om Mirtzas återkomst och förändrade lefnadsbana — eller låta honom sjelf öfvertyga sig derom.

Mirtza tyckte mera om det sista förslaget — hans blick och hjerta skulle öfvertyga och tala sitt språk, ej andras omdöme.

Yvonne satt väl inbäddad i en bekväm hvilstol i blå salongen framför ett af Mirtza väl ordnad smakfullt kaffebord, under det att Leo med öm oro följde sin hustrus skiftande uttryck.

— Leo! är ej din svärmor den bästa under solen? frågade Yvonne, och följde med kärleksfulla blickar modrens minsta rörelser.

— Jo! kom hit, lilla svärmor, få vi båda kyssa dina händer, sade Leo, och sträckte ut handen efter henne.

Mirtza lade kärleksfullt sina armar, en om hvarderas nacke, och böjde sig ned och kysste dem båda, på pannan.

I det samma hörde de Sonjas och Bengts röster från närgränsande rum.

När Bengt kom in, stannade han som fastväxt vid dörren, då han fick se Mirtza — men ej den forna Mirtza ej heller henne i den missklädande sjukvårdsdrägten, utan sådan han tänkt sig henne i sina bästa drömmar. En forskande blick på hennes bleka ansigte och de stora mörka, tårade ögonen öfvertygade honom strax om den stora förändringen, och han sprang utan tvekan fram och slöt henne i sina armar.

— Mamma! älskade mamma! sade äfven han — på samma sätt som Yvonne.

Efter några veckor läste man en mycket uppseende-
väckande vigselannons i alla dagens tidningar, der stod:

VIGDE.

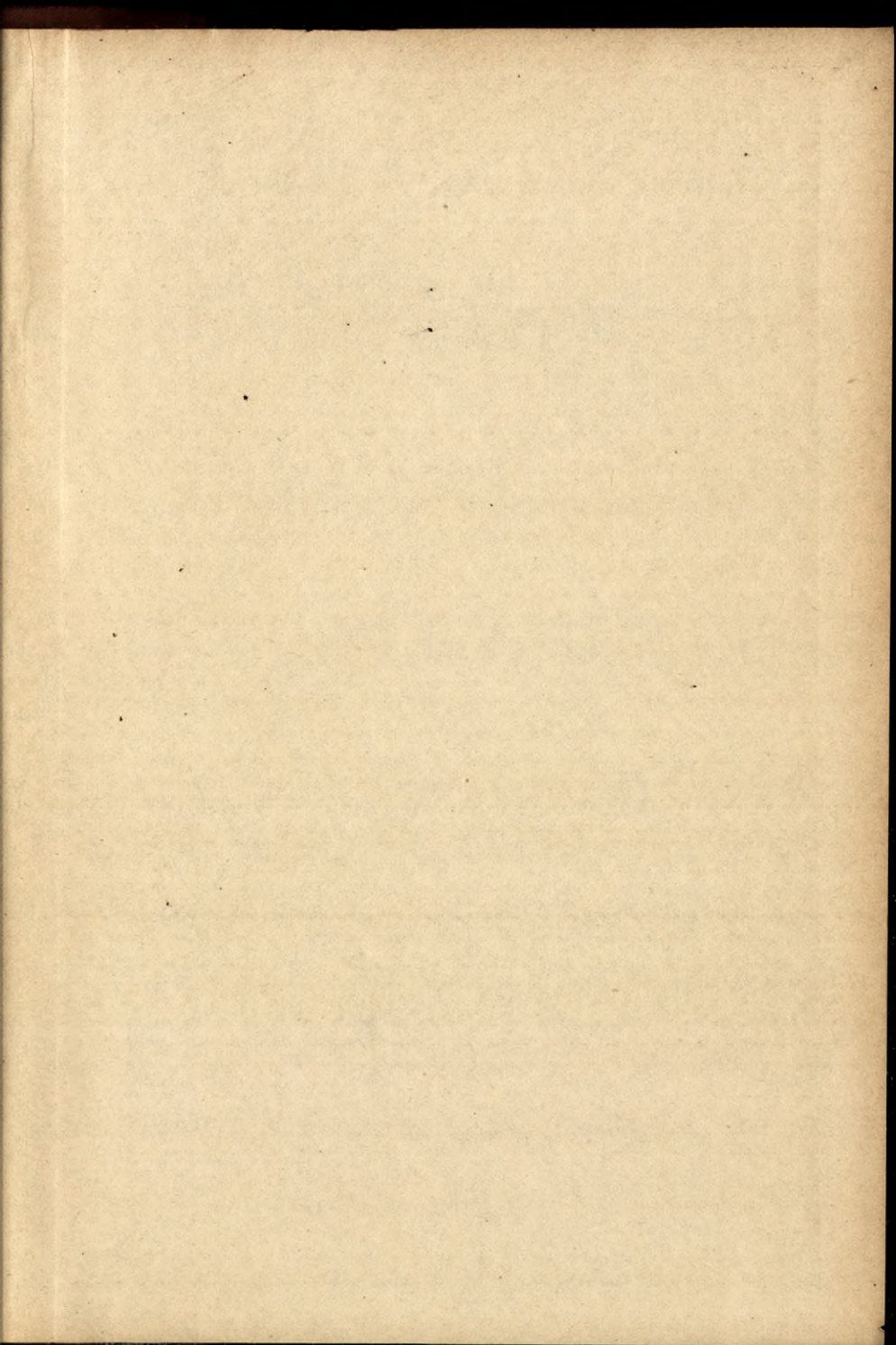
Grefve Herbert Stålar
och

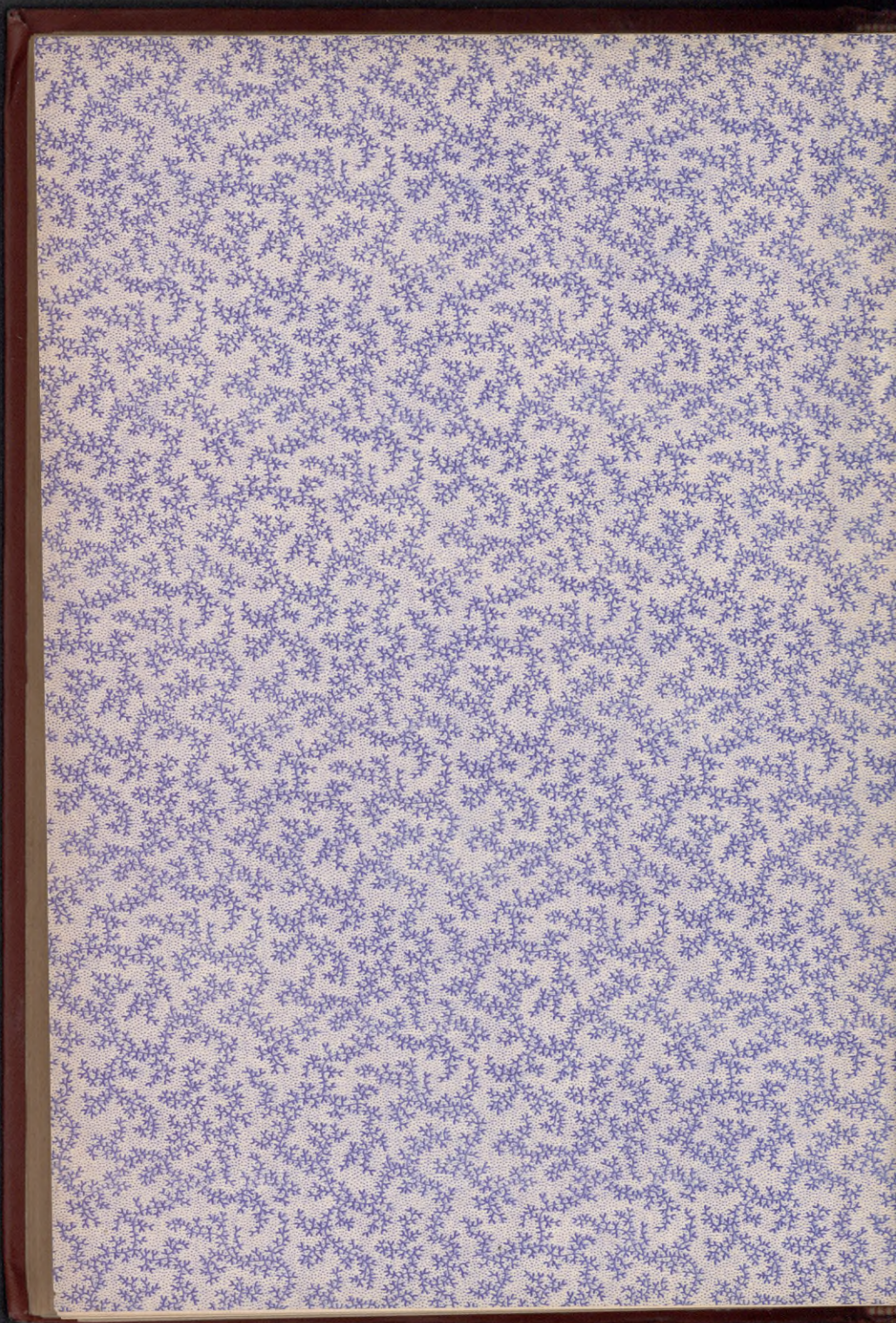
Enkegrefvinnan Mirtza von Pollack
född Marika Sten.

SLUT.

L. 1938/358

Uppsala universitetsbibliotek

16000003039724

